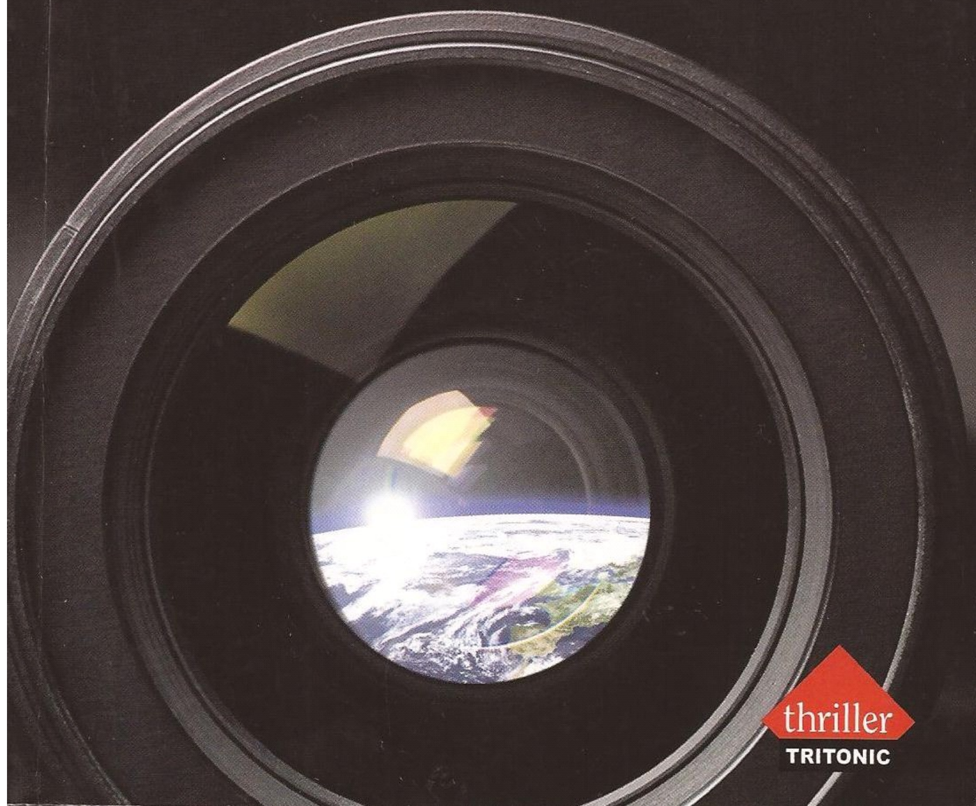
JOSH CONVISER

În timp ce citiți această frază, Echelon va intercepta
70.000 de convorbiri telefonice, emailuri, faxuri...
Astăzi, Echelon va intercepta trei miliarde de comunicații electronice.
Imaginați-vă ce va face mâine.

ECHELON

ECHELON

Josh Conviser

1

Imediat după lovitură, Ryan Laing turbă de furie. Simţea că adrenalina îi va exploda în vene. Tot corpul îi ardea. Şocuri

electrice de durere îi devastau braţele, încheieturile şi oasele. Iar sângele îi curgea şiroaie, înroşind pământul arid. Muşchii îi înţepeniseră complet, întinşi la maxim.

Apoi unda de şoc se domoli. Nu îşi mai simţea mâinile şi picioarele, încet, încet, fiecare val de durere dispăru. Se simţea disecat, precum o coajă uscată uitată în rafalele de vânt din Santa Ana, California. Doar pietrele ascuţite care îl împungeau în spate reuşeau să îi tulbure amorţeala.

Simţea duhoarea morţii şi respiraţia îi deveni greoaie, noduri de aer trase prin buze spumegânde. Soarele deşertului îl săgeta, cupola de granit de deasupra capului său protejându-l prea puţin. Cu câteva secunde înainte atârna de stânca aceea, căţărându-se încet şi sigur. Îi luase jumătate de oră să urce stânca până acolo. Iar în jos parcă luase trenul expres.

Întunericul îi cuprinse mintea, năvălind peste amintirile sale, vagi şi iluzorii, frânturi explozive a milioane de sinapse. Secvenţele rapide refuzau să se adune într-o imagine de viaţă recognoscibilă pentru Ryan; avea impresia că priveşte copilăria filmată a altei persoane.

Numai ultimele săptămâni încă erau clare. Ceea ce văzuse. Ceea ce făcuse. Memoria refuza să se şteargă precum durerea. Zăcea încă în creierul său, cum zăcuse şi în timpul raportului de după misiune. În ciuda interogatoriului implacabil, revedea obsesiv imaginea bătrânului căzut la picioarele sale, ucis de mâna lui.

Ryan Laing, agent Echelon, trăia exclusiv pentru munca lui. Dacă Echelon era păpuşarul care controla umanitatea, Ryan era sfoara dintre manipulator şi păpuşa sa. Munca îi definea conţinutul şi stilul său de viaţă. Existau, însă, şi zile copleşitoare, în care brutalitatea metodelor pe care le aplica nu erau deloc justificate de scopurile urmărite. În astfel de momente, respectul de sine devenea relativ.

Pe parcursul raportului de după misiune, anchetatorii percepuseră această slăbiciune şi o exploataseră din greu, bombardându-l cu întrebări. Ryan procedase corect; îşi făcuse doar datoria. Dar în sinea lui era continuu măcinat de resentimente, pe măsură ce interogatoriul se prelungea. Ochii bătrânului îi bântuiau sufletul.

În cele din urmă, Ryan cedă. Anchetatorii îl epuizaseră; acum

puteau vedea ceea ce văzuse el şi nu mai aveau nevoie de explicaţii. Îşi scoase ochelarii şi câmpul virtual dispăru instantaneu, lăsându-l din nou singur în perfecţiunea prefabricatelor din apartamentul său din Los Angeles.. Se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să îşi readapteze simţurile la realitate. Orele petrecute în câmpul virtual afectau considerabil percepţia. Ryan încercă să îşi alunge din minte imaginea morţii bătrânului. Dar era teribil de greu de urnit.

Ryan observa foarte rar locul stingher pe care îl numea casă. Marea parte a vieţii lui private o petrecea în câmpul virtual sau dormind. Platforma de accesare a câmpului virtual se afla într-o firidă chiar lângă patul său. Când se ridică, puntea se retrase în perete. Se strecură pe lângă modulul de plastic pentru servit cina, pe care nu îl folosea niciodată, şi ieşi pe terasă. Clădirile înalte din L.A. păreau nişte stafii prin aerul înceţoşat al oraşului. Respiră adânc, tuşi, după care ştiu că era timpul să plece.

Căţăratul pe stânci era o parte a vieţii sale. Unii oameni îşi injectau chimicale, alţii şi-o trăgeau pentru a ajunge intr-o stare de graţie. Ryan se căţăra pentru asta. Pentru a-şi pune ordine în viaţă, pentru a-şi găsi echilibrul, pentru a evita o criză, Ryan se căţăra. Fără corzi, doar cu mâinile goale pe stâncă.

Speranţa că se va calma îl determină să părăsească balconul şi să dispară pe uşă în câteva secunde. Ryan prinse trenul electromagnetic spre Palm Springs, care nu se deosebea deloc de Riverside, nici chiar de L.A. O mie de kilometri în orice direcţie stâncile ascuţite brăzdau norii, sfidând complet topografia. Blocurile impasibile de stâncă se iviră în ceaţă, în timp ce Ryan înainta spre est în alunecarea lină a trenului. Treptat, îşi pierdu privirile în forma lor neclintită.

Ryan îşi imagina locuitorii „scormonitori scrijelind în stâncă într-o rutină zilnică la fel de imperturbabilă ca peisajul însuşi. Priveau viaţa cu detaşare, se duceau la slujbe, scărmănau în alimente create artificial şi se întorceau în fiecare seară în apartamentele lor banale. Plini de energie, interconectaţi şi controlaţi. Ca agent Echelon, Ryan era implicat foarte tare în a menţine acea consecvenţă. În ciuda propriei sale vinovăţii, Ryan se cutremură.

În Palm Springs, Ryan se sui într-o navă de promenadă.

Copacul Joshua[1] era încă păstrat ca o comoară a naturii, un fel de cicatrice în monotonia urbană. Familii corpolente, tech-junked, se zgâiau prin plexiglas la peisajul arid din jur. Constrâns de o dorinţă indolentă şi nemăsurată de a construi, copacul Joshua era încă un muzeu despre ceva nesăbuit şi carnal, abandonat demult. Nava alunecă prin parc, în timp ce o voce spartă descria fiecare parte a peisajului.

Ryan se ridică şi forţă uşa, oprind alarma. Aerul încins de afară inundă compartimentul navei când aceasta se opri. Ryan sări şi se îndepărtă de şine. Sistemul pentru urgenţe al navei îl avertiză să revină în interior. Dar Ryan alerga deja, cu pământul arid trosnindu-i sub picioare, printre ramurile încovoiate ale pomişorilor Joshua. Coaja lor dură şi crengile îmbârligate răspândeau un miros care străpungea ceaţa din jur. Nava renunţă în cele din urmă la Ryan şi se îndepărtă claxonând.

Ryan îşi aţintise privirea asupra văii din faţa sa. Ar fi putut uita de „scormonitorii" agasanţi dacă privea exact în direcţia potrivită şi la nivelul de jos. Blocurile masive de piatră înghionteau peisajul, ca nişte emanaţii detritice din fundul pământului.

Din tot cuprinsul sclipitor al deşertului, stânci adânci ţâşneau spre cer, ca nişte dale de granit forţate să se ridice de valuri de presiune. De-a lungul văii adânci, o spărtură tăia piatra în două bucăţi.

Ajunse la baza stâncii şi îşi domoli respiraţia, în timp ce privea în sus spre drumul deja cunoscut. Ryan vedea stânca ca pe un şir bine determinat de mişcări. Mâna stângă întinsă la maxim şi salt către buzunar. Îţi iei avânt, te întinzi şi te agăţi de vârf. Filmul acţiunii era pentru el o singură imagine. Avea să fie o căţărare reuşită.

Ryan se aşeză pentru a-şi schimba pantofii de stradă cu cei speciali pentru căţărat. Îşi mişcă de câteva ori picioarele în noua încălţăminte, bucurându-se de strânsoarea lor, de contracţia degetelor, după care se ridică şi cuprinse stânca cu mâinile.

Era un granit bătrân, cu multe protuberanţe ascuţite. Decizia de a porni pe acest drum îl surprindea întotdeauna, pentru că

---

[1] Joshua tree (Yucca brevifolia) este un cactus specific zonei de sud-vest a Americii de Nord, în state ca Arizona, California, Utah şi Nevada. Trăiesc în special în Deşertul Mojave, între 400-1.800 în altitudine, dar sunt cultivaţi cu succes şi ocrotiţi în zone ca Lost Horse Valley sau Queen Valley, în Parcul Naţional Joshua Tree.

trecerea de la starea pasivă la cea activă se producea undeva în subconştientul său. Întinse mâna spre primul colţ de piatră, în stânga sus, şi îşi întinse picioarele la maxim.

Îşi încolăci picioarele la piept, cu vârfurile degetelor lipite de piatră, pentru a-şi aduna forţa necesară. Toate gândurile îi dispărură din minte, singura imagine rămânând cea a următorului buzunar cu un metru mai sus. Ryan se concentra asupra ţintei, reducându-şi viaţa la această singură mişcare. Brusc, se desprinse de peretele stâncii, împingând puternic cu picioarele şi trăgând cu forţă cu braţul stâng. Ţâşni în aer. Mâna dreaptă se avântă în sus, căutând acel buzunar şi atingându-l abia cu vârfurile degetelor. Îşi forţă şi mâna stângă să ajungă la nivelul celei drepte. Vârful ascuţit al granitului i se adânci în palme, care îi susţineau acum toată greutatea corpului. Reuşi să îşi găsească sprijin cu picioarele, uşurând o parte din forţa mâinilor. Ryan trase în plămâni înghiţituri puternice de aer, anticipând din priviri următoarele mişcări.

Se căţăra cu o graţie naturală, legându-şi mişcările cursiv una după alta. În urma lui spaţiul devenea tot mai larg, înghiţind şi lumea de care încerca să scape. Întreaga sa existenţă tindea să se reducă la ascensiunea pe stâncă. Ultimele săptămâni se pierdură încet în neant, în diferite nuanţe de gri. Pe stâncă nu existau decât alb şi negru, viaţă sau moarte. Se simţea învăluit de puterea acestei lumi. Libertate.

Scrâşnâitul metalului în piatră îl trezi din reveria sa. Îşi simţi corpul cuprins de tensiune. Cu degetele în căutarea prinsorii, Ryan cercetă zona, încercând să descopere sursa zgomotului. Se simţea urmărit. Senzaţii disparate îi alertau la maxim simţurile antrenate. În clipa următoare, granitul din faţa sa se mişcă şi o duhoare încinsă invadă aerul uscat. Ryan pierdu instantaneu iluzia că putea controla situaţia.

Trosc. Era terifiat. Buzunarele de stâncă se fărâmiţară sub mâinile sale. Ryan nu putea crede ce se întâmpla, refuza să accepte. Adrenalina îi invadase venele. Îşi mişca disperat degetele pe colţurile stâncii, încercând să obţină din nou un sprijin. Era prea târziu. Picioarele i se desprinseră de pe stâncă. O cădere accelerată şi conştientizarea rapidă a sfârşitului inevitabil.

Impact.

Acum, trosnetul ascuţit al coastelor rupte îl treziră pe Ryan la realitate, pentru a-l purta spre actul final al morţii. Teama se împletea încet cu durerea. Nevoia înfundată de a trăi răbufnea din interiorul său. Trecură câteva secunde, o eternitate. Apoi, durerea se stinse, pentru a-i rămâne numai senzaţia adâncă a resemnării. Ryan îşi simţea trupul secat; nu mai putea fi salvat.

Albastrul puternic al cerului îl orbi. Se simţea cuprins de o banalitate profundă. Nu-i venea a crede că asta e tot, viaţa lui, moartea lui. Fără sens, fără motiv, numai stupiditate şi haos.

Ryan mai răsuflă o dată. Soarele îl ardea. Oare ultimele săptămâni sau chiar ultimii ani, valorau ceva? Câtuşi de puţin? închise ochii în faţa luminii puternice şi făcu o ultimă alegere. Deschise ochii larg şi se holbă la soare.

Muri dezamăgit.

2

— Neil Buist trebuia să moară.

Sarah Peters rosti aceste cuvinte şi le regretă imediat. Se foi stânjenită.

Sistemul Echelon nu permitea ofiţerilor săi să descarce simboluri personale. Fiecare birou virtual, fiecare felie de câmp virtual păstra o sterilitate pură, fără greşeală. Nu exista nici o senzaţie de familiaritate în construcţia Echelonului.

Chiar şi aşa, spaţiul de lucru al lui Jason Sachs era parcă şi mai neprimitor, ca şi cum ar fi strâmbat colţurile biroului său pentru a-şi dezechilibra vizitatorii. Nu exista altă culoare în încăpere în afara unui alb strălucitor, aproape orbitor. Sarah încercă să ajusteze contrastul în ochelari, dar camera se mări. Îşi aminti din nou că spaţiul în care se afla acum nu era real. Îşi putea scoate în orice moment ochelarii şi s-ar fi aflat din nou în apartamentul ei comod. Încăperea se mişca continuu, provocându-i o senzaţie de greaţă.

— Asta crezi tu sau era părerea agentului Laing?

Chiar şi în spaţiul virtual, unde trăsăturile feţei erau mărite pentru a contracara efectele pierderii de semnal, chipul lui Jason Sachs era implacabil. Sarah credea că el nici nu are emoţii pe care să le trădeze.

— Eu am descoperit asta, îi răspunse ea. Pe Laing nu l-a interesat deloc subiectul.

— Totuşi, ceva i-a stârnit interesul.

Sarah începu să priceapă de ce inspectorul general al Echelonului era acum interesat de operaţiune.

— Crezi că Laing era atât de măcinat de resentimente încât s-a sinucis?

Sarah nu putea să-şi reţină sarcasmul din glas.

— Având în vedere că aceasta este prima ta experienţă în echipa mea, am să fiu îngăduitor. Dar îţi atrag atenţia asupra gravităţii acestei conversaţii. Sarcina mea este să aflu cauzele care au provocat moartea lui Ryan Laing. Dacă ai vreo vină în destabilizarea lui… vor exista consecinţe.

Ultimele cuvinte ale lui Sachs plutiră câteva secunde în aer.

Câteodată, Sarah ura Echelon cu fiecare atom al fiinţei sale, dar pentru cineva cu aptitudinile ei, nu exista un loc mai potrivit. În copilărie tânjea după acţiune şi aventură, iar în spaţiul virtual

descoperise ceea ce viaţa ei reală de adolescentă timidă şi deşirată nu-i putea oferi. În spaţiul virtual, putea să fie puternică şi îndrăzneaţă. Şi era chiar foarte pricepută la asta, foarte pricepută. Avea aptitudini pentru sisteme codificate şi calcule complexe, spaţiul virtual devenind pentru ea un fel de teren de joacă personal. Fusese recrutată de oamenii de la Echelon tocmai datorită acestor jocuri în universul virtual creat de om. Şi le plăcuse ceea ce descoperiseră la ea.

Imediat după admiterea la colegiu, Echelon o abordase şi îi destăinuiseră un secret care avea să-i schimbe viaţa. În spaţiul virtual, integrat perfect în reţeaua complicată de coduri care lega umanitatea, exista cineva care supraveghea totul.

Fiecare părticică de informaţie care exista pe glob era procesată de Echelon. Criptarea sau alte măsuri de securizare erau total ineficiente în faţa acestui sistem. Ceea ce era de-a dreptul şocant era faptul că Echelon putea manipula bazele de date, disturbând schimburile de date în timp real, fără ca cineva să poată contracara acţiunea. Fără ştiinţa statelor, corporaţiilor sau a consumatorilor, Echelon controla schimburile de informaţii cu o mână de fier învelită câteodată în catifea. Sarah deveni imediat analist pentru forţa din umbră. Cum ar fi putut refuza? Prin sistemul Echelon, ea putea schimba lumea.

În prezent însă, după ani de zile petrecuţi în spaţiul virtual arid citind rapoarte, calculând probabilităţi şi provocând schimbări de date, uita de multe ori efectele sistemului asupra omenirii. Se întâmpla să surprindă câteodată o conversaţie la cafenea, unde clienţii discutau despre unificarea celor două state coreene sau despre acordurile de pace din Orientul Mijlociu cu o siguranţă blazată. În aceste conversaţii, ea putea detecta iluzia naivă că aceste conflicte se vor rezolva de la sine. Nebunia, teroarea, lăcomia şi răzbunarea contribuiau mult la şlefuirea condiţiei umane, dar consecinţele lor lăsau nişte urme teribile. Mereu se petrecea ceva care domolea crizele. Iar Sarah era o parte din acel ceva. Având Echelonul în spate, Sarah mânuia călăreţul Apocalipsei.

De cele mai multe ori totul se reducea la armonizarea celor două părţi. Dar funcţionarea Echelonului putea deveni extrem de complicată, fiind nevoie de decizii rapide şi de analize

statistice ale sistemului RAM[2]. Specialitatea lui Sarah.

Din când în când, se întâmpla ca sistemul de operare a datelor să cedeze. Atunci, singura opţiune rămânea munca în realitate şi era timpul ca echipa pentru Operaţiuni Speciale din Echelon să intre în acţiune. Când se întâmpla aşa, Sarah avea parte de toată aventura la care visase în copilărie. De fiecare dată simţea un nod un stomac. Intervenţie agresivă însemna vărsare de sânge şi nu întotdeauna mureau băieţii răi. Câteodată, calculele ei indicau şi oameni precum Neil Buist.

Sarah îşi dădu seama că Sachs vorbea din nou. Se forţă să se concentreze din nou în albul strălucitor al biroului său. Sachs repetă:

— Fluxul de date circulă numai prin Echelon, Peters. Noi ştim absolut orice. De ce nu am avut semnale despre Buist cu luni înainte? Cum a putut scăpa de sub control şi a necesitat eliminare?

În Echelon nu se foloseau cuvinte ca „ucidere”. „Distrugerea purtătorului” suna mult mai curat.

— Omul a planificat totul numai în mintea lui, îi răspunse Sarah.

— Poftim?

— Era foarte paranoic şi extrem de inteligent. Neil Buist îşi expunea descoperirile doar când erau complete, spuse ea.

— În cazul ăsta, cum ai reuşit să interceptezi semnalul?

— Am avut noroc, noroc chior.

Din când în când, Sarah cerceta fluxul de date neprelucrate care circulau prin Echelon. Iniţial, superiorii ei nu o încurajară în acest sens. Nimeni nu putea asimila o asemenea cantitate de informaţii. Dar ea avea un instinct ascuţit pentru a depista acele puncte nodale de informaţie care puteau deveni esenţiale. De două ori Sarah descoperise informaţii relevante înaintea softwareului Echelonului. Descoperise un complot japonez la nivel înalt, prin care se urmărea atragerea Antarcticii în protectoratul natural al Japoniei, ceea ce ar fi declanşat cu

---

[2] Memoria de tip RAM (Random Access Memory) este denumirea generică pentru orice tip de memorie care deţine următoarele caracteristici: poate fi accesată aleator (nu secvenţial, precum benzile magnetice), este volatilă (la întreruperea alimentării cu energie electrică, datele stocate se pierd) şi se implementează pe cip-uri electronice. Avantajele memoriei RAM sunt foarte mari, ea beneficiind în plus faţă de alte medii de stocare a informaţiilor de o viteză de acces extrem de mare, fiind de exemplu de mii de ori mai rapidă decât un hard disk.

siguranţă un război. Şi îl descoperise şi pe Neil Buist.

Sarah încercase să înţeleagă cu ce se ocupa de fapt compania acestuia, Calsoft. Capacitatea lui Buist de a dezvolta planuri exclusiv în mintea sa şi să le prezinte apoi în toată splendoarea lor transformase Calsoft într-un risc la adresa stabilităţii. O companie de asemenea dimensiuni, care îşi schimba direcţia de acţiune fără prea multe avertismente, crease foarte multe probleme pentru Echelon. Aşa că Sarah petrecuse ceva timp analizând informaţiile care proveneau de la Calsoft.

— Am găsit un mesaj vocal, îi spuse ea lui Sachs, trimis bătrânului de către unul dintre directorii de la companie, Michael Welton, care mi s-a părut foarte ciudat. Era o recomandare pentru un clip în natură. Ceva legat de un animal din adâncurile mării, numit sifonofor[3].

— Poftim?

— E un fel de meduză uriaşă. De vreo cincizeci de metri lungime.

— Şi asta ţi-a atras atenţia? întrebă Sachs.

— E o chestie cam ciudată pentru care să-ţi suni şeful, nu crezi?

— În fine. Care e legătura?

— Chiar sifonoforii. Fiecare individ este, de fapt, o colonie de entităţi mai mici care trăiesc într-o unitate perfectă.

— Înţeleg… şi?

— Am făcut nişte săpături, spuse Sarah. Intrările lui Buist în spaţiul virtual, conversaţii asemănătoare, orarul călătoriilor, oamenii cu care s-a întâlnit, toate indicau o singură concluzie. Găsise o cale prin care milioane de procesoare de date independente puteau lucra la unison, reacţionând la orice impuls din afară ca un organism unitar.

— Şi asta e important?

— Ar putea schimba radical sistemul de procesare al datelor, robotica şi vreo mie alte discipline aferente, răspunse Sarah cu o nuanţă uşor agresivă în glas.

— Dar nu poate fi totuşi un motiv de distrugere.

— Nu scos din context. Dar am efectuat şi un test de probabilitate referitor la cel mai posibil cumpărător al

---

[3] Sifonoforul face parte din clasa de nevertebrate marine Cnidaria, ordin de animale celenterate care au un sifon ca mijloc de locomoţie. Trăiesc în colonii şi sunt animale prădătoare.

softwareului lui Buist. Rezultatul a fost urât. Pakistanul are o forţă impresionantă de roboţi de luptă. În prezent, aceşti roboţi sunt depăşiţi de uriaşa armată a Indiei. Cu software-ul lui Buist însă, roboţii ar echilibra balanţa. Am descoperit o probabilitate ridicată ca Pakistanul să adopte o acţiune ofensivă.

— Şi astfel ajungem la Ryan Laing.

Sarah se încordă. Chiar şi mort, Ryan Laing îi provoca fiori.

— L-am însărcinat pe Laing cu recuperarea softwareului de la Buist, spuse ea.

— Şi cu distrugerea purtătorului înainte de diseminare.

Sarah ştia ce rol juca în operaţiunea de eliminare, dar vina devenise deja o parte a slujbei sale. Şi îşi ducea crucea, dar cu greu. Nici nu mai ţinea minte când avusese parte de un somn cu adevărat odihnitor.

— Da. Situaţia impunea o astfel de operaţiune, iar eu am autoritatea necesară s-o aplic, spuse ea.

Jason o privea nemişcat. Sarah dădu din umeri pentru a-şi alunga sentimentul de vină şi continuă.

— Spre deosebire de majoritatea paranoicilor, Buist nu era o persoană retrasă. Trăia viaţa la maxim, nu rata nici o petrecere şi cheltuia nechibzuit. Laing a ajuns la el în Miami, Florida, la un dineu caritabil.

— Să analizăm puţin depresia lui Laing.

Un perete al biroului virtual al lui Sachs se dezintegră. În locul lui apăru o înregistrare a senzaţiilor emise de Laing în timpul misiunii, captate pe un disc plasat pe tâmpla agentului. Înregistrările erau obligatorii în timpul operaţiunilor.

Peretele se deschise. Trăirea trecutului în prezent o ameţea pe Sarah. Accesarea emoţiilor lui Laing o dezechilibra total. Inspiră adânc şi se cufundă în viziunile agentului.

Se trezi înconjurată de atmosfera umedă din New South Beach, Florida. O flotă de barje uriaşe ancoraseră, părând o imagine îngheţată dintr-o halucinaţie indusă chimic. Monştrii sclipitori retro-deco ţâşniseră din ocean chiar lângă vechiul oraş South Beach, scufundat acum în apele oceanului, care continuau să crească. Încercând să recreeze vechea arhitectură a oraşului, constructorii proiectaseră navele pentru a aminti de cele înghiţite de nivelul tot mai ridicat al apei. Navele erau o pepinieră pentru „scormonitori”, devenind un teren de joacă al opulenţei.

Sarah analiză senzaţiile înregistrate de Laing. Apoi vorbi peste înregistrare.

— Lui Buist îi plăcea foarte tare să se afle în centrul atenţiei, şi în public, şi în intimitate.

Vocea lui Jason se auzi în secvenţă.

— Explică.

— Obişnuia să agaţe femei, le epuiza şi le abandona odată cu răsăritul soarelui. Omul adora epuizarea sexuală.

— Hm, pare un adevărat gentleman.

— Niciodată n-a pretins că e vreun sfânt, răspunse Sarah.

Jason trecu mai departe către informaţiile senzoriale.

Sarah explică pe scurt:

— Regia operaţiunii n-a durat mult. Ryan i-a luat urma lui Buist, a găsit ascunzătoarea pe care o vezi şi a aşteptat. Festivitatea s-a terminat. Iar la miezul nopţii, Buist a plecat cu ultima cucerire spre camera lui.

Sachs încetini înregistrarea până la timp real, trăgând-o pe Sarah înapoi în trecutul lui Laing. Dintr-o cameră de hotel părăginit din vechiul oraş South Beach, Ryan se uita într-o lunetă al cărei senzor de căldură trecea prin plexiglasul ferestrelor din camera lui Buist de pe navă. În imaginea îngustă şi tremurată, Laing îi privea pe cei doi culcaţi unul lângă altul. Capul femeii se lăsă pe spate râzând, apoi reveni pentru sărut. Buzele ei atinseră buzele lui Buist. Era timpul.

Laing apucă ţeava scurtă a puştii sale, ataşă luneta la armă şi încărcă un cartuş. Mâinile sale se mişcau rapid şi sigur. Îşi atinse telefonul din ureche pentru a iniţia un apel. Continuând să privească, Laing observă cum femeia ridică telefonul şi i-l înmână lui Buist.

— Alo? spuse Buist în telefon.

Laing se aşeză în poziţie de tragere. Respiră adânc de trei ori şi încă o dată, doar pe jumătate. Apăsă pe trăgaci între două bătăi de inimă. Un clinchet moale, metalic răzbi prin liniştea umedă a camerei.

Menit să provoace o pătrundere silenţioasă, glonţul trecu prin plexiglasul camerei lui Buist. Cea mai mare parte a proiectilului se disipă prin transferul de energie. Acul rămas se înfipse în gâtul lui Buist. Acesta îşi atinse cu mâna locul iritat.

— Cine e? întrebă Buist.

— Bună, Neil. Tocmai ai fost otrăvit.

Prin lunetă, Laing observă cum nervozitatea lui Buist se transformă în teamă. Se îndreptă rapid spre baie.

Laing oftă şi îşi concentra atenţia asupra femeii. Apăsă din nou pe trăgaci, iar acul se înfipse în stomacul ei, făcând-o să tresară. Pe chipul ei apărură şocul şi teama. Moartea survenea prin convulsii care trosneau oasele. Neil ieşi din baie şi o privi murind, cu chipul şocat de uimire.

Telefonul atârna încă în mâna lui Buist. Îl ridică din nou la ureche:

— Sunt protejat de armele biologice. Evoluţia tehnologică, spuse el.

Laing aşteptă până ce femeia încetă să se mişte.

— Protecţia ta nu va rezista. Într-o oră vei fi mort.

— Imposibil, mârâi bătrânul.

Apoi îngenunche încet lângă pat şi atinse cu degetul gâtul femeii. Capul îi căzu în piept şi se rostogoli pe spate.

Laing privea în continuare şi îşi potrivi respiraţia. Îşi repoziţionă arma pe umăr, relaxându-l.

— Marele Neil Buist şi târfa lui, morţi din cauza unui drog de firmă. Tragic.

Lăsă vorbele să-şi facă efectul.

— Mă aflu în vechiul hotel Delano.

Buist îşi ridică privirea de la femeie şi se zgâi prin apă către locul indicat de Laing.

— Asta e, spuse Laing. Cu cât ajungi aici mai repede, cu atât mai mult reuşeşti să trăieşti.

Imaginea tremură, după care se înceţoşa. Sachs trecu rapid prin secvenţele văzute de Laing-Buist ieşind din cameră, apropiindu-se de vechiul South Beach într-un taxi subacvatic, coborând şi intrând în hotelul Delano.

Sachs încetini din nou ritmul secvenţelor pentru a-l vedea pe Laing coborând treptele părăginite ale hotelului şi intrând în recepţie. Doi vagabonzi amărâţi zăceau împleticiţi într-un colţ. Laing trecu prin holul cu tavan înalt acoperit de vegetaţie şi apoi în holul alunecos care ducea la piscină.

Marginile piscinei erau acoperite de valurile care ajungeau chiar până în hol. În zare se puteau vedea navele albe şi sclipitoare ale noului South Beach. În capătul mai înalt al piscinei se aflau încastrate în pardoseală o masă de fier cu două scaune, singurele obiecte de mobilier rămase aici.

Pe unul din cele două scaune stătea Neil Buist, arătând mult mai rău decât priveliştea din jurul său. Toxinele îşi făceau efectul.

Laing se aşeză.

— Pentru binele tău, trec direct la subiect. Vreau rezultatele tale din cercetarea coloniilor de procesoare.

Buist rămase o clipă cu gura deschisă, lăsând la iveală gingiile sângerânde.

— Nu poţi să faci asta.

— Domnule Buist, vei muri. Foarte curând.

Laing puse pe masă o seringă.

— Aici e antidotul.

Buzele lui Buist scăpară o tuse hârcâită. Vărsă sânge în apa albicioasă care mustea sub ei, dâre de ulei negru în lumina lunii.

— Vorbeşte. Înregistrez, spuse Laing.

— Cine eşti?

Laing tăcu.

— Iisuse, bine! Îţi voi spune! Coloniile de procesoare…

Imaginea tremură şi se înceţoşă. Jason trecu mai departe. Sarah vorbi peste înregistrare:

— Spune-mi că înregistrarea e bună.

— E la Madda acum. Zice că e extraordinară.

Sarah oftă uşurată. Îl privise pe Neil Buist povestindu-şi viaţa pe repede înainte. Periodic, omul se oprea, pentru a scuipa fiere în apă.

Jason trecu din nou secvenţa în timp real.

Sarah îl privi pe Buist încercând disperat să apuce seringa. Laing era însă mult mai rapid.

— O să mă laşi să mor! urlă Buist înţelegând adevărul.

Ryan tăcu.

— Cum? Cum v-aţi dat seama?

— Sifonoforii, spuse Ryan.

Sarah privi expresia de pe chipul lui Buist, care înţelesese tot.

— Apelul lui Michael. Oh, Doamne!

Durerea lui Buist era devastatoare. Sarah se chinui să îşi înghită greaţa când Laing se ridică şi schimbă imaginea. Prin ochii lui Laing, ea privi cum Buist se rostogoleşte şi cade în piscină. Laing se întoarse pentru a pleca, dar Buist îi prinde marginea pantalonilor.

— Trebuie să… ajungi la Welton, horcăi Buist.

După care se scufundă în apă, lăsând în urmă un ultim cheag de sânge.

Filmul se opri cu imaginea îngheţată a omului ucis. Sarah se deconectă, reluându-şi propriile percepţii şi încercând să îşi stăpânească emoţiile. Peretele din biroul lui Sachs redeveni opac.

— Două zile după acest episod, Ryan Laing a căzut de pe o stâncă, spuse Sachs ca o încheiere plată.

— Eliminarea lui Buist a fost o…

Sarah căuta cuvântul potrivit.

— … o decizie dificilă. Dar moartea lui şi a femeii au salvat mii, poate milioane de vieţi. Laing ştia asta. Accidentul său nu are nici o legătură cu operaţiunea.

— Probabil că nu, răspunse Sachs. Ordinul tău de eliminare a întrerupt, probabil, un întreg lanţ de evenimente care ar fi dus la război, dar nu poţi fi sigură în totalitate. La fel de bine se poate să fi murit degeaba.

Sarah se foi, doar pentru o secundă. Trebuia să pară puternică în faţa acestui om.

— Este corect, domnule.

Sachs auzise destul.

— Poţi pleca, îi spuse el.

Sarah se ridică să plece, ceea ce era doar o formalitate în spaţiul virtual. Trebuia doar să întrerupă transmisia, dar simţea nevoia unei acţiuni fizice care să încheie acea conversaţie. Ajungând la uşă, un mic amănunt uitat în mintea ei o determină să se întoarcă.

— Domnule…

El o întrerupse.

— Cazul este închis pentru tine, Peters.

Sarah deschise gura pentru a-i răspunde, dar se răzgândi. Dădu din cap şi atinse uşa.

După ce degetele sale se strânseră în jurul mânerului rotund, spaţiul se modifică. Fusese deconectată.

Sarah se trezi într-o cameră întunecoasă, complet goală, fără cifru. Un om se ivi din vid. Cristopher Turing părea distrus. Priveliştea o îngrozi pe Sarah. Liderul Echelonului, inima şi spiritul său, o privi cu nişte ochi injectaţi.

— Mai e altceva? întrebă el.

— Domnule?

— Raportul pe care i l-ai prezentat lui Sachs. Mai vrei să adaugi ceva?

Pielea lui Sarah se contorsionă. Toate instinctele sale o îndemnau să vorbească, să dezvăluie fiorul rece pe care care-l simţise în momentul pronunţării numelui „Michael Welton”. Dar nu avea nici cea mai mică dovadă pentru presimţirile sale.

— Nu, domnule.

Turing dădu din cap.

— Foarte bine.

Camera dispăru, aducând-o pe Sarah înapoi în biroul lui Sachs. Trecerea durase o fracţiune de secundă în timp real. Sachs nici nu îşi dăduse seama că ea lipsise. Sarah trase mânerul uşii pentru a ieşi în grabă.

Cristopher Turing rămăsese cu ochii holbaţi. Pentru prima dată în viaţa sa, se simţea bătrân. Nu, se simţea de fapt învechit. Părăsi biroul şi ieşi pe hol, îndreptându-se către o uşă de oţel. O întredeschise şi îşi adaptă ochii la lumina slabă de dincolo.

În afara cadavrului acoperit de o pânză albă, camera era pustie. Turing se apropie şi se forţă să ridice pânza. Pe faţa lui amărâtă se ivi un zâmbet. Chiar şi mort, Ryan Laing păstra acea grimasă de iritare care îi atrăsese atenţia lui Turing cu mulţi ani în urmă.

Turing îi atinse obrazul lui Ryan. Simţi răceala morţii. Turing se obligă să-şi lase mâna acolo, pentru a cântări mai bine decizia care-l aştepta.

În încăpere intră un alt om. Turing nu îşi ridică privirea. Nici nu avea nevoie. El şi David Madda erau singurii oameni din complex.

— Crezi că va funcţiona? întrebă Turing.

— Cred că da, răspunse Madda. Colonia de procesoare a lui Buist era ultima piesă care mai lipsea din puzzle. Aparatele funcţionează. Nu sunt testate, sunt periculoase, dar funcţionează.

Turing analiză din nou consecinţele a ceea ce urma să facă, nenumăratele posibilităţi plutind în eternitate. Le dădu deoparte pe toate.

Turing se apropie de uşă fără a-l privi pe Madda.

— Dă-i drumul! spuse el.

La dracu’ cu toate consecinţele. Îl voia pe Ryan înapoi.

3

O reconstrucţie internă usturătoare şi convulsivă îl atrase pe Ryan înapoi din nicăieri. Nu putea vedea. Nu putea simţi. Nu auzea nimic. Frânturi de amintiri răbufneau şi dispăreau imediat în trecut. Indescifrabile. Îşi simţea umerii apăsaţi de greutatea timpului. Fiecare moment părea o eternitate.

Apoi începu bâzâitul. Nu era o limbă anume, nici măcar o mormăială, dar îi simţea reverberaţia în tot corpul său, în fiecare celulă. Îşi pierdu complet senzaţia de sine. Se simţea captiv într-un corp străin, într-un altceva. Mintea lui se învârtea ameţitor, căutând cu disperare un punct de echilibru. Se învârtea în colajul ameţitor de amintiri, printre imagini scurte fără sens, în căutarea unui mediu familiar.

Ryan nu simţea că era legat. Nu simţea nici vârful acului care îi înţepa braţul. Dar în întuneric putea simţi infuzia caldă a unui calm binevenit. Se lăsă complet în voia acestei senzaţii. Care nu durǎ prea mult. Celălalt obiect înfipt în el, zvârcolitor şi intruziv, intră în contact cu fluidul şi îl neutraliză. Anxietatea şi frica teribilă năvăliră din nou în mintea lui. Îl înhăţară complet, ca într-un scut impenetrabil. Nu-şi mai putea reţine trecutul, nu mai putea simţi nimic altceva decât invazia propriei sale cărni. Şi bâzâitul continuu.

— Ryan! Ryan, sunt lângă tine.

Gândul se prelinse încet prin filtrul minţii sale, întrerupând disonanţa, încercă să răspundă, să se salte deasupra liniei vieţii, dar curentul îl trase imediat înapoi. Laing se lupta cu tot ce simţea în interior împotriva curentului.

— Ryan, trebuie să te calmezi. Nu te mai împotrivi. Lasă roboţeii să îşi facă treaba.

Puterea acestui gând răbufni din nou, intrând cu violenţă în sistemul lui Ryan şi alunecând în memorie. Se agăţă cu disperare de cuvinte. Le simţea fără a le putea rosti, iar ritmul lor şi tonalitatea i se scurseră în minte. Purtau amprenta lui Sarah Peters. Identifică sursa gândurilor ei şi reacţionă rapid:

— Sarah?

În jurul său, simţi domolirea valului de curent şi căpătă o linişte interioară.

— Da, Ryan, Sarah sunt. Eşti bine.

— Sunt mort.

— Nu pentru mult timp.

Cu fraze încete şi calculate, ea îi explică ce se întâmplase şi ce devenise el între timp.

***

Roboţeii îşi făcură treaba, reparându-l. Carnea îi era revitalizată, oasele regenerate, celulele reactivate prin noi stimuli. Refacerea creierului, în schimb, a durat ceva mai mult. Roboţeii îi examinaseră cu atenţie memoria. Violarea vieţii lui Ryan era completă. Au descoperit matrice, reţele în interiorul minţii sale. Au reparat ceea ce impactul reuşise să distrugă. Încet, valul morţii se disipă. Amintirile îşi reluară locul lor iniţial, recăpătând consistenţă.

Ryan simţi din nou senzaţiile fiinţei care fusese în trecut, gândurile pe care le avusese, iar instinctele reveniră în interiorul său. Sarah rămăsese alături de el în toată această călătorie, vorbindu-i mereu pentru a-i tempera teama.

Trecură câteva luni. Miliarde de sinapse se consumaseră deja. Îşi redobândi puterea şi consistenţa fizică, iar mintea se umplu din nou de conştiinţă. Deschise ochii.

Privirea îi întâlni chipul unui tânăr.

— Bine aţi venit înapoi, domnule, spuse David Madda.

Ryan se înfioră. Se aştepta să o vadă pe Sarah.

— Ea unde este? mârâi el.

— Sunt aici. Nu mai scapi de mine.

Gândurile lui Sarah i se infiltrară în minte.

Ryan se ridică din pat cu ajutorul lui Madda.

— Ce dracului se întâmplă?

— Sunt Madda, Dave Madda. Mă cunoaşteţi, doar.

Ryan îl privi din nou pe tânăr, amintindu-şi.

— Da, te ştiu.

Chipul lui Madda se lăţi într-un zâmbet larg.

— Bine aţi revenit pe tărâmul celor vii!

4

Şase luni mai târziu

Submarinul de o persoană străbătea oceanul. Forma sa alunecoasă tăia apele întunecate cu graţia unui peşte manta ray. Submarinul era compus doar din cabina în formă de glonţ ataşată unui motor masiv. Păstrarea controlului necesita fiecare particulă din concentrarea lui Laing.

Degetele sale navigau pe consola de comandă. Abilitate, reacţie şi noroc combinate cu stăpânirea haosului din ocean, pentru o descriere pe scurt. În plus, statura solidă a lui Ryan se încadra foarte greu în formele strâmte ale submarinului. La cei doi metri înălţime şi optzeci şi şase de kilograme, Ryan era conştient că depăşea capacitatea vasului.

Revenirea la viaţă nu reuşise să înlăture nodul din stomac care-i înghiontea orgoliul în fiecare dimineaţă. La vârsta de treizeci şi nouă de ani (şi având deja un deces la activ), era considerat bătrân în meseria lui. Puţini puteau face faţă stresului, riscului implacabil sau conştientizării dezastrului inevitabil oricărui pas greşit. Ryan avea nevoie de toate astea. Avea nevoie de Echelon. Era foarte încântat că se întorsese în activitate, eliberat din vizuina lui Madda pentru a se afla din nou în lumea reală.

Indicatorii de viteză, de longitudine şi latitudine ai submarinului erau proiectaţi pe consola transparentă, în spatele căreia nu se vedea altceva decât întuneric. În imaginea reflectată în geam, Ryan surprinse colţul propriului său zâmbet. Nu era foarte atrăgător, dar nici nu avea nevoie de prea multă atractivitate. Laing prefera ca figura sa să dispară uşor în mulţime, să fie întreagă şi uitată imediat, pierdută printre alte mii de feţe. Era o acoperire perfectă. Cu toate astea, ura liniile adânci care îi brăzdau mutra. Nu avea cine ştie ce zâmbet, doar nişte găuri între buze. În schimb, cu părul stătea foarte bine. Avea chiar mai mult decât trebuia. Era des şi negru, brăzdat însă de şuviţe argintii. Aşa fusese încă din liceu. Şi, totodată, o altă trăsătură care îi acoperea vârsta reală. Putea părea şi acum un tip de douăzeci şi nouă de ani, ceva mai încercat de viaţă. Dar putea la fel de bine să aibă şi şaizeci de ani.

Apele întunecate ale mării contrastau însă cu singura sa trăsătură caracteristică. Ochii săi erau de un albastru clar,

puternic. Ca cei ai câinelui husky. În reflecţia imaginii sale, Laing întrezări o licărire gri în colţul unei cornee. Revenirea la viaţă schimbase totul. Griul revenise, strecurându-se într-un corp care nu mai era al său. Ryan Laing avea musafiri.

Submarinul se poticni, ceea ce-l trezi pe Ryan din reverie pentru a se cufunda complet în vidul liniştitor al concentrării. Ryan şi-l aminti pe Madda aplecat peste bestia alunecoasă în care el se afla acum. În timpul lunilor de recuperare, Ryan nu prea avusese altceva de făcut decât să piardă timpul pe lângă Madda.

În adâncurile reţelei de metrou abandonate din Los Angeles, Dave Madda manipula biţii şi sistemele prin care agenţii Echelon deveneau formidabili. Contactul fizic pe care îl avea cu agenţii Echelon îl obliga la o existenţă subterană, un prizonier al propriei sale ştiinţe. Viaţa ermetică a lui Dave se întrerupea doar pentru nevoile agenţilor de echipament nou sau pentru incursiunile sale în spaţiul virtual.

În fiecare zi, Madda lucra pentru Echelon, combinând bucăţi de informaţii furate, tehnologie şi cercetare pentru a sălta în viitor. Noaptea, însă, se cufunda într-o altă lume. Din sofaua din spatele atelierului său, sub zeci de metri de pământ, Madda rătăcea prin spaţiul virtual. Deşi invenţiile sale duceau tot mai departe lumea armamentului, obsesia lui Madda era un fel de artă a cărei eficacitate murise în secolul al XIX-lea: scrima. Dacă viaţa ar fi fost altfel, dacă nu ar fi posedat acele calităţi care să-l condamne la purgatoriul Echelonului, cu siguranţă ar fi participat la olimpiade. Chestia asta i-a repetat-o de nenumărate ori lui Laing. Şi într-o zi îşi va îndeplini visul. Într-o zi îi vor da drumul din adâncuri.

De-a lungul carierei sale, Ryan îl folosise pe Dave ca pe orice altă piesă din echipament. Însă îşi schimbase complet atitudinea după acea toamnă. Dave îi implantase cipurile. Şi numai Dave putea înţelege dimensiunile metamorfozei lui Ryan. Gândul acesta îl neliniştea. Şi credea, în acelaşi timp, că Dave îi devenise prieten.

Laing îşi amintea că Dave îi prezentase submarinul ca pe un nou animăluţ de companie. Madda chiar rămăsese un copil. Al dracului de deştept, destul de periculos pentru a fi în permanenţă supravegheat, dar totuşi un copil.

Plimbându-şi mâna peste bestia alunecoasă, Dave îi spusese:

— Se numeşte supercavitate. Efectul reduce foarte mult rezistenţa hidrodinamică. Nava creează un balon autogenerat din vapori de apă şi aer. Deplasându-se în interiorul acestei bule de gaz care anulează rezistenţa hidrodinamică, acest băieţel rău poate atinge viteze nemaiîntâlnite încă.

— În engleză, Dave, îi răspunsese Laing.

— E super rapid sub apă.

— Cât de rapid înseamnă asta?

— Apasă pedala şi vom afla. Teoretic, poate depăşi viteza sunetului.

Alunecând acum în adâncurile coastei californiene, Ryan se desfăta în dinamismul lacom al navei. Se simţea extrem de uşor, zburând parcă prin întunericul apei din jurul său. Fiecare mişcare a degetelor sale coordona zborul. Cea mai mică mişcare a corpului său se reflecta în arcurile desenate de submarin în adâncul apei. Putea simţi viteza fizic. Putea simţi schimbarea direcţiei. Doar că nu putea să vadă încotro mergea. Submarinul se deplasa aproape de fundul oceanului, dirijat de nanoroboţi. La acea adâncime, orice gest greşit ar fi determinat o implozie catastrofală. Laing îşi imagina tot acel întuneric copleşindu-l. Pentru câteva clipe se luptă cu dorinţa puternică de a apăsa manetele şi a se prăbuşi în nisipul oceanului.

Lui Ryan nu îi era teamă de înălţimi. Dar îi era teamă de dorinţa irezistibilă de a sări. Cu cât era mai înalt vârful stâncii, cu atât era mai puternică această dorinţă. Nici chiar vederea celeilalte părţi a muntelui nu reuşea să atenueze acest sentiment. Probabil că impulsurile de acest fel erau puternic înrădăcinate în genetica umană – o dorinţă bolnavă de a testa riscul suprem, de a ciocăni la uşa Armaghedonului. Ryan nu era genul de om care să-şi lase viitorul în voia sorţii. Îşi ţinea în frâu impulsurile, le controla.

Deşi se reîntorsese în serviciul activ, Laing era încă foarte protejat. Misiunile dificile erau atribuite altora. El primea resturile. În cazul de faţă, primise o misiune de recunoaştere a unui flux de date dintr-un port din apropiere. El ceruse submarinul pentru misiune. Iar ofiţerii acceptaseră cererea ca pe un fel de doleanţă a unui copil răzgâiat. Încă un motiv de indignare. Dar Ryan îl trecuse cu vederea.

Cipurile care îi populau acum organismul îi ofereau noi perspective, chiar dacă îl schimbaseră în mare parte. Le simţea

mereu bâzâitul, o senzaţie destul de ciudată. În plus, suferea de claustrofobie. Nu era din cauza submarinului. Cipurile îl făceau să se simtă claustrofobic în propria lui piele, ca şi cum era captiv într-un corp străin. Trebuia să fie mort. Ştia asta. Fiecare celulă din organismul său ştia asta.

În apele vaste ale oceanului, submarinul zbura în interiorul bulei sale de aer. Lucirea verzuie a oceanului crea o imagine şi mai stranie. Ryan poziţionă nava în dreptul intrării, după care se strecură în canal şi începu să urce. Propulsia navei bâzâia în surdină. Pe consolă putea observa indicatorul de adâncime. Dacă se concentra suficient, putea simţi chiar impulsurile electrice prin care se transmiteau date către ecranul său. Putea descifra aceste impulsuri mult mai repede decât puteau citi ochii lui informaţiile de pe consolă. Cipurile îl ajutau să facă asta.

Opri proiecţia, iar bâzâitul interior se transformă într-o conectare deplină.

— *Totul în regulă?*

Gândurile lui Sarah apărură de nicăieri. Ryan era uimit că cipurile se pot conecta la transmisia ei la o adâncime atât de mare sub apă. Spre deosebire de emiţătoarele obişnuite, cipurile transmiteau semnalele lui Sarah direct în mintea lui. Ea îi injecta gândurile ei, ordinele ei, în minte. El credea că va fi singur, măcar un timp. Dar acum se bucura de companie.

— *Sunt bine. Pot descifra impulsurile din sistem datorită noilor mei prieteni. Sunt un fel de şoaptă computerizată.*

— *Şoaptă computerizată. Îmi place cum sună.*

În afară de conexiunea pe care o aveau prin intermediului tipurilor, Sarah monitoriza şi transmisiunile prin satelit şi fluxul de date primit de Echelon referitor la misiune. Durase ceva timp până ca Ryan să se poată obişnui cu prezenţa lui Sarah în interiorul său. Ura faptul că nu avea încotro să fugă sau să se ascundă de ea. Dar tocmai dialogul lor îl ajutase să rămână cu mintea întreagă. Datorită cuvintelor ei îşi păstrase sănătatea mentală în timp ce cipurile îi reformatau spiritul. În momentele de slăbiciune, Ryan îşi dorea să poată alătura un chip vocii manipulatorului său, dar ştia că asta nu se va întâmpla niciodată.

— *Cine ar fi crezut că ai şi simţul umorului?*

— *Numai tu. Nimeni altcineva nu are onoarea de a bântui prin*

capul meu.

El învăţase să îşi controleze răspunsurile, pentru ca ea să nu audă chiar toate gândurile din mintea sa. Nu era dispus să deschidă acel abis pentru nimeni, nici măcar pentru el însuşi. Introspecţia nu fusese niciodată punctul lui forte.

Ryan şi-o imagină pe Sarah, aplecată peste consola ei, undeva în lumea largă. Gândurile ei rătăceau prin fluxul de informaţii aşa cum rătăcea el în adâncul apei, ca o iluzie, fără o dovadă materială a prezenţei lor.

Şirul gândurilor i se opri brusc când o formă întunecată apăru din neant. Ryan trase manetele de control şi viră puternic spre stânga, forţa acceleraţiei împingându-l în lateral. În ciuda vitezei rapide de reacţie, nava se lovi de acea formă. Coconul de aer se învolbură, rostogolind vasul cu putere. Ryan simţi o presiune puternică, iar orizontul vizual i se destrămă treptat, până ce îşi pierdu cu totul simţul realităţii. Ochii i se zbăteau continuu.

— *Laing! Laing?! Eşti bine?*

Vocea lui Sarah îl aduse înapoi la realitate. Vomită puternic în toată cabina submarinului.

— *Sunt bine. Şi nava e în regulă. O să-i fiu dator lui Madda un bax de bere pentru mizeria de aici.*

— *Ce naiba a fost chestia aia?*

— *Balene.*

— *Cu cea mai avansată tehnologie din lume tu ai intrat într-o balenă? Sunt sigură că radarele au bâzâit ca nebunele!*

— *Radarul nu merge foarte bine. Din cauza unei variaţii mari de temperatură.*

— *În fine, captez unde de radiaţii dintr-o reţea activă de securitate, sistemele de protecţie se încarcă. Am avut dreptate, indiferent cine e în locul ăla, e clar că nu-şi doreşte companie.*

Acum putea vedea balenele cu claritate. Se învârteau în jurul cabinei lui Ryan: două femele mari şi un mascul. Fluide şi graţioase, îi aminteau lui Ryan că nu se afla în elementul său.

— *Cât mai am până la bază?*

— *Foarte puţin.*

— *Şi cât crezi că mai pot sta animăluţele astea sub apă?*

Şi-o imagină pe Sarah tastând preocupată butoanele consolei, cercetând cu atenţie imaginile transmise de satelit. Ar fi putut accesa informaţia şi singur, dar prefera să i-o spună chiar ea.

— *Sunt balene din clasa Eutheria, aşa numitele balene gri.*

Masculul e cu două săptămâni mai mare decât prietenele lui. Poate sta sub apă cam cinci minute.

Ryan calculă rapid în minte. Viteză. Adâncime. Curenţi.

— *E perfect.*

După care se adânci în bancul de balene. Agitaţia femelei se accentuă, iar Ryan încercă să nu ajungă între ea şi mascul.

— *Iisuse, ce faci? O să te zdrobească!*

Ryan avu nevoie de două secunde pentru a-i răspunde. Trebuia să se concentreze foarte bine pentru a nu fi lovit. Se înclină şi se eschivă de câteva ori, reuşind să se menţină exact în centrul bancului.

— *Contez pe elementul-surpriză. Poate vor crede că sunt un mascul.*

— *Sigur că da, poţi fi sigur de chestia asta.*

— *Cât mai am până la bază?*

— *Aproape ai ajuns sub ea.*

— *Noii mei prieteni nu prea au de gând să urce.*

— *Pleacă de acolo şi întoarce-te la baza noastră. Abandonează misiunea!*

— *Nici gând.*

— *Ryan, e în regulă. Las-o baltă şi revino la bază!*

Ryan fumega deja de mânie, din cauza noului său statut de cobai. Datoriile sale ca agent serveau acum doar pentru a testa pe teren roboţeii.

— *Vreau să mă uit mai îndeaproape.*

— *Nu mai continua, Laing. Misiunea ta se rezumă doar la recunoaştere.*

La dracu' cu ea. Angajă submarinul într-o mişcare circulară amplă, evitând la milimetru aripa unei balene. Nu se afla în Colorado, iar el nu mai văzuse un cal de ani de zile, dar obiceiurile vechi dispar cu greu. Le va învinge voinţa, determinându-le să se ridice. Diferenţa era că acum nu se lupta cu vitele lui fără minte. Balenele sunt fiinţe inteligente, agile şi extrem de conştiente de superioritatea lor. Ryan se eschivă din nou de câteva ori, se apropie de ele, apoi se îndepărtă din nou. În cele din urmă, bancul începu să se ridice.

Ryan putea desluşi conturul bazei deasupra sa. Construită prin secolul douăzeci pentru a extrage petrol din canal, refugiul fusese dezactivat când locuitorii din Santa Barbara protestaseră împotriva poluării plajelor. Abandonat şi mult prea costisitor de

dezmembrat, refugiul devenise doar o altă ruină care strica imaginea canalului.

În timp ce Laing îndruma balenele, fundul oceanului rămânea tot mai în urmă. Forţă animalele uriaşe să continue urcuşul, dar furia lor era din ce în ce mai puternică.

Un sunet puternic pătrunse în cabina lui Laing.

— Refugiul abandonat emite semnale sonice pentru a îndepărta fauna marină.

— Se pare că funcţionează.

— Pleacă de acolo, Laing!

— Încă puţin!

Reuşi să le mai stăpânească câteva secunde. După care, exact ca un singur organism, toate balenele se strânseră într-un arc şi ţâşniră, dispărând în adâncuri pentru a-şi continua migraţia spre nord. Ryan le ură drum bun şi îşi îndreptă submarinul spre bază. Voia să mai înainteze puţin, după care se va întoarce.

— Stop!

Vocea lui Sarah îi explodă în minte.

Laing opri nava. O stabiliză şi o lăsă plutind în voia curenţilor.

— E minată. La greu!

— Poftim? Dar nu văd nimic.

— Satelitul înregistrează variaţii în refracţia luminii peste tot în jurul tău. Ce altceva ar putea însemna asta?

— Mine acoperite? Sub formă de informaţii de doi biţi? Nu prea cred.

— Eşti dispus să pui pariu pe viaţa ta? Tocmai din cauza asta avem misiuni de recunoaştere înainte de a demara operaţiuni.

Ryan încercă să-şi oprească tendinţa de a critica. Ce putea şti un şoarece de informaţii despre munca de teren? Scrută cu atenţie întunericul. Nu se observa nimic. Zgândăreala din sufletul său devenea tot mai puternică. Deodată, se simţi înconjurat de mine. Emisia electronică subtilă a fiecărei mine intrase în legătură cu roboţeii lui. Un şir întreg de înjurături acapărară mintea lui Ryan. Nu era obişnuit să se înşele.

— Aha, deci ăsta este gustul umilinţei...

— Ryan, pleacă de acolo imediat.

— Nu pot. Nu prea am loc de întors acum.

— Repet, ai ordin de întoarcere.

Una din mine se apropie de domul cabinei. Ochii lui Ryan,

însă, nu vedeau nimic. Dar vederea lui putea percepe mai mult acum decât imaginea ochilor – un nou sentiment de nedescris. Laing manevră încet butoanele de control, iar mina trecu pe lângă vas la doar câţiva centimetri. Atât de aproape, încât învelişul i se încreţi.

— Trebuie să te întorci imediat, repetă Sarah cu mai multă nervozitate. Ai ordin de foarte sus, Ryan. De la Turing însuşi.

Era complet înconjurat de mine. Ryan îşi trase un pumn în cap, furios că reuşise să confirme bănuielile tuturor. Nu se puteau baza pe el. Distrusese submarinul şi pe sine demonstrând acest lucru.

— Nu mă pot retrage. Sunt prins aici cu totul

— Atunci rămâi pe loc. Trimit o echipă de salvare.

Ryan se eschivă pentru a evita o altă mină, dar mişcarea îl trimise spre un grup mai mare. Să rămână pe loc nu era o opţiune viabilă.

— Cred că glumeşti.

Ryan plutea printr-o aură electronică. Putea să audă, să vadă şi chiar să miroasă semnalele fiecărei mine. Şi prin toată îmbulzeala de acolo, reuşi s-o găsească – o singură cale care ducea direct la ţinta lui, deschisă numai pentru un moment. Nu mai era timp de gândire.

Apăsă acceleraţia. 0 supapă de aer din vârful navei se deschise, după care motorul se tură, iar submarinul ţâşni înainte.

Ryan se chinui să păstreze traiectoria. Motorul hurui, accelerând tot mai tare prin perna de aer. Luminile de avertizare pâlpâiau de zor. O mie de metri pe secundă – iar nava se ridică cu o mişcare violentă. O mie două sute de metri, iar Ryan simţi că îşi înghite limba. O mie două sute treizeci şi cinci de metri pe secundă – submarinul depăşise viteza sunetului. În spatele său, peretele de semnale sonore explodă printre mine, determinând un val de autodistrugere.

Nu se mai putea concepe un plan de retragere în acest moment, se gândi Laing. Încercă să revină la capacitatea de funcţionare, reducând viteza la normal. În timp ce forţa de propulsie scădea în intensitate, simţurile sale încercau să evalueze lumea din jurul său. Sarah îi urla în minte. Îi blocă emisia. Întotdeauna fusese în stare să ignore anumite părţi ale minţii sale. Poate din cauza asta devenise un maestru al

reprimărilor. Dar nici la asta nu se gândea foarte des.

În spatele său, minele continuau să explodeze, forţa lor combinată generând un val puternic. O privire rapidă în monitorul din spate a fost suficientă. Doar pentru o clipă îşi pierdu concentrarea. A fost de ajuns pentru ca Laing să simtă izbitura minei în domul submarinului, cu o milisecundă înainte. Mina se îndepărtă puţin în urma izbiturii, înainte de a exploda, nefiind însă suficient de puternică pentru a distruge o navă care circula cu o mie cinci sute de metri pe secundă. Dar explozia reuşi să crape balonul de supracavitaţie şi la fel şi domul submarinului.

Lupta cu forţa apei încetini semnificativ viteza navei. Tot sângele din picioarele lui Ryan îi reveni la loc în cap. Îşi simţea şi inima în gât, la propriu. Motorul se înecă, înghiţind apă în loc de aer. Jeturi puternice de apă sărată năvăliră în cabină. Crăpăturile cuprinseră rapid tot geamul domului, implozia fiind iminentă.

Valul puternic avansa tot mai mult. Un titan monstruos care urla în spatele său. Chiar şi prin carcasa navei, Ryan îi putea simţi forţa, o forţă crudă, inexorabilă şi seducătoare. Cât de simplu părea să se lase în voia ei, să sară din nou de pe vârful stâncii.

Ryan îşi alungă acest gând. În vreme ce valul se apropia, îi veni o idee. Deschise frânele de urgenţă, nişte aripioare mici care întăreau hidrodinamica navei. Privi din nou refugiul, sperând că submarinul va rezista până la capăt. Din cauza tensiunii, următoarele momente îi părură o eternitate. Apoi valul puternic îl lovi în plin.

Curentul de apă prinse aripioarele, iar Ryan aduse motorul la punctul mort, încercând cu disperare să menţină direcţia. Valul aruncă nava lui Ryan din apele oceanului într-o învolburare puternică de spumă şi forţă. Domul suferi o implozie, înfigând bucăţele de sticlă în faţa şi în pieptul pilotului. Fiind aruncat mult deasupra nivelului apei, impactul cu oceanul ar fi fost fatal. Dar nici alternativa nu era prea atrăgătoare.

Submarinul mutilat se izbi de puntea bazei, muşcând din metal şi beton. Coada se sfărâmă complet, iar motorul zbură învârtindu-se către nicăieri. Ryan aluneca într-o neputinţă sfâşietoare, totul în jurul său fiind supus distrugerii. Dar aşa de repede precum pornise, acţiunea se domoli curând. Cabina se

opri brusc, lovind unul din pilonii de susţinere ai bazei.

Se lăsă o tăcere atât de monstruoasă, încât Ryan începu să tremure. Mai simţise această senzaţie şi nu era prea nerăbdător să o retrăiască. Fiorul îl trezi din amorţeală. Devenea din ce în ce mai puternic. Se transformă pe rând din mâncărime în arsură şi apoi în agonie. Ochii lui Ryan se deschiseră la maxim. Ar fi vrut să urle, dar nu îşi simţea respiraţia.

Îşi văzu reflecţia într-o bucată îndoită de metal, cu faţa sfâşiată în bucăţi. Carnea însângerată sclipea. Roboţeii se vedeau prin crăpăturile din piele, prin nări, prin ochi şi prin urechi. Marea de roboţi microscopici se regrupa încet, reconstruind ceea ce mai rămăsese din faţa lui.

Ryan ştia să înţeleagă frica. După douăzeci de ani petrecuţi în Echelon, frica devenise companionul lui permanent, dar şi cel de-al şaselea simţ. În rarele momente de introspecţie, Ryan recunoştea că era dependent, tânjind după senzaţiile puternice. Asta nu mai era frică.

Era groază – o repulsie uimitoare care ameninţa să-l acopere. Doar durerea era în stare să-l aducă înapoi la realitate. Putea să recunoască durerea. Monstrul din faţa lui – mulţimea spumegândă de viermişori îi ciopârţise faţa – acesta era intrusul. Iar ei îl cuceriseră înăuntru. Fiecare por şi fiecare celulă din corpul său erau complet infestate.

Secundele erau tot mai lungi. După care încet timpul reveni. Roboţeii dispărură la fel de discret precum apăruseră, lăsându-l pe Ryan cu un ten perfect, chiar angelic. Era din nou întreg. Fără urmă de tăieturi. Cu o mişcare ezitantă îşi atinse obrazul. Era neted. Prea neted pentru un bărbat de patruzeci de ani. Deschise din nou accesul pentru vocea lui Sarah.

— Dumnezeule, Ryan?!

— Sunt aici.

— Cum eşti?

În vocea ei se distingea uşurarea.

— Femeile de pretutindeni vor fi invidioase. Pielea mea este la fel de netedă precum funduleţul de bebeluş.

— Agent Laing, ai încălcat un ordin direct. Acum înregistrăm şi avem şi companie. În ce stare eşti?

Ryan îşi imagină cum agenţi din lumea întreagă se înghesuie să asculte datele furnizate de el, fiecare din ei fiind şocat că Laing, cel mai rece peşte din ocean, ar fi în stare să se

gândească măcar la cuvântul „funduleţ”. Gândul ăsta îi aduse un zâmbet pe buze, o expresie a feţei pe care şi-o îngăduia foarte rar.

— Nici o afecţiune majoră. Nava este distrusă.

Ieşi din cabina contorsionată a submarinului şi cercetă puntea distrusă a bazei. Reţele ruginite de ţevi fumegau încă. Aburul, sau măcar ceea ce Ryan spera că este abur, ţâşnea din conducte răsucite. Aterizarea lui Ryan nu disturbase prea tare decorul destul de ruinat. Totul părea a fi de mult abandonat şi neîngrijit. Totul, cu excepţia Bărcii Ţigaretă[4]. La capătul îndepărtat, cam la douăzeci de metri de zona pe unde îşi făcuse marea intrare, o barcă era atârnată de un sistem de cabluri. Auzise de astfel de piese vechi şi chiar văzuse nişte fotografii. Fiind o creaţie a marelui meşteşugar Don Aronow, Barca Ţigaretă era capabilă să prindă o viteză uimitoare pentru vremea ei şi devenise barca favorită a oamenilor bogaţi şi faimoşi. Din nefericire pentru Aronow, invenţia sa se petrecuse cam în acelaşi timp cu afluxul de cocaină în America. Barca Ţigaretă devenise rapid mijlocul de transport favorit al drogurilor. Aronow nu a suportat acest statut.

Ryan se întreba dacă piesa încă mai funcţionează, având presimţirea că va avea nevoie de ea. Era singura navă de pe puntea bazei pe care nu o distrusese. Înainte să apuce să o verifice, roboţeii îi alertară sistemul.

— Mercenari, se apropie rapid.

— Te-ai băgat singur în rahatul ăsta, Laing. Îţi sugerez să găseşti rapid o cale de a ieşi de acolo, cu discreţie.

— Nu azi.

— Ry…

O întrerupse din nou. Îi putea auzi. Nu le auzea paşii, ci păcănitul ritmic al dotărilor tehnologice. Erau nişte războinici mecanizaţi. Ultima modă în domeniul pazei de corp a celor bogaţi şi paranoici. Costume de muşchi activaţi biologic le confereau forţă, rapiditate şi rezistenţă chiar şi în faţa unei muniţii foarte puternice.

Cu câteva secunde înainte ca ei să apară, Ryan răscoli în spaţiul de depozitare a cabinei submarinului. Trase un aparat mic şi negru din interior.

---

[4] Cigarette Boat – construită în anii ’60 pentru curse de mare viteză. Folosită în anii 80 de traficanţii de ţigări şi apoi de droguri.

În ciuda dimensiunilor reduse, dispozitivul Fat Lady avea şi arme secrete. Un amplificator de rezonanţă care funcţiona pe baza aceluiaşi principiu prin care o cântăreaţă de operă spărgea un pahar – dar la o scală mult mai mare. Ryan îl strânse în mână, integrându-l în semnătura sa digitală. Când se asigură că îl poate distinge printre milioanele de semnale care îl invadau, strecură aparatul într-unul din buzunarele hainei.

În secunda următoare mercenarii năvăliră pe punte, îndreptându-se spre Ryan. Îl privi pe fiecare în ochi sau în faţa plată construită din titan transparent şi modelată prin injectare, în funcţie de caz. Costumele lor aveau nişte vulnerabilităţi: cusături care puteau fi rupte, catarame care ascundeau defecte. Dar orgoliul şi nonşalanţa pe care o afişau ascundeau de fapt cea mai mare slăbiciune: costumele îi făceau să se simtă invincibili.

— Apropie-te încet, îi spuse conducătorul grupului, cu o voce modificată retroelectric prin sintetizator, aparat cu care era dotat, de altfel, orice costum. Vocea dădea dovadă de o paranoia veche de secole a unor maşini care au luat-o razna.

— Nu azi, răspunse Ryan.

— Poziţie de atac!

Costumele pulsară cu o energie unsuroasă. Ryan încercase în adolescenţă cele mai bune tipuri de steroizi. Îl încântau muşchii mari, puterea pe care o sugerau, în schimb ura schimbarea percepţiei determinată de umflarea muşchilor. Exact acest efect îl aveau costumele asupra acestor tipi.

Contururile negre ale mercenarilor începură să se mişte. Numai culorile diferite de pe umeri îi puteau diferenţia unul de altul. Se apropiară de Ryan, încercuindu-l. Şmecheria pentru a-i învinge pe mercenari era să foloseşti viteza maximă, fără a încerca să îi loveşti. Nici un pumn nu putea străpunge acele costume. În schimb, un deget sau chiar dinţii, din când în când, puteau provoca ceva pagube. Punctele slabe erau foarte mici, iar costumele erau menite să reziste în faţa atacurilor frontale, puternice, nicidecum loviturilor rapide şi punctuale.

Liderul îl atacă primul. Se repezi cu o lovitură puternică asupra lui Ryan, dezechilibrându-l. Ryan se eschivă, parând lovitura într-o parte, deoarece un blocaj direct i-ar fi strivit braţul ca o pe o coajă de nucă. Roboţeii nu ar fi reuşit să îi repare o astfel de rană în suficient timp pentru a-i salva viaţa. Ryan se

învârti în jurul liderului, folosind ezitarea acestuia pentru a-l trânti la podea, unde acesta dădu din picioare ca un gândac răsturnat.

Ceilalţi mercenari coborâră. Ryan dansa printre ei. Avea nevoie de acest răgaz. Mercenarul cu însemne albastre pe umeri se pregăti de un atac frontal, dar, în ultimul moment, se orientă spre şoldul lui Ryan, lovindu-l lateral. Bună lovitură! Ryan anticipă mişcarea şi îşi modelă corpul după cel al mercenarului. Se roti cu aceeaşi viteză a loviturii acestuia şi îşi înfipse degetul în gâtul rivalului.

Intră în joc portocaliul. Laing reuşi să evite o serie bună de lovituri şi se repezi spre uşă, cu adrenalina pompându-i la maxim în vene. Alergă în goană prin holul ruginit.

După ce trecu de colţ, Ryan scoase din haină dispozitivul Fat Lady şi îl propti lângă o coloană de susţinere a punţii. Din aparat ţâşniră câţiva cleşti, care se prinseră rapid de coloană. În centrul aparatului apăru o mică umflătură. Generatorul analiza constituţia pereţilor, pentru a identifica frecvenţa corectă pentru armonizarea rezonanţelor. Apoi va trimite vibraţii prin coloană şi o va transforma în bucăţi. Când această doamnă grăsuţă va cânta, cu siguranţă că spectacolul va fi terminat. Mercenarii se apropiară, aşa că Ryan fugi mai departe. Concentraţi asupra ţintei, roboţeii nu observară aparatul lui Ryan şi trecură mai departe.

Un zid de protecţie apăra centrul bazei de date de atacuri electronice, blocând orice tip de comunicaţie în ambele sensuri. Amprenta lui electronică bâzâi prin roboţeii din interiorul lui Ryan. Roboţeii săi nu ştiau cum să reacţioneze la acest nou input. Îl percepeau ca pe un miros. Un miros chiar foarte plăcut – ca cel al unei femei proaspăt ieşite din duş. Laing spera că Sarah nu va observa excitarea lui, pe care ar fi destul de greu s-o explice. Vocea ei sporovăia continuu prin mintea lui, ca nişte picături de apă împrăştiate în ocean.

După ce trecu în fugă de colţ, Ryan se opri brusc, împovărat de o durere cumplită. Erau şi mai mulţi mercenari, poate chiar zece. Cei pe care îi lăsase în urmă pe punte se apropiară în spatele lui. Nu mai avea nici o şansă să scape. Poate era chiar mai bine să termine cu totul. Laing îi provocă pe muşchiuloşi, iar ei îl atacară.

Un adevărat potop de pumni de oţel se năpusti asupra lui.

Ryan încercă să îşi protejeze părţile sensibile ale corpului, dar în cele din urmă renunţă şi la asta. Mercenarii păreau foarte hotărâţi să îi transforme pelvisul într-o grămadă de oase sparte. N-aveau decât. Oricum nu prea mai folosise partea acea a corpului de mulţi ani.

Când întunericul se instală din nou (două coliziuni în aceeaşi zi – un nou record personal), Laing încercă să se concentreze pe mirosul provenit de la zidul de protecţie. Costumele mercenarilor emanau, la rândul lor, o duhoare de benzină şi sintetic. Trebuia să fie mult mai atent la chestia asta cu mirosurile, pentru a-şi da seama de la ce provine fiecare. Se ridică şi simţi cum îi crapă o coastă şi cum umărul drept îi este dislocat. Războinicii mecanizaţi erau foarte meticuloşi. Curând, umbrele se transformară într-un negru total.

* * *

Mintea lui Laing nu mai era doar a lui. Imagini străine de el îi fluturau printre gânduri. Imagini distorsionate. Figuri şi amintiri care se transformau. Simţi amprenta roboţeilor, impulsurile lor rătăcindu-i prin minte. Arsura palmelor pe care le primea peste faţă îl smulse pe Ryan din distonanţa întunecată a roboţeilor şi îl readuse în simţiri.

Omul masiv care se apleca peste el îi ură bun venit la realitate cu încă o lovitură peste obraz. Ryan îşi simţi mâinile strâns legate la spate, tolănit într-un scaun cu un spătar incomod. Roboţeii îi reparaseră deja coasta. Munca la umăr, în schimb, dura ceva mai mult. Se arcui, forţând oasele să revină la locul lor cu o trosnitură zdravănă. Durerea îi săgeta tot corpul, simţind din plin fiecare secundă de agonie. Niciun stimulent din lume nu ar fi putut să elimine arsura durerii. Ryan inspiră profund. Aici simţea un alt fel de miros. Se afla undeva în adâncul ecluzei, iar legătura cu Sarah se pierduse. Singurătatea era ameţitoare.

Matahala din faţa sa rânji. Nu era foarte gras, însă trăda o lipsă completă de vigoare, mişcându-se cu un dispreţ vădit al cuiva care renunţase la consistenţa necesară deplasării. Corpul lui nu mai era altceva decât un depozit pentru o minte scufundată în date. Un tip paralizat de coduri.

— Calvin Shepard, spuse tipul. Un tehnician fără prea multe

maniere, un locuitor foarte mândru al Platformei Holly şi, totodată, tipul care îţi va pune capăt zilelor.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse Laing.

— În mod normal, nu mă ocup de treburi de-astea umede. Cu sânge şi o grămadă de mizerii. Suntem foarte dezgustători. Toţi suntem aşa.

Făcu o pauză, răsuflând greoi pe lângă Ryan sau aplecându-se asupra lui.

— În schimb, am o curiozitate care mă înţeapă teribil. Cum pizda mă-sii ai reuşit să treci de minele mele?

— Sunt doar un pescar, rătăcit prin furtună.

— Foarte simpatic.

Calvin se întoarse cu spatele şi se aplecă peste un monitor de date. Forma bine definită şi cromatica elegantă erau caracteristice unei tehnologii performante. Mult prea scumpă pentru biografia alcătuită de Sarah. Încă o piesă care nu se potrivea.

Calvin se adânci în spaţiul virtual, degetele zburându-i pe tastatura care-i conecta mintea cu aparatul. Pe ecran, informaţiile se revărsau de zor.

— Un submarin super dotat! Astea nu-s ieftine deloc. Cine te dotează?

— Îmi place să mă cârpesc, răspunse Ryan, încercând să obţină o reacţie de la Shepard. Trebuia să-l enerveze cumva.

— Sigur că da, spuse Shepard.

Ryan trase legăturile care-i strângeau încheietura. Durea îngrozitor.

— Eu n-aş face asta în locul tău. Cablul are câţiva microni. Îţi va tăia venele într-o clipă.

Ryan apelă la tot ce mai avea la îndemână, adică îşi lăsă roboţeii să pătrundă până la suprafaţa conştiinţei sale. A rătăci prin spaţiul virtual, orbecăind şi tastând de zor era pentru el o a doua natură. Dar interfaţa cărnoasă şi vie a nanoroboţilor era cu totul altceva. Prin roboţei, avea acces direct la spaţiul virtual. Ryan ura chestia asta, cufundarea totală în virtual, apelând la acţiunea roboţeilor când nu mai avea altă soluţie.

Acum, însă, trebuia să-i distragă atenţia lui Calvin.

— Okay. Recunosc, adevărul e că sunt doar un pirat de informaţii, în căutarea unei lovituri grozave.

— Nu prea cred. Nu cu aşa aparatură în dotare. Aparţii unei

companii. Cumva la saudiţi? Sau la canadieni? La cine?

Era vremea să-l zguduie puţin pe Shepard. Oricum nu avea şanse de supravieţuire în minutele următoare.

— La Echelon, spuse Ryan.

Shepard căscă ochii mari. Faţa îi deveni brusc palidă, după care se schimonosi într-un rânjet.

— Echelon e o poveste de gospodine. O legendă urbană pe care o povestesc hackerii copiilor.

— Nu zău? spuse Ryan, susţinând privirea uimită a celuilalt.

Rânjetul lui Shepard suferi o umbră de ezitare. Privi în altă parte, încercând să-şi mascheze anxietatea cu o atitudine cinică.

— Miticul Echelon, o mână nevăzută, care are grijă ca noi, oamenii de rând, să nu futem lucrurile prea rău. Credeam că agenţii Echelon sunt invincibili.

— Suntem, răspunse Laing impasibil.

În spaţiul virtual, Ryan se apropiase de poarta cerului. Se apropie de margine şi sări.

— De ce oare un hacker, chiar şi unul mincinos şi nenorocit ca tine, spune că aparţine Echelonului, nu am să pricep niciodată. Ar trebui să mă sperii acum sau ce? Căcat, Echelon este doar o minciună patetică, o altă încercare ratată de a controla raţional haosul. Nimeni nu-l controlează; nici o mână nevăzută nu ne poate ghida pe toţi. Nu există nici Dumnezeu, nici Buddha, nici Allah şi nici măcar Echelon…

Calvin se afundă tot mai mult într-o pledoarie veninoasă. Cuvinte ca „dominaţie”, „libertate”, „viaţă privată” şi „libertatea de alegere” au trecut de blocajul creat de Ryan, bâzâind prin sistemul lui de alertă. Era acelaşi rahat intelectual pe care îl auzise de mii de ori. Dacă evangheliştii ăştia ar fi avut cea mai mică idee despre numeroasele dăţi în care Echelonul îi salvase de la dezastru, ar tăcea definitiv şi şi-ar consuma energiile în alte scopuri. Doar atât erau, nişte şoareci de laborator în cadrul marelui experiment numit Echelon.

Ryan simţi cum roboţeii săi au creat o interfaţă cu reţeaua spaţiului. Trecu de câteva ziduri de protecţie, evită câteva capcane urâcioase, îşi identifică culoarul şi sări.

Cantitatea imensă de informaţii îl zdrobi. Chiar şi după standardele Echelon, cantitatea era enormă. Ce naiba se întâmpla, de fapt? Nimeni nu putea accesa atâtea informaţii fără

a atrage atenţia Echelonului.

Dimensiunea asta însemna că Shepard se afla pe radarul Echelon de foarte mult timp. Dar de ce aşteptaseră atâta timp pentru a se ocupa de el?

Torente de informaţii curgeau de-a valma prin Laing. Se pierdu în ele cu totul. La fel şi sporovăiala lui Calvin, care trecu într-un plan static. Ryan căuta disperat ceva de care să se agaţe, o plută de salvare. Prin toate acele şuvoaie de informaţii, surprinse un nume şi se agăţă de el.

CRISTOPHER TURING. Dar de ce ar avea capul Echelonului un cont într-un spaţiu ilegal de date? Ryan încercă să acceseze contul. Cifrarea era foarte bună. Bună ca la Echelon. Reuşi să treacă de barieră, iar informaţiile îl bombardară. Se împiedică de un sistem de avertizare, fiind foarte dificil să-şi menţină controlul. Avea la dispoziţie cam cinci secunde.

În mediul real, se auziră câteva sirene, semn că fusese iniţiată automat o secvenţă ireversibilă de autodistrugere. Lupi cibernetici muşcară din informaţiile codate, reducând totul la zero. Ca o măsură paralelă, stocul de date se umplu de pacheţele de fosfor suspendate în apă. Pentru cei care stocau ilegal informaţii, cel mai rău lucru după distrugerea datelor era furtul lor. Incursiunea lui Laing spărsese pacheţelele. Expus aerului, fosforul luă foc. Stocurile de informaţii arseră până la ultima.

Ryan se târî înapoi în realitate la timp pentru a observa monitorul principal fumegând. Ochii lui Calvin se bulbucară la maxim. Sări spre terminalul său, tastând cu disperare.

— Nu, nu, nu… mormăi Calvin.

Duhoarea ca de usturoi a fosforului incendiat umplu camera. Calvin îl privi pe Ryan, nefiind în stare să înţeleagă ce se petrecea.

— Tu ai făcut asta? spuse el. Cum???

Ryan zâmbi. Îşi smulse mâinile din legăturile subţiri, rupând degetele rozalii ale strânsorii. Îşi ridică mâinile însângerate pentru ca Shepard să le poată vedea. Roboţeii opriră cele două şiroaie de sânge. Reparaţia completă avea să dureze ceva timp.

— Nu! Nu se poate! şuieră Shepard.

Odată ce sistemul se prăbuşi, bariera electronică se decuplă. Vocea frenetică a lui Sarah îl invadă pe Laing. O izgoni din minte, concentrându-se pe amprenta electronică a aparatului

Fat Lady. O găsi imediat şi porni aparatul. O bătaie surdă se auzi încet. În câteva secunde, dispozitivul începu să se balanseze. Aparatul se activă, iar exploziile invadară platforma.

Haosul care urmă nu îl şocă foarte tare pe Shepard. Lumea sa se redusese momentan la degetele însângerate ale lui Laing.

— Dar asta nu e posibil! repeta Calvin continuu. Nu există tehnologie care să poată face asta! Nimeni nu are aşa ceva!

— Echelon are! spuse Ryan.

— Băga-mi-aş!

Acceptarea acestui adevăr îl cutremură pe Calvin.

Rămăsese lipit de scaun, şocul blocându-i orice reacţie de autoconservare. Dispozitivul huruia, acoperind încăperea de un văl alburiu şi fierbinte de fosfor. Focul chimic se revărsa peste Calvin, tăind prin carne şi oase. Laing se repezi spre ieşire, năvălind pe coridor exact în momentul în care camera de control deveni galbenă şi explodă.

Alergă pe hol, împiedicându-se când platforma se desprinse de ancorele sale, aplecându-se lateral, cu tone de oţel scufundându-se în neant. Ryan îşi croi drum printre mercenari. Nu mai prezenta deja nici un interes pentru ei. Cu toate acestea, nu rezistară să nu-i administreze câteva lovituri când trecea pe lângă ei. Ryan se strecură printre proiectile, sărind sau ghemuindu-se.

Intră pe punte cu doar câteva secunde la dispoziţie. Dispozitivul mârâia şi se înclina în continuare, împingând puntea tot mai mult în direcţia apei. Ryan trase de cabluri pentru a da jos Barca Ţigaretă. Aceasta ateriză cu zgomot pe podeaua de beton.

Ryan sări înăuntru şi apăsă butonul de pornire. Nici o reacţie. Mercenarii se apropiară de el ameninţându-l, barca fiind şi pentru ei singura cale de scăpare. Îşi îndreptară armele spre el lansând spirale de metal electrificat. Două trecură pe lângă Ryan, care se aplecă de două ori. Apoi o evită pe a treia. Biciul electrificat îşi continua zborul, învârtindu-se pe lângă stâlpii de susţinere şi explodând la fiecare impact.

Mercenarii se îngrămădeau unul într-altul, unul din ei ajungând chiar lângă coada bărcii când bătrânul motor reuşi să pornească elicele. Urletul elicelor în momentul sfâşierii mercenarului contribui la grozăvia peisajului.

Un alt motor mârâi şi porni. Platforma se deschise larg. Panta

creată în podea puse barca în mişcare. Alunecă lin de pe platformă şi căzu, cu botul înainte. Ryan nu mai putea face nimic în acest moment; doar lua parte la călătorie.

Platforma emise încă o bufnitură înfundată şi trosni. Barca plonjă în apă, cu botul cufundat adânc. Ryan simţi efectul elicelor în valuri şi barca încercând să înainteze, chiar în momentul în care platforma trosnea deasupra lui. Nu putea reuşi să treacă. Nu avea suficient timp. Platforma se clătină. Motoarele urlau, cu tahometrele clipind nebune în zona roşie.

Nitrat! Bărcuţele astea foloseau oxid de nitrat pentru a creşte puterea motoarelor. Maneta de comandă sclipea pe consolă. Laing o apăsă la maxim şi simţi puterea fierbinte a acceleraţiei. Barca ţâşni înainte, cu botul ridicat din apa oceanului, în timp ce în urma sa platforma se prăbuşea în valuri, la doar câţiva metri de Ryan. Forţa căderii săpă o gaură imensă în apă şi apoi un val uriaş.

Laing simţi din plin forţa valului. Încercă din greu să menţină echilibrul bărcii. Botul se ridică, balansându-se, după care se năpusti tot înainte, plutind pe zidul de apă al valului, dispărând în adâncitura lui. Puterea loviturii îl lovi pe Ryan din plin. Se îndrepta spre fundul apei, valul învârtindu-l ca pe o păpuşă de cârpă. În cele din urmă, totul se opri. Le transmise picioarelor sale să se mişte. Acestea îi răspunseră îmbufnate şi reuşi să se ridice la suprafaţă. Când reveni deasupra apei, câteva rămăşiţe din platformă îl loviră în moalele capului. Ryan simţi o ameţeală puternică.

În spatele lui, întreaga platformă dispăruse. Ryan se mişca prin apa oceanului, în pustietatea din jurul său. Îşi simţea capul zvâcnind puternic. Călcând apa, Laing avea suficient timp la dispoziţie pentru a analiza informaţiile accesate, înainte ca o barcă de pescuit să-l recupereze din ocean.

Îi permise lui Sarah să-l contacteze în momentul în care se afla în barcă.

— Ai încălcat un ordin direct.

— Ştiu.

— Nu e cel mai indicat mod de a reveni în activitate. Aşteaptă-te la o primire deloc confortabilă la întoarcere.

5

Sculptat în măruntaiele liniei de metrou abandonat de sub Los Angeles, biroul lui Jason Sachs se afla lângă cel al lui Dave Madda. Sachs îl ştia foarte bine pe Madda. Fiind cealaltă persoană din singurele două cărora li se permitea contactul personal cu agenţii, Dave reprezenta un centru de atenţie al supravegherii lui Jason. Madda înţelegea foarte bine că urmărirea lui permanentă era necesară. Dar nu avea de unde să ştie că ochii urmăritori se aflau la doar câţiva metri distanţă.

În acel moment, aceşti ochi priveau prin ecranul de plexiglas în camera de interogatoriu. Sachs proiectase acea cameră personal. Echipamentul de ultimă generaţie era ascuns de un decor putrezit şi prăfuit al unui azil din secolul al XIX-lea. Pereţii albi şi zumzetul moale al tehnologiei aveau darul de a calma subiecţii, insuflându-le ideea că tortura, deşi teribilă, era aplicată cu oarecare control. Durata interogatoriului era extrem de apăsătoare când camera arăta ca un canal, iar în aerul umed se simţea duhoarea transpiraţiei panicate.

Laing era legat de un cadru ruginit, cu diferite fire prinse în fiecare centimetru al corpului său inconştient. Doar o parte din acestea puteau furniza cu adevărat informaţii. Restul făceau parte din arta subtilă a intimidării şi a temerii – unelte pe care Sachs le manevra ca un adevărat expert.

Jason învăţase de la tatăl său tot ceea ce avea nevoie să ştie despre teamă şi intimidare. Din afara gărduleţului alb de lemn, copilăria lui Jason în suburbie părea într-adevăr idilică. O casă perfectă, cu o curăţenie perfectă. O mamă foarte grijulie şi un tată cu o carieră de succes. Fără fraţi. Totul însă nu era altceva decât o coajă de ou, care ascundea un miez putrezit.

Bărbaţii din familia Sachs aveau un instinct foarte dezvoltat în a descoperi slăbiciunile umane şi o dorinţă irezistibilă de a domina. Iar tatăl lui Jason nu făcea excepţie de la această regulă. Aspectul blajin al bătrânului ascundea de fapt o nevoie acută de a-i sfărâma pe cei din jurul său şi de a domina rămăşiţele. Iar Jason fiersese mult timp în haznaua tatălui, formându-şi propria personalitate, hăituindu-şi fără milă propriile slăbiciuni şi bătându-şi singur cuiele în armură. Când Jason a intrat la facultate, tatăl său a decedat în urma unui atac de cord, cauzat de o criză de panică. Jason nu a plâns deloc în

timpul funeraliilor, deoarece nu-şi putea permite să fie trădat de propriile emoţii.

În schimb, îşi canalizase toate forţele în claritatea sterilă a ştiinţelor matematice şi a teoriilor jocului. Chiar şi la Harvard, orientarea individualistă a lui Jason se remarcase, uşor. Odată catalogat, apariţia Echelonului a fost ceva firesc. Jason se adâncise în lumea clandestină cu o perfecţiune imbatabilă. Era născut pentru asta.

Sachs îşi alungă gândurile şi se pregăti de interogatoriu. În proiecţia unui film, trecu rapid prin viaţa lui Laing. Informaţia însemna putere. Orele care urmau erau mult prea importante pentru a omite vreun detaliu din mintea lui Laing. Un singur pas greşit putea rata o oportunitate pe care ar fi reparat-o foarte greu. Privi cu atenţie spaţiul virtual, adâncindu-se cu totul în viaţa lui Ryan Laing.

Omul avea deja o imagine mitologică în cadrul Echelonului. Născut în Colorado, îşi pierduse ambii părinţi în timpul Marelui Incendiu. Nu mai rămăsese nimic din timpul copilăriei lui. nici o informaţie în Colorado şi, probabil, nici o informaţie în el însuşi despre acea perioadă.

Jason dădu timpul înapoi, încercând să înţeleagă cauzele infernului care distruseseră copilăria lui Laing. Anii întregi de utilizare inadecvată a solului provocaseră acea catastrofă. Deoarece devenise imposibil pentru incendiile ocazionale să oprească distrugerea habitatului, ciclul natural de foc şi regenerare fusese în cele din urmă înăbuşit. Fulgerele erau potolite cu cele mai noi materiale de stingere a focului, aruncate din elicoptere denumite „hipopotami.

Fiind capabile să transporte cantităţi uriaşe de lichid, elicopterele fuseseră create în ultimii ani ai secolului douăzeci, după un sezon deosebit de secetos, cu incendii devastatoare. Focul pârjolise tot ţinutul vestic, înghiţind numeroase zone de locuinţe şi poluând aerul pur al muntelui. Capabilităţile de a lupta împotriva focului deveniseră, inevitabil, insuficiente. O grămadă de pompieri dispăruseră în văile ţinutului, când focul se năpustise asupra lor. Fuseseră ridicate paravane de oprire a focului, dar acestea nu-şi dovediseră nici o utilitate. Avioanele aruncaseră grămezi întregi de substanţe împotriva focului, cu efect foarte redus, însă. Doar puţin noroc şi ceva ploaie reuşiseră să oprească, în cele din urmă, bestia de foc.

În acel secol, omul ajunsese pe Lună, scotocise adâncurile oceanului, creasе tehnologii de neînchipuit, chiar şi pentru cei din generaţiile anterioare. Părea foarte ridicol, în aceste circumstanţe, ca viaţa omenească să fie atât de neputincioasă în faţa unui pericol atât de primitiv cum era focul. Acea vară a determinat cheltuieli uriaşe pentru stoparea acelei ameninţări. Şi aşa au intrat în scenă „hipopotamii”. Folosind ultimele tehnici în aerodinamică, elicopterul fusese construit astfel încât să poată transporta o cantitate de substanţă de câteva ori mai mare decât greutatea proprie.

Mulţi ani la rând, oamenii de ştiinţă studiaseră tehnica de zbor a bondarului. Modul în care insecta îşi poate ridica corpul umflat, învingând, astfel, forţa gravitaţiei, era o mare enigmă. Zborul bondarului contrazicea astfel toate legile de bază ale zborului. Descoperirile de atunci dezvăluiseră şi secretul bondarului şi, ulterior, elicopterul H-107 a văzut lumina zilei.

Aparatul H-107 semăna foarte puţin cu elicopterele de până atunci. Era total inestetic, greoi şi chiar dizgraţios. Dar putea să care o cantitate suficient de mare de substanţă ignifugă, încât să oprească un incendiu de mari proporţii. Au trecut mulţi ani în care „hipopotamii” au patrulat zonele de munte, impunând acţiunea umană asupra ciclului naturii. Dar mediul natural nu părea afectat.

Laing crescuse în Silt, statul Colorado, un oraş care cunoscuse prosperitatea cu mult timp în urmă (dacă existase, de fapt, vreodată), înainte chiar de naşterea lui. Părinţii săi, Jack şi Bubbles, erau un specimen pe cale de dispariţie. Amândoi crescuseră în acea zonă. În afara timpului petrecut de Jack în serviciul militar, niciunul din ei nu plecase de acolo. Ferma lui Jack se dezvoltase pe temelia căsuţei în care se născuse. Bubbles[5] – un nume care nu se potrivea deloc atitudinii purtătoarei sale – preda la şcoala la care ea însăşi învăţase în copilărie. Creşteau multe vite, ducând un stil de viaţă din ce în ce mai dificil. Cu fiecare an, competiţia cu fabricile de carne devenea tot mai greu de suportat.

Laing crescuse cu nostalgia părinţilor pentru vremurile de altădată. Construia garduri, creştea vite, muncea la fermă, dar numai atunci când intra în spaţiul virtual simţea că viaţa lui are sens. Sachs cercetă experienţa lui Laing în spaţiul virtual din

[5] bubble – balon, bule de acid, de săpun.

acea vreme. Se uită la tot materialul şi citi toate informaţiile.

Din păcate sau din fericire, Marele Incendiu pusese capăt tragediei tărăgănate a lui Jack şi Bubbles Laing. Năvălise deodată, un fel de tsunami de flăcări şi arşiţă, de neoprit. După ani buni cu numeroase anchete şi cercetări, s-a descoperit că cel mai mare dezastru natural din istoria Americii fusese provocat de oameni. Un pompier în afara serviciului, încercând să scoată un dolar în plus, a aprins o mică flacără într-o vale dintr-un canion, cu o singură intrare. Numai că a căpătat mult mai mult decât ceea ce ceruse iniţial. Prostia sau ghinionul a făcut ca acea flamă să se transforme într-un incendiu de neoprit. În câteva ore, focul a ieşit din valea respectivă şi s-a extins în tot ţinutul, devenind astfel Marele Incendiu. „Hipopotamii" au făcut tot ce puteau. Dar bătălia a fost pierdută. Tot vestul american se aprinsese.

Sachs trecu prin toate informaţiile înregistrate în timpul retragerii îndelungate a lui Laing. Înainte de a deschide dosarele ascunse, fiecare agent Echelon era localizat. Prin acest proces se puteau descoperi toate acele temeri sau tragedii care puteau creşte valoarea profilului. Aşa că Jason se adânci în amintirile lui Laing despre Marele Incendiu.

Flăcările dansau la ferma Laing. Jack şi Bubbles îl îndesaseră pe Ryan, un băiat de cincisprezece ani la vremea acea, într-un adăpost de bombe săpat sub casă. Construit în timpul Războiului Rece, adăpostul nu mai fusese folosit de ani de zile. Jack şi Bubbles nu au intrat cu el. Ei rămăseseră afară pentru a arunca apă pe şopron, mult prea puţină şi deja prea târziu pentru dimensiunea focului. 0 flacără puternică îi doborî. Laing auzea urletul focului în timp ce încerca să respire ceva oxigen din adăpost. Acel vuiet bântuia încă visele lui Ryan.

Direcţia vântului se schimbase, iar Laing se trezi într-o altă lume. Pământul ars şi rămăşiţe fumegânde ale unei vieţii care vibra cu doar câteva minute înainte. Flăcările îi loviseră cu forţa haotică a unei tornade, transformând casa şi hambarul în schelete carbonizate.

Ryan se târâse până la hambar. Cadavrele vitelor se mişcau spasmodic, impulsurile neuronice străbătând încă organele mutilate. Jason îl privi pe Ryan aplecându-se deasupra părinţilor săi, adulmecând carnea arsă. Jason simţi el însuşi oroarea momentului, teroarea fără margini din inima băiatului.

O altă schimbare a direcţiei de vânt şi focul năvăli din nou spre fermă, într-o încercare de a termina definitiv dezastrul început. Laing se urcă în camioneta Ford, destul de rablagită, a familiei şi goni direct în inima incendiului. Sinucidere agresivă, murmură Sachs. Laing goni spre flăcări, cu ochii închişi, lacrimile dispărându-i instantaneu de pe obraji din cauza arşiţei. Nu se ştie cum, benzina din motor nu explodă. Nu se ştie cum, flăcările se depărtară una de alta, creând un tunel prin foc. Camioneta lui Ryan se izbi în plin de zidul de flăcări şi ieşi în partea cealaltă, complet înnegrit de carbon. Focul îl împinse mai departe, înconjurându-l ca pe un animal îngrozit. Îl părăsi în cele din urmă la poalele munţilor Cheyenne.

Fiind în stare de şoc, Laing se amestecă printre oamenii de la intrarea bazei militare. Flăcările tachinau în continuare împrejurimile. Laing avea privirea pierdută complet, fiind stăpânit de şoc. Apoi nişte mâini puternice ridicară băiatul pentru a-l urca într-o camionetă de curierat militar. Nişte uşi masive se deschiseră pentru o clipă pentru a-i permite curierului să intre, după care se închiseră cu o bufnitură puternică. Fiind suficient de puternică pentru a face faţă unui atac atomic şi creat pentru a oferi condiţii de trai unor norocoşi pentru a supravieţui unei ierni nucleare, camioneta le oferi adăpost celor câţiva nenorociţi care supravieţuiseră infernului. Afară, flăcările erau de nestăvilit.

În munţii Cheyenne, băiatul îl întâlni pe Christopher Turing, Naşul sistemului Echelon şi, probabil, cel mai puternic om de pe pământ. Fiind, cândva, sediul NORAD, scutul american antirachetă, munţii Cheyenne îşi pierduseră în mare parte utilitatea o dată cu necesitatea unei păstrări reciproce a nivelului de dezarmare. Când NORAD fusese desfiinţat, baza deveni un centru de cercetare ştiinţifică. Echelon folosea o parte din sistem pentru a extrage informaţii. Mediul înconjurător cu radiaţii reduse era un cadru ideal pentru interceptarea telecomunicaţiilor. Aflat în timpul unei inspecţii de rutină la bază, Turing devenise prizonierul Marelui Incendiu.

În ciuda stării implacabile de şoc, Ryan reuşi să-l impresioneze pe Turing. În câteva ore, viaţa lui Laing devenise un imens pustiu. Turing recunoscu îndată potenţialul băiatului. Ocupă imediat pustiul din viaţa lui Ryan, dezvăluindu-i o lume împotriva căreia Jack Laing luptase cu îndârjire.

Turing îl transformă pe Ryan într-un zeu în acea lume nouă. Jason recunoscu că oricine acceptă o viaţă în Echelon trebuie să îşi asume şi mantia de zeu. Să nu recunoşti acea putere era echivalentul a nu fi demn de ea. Turing îl aduse pe Ryan la Echelon, în propria lui familie. Ca orice serviciu de informaţii, era o familie formată din hoţi pacifişti şi din vizionari mincinoşi, cu toţii servind binele global.

Jason zâmbi pentru sine. O moralitate excesivă nu era deloc compatibilă cu puterea mânuită de Echelon. Într-adevăr, Echelon fura cele mai alese fructe ale umanităţii pentru a-şi îndeplini propria-i agendă. Iar Laing făcuse chiar mai mult decât alţii pentru a îndeplini scopurile Echelonului: menţinerea păcii şi a stabilităţii.

Lui Sachs îi făcea plăcere să cerceteze mintea lui Laing, disecată de reţeaua de microroboţi, fără nici o putere de împotrivire, trădată de impulsurile corpului şi creierului său. Spre deosebire de Ryan, Sachs detesta munca de teren. El era un maestru de şah, un strateg. Nu trimiţi niciodată un maestru să execute misiunea unui pion sau chiar a unui rege. În mod similar, îl admira pe bătrân, fiind mereu uimit de elanul lui şi de devotamentul constant faţă de meserie.

Ryan se trezi din starea de inconştienţă. Realitatea luă rapid locul stării de visare, brusc şi total. Mai trecuse şi altădată prin starea asta. Nu toate misiunile sale fuseseră un succes. Se întâmplase şi altădată în cariera sa să nu se supună ordinelor şi plătise cu experienţe de genul celor prin care trecea acum. Sachs arăta foarte bine. Tânăr, extraordinar de arătos, trăsăturile lui păreau perfecte, lipsite chiar de umanitate. Nu ar fi putut fi niciodată agent operativ, gândi Ryan. Chipul său era de neuitat. Impresia pe care i-o lăsase faţa lui Sachs îi rămase întipărită în minte, în timp ce Ryan se lăsă pe spate şi îşi închise ochii, încercând să se sustragă ororii care urma. Ryan nu îl ura pe Sachs pentru aceste mici sesiuni. Le înţelegea rostul. În ciuda dulceţii greţoase transmise de Sachs, Ryan întrezărea amărăciunea omului.

În proiecţia din faţa sa, Sachs surprinse toate aceste gânduri şi chiar mai mult. Reţeaua de micromaşinării era mult mai puternică decât şi-ar fi închipuit cineva.

— Ştiţi că nu-mi place deloc chestia asta, domnule, spuse Jason.

De fapt, adora să facă asta.

— Dă-i drumul şi gata!

— Ai încălcat un ordin direct. De ce?

— Nu aveam de ales. Voiam să îmi îndeplinesc misiunea.

— Turing a anulat personal misiunea. Îţi monitoriza transmisiile. Ştiai asta.

La menţionarea numelui lui Turing, monitorul lui Sachs se aprinse. În ciuda aparenţei sale exterioare, emoţiile lui Laing se dovedeau foarte instabile. Ryan Laing era dominat de teamă. Era ca un fel de parazit în sufletul lui, care îl stăpânea şi îl chinuia deopotrivă. Iar el îşi purta această cruce în tăcere, ruşinat de slăbiciunea lui. Tot frica, însă, îi determina un apetit insaţiabil pentru munca lui. Era, totodată, marele lui atu şi marea lui slăbiciune.

Deşi reţeaua detectase această vibraţie emoţională, Jason o putea citi cu uşurinţă şi în ochii omului din faţa sa.

— Ai văzut ceva acolo, spuse Jason.

Monitoarele se înroşiră din nou.

— Am îndeplinit misiunea. Baza de date nu intră în discuţie.

— Misiunea ta era de recunoaştere. Atât.

— Misiunea devenise incontrolabilă.

— Aşa că ai distrus-o complet.

— Nu aveam altă opţiune.

Jason ştia că sosise acel moment. Simţea o dorinţă arzătoare să-şi iniţieze strategia. În inima sa, ştia că Laing ar fi de acord cu decizia lui. Dar nu o va cunoaşte niciodată. Un pion nu putea afla strategia maestrului de şah. Jason se apropie de Ryan şi porni dezactivarea reţelei de roboţei. Dura câteva minute, iar el lucra în tăcere. În cele din urmă, cei doi se aflară faţă în faţă.

Ryan îl lăsă pe Jason să îi desfacă legăturile. Ura toate acele ghemuri de fire specifice analizei ulterioare unei misiuni şi mai ales faptul că Jason afla atât de multe informaţii datorită lor. Ryan nu era foarte încrezător în propria-i valoare. Tocmai de aceea, îi displăcea profund ca cineva să bântuie prin mintea lui. Dar dacă aşa trebuia să fie, Jason era la fel de bun ca oricare altul s-o facă. Ryan vedea ceva din el însuşi în Sachs. Iar chestia asta îl determina să îl evite pe tânăr, dar nu să îl şi deteste. Spre

deosebire de alţi tipi care simţeau chestia asta.

Fiind Inspector General la Echelon, la frageda vârstă de douăzeci şi nouă de ani, Sachs excela în cultivarea disensiunilor în rândul agenţilor. Munca sa se caracteriza printr-o meticulozitate crudă şi directă. Ryan nu ştia nimic despre trecutul lui Sachs şi nici nu-şi închipuia vreo variantă. Sachs părea mai mult un mecanism decât o fiinţă umană. Iar Laing nu şi-l putea imagina în afara perimetrului de la Echelon. Clar, tipul se confunda pur şi simplu cu adâncurile nevăzute ale Echelonului. Cu siguranţă, nu avea vreo nevastă sau copii la care să se întoarcă acasă. Ryan era sigur de asta.

— Turing te-a retras din munca operativă, spuse Jason.

— Fă-mi legătura cu el!

— Nu îl putem localiza. Am încercat deja.

— Nu aveam căi de retragere.

— Eram conectat la transmisiunea ta. Am văzut tot. Ai ales opţiunea cu cea mai ridicată şansă de supravieţuire, fapt pe care i l-am subliniat domnului Turing.

— Stabileşte-mi o întrevedere cu el. Am neapărată nevoie să mă întorc pe teren.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spuse Jason.

Afirmaţia îi luă ceva timp lui Laing pentru a o înţelege.

— Tu ai nevoie de ajutorul meu?

— Te ajut să te întorci la munca operativă, dar va trebui să lucrezi pentru mine.

— Eu…

— Dacă nu accepţi, te asigur că te vei bucura de foarte mult timp liber.

— Dar eu nu lucrez la Afaceri Interne.

Jason schimbă abordarea. Trebuia ca Laing să fie ţinut în suspans, altfel fiind prea periculos atunci când se simţea în siguranţă.

— Cum te simţi, să fii în permanenţă sub efectul roboţeilor? Nu te pune la încercare câteodată? întrebă Jason.

— Sachs, asta face parte din debriefing-ul meu?

— Îmi pare rău, nu. Eram doar curios. Nu te mai întreb de asta.

— Te respect, pe tine şi munca ta. Dar eu sunt un agent operativ, pe teren.

— Ştiu foarte bine chestia asta, îi răspunse Jason.

— Atunci ce dracu' vrei de la mine?
Jason tăcu o clipă, respiră adânc şi adoptă o tonalitate joasă:
— În cadrul Echelonului, se desfăşoară o conspiraţie.
Figura lui Ryan se transformă într-o mască. Clipi rapid de câteva ori. Simţi cum hormonul noradrenalinei îi invadează rapid corpul, iar roboţeii se mişcă spasmodic. Câteva inspiraţii adânci îl mai calmară puţin.
— Cred că glumeşti, rosti Laing în cele din urmă.
— De câteva luni urmăresc o breşă în inima sistemului Echelon. O schimbare subtilă în parametrii de misiune.
— Efectul unei astfel de...
— Ar fi devastator. Nu pot permite ca o astfel de tragedie să aibă loc sub supravegherea mea.
— Cine mai ştie?
— Doar tu, răspunse Sachs.
— Adică propriul tău departament nu ştie nimic?
— Nu am prea mulţi aliaţi, Laing. Cei pe care îi conduc mă consideră de-a dreptul respingător. Din cauza meseriei, probabil.
— Atunci descurcă-te singur! E treaba ta, nu?
— Dacă încep să fac cercetări, cu siguranţă vinovaţii vor mirosi vânătoarea de vrăjitoare. Dar dacă o faci tu, nu vor remarca nimic.
Ryan tăcea. Jason continuă să îl stimuleze:
— Implicaţiile unei conspiraţii în cadrul Echelonului ar fi globale. Stabilitatea pe care încercăm s-o menţinem s-ar destrăma în doar câteva săptămâni. Şi nimeni nu cunoaşte cruzimea de care e în stare fiinţa umană mai bine decât tine.
Ryan privea fix prin Sachs, cu mintea invadată de fiori.
— Eu... În regulă.
Jason zâmbi.
— Foarte bine. Începi cercetările. Ştii bine ce ai de făcut.
— Ştiu. Dar eu...
Frânturi de imagini din călătoria prin refugiul de date îi reveniră în minte. Imagini pe care şi-ar fi dorit să le uite odată. Probabil că revocarea misiunii de către Turing personal nu era chiar o coincidenţă. Părea de-a dreptul ciudat ca însuşi capul Echelonului să supravegheze o misiune atât de banală. Cu toate acestea, Ryan ştia că Turing îi monitorizează personal toate misiunile. Simţea de fiecare dată prezenţa lui Christopher alături

de el pe teren. Chestia asta îi dădea curaj, siguranţă, fiind capabil de acţiuni extraordinare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sachs.

Încă de la acea primă zi în adâncul munţilor Cheyenne, Ryan nu cunoscuse cu adevărat sentimentul de singurătate. Turing ocupase un loc important în lumea lui. Îi oferise băiatului de atunci un refugiu pentru durere. Şi îl îngrijise în toţi anii care urmaseră acelei tragedii.

— Putem vorbi în siguranţă aici. Vrei să-mi spui ceva?

— Nu. Am nevoie de o săptămână.

Ryan sări din scaun şi se îndreptă spre ieşire.

— Laing! strigă Sachs.

Jason aşteptă o clipă până când ochii lui Laing îi întâlniră pe ai săi.

— Îmi doresc foarte tare să-l înfund pe nenorocit, spuse Sachs. Indiferent către cine te îndreaptă cercetările, te voi susţine în întregime.

Laing îşi păstră statura dreaptă, doar o singură clipire trădându-i emoţiile.

— Sachs, nici nu m-am gândit vreodată că ai putea glumi cu ceva.

Apoi ieşi.

6

Ryan păşi în lumina ameţitoare a Los Angelesului dintr-un ungher din spatele sălii de concerte Walt Disney. Proiectate de Frank Gehry, suprafeţele semeţe de titan şi arcadele lungi şi fluide erau şi acum la fel de remarcabile ca şi la momentul inaugurării.

Ryan mergea destul de des la spectacole. Îi făcea plăcere să se piardă în visul altcuiva, lăsând de-o parte agitaţia muncii lui, chiar şi pentru o oră, pentru a reveni la o viaţă ceva mai stabilă. Prefera oricând teatrul distracţiei virtuale. Teatrul îşi putea desfăşura în voie cursul, de cele mai multe ori. Îşi dădea seama că era ridicol să fie deranjat de manipularea spectacolelor digitale, din moment ce el lucra pentru organizaţia care le manipula, dar îi era greu să le accepte, din moment ce vedea dimineaţa scenariile deja stabilite pe monitoare.

Laing se adânci în mulţimea de pe stradă, târându-şi paşii într-un fel de plimbare, ca un şoricel în cuşcă. Adoptă o mască impasibilă, în vreme ce gândurile îi fumegau în minte. Sachs pornise un uragan în interiorul său. Simpla posibilitate ca cineva să fie infiltrat…

Un trecător îl trezi pe Ryan din reveria sa. Se împiedică, împingând o femeie. Aceasta nici măcar nu îşi întoarse privirea, mulţumindu-se să-i strige peste umăr:

— Fii atent, dobitocule!

— Ah, îmi pare rău…

— Să te fut!

Nu prea ar fi avut şanse la aşa ceva. Ryan se mulţumi să se întoarcă la gândurile sale.

— Îţi faci noi prieteni?

Vocea lui Sarah năvăli în mintea lui Ryan, speriindu-l de moarte. Tresări, lovindu-şi din nou tovarăşa de drum. Aceasta se uită la el, după care scoase din geantă un stimulator electric, cu care îl electrocută zdravăn. Şocul îi făcu dinţii să scrâşnească. Nu reacţionă în nici un fel, rămânând pe loc, ca şi cum şi-ar fi îndesat degetele în priză.

Nici un alt trecător nu păru să remarce acel incident. Nimeni nu dorea să se implice. Cu toţii voiau doar să ajungă acasă pentru a se tolăni în faţa celui mai recent spectacol digital.

— Merci, aveam mare nevoie de aşa ceva.

— De ce anume?

— Tocmai am fost electrocutat de o tipă.

— Păi n-o mai pipăi atât!

— Se pare că aici contactul cu alţii e un sport sângeros.

— Te cred. N-aş avea de unde să ştiu personal, dar am auzit că LA e un oraş super aglomerat.

Ryan părăsi trotuarul prin uşa turnantă şi se urcă în transportor. Fiind proiectat să arate ca un metrou londonez, asemănarea mergea până la atenţionarea „Mind the gap!”[6] înainte de urcare.

— Cum a mers la debriefing?

— De-asta mă controlezi acum?

— Hei, eram îngrijorată, pentru tine. Sunt în timpul meu liber, dacă vrei să ştii.

Uşile se închiseră la mai puţin de jumătate de centimetru de faţa lui Ryan. Odată închişi înăuntru, pasagerii expirară toţi deodată, volumul mărit apăsându-l pe Ryan pe piept. Nu avea altceva de făcut decât să privească oraşul dispărând în orizont. Numai clădirea Gehry se mai putea zări încă. Celelalte se transformară din structuri solide în nişte linii tot mai subţiri, segmente frânte ridicându-se spre stratosferă. În fine, poate nu chiar atât de departe, dar lumina Los Angelesului îi conferea arhitecturii o solemnitate remarcabilă. Nici apusurile nu erau de neglijat. Ryan luase trenul spre vest. Privea liniile drepte din zare. Îşi aminti de Sarah.

— Deci, cum a fost? întrebă ea din nou.

— A fost bine. S-a mai strâns o verigă din scurta mea lesă.

— O meritai. Nici eu n-am scăpat prea uşor.

Ryan sesiză un mormăit de nemulţumire în vocea ei.

— Eu ar trebui să fiu supraveghetorul tău. Asta înseamnă că trebuie să deţin controlul asupra ta.

— Nu am de gând să îmi justific acţiunile de două ori. Dacă nu îţi plac metodele mele, dispari. Dispari din mintea mea şi hărţuieşte pe altcineva.

— Fermecător până în ultimul moment. Nu cred că voi dispărea nicăieri. La fel ca tine, şi eu primesc ordine. Numai că eu aleg să le respect.

Trenul se opri în Century City. Ryan se strădui din răsputeri să rămână înăuntru, în timp ce mase uriaşe de oameni se

[6] trad. Aveţi grijă la spaţiul dintre metrou şi terasament!

îmbulzeau în afară. Acolo era o mare aşezare a Mormonilor[7]. Cortul întins pe deal strălucea de o albeaţă pură. „Probabil că spală chestia aia zilnic”, se gândi Ryan. Fiecare simte nevoia de a se agăţa de ceva. Dacă acel ceva se dovedea a fi un tip care, din când în când, organiza câteva miracole, nu era nici o problemă. Lui Laing nu-i plăcea deloc ca aceşti tipi să apară la uşa lui propovăduindu-şi religia, ceea ce nici nu se întâmpla prea des, în schimb le înţelegea motivaţia. Şi Laing era de rit evanghelist. Dar, în loc să adopte metoda nevestei ciudate, el şi Echelon creaseră o altă cale. Nimic din ce nu era aprobat de Echelon nu ajungea până la uşa lui.

Se auzi anunţul despre spaţiul de sub metrou, se închiseră uşile şi se activară magneţii electrici, ridicând trenul deasupra şinelor conductoare. Laing se îndrepta spre vest, către ocean.

— Dacă ai atâta respect pentru regulament, ce cauţi în capul meu în timpul tău liber?

— Eram îngrijorată! De fapt… mai mult curioasă. Debrifarea poate fi, uneori, cam dură, iar tu eşti…

— Nu foarte stabil?

Ryan se întrebă dacă ea îi putea simţi emoţiile sau cuvintele curgeau pur şi simplu steril pe un monitor.

— Eşti un tip exasperant, agent Laing.

— Dar tu ştiai asta când ai intrat în mintea mea.

— Da, ştiam. Prezintă-te la Centrală când ajungi la terminalul tău. Vom discuta eşecul tău recent şi vom stabili nişte sarcini mai simple de care să te ocupi în viitor.

— Pot încheia această transmisie?

— Nu, dar pari foarte capabil în a mă ignora.

— Şi asta e adevărat.

Ryan alungă pledoaria lui Sarah cât mai adânc în mintea sa şi se concentră să iasă din tren fără a mai fi electrocutat. Uşile se deschiseră, iar el se lăsă în voia masei de oameni spre ieşire. Pătrunse în întunericul solitar al nopţii din Venice Beach, rătăcind printre canalele cărora oraşul le datora numele.

Fiind doar o găselniţă de marketing în timpul perioadei de

---

[7] Mormon este un termen folosit pentru a descrie aderenţi şi practicanţi ai curentului Mormon. Termenul se referă în special la un membru al Bisericii lui Iisus Christos al sfinţilor din Ultima zi. Ei cred că această religie poate fi practicată numai de membrii acestei biserici. Dar termenul se mai foloseşte şi pentru a descrie orice individ sau grup care crede în cartea Mormonilor, scrisă chiar de un profet denumit Mormon.

început a oraşului, aceste canale nu făceau altceva decât să ofere o privelişte artistică. Numai că toate demersurile se duseseră dracului, înghiţite de apele umflate ale oceanului. În prezent, în văgăunile vechilor case locuiau tot felul de borfaşi, artişti sau inadaptaţi ai sorţii. Ryan arăta la fel de distrus ca şi ei.

Se mutase aici imediat după procesul său de recuperare. Se regăsea mult mai bine în acest peisaj decât în vechea locuinţă din Sky City[8], care era, de altfel, foarte strâns ataşat de sol. În Venice, fiecare locuitor inventase câteva metode pentru a ţine la distanţă apa intruzivă. Cu cât cineva se apropia cu locuinţa mai mult de ocean, cu atât mai drastice deveneau aceste metode şi cu atât mai sălbatici locuitorii. Ryan locuia chiar pe malul apei. Dărâmase primul din cele trei etaje, permiţându-i oceanului să pătrundă şi să curgă chiar sub picioarele lui. Rămăseseră numai stâlpii de oţel care susţineau încă structura casei.

Rătăcind prin pustiul sărat, Ryan putea simţi apropierea unei furtuni. Avea să fie o noapte interesantă. Merse mai departe pe trotuar, costumul său spilcuit părând din ce în ce mai nepotrivit cu peisajul din jur.

— Cu tot LA-ul la dispoziţie, cum de ai putut alege să locuieşti în Venice? Am auzit că e o adevărată gaură de căcat.

— Sarah, apreciez sincer grija ta personală faţă de mine, dar dispari dracului o vreme, nu vrei?

— Eşti o adevărată comoară, Laing. Dar adu-ţi aminte cine pizda mă-tii îţi e prieten. Iar asta e strict neoficial.

— Nimic nu e neoficial.

— Am încheiat transmisia.

Ryan oftă. În sfârşit, era singur. În fine, nu chiar singur. Simţi ceva mişcare dinspre drogaţii care populau coasta, în permanentă căutare de târguieli. După ce ultimii bogătaşi dispăruseră din zonă, Venice devenise locul ideal pentru toate felurile de comerţ ilicit. Bineînţeles, absolut nimeni nu scăpa de supravegherea Echelonului, dar aici erau în mare parte boschetăreli de doi lei. Chiar şi aşa, tipii mai îndrăzneţi se bucurau foarte tare de apariţia unui chip nou în tranşee. Iar faptul că Ryan alesese să locuiască în aceste tranşee era cu totul altă poveste.

---

[8] Sky City – oraşul din cer.

Un puşti sări dintre gunoaie şi se îndreptă spre Ryan. Era înalt şi slăbănog şi avea privirea tipică şoarecelui de vapor: părea a fi asiatic, uscat rău, dar foarte rezistent şi întotdeauna gata de bătaie. Zgomotul unei băltoace în spatele său îl alertă pe Ryan, care înţelese imediat că era înconjurat. Un tip între două vârste într-un costum spilcuit atrăgea imediat atenţia ca fiind o ţintă uşoară. Ryan continuă să meargă, cu apusul soarelui în faţa ochilor.

Unul din şobolanii din spatele lui Ryan ţâşni cu o ţeavă lungă în mâini, îndreptată spre moalele capului său. Laing prinse tija cu uşurinţă, sucind în acelaşi timp mâna care o manevra şi trântind la pământ atacatorul, înainte ca un alt şoricel să priceapă ce se întâmplase, mâna lui Ryan se întinse şi prinse cu putere gâtul omului, chiar de mărul lui Adam. Acesta se opri brusc, neştiind ce sa mai facă.

— Bun venit acasă, spuse un altul, apropiindu-se de Ryan.

— Cum merge treaba, Tex?

— La fel ca-ntotdeauna, domnule.

Ryan îl lăsă pe Texas John să se apropie. Aerul împietri între cei doi, după care se degajă rapid prin două zâmbete largi. Laing îşi eliberă atacatorul, după care îi strânse mâna ultimului venit.

— Îmi cer scuze. Asta-i meseria. Şi nu te-am recunoscut, îi spuse Tex.

— Nu m-aş simţi acasă fără un şobolan la uşa mea.

Tex zâmbi.

— Vino. Invită-mă înăuntru înainte să ne cotropească valurile astea. După care o să-mi dai o bere, iar eu o să ascult tot rahatul pe care tu ai să-l verşi.

— Sună bine.

Ryan îl conduse pe Tex în casa lui.

7

Sarah îşi smulse ochelarii de acces în spaţiul virtual. Proiectoarele laser prin care ochii ei primeau informaţiile săgetară nişte imagini trunchiate pe tavan înainte să se închidă complet. Laing o exasperase. Vorbise mult în mintea lui, cu mult tact şi atenţie, încercând să creeze o conexiune puternică. Iar el îi permisese să intre acolo, numai pentru a o smulge din această conspiraţie şi pentru a-i aminti, într-un mod deloc politicos, cât de necoaptă era pentru acest job. Nenorocitul! O fi fost ea nouă acolo, dar era Şeful. Ea îl conducea pe el, nu invers. Acum îşi dorea ca ea să îl fi şocat pe el şi simţi o satisfacţie perversă imaginându-şi situaţia.

Era foarte bună în spaţiul virtual, chiar grozavă. În realitate, însă, era cu totul altceva. În realitate, scopul se confunda cu dorinţa, nevoia şi subterfugiul. Ei îi plăceau mai mult puritatea cifrelor, a statisticilor şi deciziile bazate pe o logică solidă. Munca ei cu Ryan, apropierea lor prin intermediul roboţeilor întinaseră sterilitatea spaţiului virtual cu o grămadă de emoţii obositoare. Nenorocitul!

Şi era numai vina ei pentru că îşi permisese acest ataşament. Trebuia să fie doar supraveghetorul lui, nimic mai mult. Iar el era labil, era un tun rătăcit în întreaga ei panoplie de arme. Dacă Ryan nu ar fi fost favoritul lui Turing, ar fi fost mort de mult. În schimb, Laing fusese readus la viaţă, smuls din ghearele morţii pentru a i se acorda o nouă şansă. Laing era un dinozaur. Iar ea făcea parte din noua generaţie.

Sarah străbătu camera de câteva ori, pentru a-şi reduce emoţiile la o tristeţe apăsătoare. În ciuda tuturor abilităţilor ei, a funcţiei şi a puterii pe care le dobândise, suferea o depresie copleşitoare. Nu putea inhala mai mult aer decât cel necesar pentru a trăi. În spaţiul virtual, navigând printre valurile de informaţii, uita complet de senzaţiile de asfixiere.

Pe canapeaua jigărită de lângă ea, Elaine se mişcă. Locuiau amândouă într-un apartament rudimentar din oraşul zgârciţilor, Inverness, din Scoţia. Făcuseră un târg bun. Universitatea se afla între etajele 658 şi 660, iar ele găsiseră fundătura asta în aripa de sud-est a etajului 657. Asta era vestea bună. Vestea rea era că restul etajului avea destinaţie industrială. Zgomotul continuu fusese foarte greu de îndurat câteva luni bune. Acum,

însă, Sarah nici nu-l mai remarca.

Cum seara de-abia începea, Elaine încerca să se trezească. Se cunoscuseră la Universitate, ambele fiind extraordinar de fericite să fie admise în sălile imense din New Rollins. Emoţia, însă, se stinse destul de repede, iar prietenia dintre ele se solidifică prin nemulţumire. Elaine îşi exprima furia găurindu-şi fiecare bucăţică de carne cu cercei şi devenind solista trupei „Mitena lui Agamemnon”, o formaţie rocko-poetică.

Abilităţile lui Sarah o ajutaseră să ajungă în Echelon. De asemenea, cânta la chitară bas în formaţia lui Elaine. După ce îşi găsiseră diferite forme de manifestare a furiei, niciuna din ele nu mai avea vreun interes major pentru şcoală. Teoretic, erau încă înscrise la Universitate. Dar nu se mai înfruptau din ospăţul ei, spunea Elaine. În realitate, pluteau într-o masă de tineri dezorientaţi, care încercau să-şi treacă vremea într-un mod cât mai cool şi să aibă parte de cât mai mult sex. Elaine deţinea recordul la acest capitol. Dar nici Sarah nu rămânea prea mult în urmă.

Trezită complet din somn, Elaine trase câteva înghiţituri bune dintr-o sticlă golită pe jumătate, după care i-o întinse lui Sarah. Aceasta refuză.

— Termină cu tropăitul asta. Îmi provoci dureri de cap! spuse Elaine.

— N-or fi de la mahmureală mai degrabă?

Elaine zâmbi, amintindu-şi fragmente din beţia din seara precedentă.

— În fine, nici nu mă ajuţi cu nimic.

— O să fii bine până diseară?

— Mai e cazul să întrebi?

— În regulă.

— Trebuie doar să-mi reconstruiesc faţa.

Elaine se împletici spre toaletă. A-şi reconstrui faţa însemna să-şi bage cei cincizeci de cercei în ureche, în nas şi în tot felul de alte locaţii, pe care trebuia să-i scoată înainte de culcare pentru a nu-şi prinde faţa în aşternut sau în persoana cu care îşi împărţea ocazional patul.

Sarah aştepta cu nerăbdare acea seară. Ştia bine că era ridicol ceea ce făcea, adică să urle împotriva sistemului pentru care lucra în secret, dar, în acelaşi timp, era foarte distractiv. Putea fi totodată şi analist Echelon şi un rebel cu o chitară bas.

Se pregăti şi ea pentru eveniment. Spre deosebire de stilul ultrapunk abordat de Elaine, Sarah îşi manifesta rebeliunea printr-o conformitate acută. Pe scenă, purta nişte ţinute extrem de elegante, încât publicul, maniac şi isterizat de droguri şi de ritmul muzicii, o percepea ca pe un înger. Arăta foarte bine cântând la chitara bas, în spatele lui Elaine. Nu era vreo fâţă fraieră care doar se juca cu chitara, ca altele.

Elaine ieşi din baie cu un kilogram de argint atârnat de faţă. Ieşiră în trombă din apartament şi se îndreptară spre Clinton Hall. Sălile industriale din Inverness erau în totalitate denumite după preşedinţi americani, ca o glumă subtilă faţă de arhitecţi, glumă pe care Sarah o înţelegea perfect. Sălile de la ultimele etaje erau denumite după dictatori din Chile. Sarah auzise că sala Pinochet era chiar fiţoasă.

Peste tot în jurul lor fumegau diferite maşinării. Vecinul lor, o fabrică, construia motociclete în medie una pe minut. Cu câteva zile înainte dispăruse o motocicletă. Sistemul nu o putea localiza. Bineînţeles, Sarah şi-ar fi putut permite să o cumpere, dar Elaine a preferat să o şterpelească. O considerase un gest de răzbunare pentru nopţile lor nedormite.

Le luă o jumătate de oră pentru a ieşi din clădirea oraşului. Toate lifturile şi căile de acces ale structurii înalte de câteva mile consumau ceva timp. Din fericire, aveau la dispoziţie console digitale, aşa încât erau la curent cu ultimele spectacole în timp ce îşi urmau drumul.

Ieşiră în final, se urcară pe motocicletă şi porniră. Parcurgerea acelor drumuri pe motocicletă cerea îndemânare din partea şoferului. Iar ca să faci aşa ceva cu o chitară bas agăţată de spate precum înotătoarea strangulată a unui rechin era de-a dreptul înfiorător. Lui Elaine îi făcea o deosebită plăcere să depăşească viteza regulamentară, doar aşa, din principiu. Aşa că Sarah strângea cu putere mânerele, în timp ce adrenalina îi atingea cote maxime. Avea mare nevoie de ea.

În jumătate de oră ieşiră din zona clădirilor. Era o frumuseţe. Trebuia s-o recunoască. Milioane de vieţi care trăiau şi mureau în văzduh. Zgârie-norii le ofereau locuitorilor toate facilităţile specifice unui oraş, în timp ce zona muntoasă era destinată exclusiv recreării. Cu trecerea anilor, însă, oamenii se obişnuiseră să trăiască printre nori. Devenise o rutină. Cei de la etajele superioare îi priveau deja cu aroganţă pe cei de jos. Ce

motiv ar putea găsi cineva pentru a da deoparte cultura, arta şi afacerile din Inverness, doar ca să se bucure de nişte dealuri şi văi? În plus, de la etajele superioare se putea vedea lejer tot ţinutul Scoţiei. Nu era nevoie să cobori cu pantofii în noroi pentru a te bucura de privelişte.

Lirica rock cânta despre ţinuturile de jos, rătăcind cu veselie prin noroiul de la ţară. O simţeau ca pe o rebeliune sănătoasă şi plină de satisfacţii. Iar locurile de întâlnire erau foarte accesibile. Elaine şi Sarah goneau spre localitatea Ross şi Cromarty. Suferind foarte puţine schimbări de-a lungul secolelor, locuitorii micului orăşel o duceau de pe o zi pe alta fără a avea mijloace specifice de a-şi câştiga existenţa. Iar în seara aceea se treziseră inundaţi în furia unei formaţii de rockeri tineri.

La ieşirea din oraş se putea zări în orizont conturul fantomatic al unui castel. Kinkell, folosit în vremurile secolului al XVI-lea ca fortăreaţă a colectorilor de taxe, dăinuia acum într-o paragină şubredă. În secolul douăzeci, fusese renovat de un artist, reprezentant al culturii pop. Tipul locuise o vreme în castel, umplându-i sălile cu propriile sculpturi. Acum căzuse din nou pradă umbrelor istoriei. Sarah studiase istoria templului de la Stonehenge, demult dispărut de-acum. În câteva milenii, era probabil ca şi Kinkell să fie doar o poveste.

Parcară în faţă chiar la timp pentru verificarea sistemului de sunet. Scena fusese construită sub unul din monoliţii creaţi de artistul pop, şi anume o piramidă din bronz masiv, cu o linie verticală subţire trasată pe centru, ceea ce îi conferea locului o aură specială. Nu mai era nevoie de nici un alt element decorativ. Sarah nu o ascultă pe Elaine înnebunindu-i pe ceilalţi, toţi la fel de plini de cercei ca şi ea. Vor avea nevoie de multă muncă cu bisturiul, se gândi ea, pentru a-şi astupa în viitor toate acele găuri. Oare atunci când îşi umpleau cada se umpleau şi ei înşişi de apă?

Se îndreptară către unghiurile ruinate ale castelului pentru a petrece, aşteptând să se adune mai mult public, şi ciocniră un pahar înainte de a începe concertul. Apoi Elaine îi conduse în jurul piramidei şi apoi pe scenă. O masă mare şi agitată de fani şi punkeri furioşi urlau deja la picioarele lor: Era un sentiment plăcut să ai admiratori. Cu un urlet puternic, Elaine îi acoperi, iar *Mitena lui Agamemnon* îşi prezentă prima piesă. Elaine cânta din toţi rărunchii pentru a-şi exprima frustrarea puternică. Norm,

cu numele de scenă Stump[9], lovi tobele cu o exaltare tribală. Hell Cat[10], un tip slăbuţ din Nigeria, îşi zdrăngănea deja chitara, fiind foarte priceput la chestia asta. În spatele tuturor, Sarah dădu drumul ritmului de bas.

Purta un costum bej clasic cu pantalon. Se gândea că ar fi trebuit să poarte şi o bluză sub sacou, dar până la urmă renunţase. Când nu se ciocneau de cei de lângă ei sau nu erau inundaţi complet de valurile de sunet, cei din primele rânduri puteau surprinde bucăţi din pielea ei albă de sub haină. Dacă ar fi stat pe loc câteva secunde, i-ar fi zărit şi sânul drept. Figura ei îndârjită şi scurtele imagini pe care le oferea de sub haină contribuiau mult la isterizarea mulţimii. Sarah avea propriul ei grup de fani, atât bărbaţi, cât şi femei, care veneau special s-o vadă pe ea.

Formaţia cânta, iar ea ţinea ritmul. Timp de vreo oră, ţipară, îşi zdrăngăniră la maxim instrumentele, după care dispăruseră în culise. Sarah cântase încontinuu. Ritmul ei era halucinant. Crease propria lui melodicitate. Avea tonalităţi diferite. Ea intrase într-o stare de exaltare, aproape depăşind limitele chitării bas. Mulţimea o aclama la nesfârşit.

Pentru câteva clipe, dezacordă chitara, reuşind, totuşi, să creeze o melodie. Când Hell Cat reveni pe scenă, Sarah acordase din nou basul. Elaine porni un alt show vocal, iar Sarah dispăru, de data asta, în culise.

Tremurând, tot corpul lui Sarah simţea încă fiorii muzicii, o senzaţie plăcută şi maleabilă. Îşi dorea mai mult timp pentru a savura această senzaţie. În schimb, continuă să cânte şi să repete figura muşcării unui os, care era un fel de emblemă a formaţiei.

Mulţimea deborda o energie enormă, care se amplifica şi se spărgea într-un punct maxim. Sarah nu era foarte talentată în a face spectacol, dar reuşea să se prefacă destul de bine. Făcu un pas înapoi şi aruncă basul în faţă. Mişcarea asta îi salvă viaţa.

Basul se despică în două. O durere surdă îi cuprinse piciorul. Aşchiile de lemn îi străpunseră costumul în timp ce gloanţele sfâşiau chitara, căutându-i pieptul. În locul adrenalinei se instală panica. Durerea o determină să se ferească în lături, în timp ce privea disperată mulţimea de sub ea. Cine dracului încerca s-o

---

[9] ? trad. Butuc, buştean; muc de ţigară; colţ de măsea.

[10] trad. Pisica iadului.

omoare?

Alunecând într-o mizerie de picioare şi teroare crescândă, Sarah întâlni ochii lui Elaine. Vocalizele ei deveniseră un urlet de panică la vederea bălţii de sânge în care zăcea prietena ei. Ploaia de gloanţe continua să cadă, vânând-o pe Sarah. Cei din jurul ei deveniră victime colaterale. Odată cu gloanţe şi sânge se dezlănţui infernul.

O cizmă cu vârf de oţel o izbi pe Sarah în tâmplă, iar ea se prăbuşi în oroarea de pe podea. Leşină imediat. Într-un impuls isteric, Elaine se aruncă în mijlocul mulţimii şi o smulse pe Sarah din mizeria umedă şi rece. Cu toată nebunia din jur, Elaine reuşi să se târască în spatele unei boxe uriaşe. Ghemuită în spatele paravanului, Elaine o izbi pe Sarah puternic peste faţă, încercând s-o trezească. Sarah îşi reveni pentru câteva clipe. Elaine îşi scoase vesta de blugi şi îi acoperi pieptul prietenei sale.

— Sarah, revino-ţi! Cineva trage dracului în noi!

— În mine. În mine trage.

— Dar de ce? întrebă Elaine, cu vocea sugrumată de panică.

— Elaine, trebuie să pleci de lângă mine, altfel devii şi tu o ţintă.

— O ţintă? Ce tot vorbeşti? Cine dracului eşti de fapt?

— Sunt prietena ta, bolborosi Sarah.

Trăgătorul le găsi în cele din urmă. Gloanţele sfâşiară boxa în mii de bucăţele. Elaine căzu pe spate, şocată. Sarah o apucă de mână şi o trase spre mulţimea isterizată. Era mai sigur acolo. Îşi făcu loc cu coatele, ajungând la ceva ce fusese odată un heleşteu. Acum era cuprins de o învălmăşeală incontrolabilă. La capătul heleşteului se afla statuia din bronz a zeiţei Afrodita, aşezată pe un piedestal de marmură. Acolo s-ar fi putut adăposti pentru câteva clipe, măcar până când trăgătorul le va găsi din nou. După grămada de gloanţe care lovea luciul heleşteului şi cele câteva suflete mai puţin norocoase ce se prăbuşeau lângă ele, Sarah îşi dădu seama că atacatorul este chiar în spatele lor. Se feri şi îşi croi drum prin mulţimea isterizată, împingând-o pe Elaine în spatele statuii şi prăbuşindu-se peste ea.

Sarah îşi recâştigă echilibrul şi încercă să privească de după piedestal, în cele câteva milisecunde înainte ca aşchiile de marmură să se răsfrângă asupra ei, reuşi să-l vadă pe asasin.

Omul se apropia încet, ţinând în mână arma cu lejeritate vădită. Cine era tipul ăsta? Un fan dus cu capul? Nu părea. Asasinul era profesionist, avea metodă. Nu putea fi nici din pricina celuilalt job al ei, deoarece asta ar fi însemnat că cineva ştia despre Echelon. Iar asta era imposibil. În clipa acea arma se ridică şi zburară aşchii din marmură. Când simţi arsura şrapnelului pe obraz, Sarah se retrase complet în spatele piedestalului.

Elaine era încă în stare de şoc. Podoabele feţei zdrăngăneau în ritmul tremuratului ei. Pe obraz îi alunecau încontinuu lacrimi, întinzându-i rimelul. În ochi i se citea groaza specifică unui animal hăituit. Încercând s-o calmeze, Sarah o mângâie pe spate. Simpla atingere o făcu pe Elaine să reacţioneze brutal. Dar nu mai avea nici o putere de luptă. O pierduse pe toată încercând să o smulgă pe Sarah din mijlocul mulţimii. Elaine se ridică în picioare şi o luă la goană.

— Nu!!! urlă Sarah, uimită de mişcarea bruscă a prietenei ei.

Fără a avea timp de pierdut, Sarah se răsuci, înşfăcă două pietre şi aruncă una spre asasin. Piatra descrise o boltă în aer şi, în ciuda antrenamentului său, acesta îşi ridică privirea pentru o secundă. Sarah folosi acea secundă pentru a azvârli a doua piatră direct spre capul atacatorului. Acesta îşi dădu seama de greşeală şi se aplecă, dar cea de-a doua piatră reuşi să-i zgârie ochiul drept. În ciuda durerii, asasinul se rostogoli cu siguranţă în iarba moale şi se ridică într-o poziţie perfectă de tragere. O şoaptă ascuţită a unui glonţ îi fluieră lui Sarah la ureche. Mai mult simţise decât auzise lovitura moale a glonţului la atingerea pielii. Elaine căzu. Asasinul îşi schimbă poziţia şi îşi îndreptă arma spre Sarah. Ultima sa amintire avea să fie imaginea prietenei sale moarte.

În haosul delirant se auzi ecoul unui singur foc de armă. Sarah avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi da seama că încă nu murise. Asasinul căzu pe spate, în timp ce capul îi exploda în mii de bucăţele.

Din spatele unui copac apăru un alt om, care se îndreptă rapid spre asasin. Cu puţina cantitate de raţiune care îi mai rămăsese, Sarah se răsuci şi se aplecă asupra lui Elaine. Pentru o clipă, ochii ei îngroziţi se aţintiră asupra lui Sarah.

— Elaine, îmi pare atât de rău, murmură ea.

Dar era deja prea târziu. Ochii lui Elaine se înceţoşară, iar corpul i se chirci în braţele lui Sarah. Simţi apropierea celuilalt,

care îngenunche lângă ea. Nu-i mai păsa de nimic acum. N-avea decât s-o omoare şi să se termine odată. Omul se aplecă cu blândeţe şi închise ochii orbiţi ai lui Elaine. Printre lacrimi, Sarah privi chipul acestui om. În lumina lunii, de-abia reuşea să-i întrezărească trăsăturile. Ochii unui tip în vârstă îi întoarseră privirea. Era un chip cunoscut pentru ea.

Christopher Turing tocmai îi salvase viaţa.

8

Viaţa nu era deloc dreaptă. De fapt, era a dracului de scârboasă. Cam astea erau gândurile lui Ryan în timp ce îşi făcea curaj pentru a ieşi din coconul său de spumă flexibilă. Ochii injectaţi şi gura amară erau semne pentru Ryan că mahmureala sa nu atinsese punctul maxim al tremuratului. Avea să devină mai puternică în câteva ore, când el se va târî în valuri de sudoare. Aşa că ştia cam la ce să se aştepte, ceea ce era plăcut.

Îşi fixă privirea în tavan, încercând să-şi amintească dacă făcuse vreo prostie în seara anterioară. Nu, stătuse în casă şi se îmbătase criţă cu Tex. Bere după bere. După care încercaseră ceva mai tare. O mastică veche foarte lăudată de Tex. Ryan se îndoia că vremea o făcuse mai bună. Se ridică în cele din urmă din pat şi privi în oglindă. Părerea despre băutură era valabilă şi pentru el, gândi, privindu-şi chipul mototolit.

Nu avea sens deloc. Era o cruzime, o altă glumă morbidă în seria de poante proaste care îi defineau viaţa. Din cauza roboţeilor dura ceva mai mult să se îmbete. Depistând modificările din chimia creierului, roboţeii se chinuiau să păstreze status-quo-ul. Reuşea să-i învingă numai printr-o mare putere de foc. Sticlă după sticlă turnate în crăpăturile minţii. Cu toate acestea, roboţeii nu aveau nici o putere în privinţa mahmurelii. Nici una. Îşi luau pur şi simplu vacanţă şi îl lăsau să sufere singur. Ar fi putut căuta un antidot ceva mai puternic, dar părea un efort mult prea mare să găsească un nou medicament după o experienţă atât de puternică cu sticla.

Se îndoia că fusese o companie foarte plăcută pentru Tex, dar puştiul păruse destul de mulţumit. Flexibil, jovial şi întotdeauna gata pentru o nouă şmecherie, Tex apăruse în cadru chiar de la sosirea lui Ryan în Venice. Iar Laing îl plăcuse de la prima întâlnire.

Ryan se târî până la parter, unde se afla o amestecătură de sufragerie, sală de mese şi bucătărie. Tolănit pe o canapea, Tex sforăia profund. Din paloarea feţei musafirului său, Ryan îşi imagină că ziua lui Tex nu avea să fie mai veselă decât a lui.

Ryan ajunse în bucătărie exact în momentul în care un val de greaţă îi invadă gâtul. Se ghemui şi suferi în tăcere senzaţiile. Merita. În toată ceaţa creată cu o seară înainte, Ryan

recunoştea şi un moment de linişte.

Orbecăi după telecomanda cu care controla bucătăria. După care se gândi „S-o fut!”. Prin durerea apăsătoare de cap, preferă să încerce pe pipăite. Roboţeii piuiră. Şi iat-o! Bâzâia precum ciripitul unei păsări. Şi mirosea a mastică. În fine, totul mirosea a mastică în acel moment. Se concentră asupra comenzilor electronice şi ceru micul dejun: cafea, cafea şi mai multă cafea. Cafetiera începu să sfârâie, iar Ryan zâmbi. Poate că mai exista, totuşi, dreptate pe lume.

Se împletici spre vasul de cafea, în timp ce Tex încerca să se trezească. Duşul îşi făcu datoria. Ryan simţea fiecare picătură fierbinte de apă pe corpul său lovit, ca pe o mie de degete masându-l. Îşi pipăi încet coasta ruptă. Nu simţea nimic. Şi degetele îi erau întregi, reparate şi complet funcţionale. Încercă să determine cauza durerii sale de cap şi ajunse la concluzia că se datora exclusiv alcoolului. Fiind foarte familiar atât cu durerea, cât şi cu alcoolul, Ryan putea să diferenţieze foarte uşor urmele amândurora.

Picăturile de apă continuau să cadă, spălându-i aburul mahmurelii. Alese un gel de duş cu aromă de lavandă. După care se clăti din abundenţă cu apă. Prefera picăturile de apă. Zvântarea era a naibii de dureroasă. Se bărbieri şi căută un tricou curat şi o pereche de blugi. Ieşi din baie şi îl găsi pe Tex aplecat peste cana de cafea.

— Doamne, Laing, mă simt ca un căcat de măgar pisat!

— Serveşte-te.

— Aşa o să fac şi am făcut-o deja, mârâi Tex.

Ryan îşi turnă o cană de cafea şi se apropie de fereastra cu vedere spre un ocean foarte supărat. Valurile se spărgeau în diguri, creând un balans plăcut întregului peisaj.

— Se apropie furtuna, spuse Ryan.

— Doamne ajută! Credeam că din cauza băuturii se mişcă apa aşa.

— Ai de lucru azi?

— Un vapor cu arme de jucărie, spuse Tex.

Ryan îl privi cu sprânceana ridicată.

— Hei, trebuie să-mi câştig traiul cumva.

Tex bănuia că Laing era un traficant de arme. Cine altfel ar fi purtat costum în zona lor, în loc să aleagă Chatsworth Estates? Iar Laing nu făcea nimic pentru a dezminţi aceste bănuieli.

Dintr-o dată, întreaga casă începu să piuie. Dezavantajul interconectării era acela că orice impuls aprindea casa naibii ca pe un pom de Crăciun.

— Cred că e cazul să mă apuc şi eu de treabă, spuse Ryan.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Ies singur.

Lui Ryan îi plăcea de Tex. Era, probabil, cel mai apropiat prieten pe care-l avea. Dar pentru nimic în lume nu avea de gând să-l lase nesupravegheat în casă nici o secundă.

— Totuna, te conduc eu.

Tex zâmbi. Ştia regula. Ryan citi regretul în ochii lui Tex; pierduse toată noaptea dormind, când ar fi putut să cotrobăie prin casă. La uşă, Tex se întoarse spre amicul său:

— Nici un sfat înţelept cu care să-mi încep ziua? întrebă Ryan.

Tex era obsedat de legendarul vest american, de unde şi porecla autoatribuită.

Tex privi marea îngândurat şi alese una din vorbele de duh ale cowboy-lor din panoplia pe care o strângea cu drag în suflet.

— Nu te ghemui când ai pintenii la cizmă!

După care dispăru într-o clipă.

— O să ţin minte, spuse Ryan râzând. Închise uşa, aşeză la loc sacul de nisip şi o luă agale pe trepte.

Luminiţele continuau să sclipească. Aparatele electronice continuau să piuie. Mai sorbi o dată din cafea şi privi marea. Simţea o nelinişte crescândă. Niciodată nu se calma complet. Un destin ameninţător părea că pluteşte asupra lui. Ar fi bine să muncească.

Se căţără în ceea ce ar fi trebuit să fie podul casei, şi anume o bucată de podea ridicată deasupra camerelor. Rafale de vânt se ciocneau sistematic de ziduri, legănând casa în ritmul valurilor oceanului. Se aşeză pe scaunul de spumă flexibilă şi ridică singurul obiect care se afla pe birou, şi anume o mică vizieră. O aşeză pe ochi şi o porni.

Pentru mulţi, fluxul de date inducea o stare de panică. Spaţiul interstiţial dintre realitate şi fluxul virtual adăpostea demoni. Nu existau reguli, nu existau limite, doar un spaţiu nelimitat, un pustiu infinit. Lui Ryan i se părea reconfortant. Se deschidea în faţa găurii negre, lăsându-se pradă întunericului şi uitând complet realitatea. Apoi fluxul de date ţâşnea din patru puncte cardinale, invadându-l şi instalându-se complet. O cu totul altă

realitate, construită cărămidă cu cărămidă de mâinile omului.

Trecu în viteză printre fluxurile de date, încetinind numai pentru a observa prima pagină a „ziarului”, un anacronism care se păstrase din secolul XX. Ryan nu mai văzuse un ziar adevărat de ani de zile. Era linişte peste tot. Doar o mică tulburare în afara oraşului Inverness din Scoţia. Se părea că un fan nebun atacase o formaţie punk, Mitena lui Agamemnon. Doisprezece spectatori muriseră. Ryan nu auzise de formaţia asta. Bâzâitul din creierii lui era toată muzica de care avea nevoie.

Trecu mai departe, printre alte oraşe şi bariere şi apoi prin tunelul de dedesubtul fluxului însuşi. Se opri în centru în dreptul unei intrări inconsistente, deasupra căreia era scris „NOI CREDEM ÎN DUMNEZEU”.

Ryan se lăsă scanat de uşă, identificând datele cu cele deja înregistrate, şi, după ce decise să nu-l prăjească, se deschise. În mijloc se afla o altă plachetă: „PE TOŢI CEILALŢI ÎI SUPRAVEGHEM”.

Ryan trecu prin plachetă şi intră în Echelon. Iubea acel loc. Nu exista nimic inutil acolo. nici un decor pretenţios. Doar o mulţime de cămăruţe cubice înconjurate de pereţi cromaţi. Trecu pe lângă câţiva agenţi. Unii dintre ei se remarcau imediat prin tehnologia de înaltă performanţă pe care o utilizau, ca şi el, de altfel. Alţii aveau un aspect mai uzat, folosind tehnologie ieftină sau chiar de uz public. Îi salută pe unii, din politeţe. Relaţiile personale interne nu erau încurajate.

Îşi găsi biroul, un cub ca oricare altul. Se aşeză şi îşi verifică mailul. Avea şase mesaje. Două dintre ele îl informau asupra performanţelor slabe din ultima misiune. Fusese retrogradat, ce-o mai fi însemnând şi asta, şi se afla în perioadă de probă.

Un alt mesaj era de la Jason Sachs. Îi trimisese o listă de coduri la care Ryan habar n-avea că Inspectorul General are acces. Şi le înregistră în memorie după care le tocă imediat. Erau nişte măsuri de precauţie destul de prosteşti, ştia asta. Cineva din cadrul Echelonului ar fi putut să reconstruiască chiar şi date tocate. Dar i-ar fi luat ceva timp. Şi apoi, Jason îşi camuflase transmisia.

Ultimul mesaj era cel care îi aprinsese casa. Provenea chiar de la Omul însuşi. Turing dorea să-l vadă. Futu-i!

Biroul lui Turing era total diferit de restul construcţiei. Echelon era inima în jurul căreia se construise tot spaţiul virtual.

Funcţiona cu tehnologii pure. Fiţele tehnologice erau pentru civili. La Echelon nu puteai uita niciodată unde te afli, inundat într-un continuu flux de date.

Ryan merse printre mulţimea de cuburi pe post de birouri, apropiindu-se de una dintre cele peste o sută de uşi de pe culoar. Decorul metalic păru dintr-odată opresiv. Ryan simţi nevoia puternică să-şi smulgă viziera de la ochi, într-o dorinţă apăsătoare de a se elibera, de a se întoarce înapoi în patul său pentru a dormi toată ziua sau orice altceva. Dar uşa se deschise, iar Laing păşi într-o altă lume.

Deşi construise aproape de unul singur configuraţia actuală a sistemului Echelon, Christopher Turing ura spaţiul virtual. Iubea eleganţa matematicii pure, dar nu şi sterilitatea dură a transferului de date. Aşa că biroul lui semăna cu cel al unui profesor din secolul al XIX-lea. Rafturi de stejar pline cu cărţi înconjurau cele două etaje ale încăperii. În centru se afla un birou masiv din mahon cubanez, în spatele căruia, într-un scaun de piele, se afla Omul însuşi. Deşi nu era decât un vis oarecum permanent, Turing trăia la maxim plăcerea creaţiei sale. Era teritoriul său. Iar acest decor atipic sublinia acest fapt evident. Echelon era regatul lui Turing. Acesta nu se ridică pentru a-i strânge mâna lui Ryan. Nu era un gest practicat în spaţiul virtual.

Când privirea lui Turing se ridică, hârtiile din faţa sa deveniră transparente, ca măsură de securitate. Urmau să redevină opace la plecarea vizitatorului.

— Ryan, i se adresă Turing cu vocea sa de bariton.

Ochii lui de culoarea ciocolatei transmiteau căldură faţă de musafirul său, iar în colţul gurii îi apăru un zâmbet. Momentul emoţional trecu rapid, iar Turing reveni la tonalitatea sa plată.

— Ia loc!

Ryan se afundă într-un scaun de pluş învelit în piele şi îşi ridică privirea spre mentorul său. Turing se asigura întotdeauna că era cel mai înalt din încăpere. Ryan simţi o dorinţă copilărească de a-şi ridica holograma, dar se abţinu. Turing domina oricum orice cameră în care intra. Nimeni nu îndrăznea să încalce regula înălţimii. Ar fi însemnat o provocare la adresa Primului Om din Echelon.

— Nu cred că îţi dai seama ce produs valoros ai devenit, începu Turing.

— Te referi la anii mei de instrucţie şi activitate sau după ce am fost storcit şi făcut la loc de ultima ta creaţie tehnologică?

Niciun zâmbet. nici un rid la colţul ochiului stâng care să denote amuzament. Poate îşi oprise senzorii faciali, se gândi Ryan. Se întreba adeseori unde se afla Turing, de fapt. Trecuseră aproape zece ani de când se văzuseră în carne şi oase ultima dată. Nu că ar fi contat prea mult.

— Acea creaţie tehnologică ţi-a salvat viaţa. Şi aş aprecia dacă i-ai acorda respectul cuvenit. Roboţeii care înoată prin tine nu sunt creaţia mea. Ca orice altă maşinărie existentă în sistemul nostru, şi ei au fost furaţi de Echelon.

— E un pic cam dur, nu crezi?

Turing era, de obicei, cinic, dar rareori şi sarcastic.

— I-am furat, repetă Turing. Furăm tot ceea ce are lumea mai bun de oferit. Şi combinăm aceste produse în modalităţi la care proprietarii originali nu s-ar fi gândit niciodată, şi asta pentru că sistemul nostru atât de grozav ne-o permite. Adunăm crema inspiraţiei umane şi elaborăm propriile noastre produse.

— Asta când nu suntem foarte ocupaţi cu manipularea informaţiilor care trec prin reţelele noastre şi a afacerilor mondiale, nu-i aşa? replică Ryan.

Bătrânul oferi o iluzie de zâmbet. Deci senzorul facial funcţiona. Interesant.

— Exact, spuse Turing.

— Am trecut deja prin debrifare.

Ochii lui Turing se ridicară şi priviră spre stânga. Cerceta raportul.

— Ştiu asta. Spune că nu ai respectat ordinul deoarece nu îţi permiteau circumstanţele. Şi că eşti capabil să revii în serviciul activ. Eu nu sunt de acord.

— Nu?

— Mi se pare ciudat că Inspectorul General crede că poate lua decizii despre capabilităţile tale pentru munca în teren.

— Am picat cumva în mijlocul unui conflict?

Turing tăcu. Departe, în realitate, capul lui Ryan tremura. Cafeaua nu avea efectul scontat. Încercă să se detaşeze de informaţiile de la Turing care pluteau prin fluxul de date. Trebuia să îşi păstreze obiectivitatea.

— Nu aveai autorizaţia să invadezi acel refugiu, spuse Turing.

— Autorizaţie? Ca să-mi fac meseria? Eu asta fac, găsesc

baze, mă infiltrez, introduc cipul. De ce aş avea nevoie de autorizaţie să-mi fac treaba?

— Pentru că acum eşti diferit faţă de ce erai înainte. Pentru că acum eşti mult mai valoros. Nu-mi pot permite să te pierd în favoarea unei ţinte de mâna a doua.

— Era ceva mai mult de-atât, spuse Ryan.

Considera că putea merge ceva mai departe cu discuţia. Pentru a-i observa efectul.

— În ciuda mentalităţii tale de lup singuratic, nu ai acces la întreaga informaţie. Există lucruri pe care nu le cunoşti.

— Spune-mi, atunci!

— Îmi pare rău, spuse Turing.

— Ţii cărţile doar pentru tine.

— Mi-ai ignorat ordinul direct, Ryan. Din cauza asta, nu numai că îţi este interzisă munca în teren, dar trebuie să te întorci la Tehnologie Operaţională pentru mai multe testări.

— Nu sunt şoarece de laborator!

— Agent Laing, exact asta eşti. Înainte, erai un agent operativ cu acces la toate informaţiile Echelon, la tot ce extrăgeam din fluxul de date şi la fiecare manipulare pe care o organizam. Erai cel mai bun. Acum, în schimb, eşti doar un experiment ratat, un tip care trebuie să fie protejat, în special de el însuşi.

Turing accentuă ultima parte a frazei. Lipsea oare o piesă din acest puzzle sau Turing voia să-i spună, de fapt, că îl va reţine?

— Uite ce e, trebuie să vorbim despre refugiul acela, se bâlbâi Ryan.

— De ce mi-aş pierde vremea cu prostii?

— Deoarece au legătură cu tine.

— Agent Laing, eu conduc o reţea care identifică orice bucăţică de informaţie creată de om. La un anumit nivel, orice are legătură cu mine.

Sângele lui Ryan fierbea. Simţea barele de oţel ridicându-se în jurul său. Şansele de a păstra o aparenţă normală fără a fi în stare să muncească erau nule. Dave Madda avea deja, probabil, un loc în saltul lui Ryan către neant.

— Ştim bine amândoi…

— Nu ştii nimic! urlă Turing, ridicându-se din scaun.

În toată viaţa lui, Ryan nu îl auzise niciodată pe Turing ţipând. Bătrânul era de neclintit, un geniu al matematicii care se raporta exclusiv la un joc de şah pe care nu-l pierduse niciodată.

Holograma lui Ryan tresări la unda de şoc. Un impuls de frică îi stimulă glanda adrenalinei. În realitate, Ryan înghiţi cu greu, gâtul fiindu-i uscat şi hârâit.

Turing se aplecă asupra lui Ryan.

— Despre experimentele lui Madda, vreau să-mi faci un raport. Dacă o să am timp, poate o să-l şi citesc.

Ryan simţea că se prăbuşeşte într-un hău de disperare şi încerca cu greu să-şi păstreze controlul.

— Domnule, eu... Ştii că nu mă pot întoarce. Eu nu sunt Madda. Nu pot trăi într-o peşteră la nesfârşit.

— Nu ai de ales. Nu există alt loc pentru tine acum.

— Nu voi...

— Gata! Deja am hotărât.

Ryan îşi simţi carnea pulsând în realitate, undeva în adâncul conştiinţei sale. Sunet, lumină, mişcare. În casa lui. Ryan răsuci un comutator. Imaginea biroului lui Turing deveni neclară, după care se sparse într-un miliard de pixeli. Holograma lui Laing se destrăma la rândul ei, când Ryan se deconectă de la fluxul de date. Ultima imagine înregistrată cu Turing era aceea a unui om îmbătrânit, cu o încruntare vădit sculptată în paloarea feţei.

— Nu există alt loc pentru tine, Ryan. Îmi pare rău.

***

Dură un timp pentru a-şi reveni. Iar Ryan n-avea timp. Auzi sunetul unui elicopter. Şi alte zgomote în casă. Poate era doar furtuna. Apoi, prin vuietul crescând, Laing identifică un al doilea elicopter care i se alătură urletului celui dintâi. Avea doar câteva secunde la dispoziţie. De ce făcea Turing chestia asta? Îl suspecta oare că îi descoperise contul secret din refugiul invadat? Probabil. Şi ăsta îi era răspunsul. Ryan devenise un risc care trebuia eliminat. Trădarea durea. Ryan se simţi copleşit de furie. Nu avea să le uşureze deloc misiunea asta.

— Predă-te în linişte.

Se aşteptase la glasul baritonal al unui soldat. În schimb, o auzi din nou pe Sarah.

— Şi tu?

— Nu e ceea ce crezi tu! îi răspunse ea.

Deodată, geamul zbură în bucăţi. Sub el, şapte soldaţi năvăliră în cameră, corzile se desprinseră rapid de ei, ridicându-

se.

— *E mai rău*, gândi el.

Ryan ştia că şansele lui de a scăpa erau minuscule. Să se lupte cu mercenari era una. Şapte agenţi Echelon erau cu totul altceva.

— Futu-i! îşi spuse sieşi, lui Sarah şi chiar prezenţei invizibile a lui Turing.

Sări peste balustrada de la etaj. Unul dintre agenţi se interpuse în căderea lui Ryan de cinci metri. Laing se lovi de el, după care se desprinse din încleştare şi se ridică, aşteptându-şi sfârşitul. Corpul agenţilor se acoperi de o armură flexibilă de culoarea mediului înconjurător.

Se dădură înapoi. Unul din ei ridică un pistol ciudat. Ryan se răsuci, micşorând distanţa dintre ei. Alunecă lângă agent, răsucindu-i mâna, în timp ce arma era detonată. Un alt agent care se afla în bucătărie primi lovitura direct în piept. Un lichid vâscos se revărsă peste faţa şi costumul tipului. Nu putea fi sânge. Încercă să se ridice, dar se împiedică şi în cele din urmă căzu. Trăgeau cu tranchilizante, suficiente pentru a calma şi un rinocer.

Ryan continuă să se apere, răsucind mâna agentului încă o dată. Simţi o trosnitură surdă în momentul în care umărul se dislocă.

Un alt agent îl atacă. Ryan îl răsuci pe cel din mâinile sale şi îl împinse puternic spre celălalt. Cei doi se ciocniră.

Laing lovi în spate, la timp pentru a împiedica un al treilea agent să îl strângă de gât. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei se va plictisi de jocul ăsta şi îl va împuşca cu gloanţe adevărate. Dar nu le va uşura deloc munca.

Soldaţii se regrupară, dar Ryan reuşi să treacă printre ei. Alergă prin bucătărie, cu unul dintre agenţi aflat imediat în spatele său. Laing deschise uşa frigiderului şi o împinse cu putere în spatele său. Reuşi să o deschidă exact în momentul în care agentul îşi descărcă arma. Glonţul tranchilizant îşi împrăştie substanţa pe toată uşa şi pe agent.

— *Ryan, nu ai cum să scapi.*

— *Atunci terminaţi-mă odată!*

— *Nu vor să te omoare!*

— *Da, ştiu. Sunt prea valoros.*

— *Ryan…*

— Vă ofer cadavrul meu, atât doar!

Îşi continuă cursa pe scări şi apoi în dormitor. Suferind de mult de insomnie, singurul lux pe care şi-l permisese Ryan era ultima tehnologie din domeniul paturilor. Întreaga podea a camerei fusese reamenajată. În acel moment, era în starea pentru zi, cu o pernă şi un cearşaf împăturite pe podeaua tare.

Agenţii năvăliră în cameră după el şi îl înconjurară. La intrarea lor, Ryan apăsă butoanele pentru a-şi activa patul. Podeaua pe care stăteau agenţii se prinse în catarame şi se înmuie. Soldaţii îşi pierdură echilibrul, iar Laing îi atacă. Fără un punct solid de sprijin, nu puteau face mai mult decât să pareze loviturile lui Ryan. Încercară să-şi folosească armele tranchilizante, dar gloanţele zburară aiurea în aer. Poate chiar reuşesc să scap din chestia asta, se gândi Ryan. Dar iluzia lui nu dură mult. Şeful echipei de soldaţi surprinse un răgaz şi reuşi să sară pe cel mai apropiat zid. Picioarele şi una din mâini se lipiră de perete ca o ventuză. Asta era ceva nou.

Entomologul Jeb Dorn făcuse acea descoperire cu doar câteva zile înainte la Universitatea Riverside din California. După ani de zile de căutări eşuate, profesorul dezlegase enigma. Codul genetic al insectei *Ornithonyssus sylviarum*, un vierme care se hrănea cu sânge şi care nu mai fusese cercetat înainte. Spărsese codul amprentelor ectoparazitului, a căror substanţă lipicioasă îi permitea să se caţere pe gazda sa. Jeb pusese pe hârtie etapele cercetării sale. Echelon le avusese în ziua următoare.

Ceilalţi agenţi îşi urmară liderul, sărind pe pereţi. Fiecare îşi pregăti arma pentru a trage în Ryan, devenit acum o ţintă uşoară în mijlocul camerei.

Căcat! Ryan fanda în stânga, după care se ghemui. Se eschivă în faţa gloanţelor şi se îndreptă spre ferestrele dinspre golf. Gloanţele şuierau pe lângă el, trosnind mobilierul din jur. Ryan goni cu toată puterea de care era în stare. În spatele său, liderul soldaţilor îşi fixă linia de tragere. Ţinti cu atenţie, aşteptând momentul optim pentru declanşarea armei.

Ryan sări prin fereastră şi apoi spre apele învolburate de dedesubt. Ca un săritor profesionist, picioarele sale se strânseră în punctul maxim al arcului săriturii sale. În următoarea secundă, un glonţ tranchilizant îi lovi spatele gâtului. Un val de durere îi explodă în tot corpul.

Ryan se răsuci în aer, resimţind efectul glonţului chiar înainte de a atinge apa. Se prăbuşi în mijlocul valurilor agitate. Auzise că înecul era cea mai bună metodă de a muri, o călătorie lină spre tărâmul gri. Simţi că îşi pierdea conştiinţa şi ştiu că va afla adevărul despre înec.

— *Nenorocitul dracului de prost*, spuse Sarah în eter.

Ryan nu mai avea energia necesară pentru a-i răspunde, în timp ce se lăsa înghiţit de valurile oceanului. Îi plăceau adâncurile, era ceva organic.

Când era copil, părinţii îl duseseră la un lac artificial numit Ruedi, undeva în Munţii Stâncoşi. Jucându-se prin apă lângă barca părinţilor, Ryan încercase să nu se mai mişte deloc şi să se scufunde. Apa rece îl copleşise imediat, cu nuanţe de albastru şi verde întrepătrunse, care deveniră curând un negru catran. Expirase şi se afundase mai mult, într-o stare ameţitoare de relaxare. Încordarea i se împrăştiase în obscuritatea din jur. După care rupsese vraja şi revenise la suprafaţă. Părinţii îl scoseseră imediat din apă, îl strânseseră în braţe şi îl certaseră, după care plecară pentru a nu mai reveni vreodată în acel loc.

Acum, luptându-se cu apa agitată a mării, acel moment de relaxare totală îl ademenea foarte tare. Încercă să i se opună. Întotdeauna trebuia să se opună acelui sentiment. Nu avea de ales. Dar forţa valurilor şi efectul tranchilizantului erau teribil de greu de înfruntat. Curentul îl trase pe Ryan la apă adâncă. Simţea cum agenţii îl căutau printre valuri. Dar nici chiar ei nu se puteau compara cu puterea furtunii. Ar fi scăpat de ameninţarea soldaţilor doar pentru a cădea pradă forţei apei. Trecând peste un val, Ryan luă o înghiţitură bună de apă sărată. Se înecă. Tuşi puternic. Apoi ceva îl lovi atât de puternic în moalele capului, încât văzu stele verzi. Prea târziu îşi dădu seama că nu mai înota.

9

— Fir-ar al dracului!

Sarah îşi smulse echipamentul de acces în spaţiul virtual şi îl agăţă de perete. Deasupra sprâncenei îi luceau picături de sudoare. Încercă să-şi calmeze hiperventilaţia cauzată de panică. Când îşi readaptă simţurile la realitate, trase câteva guri bune de aer în plămâni şi se forţă să se calmeze. Privi cu uimire în jurul său, căutând cu disperare ceva familiar. Nimic, era doar o cameră de hotel, foarte confortabilă şi perfect banală. Putea fi în orice loc pe lume.

Cu câteva zile înainte, ar fi considerat încăpăţânarea lui Ryan uşor atractivă. Fiind un tip dur, chiar crud de multe ori, Ryan avea acea nelinişte tipică unei copilării dificile, căreia Sarah nu-i putea rezista. Acum, moartea lui o înfuria teribil. Sarah simţi cum mânia îşi atinge punctul maxim, izbucneşte şi se risipeşte, lăsând în urmă o disperare latentă. Îl pierduse. Un alt eşec.

Viaţa lui Sarah Peters se întunecase. Intuise oportunităţile intrării în sistemul Echelon, dar nu făcuse niciodată calculele, nu îşi imaginase niciodată cât de al dracului de încurcate pot deveni lucrurile şi la ce nivel.

Cum ar putea cineva să refuze accesul într-un sistem ascuns? Cum s-ar putea refuza manipularea unei păci globale? Cum să refuzi momentul în care lumea întreagă ţi-ar datora cele mai mari succese? Sarah nu putea refuza aşa ceva. Acum, însă, se simţea pierdută într-o catastrofă care-i nenorocise viaţa şi ameninţa să devină omniprezentă.

Coşmarul de la castelul Kinkell părea pierdut undeva în timp, la eoni depărtare. Iar viaţa ei dinaintea acelui moment dispăruse cu desăvârşire. N-ar fi fost niciodată în stare să se întoarcă la colţişorul ei înghesuit din Inverness. Fără Elaine, ce sens ar fi avut? Amintirea fetei îi umplu din nou ochii cu lacrimi.

În noaptea acea, ghemuită lângă prietena ei şi cu Turing alături, Sarah încercase să îşi reprime durerea. Nu şi-ar fi permis să plângă în faţa titanului cu chip de piatră. Dar tensiunea se acumulase în inima ei, izbucnind în cele din urmă, cu hohote de plâns. Ce pizda mă-sii, până la urmă? Doar nu era vreun agent operativ. Turing îşi pusese mâna pe umerii ei. Gestul i se părea ciudat, Turing simţindu-se ciudat în această postură intimă. Sarah încercase să îşi revină.

Apoi Turing îi spusese că ea trebuia să moară. Iar ea îşi dorise ca asta să fi fost, de fapt, realitatea.

Turing îi luase legitimaţia şi recuperă arma asasinului. Sarah îl urmă împleticindu-se, pierdută în şoc şi în panica mulţimii din jur. Turing găsi în cele din urmă un cadavru care semăna cu Sarah. Fără a se opri, trase cinci rafale în acel corp, distrugându-i mâinile, picioarele şi faţa. Măcelul îi întoarse lui Sarah stomacul pe dos. Vomită incontrolabil. Turing strecură legitimaţia lui Sarah în buzunarul plin de sânge al cadavrului. Dura câteva săptămâni bune până când această şmecherie va fi descoperită. Până atunci, Sarah Peters era moartă.

După acel moment, Sarah nu mai simţi decât o groază permanentă. Turing o târâse pe câmpurile din jurul castelului. Îi dăduse o nouă legitimaţie, cu recomandarea de a o folosi cât mai rar. Sarah îi adresă o singură întrebare: de ce? Răspunsul lui Turing îi spintecase durerea şi o târâse într-o conspiraţie care ameninţa totul. Şi Ryan Laing era pionul principal.

Apoi Turing dispăru în întunericul nopţii, către o altă bătălie. Sarah se strădui să facă ceva. Activă comanda pilotului automat. Reuşi să se cureţe şi să plece de lângă Kinkell şi apoi din Scoţia. Când se afla pe scaunul unui tren către Italia, îi trecură prin minte imagini din trecutul ei frânt şi începu să plângă.

Hotelul Capri Hilton oferea servicii remarcabile: orice tip de distracţie, orice tip de nevoie erau anticipate. Sarah nu se spălase, din teama că o scurtă reflecţie în oglindă i-ar distruge firava stabilitate. Mizeria de sub unghiile ei şi praful din păr erau tot ce-i mai rămăsese din vechea ei viaţă. În schimb, se cufundase în spaţiul virtual. Alunecă printre fluxurile de date, precaută, pentru a nu-şi periclita condiţia de cadavru. Dedesubtul câmpurilor informaţionale curgeau şiroaie de lavă, gunoaie care pluteau spre a fi distruse. Pluti şi ea alături de ele, pentru a se apropia cât mai mult de scopul ei.

Aproape de punctul de contact, se ridică din curentul adânc şi reveni în poziţie. Madda ascunsese punctul de contact într-un magazin. Printre codurile minuscule de frigidere şi pantofi de sport, Sarah se conectă la punctul de contact, aflat în conexiune directă cu roboţeii lui Ryan. Tot ceea ce îi mai rămăsese din viaţa ei la Echelon era legătura cu Ryan Laing. Capacitatea de identificare a matricii de gândire a lui Sarah de către roboţei nu

putea fi ştearsă sau reprogramată. Era o măsură de siguranţă introdusă de Madda. Dacă o altă persoană ar fi intrat în mintea lui Ryan, efectul ar fi fost catastrofal.

Sarah ajunsese prea târziu. Turing îşi făcuse deja jocul. Încercă să-l convingă pe Ryan de situaţia reală, dar el era deja în luptă. Avea prea puţin de spus şi prea târziu.

Încercă să vorbească cu Ryan în timp ce acesta murea. Îi urase tot binele şi restul. Dar el îi răspunse scârbit printr-o insultă acidă, care avea s-o bântuie toată viaţa. Era prea greu de suportat.

Sarah se întinse pe spătarul scaunului, iar şira spinării îi trosni în fiecare vertebră. Simţea nevoia să iasă în lume, să facă ceva. Se apropie de fereastră şi deschise geamul de plexiglas opac.

Privi apa liniştită a oceanului scăldând poalele stâncilor. Lacrimile îi alunecau pe obraz. Îşi dorea ca şi Elaine să poată vedea imaginea de paradis din faţa ei. Îşi dorea ca Ryan să nu se înece.

10

Ryan se trezi. Chestia asta îl derută foarte tare. Ultimele secunde pe care şi le amintea erau cuprinse de o ceaţă totală. Nu luase nici un moment în calcul posibilitatea de a supravieţui apelor oceanului. În timp ce îşi revenea în simţiri, îşi controla organismul. Toate membrele păreau a fi la locul lor şi dispuse să se mişte la cerere. Şi o durere groaznică de cap. Într-adevăr, trăia.

— Al dracului mod de a scăpa de mahmureală.

Tex se afla chiar lângă patul de fier pe care stătea Ryan. Duhoarea de peşte a adâncurilor inundase cabina micuţă.

— Acum ştiu sigur că am ajuns în iad, mârâi Ryan.

— Te afli în bârlogul meu, frăţioare. Nici un iad pe-aici. Suntem doar budişti.

— Un cowboy budist?

— Au spart toate standardele când m-au creat pe mine, bătrâne.

— Dar cum am…

— Scuze pentru durerea de cap. Nu e uşor să prinzi ceva cu un inel de frânghie în condiţiile astea.

Ryan aruncă spre Tex o privire rapidă, suficientă pentru a-l face să renunţe la prostiile Vestului Sălbatic. Dacă clovnul ăsta samurai şi-ar da seama cât e de ridicol pentru cineva care… Ryan se opri.

— Te-ai lovit de cabina asta înainte să te putem trage, continuă Tex.

Ryan îşi dădu seama că percepţia sa asupra realităţii se deforma dramatic.

— Ne aflăm încă în larg. Am venit aici pentru a păcăli furtuna.

— În larg?

— Normal, nu ne putem lovi de nimic aici. În fine, poate doar de un gringo idiot care încearcă să înoate până-n Catalina. Apropo, înoţi groaznic.

— Evident.

— Nu mă întrebi nimic despre asta? spuse Tex.

Ryan privi în jos către umărul său stâng, de unde răsărea un vârf de harpon. Era destul de sigur că nu se născuse cu el. Valuri de greaţă îi invadară stomacul.

— Futu-i, chiar mă doare! şopti Ryan.

Tex ridică din umeri, afişând rânjetul lui obişnuit.

— Foarte bine tras. Am înarmat, am tras din dreptul şoldului şi am reuşit să te prind exact înainte de a aluneca în următorul vârtej.

— Mulţumesc. Cred…

— Nu am avut de ales, frăţioare. Acu', aş avea nevoie de harpon înapoi. Doar dacă nu vrei să-l cumperi?

Tex prinse capul negru al tijei şi se pregătea să o smulgă. Ryan îi prinse braţul. Tex ar putea crede în cele din urmă că lipsa sângelui se datorează apei sărate, care îi cauterizează rana. În schimb, răşina gri care va curge din braţul său în urma săgeţii ar fi mult mai dificil de explicat.

— Lasă-mă pe mine, îi spuse Ryan.

— Omule, eşti nebun!

— Du-te dracului de aici o clipă! O scot eu!

— Îţi place durerea, nu? O să-ţi ia foc tot corpul după ce smulgi săgeata aia. Oi fi vreun ciudat de pervers.

— Tex, cred că mă cunoşti mai bine de atât.

— Lasă-mă să…

Tex încercă din nou să apuce săgeata. Ryan îşi înfipse brusc mâna sănătoasă în gâtul lui.

— Acum este momentul ideal să te cari de-aici!

— Bine, bine, încercam doar să te ajut.

Tex se împletici şi ieşi pe uşă.

— Ai nişte plasturi Skin în dulăpior. Dacă supravieţuieşti, o să-ţi trag una la cur!

Tex închise uşa, lăsându-l pe Ryan singur să-şi cântărească soarta. Oare tocmai fusese salvat de agenţia pentru care lucra de către un cowboy călător prin mare, care îl despicase ca pe un ton? Cel puţin, avea o viaţă foarte interesantă.

Turing îl trădase. Gândul se strecură în ameţeala veselă din creieri. Pentru binele lui, îi spusese Turing. Tot pentru binele lui ordonase şi asasinarea sa? Nu, Turing avea o singură motivaţie care a mişcat mereu lumea: nevoia de a-şi salva propria piele. În cele din urmă, puterea îl cucerise pe Christopher Turing. Corupt până-n măduva oaselor.

Acum ori niciodată, se gândi Ryan. Apucă cu mâna dreaptă capul săgeţii şi trase. Durerea îi invadă umărul şi apoi întreg organismul. Trase din nou şi reuşi să smulgă săgeata, cu bucăţi de carne atârnându-i pe margini.

Ryan se întinse şi lăsă durerea să-şi urmeze cursul. Observă deasupra lui o oglindă. Era specific pentru culcuşul lui Tex, se gândi el. Iar Tex îl numise pe el pervers. Laing privi cum sângele se întinse pe pieptul său şi apoi pe cearşafuri. Poate că ei muriseră în ocean, se gândi.

Nici gând. Roboţeii năvăliră din corpul său, un sirop gri care acapară sângele, trăgându-l înapoi. Privi cum rana zdrenţuită se închise. Înainte de căderea de la Joshua Tree, Ryan îşi numărase anii în funcţie de semnele lăsate pe piele. O cicatrice de la schimbul de focuri de pe coasta din Goa. Un alt semn pe coapsă, ca amintire a unui an foarte interesant petrecut în Africa de Sud. Pielea lui era povestea vieţii sale.

Acum, Ryan privea cum roboţeii îi repară organismul şi îşi dădu seama că niciodată nu va mai avea o altă cicatrice. De fapt, şi cele vechi dispăruseră. Îşi pierduse trecutul şi nici măcar nu observase chestia asta. Pielea i se întinsese perfect, iar roboţeii se retraseră în locul în care stăteau când Ryan nu încerca să şi-o tragă singur cât mai tare.

Ryan îşi acoperi umărul cu plasturi Skin, dar orice privire atentă ar fi descoperit adevărul. Foiţele se lipiră rapid; simţea ca şi cum şi-ar fi dat cu unt pe piele. În câteva secunde, se solidificară. În timpul Marelui Incendiu, Ryan văzuse cadavre arse, ce nu mai puteau fi identificate. Mai rău, văzuse supravieţuitorii, cu pielea arsă acoperită de pansamente de piele. Încercă să netezească foiţele, să pară uniforme. Putea fi o victimă a trădării, a unui atentat de asasinat, a unei conspiraţii, dar nu şi a focului.

Considerând că trecuse suficient timp, Laing ieşi din cabină. Tex şi familia sa se aflau la masă. Mirosul predominant de alune şi crevete îi stârniră apetitul. Cu toţii îşi ridicară privirea spre el. Nu se aşteptau ca musafirul lor capricios să-şi facă apariţia atât de curând. O doamnă în vârstă, probabil mama lui Tex, se ridică încet şi pregăti un castron de tăiţei. Cu ambrozie de alune. Ryan se aşeză lângă masa de lemn, iar ceilalţi îi făcură loc. Doi fraţi mai mici şi o soră. Niciunul nu îndrăznea să-l privească în ochi. În schimb, se concentrau asupra vaselor de mâncare, prefăcându-se că uriaşul gringo mutilat nu ocupa chiar tot spaţiul lor. Sau poate chiar nu le păsa deloc.

— Scuză-i. Nu sunt obişnuiţi cu străini, spuse Tex.

— Vorbeşte încet, vorbeşte rar şi niciodată prea mult.

Ryan avea propriile lui înţelepciuni de cowboy.

— Niciodată nu rata o şansă extraordinară de a tăcea din gură, răspunse Tex.

Ryan aprobă şi se aplecă asupra castronului. Mâncă, până când simţi că toţi ochii sunt fixaţi asupra lui. Probabil că devorase întreaga lor porţie de mâncare pentru o zi.

— Rămân dator. Vă rămân tuturor dator pentru ceea ce aţi făcut pentru mine, spuse Ryan.

— Da, mârâi femeia bătrână cu pielea ridată.

— Eu îmi plătesc datoriile.

Tex îi făcu un semn abia perceptibil femeii, iar ea se îndepărtă, bombănind.

— Nu întâlneşti în fiecare zi oameni cinstiţi înotând prin canal în timpul furtunii, spuse Tex.

Ryan găsise deja o explicaţie, ceva credibil şi destul de jenant pentru a părea adevărat:

— Eu, ăăă, eu am crezut că tu eşti. Credeam că ai uitat ceva. Dar era de fapt o echipă, care venise să mă cureţe. Au devalizat casa, m-au bătut ca naiba şi mi-au făcut vânt prin geam.

— Niciodată nu te-aş fi văzut în postura de urmărit, Laing.

— Nu sunt. Cel puţin, nu când sunt treaz. Iar ăştia erau foarte buni.

Ryan tăcu. Se foi neliniştit în scaun.

— Cred… cred că… mi-au şi tras-o.

Faţa lui Tex se lungi mirată, după care căpătă o expresie de jenă profundă. Se înroşi în vreo şase tonuri de purpuriu, încercă să-şi menţină calmul şi nu găsi nimic inteligent pentru a răspunde. Când minţi, născoceşte ceva teribil de jenant. E foarte puţin probabil ca oamenii să mai insiste asupra detaliilor.

— Îmi pare rău, spuse Tex în cele din urmă.

— Lor le va părea rău că nu şi-au terminat treaba.

— Te duci după ei?

— Ceva de genul ăsta.

— Răzbunarea nu-ţi aduce bani!

— O să-ţi aducă ţie, Tex. Dacă mă ajuţi.

— Ce poate să facă un biet negustor pentru un tip de calibrul tău?

— Deja mi-ai salvat viaţa.

— Şi pentru asta, plus cazare, transport şi medicamente, îţi voi cere zece mii de euro.

— Uite cum facem, dacă mă ajuţi, voi tripla această sumă.
— O sută de mii.
— Iisuse…
— Nu cred că ai cu ce negocia în momentul ăsta, replică Tex.
— Ai dreptate.
— Ai nevoie de arme? Blindaje?
— O să am. Însă acum, vreau informaţii. Foloseşti virtualul?

O expresie crudă strâmbă zâmbetul tânărului. Surprinzând-o, Ryan se întrebă dacă nu cumva îl subestimase pe Tex. Era, oare, ceva mai mult decât un tip jovial, puţin ciudat, care se credea reîncarnarea lui John Wayne? Cu siguranţă. Ce altceva, Ryan nu putea spune acum. Expresia aceea dispăru rapid într-un zâmbet larg şi o încuviinţare.

Tex se ridică şi îl conduse pe Ryan pe holul îngust către o cabină de la pupa rablei. Apele continuau să legene vasul cu fund plat. Valuri de zece metri, îşi închipui Ryan. O nevoie stringentă de a vărsa toţi tăiţeii pe punte îi invadă capul pieptului. Laing îşi înghiţi fierea.

Tex deschise uşa şi arătă o consolă micuţă, dar bine dotată. Ryan îşi imaginase că piratul ar fi trebuit să aibă aşa ceva. Schimbul produselor era o mare parte din viaţa sa. Mai era şi furtul informaţiilor, la care Tex se pricepea foarte bine. Ryan urmărise câteva raiduri ale lui Tex prin fluxul Echelon. Îi plăcea stilul tipului. Raidurile se desfăşurau mereu mult sub radarele oficiale Echelon. Tex obişnuia să fure părţi mici din cifru sau mostre ştiinţifice, pe care le vindea apoi pe piaţă. Nimic suficient de important pentru a atrage atenţia. Lui Ryan îi plăcea să-şi cunoască bine partenerii de beţie.

Laing se aşeză în dreptul consolei şi îl lăsă pe Tex să o pornească. Zumzetul fin din capul său care semnifica recunoaşterea amprentei electronice îl asigura că maşinăria din faţa sa era de bună calitate.

— Având în vedere situaţia în care mă aflu, cred că e mai indicat să nu îmi fac simţită prezenţa.
— Isteţ, răspunse Tex.
— Cred că este benefic pentru amândoi în acest moment ca eu să rămân mort în continuare. Asociaţii mei nu ar primi cu bucurie implicarea ta.
— Spune ce crezi, dar alege-ţi un cal rapid, improviză Tex.
— Da şi, deci, ca să îmi pot păstra ascunsă identitatea, ah, va

trebui s-o folosesc pe a ta.

— În virtual?

— Da.

— Asta e o mare nasoleală. Pentru aşa ceva, te închid şi aruncă cheia departe.

— Poate că da, numai că partenerii mei pot produce o pagubă mult mai mare.

— Două sute de mii.

— Cred că glumeşti. Pot să cumpăr zece rable cu banii ăştia.

— Atunci fă-o şi dispari dracului din bârlogul meu!

Ryan oftă. Nu prea conta, de fapt. Avea o grămadă de bani. Niciodată nu avusese nevoie de ceva anume.

— Două sute de mii.

Tex zâmbi. Îi dispăru brusc toată teama şi îl împinse pe Ryan mai încolo. Deschise consola şi o mulţime de date şi locuri se derulară în faţa lor. După care se opri şi în faţa lor apăru un chip, o identitate.

— Ţi-o prezint pe Gwen.

Era o frumuseţe a lumii virtuale, ireală şi dotată în toate locurile potrivite.

— E o creaţie proprie. O utilizez anume în astfel de situaţii.

În sinea sa, Ryan chicoti. Tocmai scăpase din fălcile înspumate ale morţii, pentru numele lui Dumnezeu. Avea tot dreptul să se bucure de orice rază de plăcere întâlnită în cale.

— O să-ţi facă plăcere să fii ea. E complet funcţională.

— Tex, cum ai făcut-o? E curată?

— Ca o virgină de liceu, dacă mai există aşa ceva. Este cetăţean elveţian. Fără înregistrări. Fără urme. Nimic. Şi, cea mai tare chestie, trăieşte ascunsă printre serverele din lumea întreagă. Chiar dacă cineva ar vrea s-o urmărească, ar dura câteva ore pentru a o localiza, pentru a-i analiza milioanele de părţi componente şi pentru a identifica sursa operaţională.

— Impresionant!

Ryan ştia câte ceva despre Gwen. Îl urmărise pe Tex când o folosea în spaţiul virtual. Spera doar ca Echelon să nu o considere demnă de atenţie. Era o păcăleală de doi lei, ca şi Tex. Nimic îngrijorător. Oricum, Ryan nu avea de ales. Se aşeză în faţa consolei, îşi dădu seama că Tex se află încă în cameră şi îi aruncă o privire.

— Bucură-te de ea. Vă las singuri, spuse Tex.

Făcu o plecăciune adâncă şi dispăru. Ryan încuie uşa în urma lui. Se aşeză din nou, după care îşi puse ochelarii şi se adânci în spaţiu. Lumea reală rămase în urmă, iar el începu să plutească în spaţiul virtual.

Gwen se mişcă, se roti, iar Ryan se cuplă cu ea. Simţurile lui se modificară odată cu conectarea cu fiinţa virtuală. Privi spaţiul din jurul său prin ochii ei, îl simţi pe buzele ei, simţi chiar şi curentul de date pe pielea ei, întărindu-i sfârcurile. În acest mod reuşeai să păcăleşti sistemul. Măşti peste alt rând de măşti.

Ryan se cufundă în spaţiu şi începu să cerceteze în jurul său, ceea ce era destul de dificil, deoarece fiecare mişcare îi producea lui Gwen spasme erotice. Chiar şi fluxurile de informaţii îi activau senzorii plăcerii. Ryan se întreba cum reuşea Tex să lucreze prin ea. Dacă Laing ar fi avut propria identitate, probabil că ar fi simţit modificarea uşoară din fluxul de date. Poate că roboţeii lui ar fi înregistrat un filtru. Însă ei erau preocupaţi să controleze hormonii lui Ryan.

Laing se pierdu, încercând să urmărească un milion de surse deodată. Se adânci în fluxurile de informaţii, accesând surse la întâmplare. Căuta frânturile de informaţii pe care şi le amintea de la refugiu. Se aplecă asupra lor, încercând să găsească o legătură. Turing era vinovat, iar atentatul de asasinare dovedea asta. Înainte de confruntare, Ryan avea nevoie să ştie motivul. Ce l-a putut determina să se schimbe după atâta vreme? Ryan accesa, căuta şi încropea adevărata poveste a ultimelor luni ale lui Turing. Nimeni nu putea fi imun la inspecţia lui Ryan. Chiar şi Turing, cu toate scuturile Echelon, făcuse destule greşeli care îl demascau.

Dar de ce? Şi apoi înţelese. Biţi de informaţii ascunse, şterse, dar niciodată distruse. Din douăzeci de surse diferite, puse cap la cap un transfer de bani. Şi apoi alte câteva sute, totalizând în final câteva miliarde. În ciuda unei vieţi dedicate binelui general, Turing se vânduse. Era, oare, posibil? Informaţiile nu minţeau. Turing încercase să-l elimine, până la urmă, încercase să omoare singurul om care suspecta ceva. Nu conta că acel om era, de fapt, fiul său adoptiv. Devenise o ţintă.

Ryan privea fix informaţiile. În ciuda firii sale zăpăcite, curentul o făcea pe Gwen să tremure din cap până-n picioare. Transferurile de bani care se observau prin filtrele codate de Ryan îi provocau lui Gwen un val puternic de senzaţii.

Informaţiile o gâdilau peste tot şi fiecare contact o extazia şi mai mult. Ryan nu avea de ales decât să adopte aceste stări.

Ryan încercă să ignore legăturile senzoriale pentru a capta ultimele bucăţi ale trădării lui Turing. Ochii lui Gwen se aţintiră asupra informaţiilor şi atunci Laing ştiu… ştiu adevărul, fără urmă de îndoială.

11

Cristopher Turing privea cum lumea sa se prăbuşeşte, incapabil să oprească dezastrul. Cât de uşor era! Prevăzuse fiecare mişcare, dar nu reuşise să închege o strategie. Cel puţin, Sarah era în siguranţă. Riscase trimiţând agenţi pentru a-l captura pe Ryan, dar nu avusese alternativă. Jocul era deja avansat, iar mişcările sale erau limitate. Îşi dorea foarte tare să îi fi putut spune lui Ryan tot, dar nu putea risca să se afle despre descoperirile sale din fluxul de date, mai ales din cauza zidurilor Echelon. Ani de zile, sistemul fusese de nepătruns. Iar Turing se simţise în siguranţă cu această putere, ceea ce îi pecetluise, însă, destinul. Eroarea în privinţa lui Ryan era punctul culminant al unei cariere ruinate.

Nu mai avea de gând să joace rolul păcăliciului. Unde el eşuase, alţii aveau să reuşească. Era timpul să pregătească tabla de joc, să îşi poziţioneze armele pentru atac. Nu cu capul înainte, era mult prea slab pentru asta. Nu, avea să adopte tactica sacrificării pionului. Era riscant, dar alternativa era imposibil de imaginat.

Deblocă pachetul de criptare. Un design unic, care îi luase ani de zile pentru a-l crea. Nu i-a fost foarte greu să-l adapteze nevoilor curente. Turing aprinse aparatul şi se conectă la spaţiul virtual. Maşinăria se conformă, identificând informaţiile şi conectându-se la flux, navigând prin haos. Codul său îşi semnală prezenţa în flux, prin el şi pe lângă el, până ce rămase doar o mare gaură neagră de 1 şi 0. Oricine s-ar fi apropiat ar fi fost virusat. Secretul era în siguranţă, cel puţin o perioadă.

Mişcarea numărul doi. Se deconectă şi apelă un număr telefonic.

O voce marcată de panică îi răspunse:

— Alo?

Lui Turing îi plăcea vocea lui Sarah. Ce păcat că nu o va mai auzi altădată!

— Vine! spuse Turing, tăind legătura.

Turing aştepta cu nerăbdare să-l revadă pe Ryan, chiar dacă circumstanţele nu erau cele mai favorabile.

Nu era surprinzător că cedase, se gândi Laing.

Lui Ryan nu-i plăcuse niciodată luxul. Pentru el, o seară perfectă includea şase sticle de bere rece şi un cheeseburger cu

şuncă. Poate doi. În schimb, ştia să recunoască luxul. Regiunea Napa Valley din zona viticolă a Californiei respira lux prin fiecare por. Strugurii cultivaţi aici rămăseseră identici genetic cu cei importaţi din Europa cu câteva secole în urmă. Niciunul din soiurile create artificial nu se putea compara cu aceste comori

antice veritabile. Şi, în urma infestărilor lanurilor de cereale din America de Sud, Napa devenise cea mai renumită pepinieră de viţă de vie. Ca şi strugurii săi, regiunea însăşi rămăsese neschimbată de-a lungul anilor, o rezervaţie de gingăşie printre ostentaţiile Californiei.

Nu fusese uşor să localizeze prezenţa fizică a lui Turing. Chiar şi acum, Ryan nu era complet sigur că găsise omul potrivit. Contactele personale între agenţii Echelon erau cel puţin dezaprobate, într-o descriere docilă a situaţiei. Nici nu prea era nevoie de ele, atât timp cât Echelon controla spaţiul virtual.

Ryan avea un sentiment ciudat că Turing se aflase la centrul medical în timpul şederii sale îndelungate. Amintirea vocii baritonale a lui Turing, care turuise de-a lungul orelor, zilelor şi săptămânilor de comă, îi apărea din când în când în minte. În acel leşin prelung provocat de roboţei, Laing fusese într-o stare de somn adânc. Imaginaţia sa îi provocase fantezii şocante, lăsând în urmă temeri profunde şi speculaţii. Undeva, departe, observase lumina slabă a realităţii, inaccesibilă pentru el. În mintea lui tulburată, moartea sa se repeta la nesfârşit. Cu cruzime. Frânturi de imagini ale izbiturii de pământ şi apoi un lichid fierbinte. Petrecuse săptămâni întregi retrăind acel coşmar.

La un moment dat, crezuse că era mort şi că acea tortură era partea lui de iad. Dar, din când în când, o durere fizică fierbinte îi străpungea visele. Numai viaţa putea să doară atât de tare. Din timpul acelor momente păstra o amintire puternică a vocii calme a lui Turing. Când Ryan reuşise să iasă din tunel, nu observă nici un semn al prezenţei omului. Laing aflase de la Madda despre noii săi musafiri, dar numai Turing însuşi putea autoriza folosirea „Marelui experiment al Echelonului”.

Dar ce rost ar fi avut să îl readucă la viaţă pentru ca apoi să încerce să-l omoare? Ryan nu putea decât să presupună că Turing nu ştiuse care era ţinta operaţiunii de la refugiu. Turing aflase prea târziu şi încercase să-l scoată pe Ryan de acolo, înainte de a afla ceva incriminator. Faptul că Laing nu

respectase ordinul de retragere determinase semnarea mandatului de asasinare.

Ryan înţelegea dezamăgirea. Nu avusese prea multe repere de-a lungul anilor. nici o rudă, pe nimeni pe care să-l considere o persoană apropiată. Avusese parte în special de exemplarele decăzute ale umanităţii. Îşi petrecuse timpul manipulând pe cei care încercau să-i manipuleze pe alţii, ca un păpuşar, care dansa la rândul lui după cântecul altcuiva. Dar întotdeauna crezuse că scopul său era nobil. Credea cu tărie în acest lucru, era tot ce-i mai rămăsese, şi anume ţelul de a împiedica umanitatea să se autodistrugă. Iar Turing îi răpise acum şi această ultimă iluzie.

Ryan se gândi să îi prezinte lui Sachs tot ceea ce descoperise, pentru a-l lăsa pe Inspectorul General să se ocupe de Turing. Însă mai întâi trebuia să afle motivul. Aşa că plecă la vânătoare.

În cotloanele şi umbrele spaţiului virtual, Ryan căută informaţii care să-l conducă la prezenţa fizică a lui Turing. Dar omul nu îşi dorea să fie găsit. Când, în cele din urmă, îl localiză, lui Ryan îi veni foarte greu să creadă informaţia. Dar îşi aminti una din vorbele înţelepte ale lui Turing, şi anume că cea mai bună ascunzătoare este chiar în văzul lumii.

Omul deţinea o vinotecă. Era una dintre cele mai importante figuri ale vieţii sociale din Napa şi era aşa de zece ani. Ryan îl descoperi prin intermediul unei legături ascunse între una din identităţile virtuale ale lui Turing şi o gală de caritate. Câţiva criminali donau pentru victimele unei boli contagioase devastatoare din sudul Franţei. Gala era organizată de către Robert Auerbach, proprietarul vinăriei Auerbach.

Auerbach era cunoscut pentru dibăcia cu care evita ziarele de scandal, dar îi scăpase, în schimb, galeria foto a unuia dintre vecinii săi din înalta societate. Într-un local select din spaţiul virtual, parolat şi accesibil numai utilizatorilor cu sânge albastru, Sandra Benjamin, un dealer de obiecte de artă de succes, deţinea o mică expoziţie. Majoritatea fotografiilor înfăţişau proprii clienţi. Într-o cameră lăturalnică, puţinii vizitatori admişi puteau accesa imagini de la ultimul bal de caritate organizat de proprietară. În colţul unei imagini, cu chipul umbrit, apărea un om identificat a fi Robert Auerbach, un tip care semăna foarte bine cu Christopher Turing.

Sarah încerca să spargă zidul din jurul lui Ryan. Trebuia să facă ceva în privinţa asta. Cineva imobilizase prezenţa lui Ryan din spaţiul virtual, înconjurându-l de milioane de biţi care îl făceau inaccesibil. Nu exista intrare sau ieşire. Chiar şi legătura ei cu roboţeii din Ryan fusese întreruptă. Turing îi spusese că aceste încercări sunt inutile, că nu vor face altceva decât s-o tragă spre neant. Dar ea nu-l ascultase, nu mai era şeful ei acum. Nu poţi fi şeful unei „pierderi”.

Sarah intrase în spaţiul virtual şi navigase până la site-ul magazinului abandonat care ascundea conexiunea ei cu Laing. Nu mai rămăsese nimic din această conexiune. În locul magazinelor de încălţăminte şi de echipamente software nu mai rămăsese decât codul brut al spaţiului, care colcăia de viruşi. Oare Laing ştia că fusese complet îngheţat? Probabil că nu. Nu mai utilizase amprenta lui personală în spaţiul virtual, ascunzându-se în spatele altor holograme pentru a vâna. Dacă ar fi reuşit să-i transmită un mesaj măcar…

Iniţie programul de cercetare, iar mediul înconjurător se schimbă. Sarah ajunse chiar în apropierea lui Ryan, ajustându-şi interfaţa aleasă. În spaţiul virtual se transferau date, informaţii, biţi. Modul în care aceste date erau accesate şi utilizate depindea în totalitate de utilizator. Pentru majoritatea interacţiunilor din spaţiu, mediul reprezenta o constantă acceptată de ambele părţi. Pentru a intra în locurile publice din virtual, un utilizator avea nevoie de o figură normală. Nu se putea intra într-un mic magazin exclusivist arătând precum Bigfoot şi spărgând toate vazele virtuale de flori.

Hackerii, spre deosebire de utilizatorii obişnuiţi, aveau la dispoziţie un spaţiu mai larg de mişcare, deoarece lucrau în codul original. Fiecare hacker îşi construise un mediu propriu de incursiune. Era o cantitate mult prea mare de informaţie pentru a fi procesată de minte în întregime. Pentru unii dintre ei, spargerea filtrelor de protecţie şi a codurilor devenise un fel de bătălie în spaţiu sau o confruntare la nivel personal. Interfaţa unui hacker spunea mult despre caracterul acestuia şi despre curajul său.

Interfaţa lui Sarah era inspirată din cea a fratelui său, probabil de aceea şi funcţiona atât de bine. Software-ul îi crease holograma într-un mediu de apă albicioasă, plutind pe un caiac. Deşi nu străbătuse niciodată un râu în realitate, Sarah credea că

pasiunea, riscul şi adrenalina acestui sport simbolizau incursiunile ei în spaţiul virtual.

Sarah îşi apropie interfaţa de codul care proteja prezenţa virtuală a lui Ryan, păşind cu atenţie. Apropierea de barajul care îl înconjura pe Ryan provoca o îmbulzeală de date. Sarah trebuia să se lupte din greu pentru a rămâne la suprafaţă. Barajul se apleca asupra ei, ca o pată uriaşă în fluxul de informaţii. Spirala de onix se umpluse de o spumă albă. Malurile interfeţei lui Sarah se prăbuşiră în abis. Femeia vâsli printre valurile umflate, în spatele cărora nu se mai afla decât neantul. Caiacul ei trecea uşor printre fluxurile de date, în acord cu codurile care-i permiteau accesul.

Vâslea din greu pentru a ajunge în susul apei. Curentul devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia de Ryan. La dracu', tipul era impenetrabil! Dacă ar fi reuşit să folosească sistemul Echelonului, nu ar mai fi trebuit să rişte atât. Sarah renunţă la gând şi se concentră.

Se apropie de baza barajului, observând chiar şi punctul de suspensie. Şi atunci se dezlănţui iadul. Un val imens de date ţâşni din faţada stavilei. Se răspândi rapid peste Sarah, ameninţând să-i atragă mintea într-un vârtej de biţi. Văzuse hackeri care pieriseră într-o asemenea situaţie. Un fel de neant acaparator, nefiind în stare nici măcar să vorbească în vârtejul pustiu din capul lor. Nu exista scăpare din acel vârtej. Era un bilet doar dus printr-o gaură de iepure.

Mintea lui Sarah se înfierbântă, stăpânită de voinţa puternică de a reacţiona, de a supravieţui. Fuga părea a fi singura opţiune. Întoarse caiacul spre aval ca sclipirea unei monede răsucite în palmă, pornind în viteză prin curenţii de date. Valul câştigă. Sarah privi peste umăr şi imediat îşi dori să nu fi făcut acest gest.

— E al dracului de mare! repeta ea la nesfârşit.

Renunţă la orice măsură de siguranţă în favoarea vitezei. Zbură peste stâncile de biţi, folosind forţa vârtejurilor pentru a se catapulta mai departe. O altă privire scurtă în spate, de ajuns pentru ca vâsla să se prindă într-un algoritm de criptare. A fost suficient.

Femeia pierdu controlul şi sări peste un punct masiv de suspensie, alunecând în spuma de sub ea. Se aplecă şi îşi înfipse vâsla în carenă, după care trase cu toată puterea. Cu

greu, ambarcaţiunea trosni şi se răsuci prin spuma albă. Sarah reuşi să se elibereze şi să vâslească pentru a-şi salva viaţa. Nu se întâmplă nimic. Coada caiacul rămăsese înţepenită în gaura fumegândă. Vârful caiacului începu să se ridice, încât vâsla nu mai atingea curentul. Apoi, se răsturnă. Sarah îşi pierdu cunoştinţa după cea de-a treia răsucire. Gura i se umplu de curentul de date, infestându-i holograma cu un virus. Simţi cum valul uriaş pluteşte încă deasupra ei şi făcu ceva de neimaginat.

Ieşi din caiac, pe care îl părăsi, şi îi permise curentului să o atingă fără nici o protecţie. Puterea datelor o traseră în jos şi o ţintiră lângă punctul de suspensie. Vacarmul din jurul său se calmă în timp ce interfaţa ei se fărâmiţa, iar Sarah începu să se înece. Dar chiar în momentul în care renunţase la orice încercare de a scăpa, neantul îi redă libertatea, forţa curentului ridicând-o şi aruncând-o în aer. Mult deasupra valului, simţi forţa acestuia în spatele ei, la doar câţiva metri. Şi atunci o observă: o ieşire. Fără a mai avea ceva de pierdut, Sarah îşi închise corpul într-un scut în formă de glonţ şi se scufundă, greutatea valului copleşind-o. Dacă rata ieşirea, spargerea valului ar fi lăsat-o să plutească aiurea în reflux.

Dar nu rată.

Sarah reuşi să revină în realitatea camerei sale de hotel, cu fruntea acoperită de sudoare, îngrozită şi agitată. Reuşise. Trăia! Simpla constatare o umplea de mândrie. Dar eşecul îi curmă rapid extazul supravieţuirii. Nu reuşise să comunice cu Ryan. Nu suporta că Turing avusese dreptate dar, mai ales, faptul că nu putea opri inevitabilul. Sarah se lăsă pe spătarul scaunului său, pornind mecanismele pentru devirusarea hologramei sale şi pentru a şterge urmele create. Trebuia ca Sarah Peters să rămână mai departe moartă. Iar Ryan Laing avea parte de calea cea mai grea.

12

Câteva măsuri de siguranţă erau afişate peste tot, fiind de fapt o altă modalitate de etalare a bogăţiei şi a condiţiei sociale. Şi acestea erau foarte răspândite în Napa. Fiind ca o Mecca pentru cei bogaţi şi faimoşi, micuţa vale era casa multora dintre cei mai bogaţi oameni de pe pământ. Şi, ca urmare, locul era împânzit de bodyguarzi, porţi imense şi ziduri, de sisteme vizibile de securitate, dar care puteau fi toate penetrate. Proprietatea lui Auerbach nu avea aşa ceva. La o primă analiză, Ryan constată o probabilitate foarte mică pentru a reuşi să pătrundă. Orice intrus era izolat rapid, cu discreţie şi în totalitate. Observă urmele specifice razelor laser, scannere optice şi senzori biotermali.

Dar mai existau şi alte căi de a jupui pisica. Dacă nu reuşea să-i învingă, poate că era indicat să li se alăture. Ryan avea la dispoziţie suficiente resurse financiare pentru asta. Iar Tex era extrem de dispus să transforme acei bani într-o nouă identitate.

Ryan se cază la Meadowood sub numele de Norman Bass, unul din cei câţiva moştenitori ai averii Bass. Complexul Meadowood era caracterizat de farmecul vremurilor trecute, fiind o oază de linişte pentru oameni care deţineau, la rândul lor, alte oaze de linişte. Luxoasă, chiar în comparaţie cu multe alte proprietăţi asemănătoare, Meadowood se afla ascuns la poalele dealurilor din spatele oraşului St. Helena. Lui Ryan i se prezentă camera, cu vedere spre terenul de crichet.

Înainte de cină, Ryan se plimbă prin împrejurimi, încercând să se acomodeze cu noua sa identitate şi cu mediul înconjurător. Stejari uriaşi străjuiau întreaga proprietate, conferindu-i în acelaşi timp o eleganţă aparte. Domni în haine albe jucau crichet cu pasiunea unor oameni de ştiinţă care încercau să vindece hepatita G. Îşi ridicară privirea de la joc, iar Ryan îi salută cu o mişcare a capului, ceea ce îi determină gelul adeziv să se mişte inconfortabil. Apoi se îndreptă spre sala de mese.

Laing era teribil de iritat de faptul că era nevoit să lucreze cu o mască de piele. Gelul adeziv îi fixase noua faţă, dar îi şi alunecase pe gât şi îl făcea să se simtă ca un hot dog aruncat într-o oală sub presiune. Echelon avea un sistem mult mai sofisticat de modificare a chipului uman, dar Laing era hotărât să-şi evite superiorul. Dorea, trebuia să se confrunte cu Turing.

În acel moment, Sachs i-ar fi stat în cale. Aşa că Ryan a fost nevoit să apeleze la Tex.

Fiind un tip cu multiple posibilităţi, Tex obţinuse o canistră de gel de pe piaţa neagră. Lichidul lipicios îl costase pe Ryan o sumă considerabilă. Dar merita. Operaţia estetică, deşi reversibilă, era destul de laborioasă şi de durată. Gelul de piele uşura viaţa considerabil. Încărcase imaginea lui Bass în interfaţa gelului şi, câteva secunde mai târziu, scosese din lichid copia modelată a acelui chip. Îşi aşeză gelul modelat pe propria figură, iar lichidul se lipi de pielea lui, adaptându-se trăsăturilor sale. O pereche de lentile de contact ajutaseră la finisarea măştii. Această deghizare nu putea păcăli un control de securitate temeinic, dar era suficientă pentru a-l ajuta să ajungă pe proprietatea lui Turing.

Aşezat la una din mesele somptuoasei săli, Laing se simţea ca la o probă de costume. Se concentră asupra mâncării, încercând să-şi intre cât mai bine în rol. A mânca cu buzele pline de gel necesita o concentrare maximă. Ţinta lui Ryan se afla în colţul opus.

Paul Leck era un magnat al pescuitului şi un partener social al lui Norman Bass. Leck deţinea monopolul asupra pescuitului de somon din Pacificul de Nord, un imperiu construit de tatăl său. Compania deţinea mii de bărci de pescuit, fiecare descărcându-şi marfa într-o singură navă-uzină, care reuşise sa rămână unul dintre cele mai mari vase care navigau în apele oceanelor. În misiunile Echelon, Ryan utilizase acest vapor de câteva ori. Îi luase câteva luni bune până să reuşească să-şi scoată mirosul de peşte din blindajul de corp. Şi încă nu era în stare să mănânce somon.

Ryan adoptă cât mai bine identitatea lui Norman Bass, în timp ce Leck se apropia de masa lui. Amestecul de carouri al acestuia îl ameţea profund pe Ryan, deşi nici costumul său de în nu era mai puţin ridicol.

— Norm, bătrâne, ce plăcere să te văd!

— Paul, ce surpriză! îi răspunse Ryan. Tonalitatea şi accentul nu erau din cele mai bune, aşa că Ryan încercă să-şi mascheze vocea cu o tuse iritantă.

— Dar ce faci aici? Credeam că eşti plecat să cucereşti oceanele, continuă Paul.

— Oh, da, aşa e, dar era cam dificil, am răcit ca un câine. Şi

ştii cum se spune, când situaţia e dură, e timpul ca durul s-o întindă.

De fapt, adevăratul Norman Bass se afla în acel moment la Cape Horn[11], navigând de zor într-un catamaran. Încercarea de a nu se îneca era principala lui preocupare. Era exact motivul pentru care Ryan îl alese pe el pentru a-i împrumuta identitatea.

— Bravo! Chiar era timpul să te mai potoleşti şi tu!

— Doar mă ştii, Paul, tot timpul trebuie să fac ceva.

— Ei, sper că măcar weekend-ul ăsta rămâi aici. Am organizat o petrecere surpriză pentru Susan Bonnington. Trebuie neapărat să vii şi tu. E la proprietatea lui Auerbach. Toată lumea bună vine acolo.

Lack avea de vreo zece ani o relaţie nu foarte pasională cu Bonnington. În acel mediu, relaţiile sexuale cu mai mulţi parteneri erau obligatorii, deşi nici Lack, nici Bonnington nu se implicau foarte tare. Era o relaţie mai mult decorativă.

— Vai, Paul, n-aş vrea să deranjez.

— Prostii, te poţi considera deja invitat. Te-am văzut aici şi imediat mi-am rugat asistenta să te treacă pe listă. Aşa că, vezi tu, eşti obligat să vii. Vei fi principala surpriză la petrecerea surpriză pentru Susan.

— Şi asta presupune să ţâşnesc dintr-un tort?

— Nu, nimic de genul ăsta primitiv. Dar ştii că Susan a avut întotdeauna ceva aparte pentru tine. Nu trebuie s-o dezamăgeşti.

— Nu mi-aş dori aşa ceva. Sunt încântat să vin.

— Minunat. Iar acum am de gând să te târăsc la masa mea extrem de plicticoasă. Îmi vei povesti toate detaliile aventurii tale cât timp eu mă voi îmbăta criţă.

— Din nou, n-aş vrea să dezamăgesc, spuse Ryan.

Întreaga vale era inundată de lumina unui soare arămiu. Raze aurii sclipeau printre crengile de stejar şi de viţă de vie. Nu era peisajul specific munţilor din Colorado unde Ryan crescuse, ci mai degrabă o frumuseţe planificată, organizată, precisă, un rezultat al umanităţii. Ryan simţea o uşoară relaxare spirituală. Chiar şi bâzâitul din creierii săi se liniştise puţin.

Chiriaşii din corpul său erau, însă, pretutindeni. Roboţeii lucrau neîncetat. Se învârteau, bâzâiau şi îl bombardau continuu

[11] Cape Horn este capul sudic al arhipelagului Tierra del Fuego din Chile.

cu stimuli indescifrabili. Această fervoare îl cuprinsese total şi simţea cum îi controlau machiajul chimic, accentuându-şi reacţiile.

Ryan înhăţă un pahar de şampanie de pe tava unui chelner în trecere, îl goli şi trecu la următorul. Chelnerul îl privi mirat, iar el îi făcu un semn din ochi.

— Am avut o zi grea la birou.

— Da, domnule.

Chelnerul dispăru, iar Ryan continuă să studieze lumea prezentă. Majoritatea se grupaseră în mici bisericuţe, discutând preocupaţi. Din când în când, un spirit curajos se desprindea de grupul său, rătăcea singur o perioadă scurtă de timp, până ce găsea un alt stol de care să se lipească. Deghizarea în gentleman aventurier şi excentric îi permitea să rătăcească printre grupuleţe. Norman Brass era un tip curajos.

Petrecerea se întinsese pe terasa uneia dintre clădirile lui Auerbach. Construită pe malul stâng al regiunii Napa, terasa care înconjura clădirea oferea o privelişte magnifică asupra întregii văi, fapt pe care Norman îl menţionase de nenumărate ori în multe conversaţii.

Gândurile rostite în trecere în acea seară păstrau de fapt echilibrul în existenţa multora. Aceştia erau personajele cheie din lumea bună. Laing îi recunoştea pe majoritatea dintre ei, mai ales că le cotrobăise de nenumărate ori cele mai intime secrete prin intermediul Echelonului. Pe alţii îi manipulase în diferite acţiuni care confereau stabilitate.

O remarcă pe Jaqueline Bumham, patroana de la Cybex, ale cărei descoperiri stătuseră la baza tehnologiei roboţeilor care, în prezent, îl înnebuneau pe Ryan. Combinând această descoperire cu alte secrete ştiinţifice bine păzite din alte companii ajutase Echelon să facă un salt tehnologic uriaş. Dacă ea ar fi ştiut chestiile astea! Ea şi restul cabalei de acolo credeau că pot conduce lumea. Poate chiar ar fi trebuit să le dea în mână hăţurile lumii. Poate ar fi avut rezultate excelente.

Gândurile îi afectară psihicul destul de labil şi avea nevoie de toate abilităţile sale pentru a trece de acea noapte. Mulţi dintre invitaţi îl cunoşteau pe Norman Bass, fapt care îl menţinea pe Ryan permanent cu garda sus, în timp ce saluta în stânga şi-n dreapta. Se îmbrăcase adecvat, din nou prin meritul lui Tex. Purta un costum strâmt de in, de un alb şters, cu o cravată de

mătase de culoare castanie. Bass prefera haine specifice aventurilor sale exotice.

Invitata de onoare fusese aparent foarte surprinsă de acea petrecere, deşi Ryan credea că primise câteva indicii înainte. Nu era posibil ca ziua ei de naştere să fie uitată de cineva, putea fi sigură de chestia asta. Radiase de încântare în lumina reflectoarelor, strălucind sub greutatea diamantelor pe care le purta, destule cât să facă o gaură până în inima pământului.

Se anunţă servirea cinei.

Ryan urmă restul invitaţilor de-a lungul clădirii, până în sala de mese. O masă uriaşă de aproximativ şaptezeci de persoane se întindea pe toată lungimea încăperii. Împrejurul ei se aflau frapiere cu sticle de vin vechi, care păzeau masa ca nişte soldăţei disciplinaţi. În încăpere plutea un miros dulce, de pământ. Pe masă străluceau lumânări, inundând camera de o lumină tremurândă. Ryan îşi găsi locul la masă, în timp ce uşile mari de lemn de la celălalt capăt al încăperii se deschiseră, pentru a le oferi invitaţilor tabloul unei siluete de stejar, creionată de o lumină slabă chiar în centrul sălii. Ryan recunoscu stilul lui Turing, întreaga vilă fiind construită în jurul acestei idei.

Invitaţii luară loc la masă. Gazdele îl aşezaseră pe Norman lângă o femeie de o frumuseţe izbitoare. Ea îi zâmbi politicos. Fără îndoială, ar fi fost o parteneră perfectă pentru adevăratul Norman. Ryan se bucură de frumuseţea acelei femei, de parfumul ei şi de conversaţie, dar alte gânduri bântuiau prin mintea sa. Ai venit să munceşti, nu să te distrezi, îşi spunea el.

La mijlocul mesei se afla un tip fragil. Era Christopher Turing. Îmbătrânise mult în zece ani. Când vorbi, toată aparenţa de fragilitate dispăru complet. Avea tonul baritonal al unui bărbat încrezător în forţele sale, care îşi cunoştea foarte bine locul în acea lume.

— Vă mulţumesc, dragi prieteni, pentru că sărbătoriţi alături de mine aniversarea dragei noastre Susan. Cât despre cifra exactă pe care o celebrăm, am jurat să păstrez secretul.

Râsetele umplură camera, amestecându-se cu luminile jucăuşe ale miilor de lumânări. Turing îşi continuă discursul, fiind o gazdă perfectă. Susan îi aplaudă prestaţia, iar Turing îi cedă microfonul unui tip care începu un toast, dar sfârşi într-o cuvântare satirică. Râsetele se intensificară, iar satira deveni un

şir de glume porcoase. Îngerul din stânga lui Ryan îi zâmbea timid, ca şi cum ei doi ar fi împărtăşit câteva secrete. Ryan se lăsă sedus de ea. Era mult mai plăcut decât să asculte strategiile comerţului de gem ale tipului din dreapta.

Salată, raţă, vin, desert, cafea şi toasturi, atât de multe încât Ryan avu timp să afle mult mai multe informaţii despre invitata de onoare decât şi-ar fi dorit. Petrecerea era pe sfârşite, ceea ce îl determină pe Ryan să nu piardă noaptea inutil. Se aplecă spre îngerul de lângă el, numele ei dispărându-i deja din minte. O atingere subtilă, degetele lui pe ale ei. O propunere pentru un pahar pe terasă. Se ridicară împreună şi se îndepărtară de înghesuială.

Câteva minute mai târziu, Ryan şi îngerul său îşi părăsiseră paharele în favoarea unor preocupări ceva mai agresive. Femeia i se aruncase cu totul în braţe. Şi, deşi gelul de piele atenua senzaţiile, lui Ryan îi era foarte greu să se concentreze când buzele ei se lipeau de ale sale. Cât de uşor era să se piardă pentru câteva clipe în braţele ei. Dar furia din sufletul său nu îi permitea aşa ceva.

Christopher Turing îşi conduse şi ultimii musafiri, după care îşi lărgi relaxat nodul de la cravată. Îi plăcea identitatea lui Bob Auerbach. Viaţa în Napa i se potrivea de minune, ca şi arta subtilă a fabricării vinului. Manipulare şi răbdare, dominarea puterii asupra timpului. Iar dealurile aride din Napa ofereau mediul perfect pentru creşterea strugurilor. Ca multe alte lucruri în viaţă, strugurii aveau nevoie de multă muncă pentru a-şi atinge potenţialul maxim. Necesitau maturare într-un mediu dificil, aproape de maxima lor toleranţă. După ani de zile petrecuţi în butoaiele uriaşe, toată acea durere şi luptă se transforma într-o aromă perfectă şi într-un gust minunat.

Lui Turing îi plăcea foarte tare acest proces. Deşi era doar un hobby pentru el, îi oferea mult mai multe satisfacţii decât… alte preocupări. Ca producător de vinuri, avea un scop foarte bine definit. Vinul produs era fie bun, fie prost. Fiecare an reprezenta un proiect, o sarcină care trebuia îndeplinită conform celor mai înalte standarde. Misiunea Echelonului, pe de altă parte, era continuă. „Cultivarea” umanităţii era un proces fără sfârşit. Riscurile şi ameninţările nu erau niciodată complet eliminate; tendinţa omenirii spre autodistrugere nu se putea elimina

complet. Cât timp putea Echelon-ul să stăvilească nevoia de a sări de pe vârful stâncii?

Turing îşi salută cu o mişcare a capului personalul de serviciu şi se retrase în biroul său privat. Deschise uşile masive, încă încercând să-şi lărgească complet cravata. Avea o noapte lungă în faţă. Multe ore înainte de culcare. Bat tobele, bat, cântă trompetele, cântă, se gândi el. Timpul era scurt, iar chemarea la arme se apropia.

Adrenalina îi alungă dintr-odată gândurile. La biroul său stătea un om. Acesta se mişcă şi atinse lampa de lângă el.

— Bună, Ryan.

— Ţi-a plăcut petrecerea? întrebă Turing încet.

După care observă pe canapea o femeie adormită.

— Înţeleg că ţi-a plăcut.

— E în regulă. Vinul tău are ceva special. Presupun că îşi va reveni în şase-opt ore.

Ryan tăcu o clipă, încercând să-şi controleze furia.

— Dar tu nu vei mai fi aici s-o trezeşti.

— Nu, nu cred că voi fi, răspunse Turing.

— Trebuia să te văd, să te privesc în ochi. Ai reuşit să scapi de sub controlul Inspectorului General.

— Dar nu şi de al tău.

— Nu, nu şi de al meu.

— Probabil de aceea ţi-ai impus să vii aici. Ryan, trebuie să ştii că niciodată nu ţi-am vrut răul…

Ryan îl întrerupse brusc:

— Destul!

Figura lui Turing se strâmbă, iar ochii îi căpătară o greutate apăsătoare. Clipi rapid de câteva ori. *Nu era locul potrivit pentru asta*, se gândi el. *Trebuie să execut aceste mutări cu mare exactitate.*

Ryan deschise sertarul de la biroul lui Turing şi scoase Coltul 45 cu mâner de fildeş, pe care ştia că-l va găsi acolo. Turing era obsedat de rămăşiţe ale trecutului, iar această piesă antică era favorita sa. Ryan armă pistolul şi ţinti capul lui Turing.

— Ai de gând să mă omori cu arma lui Patton[12]?

---

[12] George Smith Patton (11 noiembrie 1885 – 21 decembrie 1945) a fost general în armata Statelor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial, conducând campaniile americane din Africa de Nord, Sicilia, Franţa şi Germania, în perioada 1943-1945.

— Ar fi potrivit, nu crezi? Doi comandanţi cotropiţi de iluzia măreţiei. George Patton era obsedat de putere şi de cuceriri. Ce te-a determinat să trădezi Echelon-ul?

— Nimic atât de măreţ, poţi să fii sigur.

— Atunci ce te-a determinat să mă trădezi pe mine? întrebă Ryan, hotărât să păstreze un ton sever şi implacabil.

Faţa îl mânca îngrozitor din cauza măştii de gel, aruncată acum în coşul de gunoi. Încercă să nu ia în seamă acest disconfort.

— Ai descoperit un secret care a schimbat complet lucrurile. Ceea ce tu credeai că e îngropat adânc, acum pluteşte în prezent prin fluxul de date.

— Chiar şi loialitatea ta? întrebă Ryan, luptând din greu să-şi ţină firea.

— Mai ales loialitatea mea. Un lucru tare straniu, loialitatea faţă de o cauză, spuse Turing.

— La dracu', Turing, mai termină cu căcaturile astea. Tu m-ai târât în chestia asta, m-ai ajutat să ajung ceea ce sunt azi şi acum. Şi după aia? Ai devenit exact modelul pentru distrugerea căruia mi-am sacrificat viaţa!

— Ryan, eu sunt exact acelaşi om care te-a găsit în Colorado.

— Atunci ce te-a determinat să faci asta?

— Până la urmă, contează? Contează cu adevărat acţiunile unui om?

— Mi-ai promis cândva că vor conta.

Turing zâmbi la amintirea unor zile mai fericite.

— Aşa e, ţi-am promis. Poate că m-am schimbat.

— Noi avem un scop nobil, spuneai. Mi-ai ţinut lecţii despre cum să privesc suferinţa fără a face nimic…

Turing interveni:

— Noi privim suferinţele lumii, opresiunea şi păcatul, răutatea şi durerea fără sfârşit. Noi asistăm la toate astea, le vedem, le înţelegem şi tăcem.

Turing tăcu o clipă, pentru a da greutate cuvintelor.

— Nu sunt cuvintele mele, le-am furat de la Whitman[13]. Dar avea dreptate.

— Numai rahaturi.

— Jocuri în cadrul altor jocuri, Ryan. Ceea ce pentru strugure

[13] Walter Whitman (31 mai 1819 – 26 martie 1892) a fost un poet american, dar şi eseist, jurnalist şi umanist.

reprezintă agonie, pentru podgorean e doar o transformare.

Furia răbufni.

— E rândul tău să suferi acum, Turing.

Ryan pregăti lovitura finală.

— Te mai întreb o singură dată: de ce?

— Ştii ce se spune despre puterea absolută. Ni s-au pus la dispoziţie mijloacele de a ne juca de-a Dumnezeu. Probabil că nu eram pregătiţi pentru această postură.

— Atunci pentru bani?

Ryan arătă luxul din jurul său.

— Ce îţi mai puteai dori?

— Cu toţii suntem dependenţi de ceva. Cu cât îţi descoperi mai repede nevoile, cu atât ţi-e mai uşor să le accepţi.

— Nu ai nici o justificare pentru ce-ai făcut?

— Răzbună-te sau dispari de-aici! izbucni Turing.

Ryan privi pentru ultima oară în ochii mentorului său, pentru a vedea doar un abis, şi îndreptă pistolul spre fruntea goală din faţa sa. Voia să termine rapid.

— Nu!

Un strigăt puternic întrerupse tensiunea dintre ei.

Iniţial, Ryan crezuse că fata de pe canapea strigase. Oare calculase greşit cantitatea de narcotice din vin? De fapt, Jason Sachs strigase. Năvălise în încăpere, cu o echipă de soldaţi în urma lui.

Jason se opri brusc, pentru a privi scena din faţa sa.

— Nu îl ucide, domnule Laing!

— Termină-ţi treaba, Ryan! strigă Turing.

— A ascuns informaţii esenţiale. Dacă îl ucizi, le vom pierde pentru totdeauna.

— Lui Ryan nu-i pasă de chestia asta. A fost trădat. Vrea să se răzbune.

De ce era Turing atât de dornic să moară? Avea probabil multe înclinaţii, dar niciuna sinucigaşă. Această nedumerire îl oprea pe Ryan să apese pe trăgaci.

— Domnule Laing, a cifrat codul roboţeilor din tine. Dacă îl ucizi, nu-i mai scoatem niciodată, spuse Jason.

Chestia asta încremeni toată scena.

— Vrei să spui că îi puteţi scoate din mine?

Cuvintele îi sugrumară gâtul lui Ryan într-un cerc de emoţie.

— Credem că da, dar avem nevoie de codurile de acces.

Oh, Doamne, să nu îi mai aibă în el. Să fie din nou singurul stăpân al minţii sale. Numai gândul acesta era suficient pentru a-l determina să lase jos pistolul.

Jason zâmbi. Îl privi pe Turing, cu ochii încântaţi de satisfacţia victoriei.

— Luaţi trădătorul de aici! spuse Sachs.

Soldaţii îi puseră cătuşele lui Turing şi îl scoaseră din încăpere. În timp ce ieşea, acesta se răsuci pentru a-l mai privi o dată pe Ryan.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

În ciuda fanteziilor ameţitoare de eliberare pe care le simţea, Ryan găsi o ultimă răbufnire de furie în sinea sa, special creată pentru Turing:

— Eşti mort pentru mine!

— Îngroapă-mă alături de părinţii tăi, în cimitirul minţii tale! îi răspunse Turing. După care gărzile îl împinseră afară.

Ryan rămăsese în cameră cu Jason. Liniştea era copleşitoare. Laing lăsă arma să se rostogolească pe jos. Jason se apropie, acoperi pistolul cu un picior şi puse mâna pe umărul lui Ryan. Contactul fizic părea forţat şi ciudat.

— Ai făcut ce trebuia. Ţi-ai îndeplinit misiunea, ai găsit trădătorul, îi spuse Jason. Vom obţine cifrul de la Turing, iar Echelon-ul va fi din nou în siguranţă.

— Acum este în pericol?

— Turing este un bătrân ticălos şi viclean. Îi recunosc aceste aptitudini. A codat roboţii tăi, dar şi mai rău, mult mai rău, a cifrat Cheia, inima sistemului Echelon. Acum, Echelon e oprit!

Implicaţiile stârniră fiori pe spinarea lui Ryan.

— Turing a abandonat viitorul omenirii. Dar nu-ţi face griji, voi obţine informaţiile de la el foarte curând. Nu vom permite ca lucrurile să se agraveze înainte de a reintra în joc.

— Iisuse! era tot ce reuşi Ryan să spună.

— Mie îmi spui! Avem nevoie de tine în această perioadă dificilă. Avem nevoie de capabilităţile tale.

Jason îi mai strânse o dată umărul lui Ryan, după care se îndepărtă. Ryan, rămas singur, nu-şi putea reveni din şoc. Măsurile de siguranţă fuseseră anulate, la fel orice urmă de protecţie. Umanitatea nu putea rezista în acest fel. De ce oare făcuse Turing aşa ceva? Mintea lui Ryan era copleşită de nesiguranţă. Cu Turing închis, el nu mai era în pericol. Se putea

întoarce la viaţa sa normală. Dar, într-un fel ciudat, chestia asta nu-l liniştea foarte tare. Ryan privi spre canapea, la îngerul adormit. Şi ea tânjea după o astfel de pace.

Câteva fotografii de la festinul lui Susan Bonnington îşi găsiră rapid locul în paginile unor reviste de scandal. Multă lume credea că ea însăşi le trimisese, dintr-o dorinţă notorie de a fi în centrul atenţiei. La finalul articolului, în care se prezentau ultimele noutăţi din modă, despărţiri şi noi combinaţii mondene, un mic paragraf îi era dedicat gazdei petrecerii, Robert Auerbach. În ciuda anotimpului, în articol se spunea că acesta plecase într-un safari african, imediat după încheierea evenimentului. Autorul articolul deplângea absenţa producătorului de vinuri, deoarece era imposibil de imaginat doar o singură petrecere Auerbach pe sezon. Cu toate acestea, lui Auerbach i se ura tot binele şi mult succes în lunga sa călătorie în Africa.

După ce citi articolul, Sarah îşi împachetă rapid lucrurile şi părăsi hotelul, fără nici o formă la recepţie. Îşi dorea din tot sufletul ca Ryan să găsească indiciile, asta în speranţa că Turing avusese timpul necesar să le lase. Dacă nu, ea urma să aibă parte de o iarnă foarte lungă şi foarte rece.

13

Echelon încerca să spargă cifrul lui Turing. În biroul său steril din spaţiul virtual, Jason Sachs superviza întreaga operaţiune. Hackerii lucrau, de asemenea; inginerii deturnau torente de date, încercând să spargă software-ul lui Turing. Până în acel moment, însă, nu reuşiseră nimic.

Cu fiecare zi ce trecea, stabilitatea lumii se eroda tot mai mult. Fără a exista o monitorizare a fluxului de informaţii, violenţa se dezlănţuia din cotloanele conştiinţei umane şi înflorea tot mai tare, fără nici un impediment în calea sa. O celulă teroristă încă neidentificată reuşise organizarea unui atentat terorist chiar în inima Parisului. Jason urmărise şocat ştirile despre acest incident. Reporterii se bâlbâiseră în relatare, năuciţi de amploarea atacului, nefiind în stare să înţeleagă limbajul violenţei. Chiar şi aşa, audienţele crescuseră uimitor.

Serviciile de informaţii din lumea întreagă erau în aceeaşi stare de şoc, după o activitate desfăşurată în zeci de ani de pace. Cu toţii fuseseră fermecaţi de acea senzaţie falsă de securitate. Falsă, cel puţin cât timp Turing reuşea să blocheze Echelon-ul în a-şi atinge scopurile.

Lua-l-ar dracu, gândi Sachs. Bătrânul pierduse. De ce se încăpăţâna să strice cursul evenimentelor? Jason îi recunoştea meritele lui Turing, dar venise timpul pentru schimbarea conducerii, pentru schimbarea direcţiei. Echelon se afla suficient de mult timp în mâinile lui Turing. Acum se arătau zorii unei noi ere.

Senzorii de proximitate clipiră la apropierea lui Ryan Laing. Acesta intră şi urmăriră împreună reportajul despre atacul din Paris. Explozia avusese loc chiar sub Turnul Eiffel. Acum, de pe vârfurile mobile ale structurii megalitice, camerele de filmat transmiteau prima manifestare de teroare de un secol încoace. Sângele, şocul şi groaza umpleau ecranele. Era greu să întorci privirea.

Locul atacului devenise o oală aburindă de praf şi moloz. Transmisia prezenta urmele exploziei de la sol de pe clădirile înalte, de la haosul generalizat până la civili, mii de civili, care ieşiseră la ferestre pentru a observa dezastrul de sub ei. Priveau cu faţa înmărmurită, din zgârie-norii de un alb ca de nori.

— Turing rezistă extraordinar de bine tehnicilor mele de

interogare, spuse Jason.

— Nu va ceda.

— Cred că s-a autocondiţionat să reziste. Probabil că de ani de zile pregăteşte chestia asta.

— Adică a prevăzut că se va întâmpla aşa?

— Posibil. Sau poate era doar paranoic.

— Chiar şi paranoicii au duşmani, răspunse Laing.

Buzele lui Sachs se alungiră în sus, într-un fel de zâmbet, atât cât îi putea permite holograma sa din spaţiul virtual. Îl analiză pe Ryan cu precizia ascuţită a unui chirurg. Laing avea o ţinută foarte bună. O ţinută rigidă, formală, cu buze subţiri, cu mâinile alungite în lateral, fără nici o vibraţie în hologramă. Şi totuşi… Ochii lui Ryan sclipeau. Jason, un maestru în analiza condiţiei umane, întrezări o licărire aparte în acei ochi. Ar trebui să-i oprească activitatea lui Ryan. Un tigru în cuşcă era un risc permanent. Iar dacă tigrul fusese rănit, riscul era şi mai mare. Iar acest om fusese rănit profund. Cu toate acestea, Sachs nu putea renunţa la o armă cu un astfel de potenţial, chiar dacă Turing criptase mijloacele de control al acestei arme. Dar îl putea menţine pe Laing pe tuşă, măcar până când Turing ceda.

— Te pot ajuta cu ceva, domnule Laing?

— Am nevoie de ceva timp liber.

— Îmi pare rău, poţi să repeţi?

— Timp liber. Am nevoie de o pauză.

— Ryan, din câte ştiu eu, niciodată nu ai cerut timp liber.

— Aşa e. Dar eu… Cu Turing eliminat, trebuie să găsesc o cale s-o iau de la capăt.

Jason rămăsese cu ochii aţintiţi la Ryan. Acesta era, oare, abisul lui Laing? Era pierdut fără imaginea unui tată? Slăbiciunea umană nu înceta să-l surprindă pe Jason. Îl respecta pe acest om, chiar îl considera un fel de mentor. Şi acum, îşi arată făţiş vulnerabilitatea? În fine, ce ar fi însemnat să-i dea voie tigrului rănit să-şi vâneze propria mândrie?

— Te duci în Colorado?

— Ştiai? întrebă Ryan uimit.

— Ryan, normal că ştiu.

— Da. Vreau să merg acasă.

— Nu prea mai e mare lucru pe-acolo.

— Nu asta contează.

— Aici alunecăm spre haos.

— Dacă ai nevoie de mine, mă voi întoarce. Ştii asta.

Jason tăcu, simulând că se gândeşte. Deja decisese să-l lase pe Ryan să plece. Când se va fi întors din această introspecţie patetică, Jason va avea deja codul de acces al roboţeilor şi astfel îi va transcrie lui Ryan un nou set de priorităţi. Până atunci, poate că era cel mai bine să-l ţină deoparte.

— În regulă, du-te! Dar treci întâi pe la Madda. Să îţi facă un control tehnic.

— Am înţeles. Mă voi prezenta în Los Angeles cât pot de repede.

— Dar eşti deja în Los Angeles, îi spuse Jason, fără a se putea abţine. Savura din plin puterea cunoaşterii. Era unul din scopurile principale ale vieţii.

— Dar cum de ştii asta?

— Nu sunt chiar total lipsit de putere fără Echelon, domnule Laing. Îţi doresc o călătorie plăcută!

Pentru ca o minciună să funcţioneze trebuie să pară ca o recunoaştere a slăbiciunii. Să aibă un acoperământ credibil. Turing îi spusese chestia asta cu mulţi ani în urmă. Poate cu o viaţă în urmă. Laing observase condescendenţa din ochii lui Jason şi înţelesese că acesta îl crezuse. Şi scăpase şi de raport. Echelon-ul era pur şi simplu mult prea ocupat pentru a-i acorda atenţie lui Laing. Pierderea Cheii era cel mai grav incident cu care se confruntase Echelon-ul în toată istoria sa glorioasă, chiar dacă secretă.

Ryan ieşi din portalul public de date şi se încadră în traficul din Santa Monica. Stătuse mai mult pe acasă, pretinzând că-şi linge rănile şi suferă. Nici nu fusese foarte greu să sugereze asta. Îşi simţea corpul devastat. Avusese nevoie de foarte mult efort pentru a-şi păstra calmul în spaţiul virtual. Roboţeii îi dădeau forţă, devenind din ce în ce mai adaptaţi noului lor mediu. Niciodată nu se opreau din activitate, bâzâind prin el chiar şi în timpul somnului. Ryan încetase să mai mănânce seara. Vomita mereu. Se simţea mai bine dacă se mişca. O mişcare constantă. În schimb, avea nevoie să doarmă. Chiar dacă organismul nu i-o cerea, mintea lui tânjea să se oprească din când în când. Nu avea să se întâmple prea curând, însă. Poate Madda îl putea ajuta.

Se alătură trecătorilor de pe promenada din Santa Monica. Îi

plăcea să observe oamenii aici. Simţea o fericire relaxantă. Un tânăr, destul de atrăgător, dar cu multe podoabe faciale, săruta o tânără punkeriţă. O bătrână ieşi din *Banana Republic*, încărcată cu pachete. Ryan îi privea, remarcând o schimbare subtilă survenită în ultimele săptămâni. Un aer de anxietate se aşternuse peste relaxarea obişnuită. Oamenii simţeau frică pentru prima oară în viaţa lor. În lume existau acum manifestări violente. Confuzie. Nimic catastrofal, dar noutatea speria întotdeauna. Câţiva oameni pierdeau timpul la un pahar pe terasa unui bar din mall, cu privirile aţintite pe canalele de ştiri. Meciul de netball[14] fusese întrerupt de un reportaj despre escaladarea conflictelor etnice din Balcani. În atmosfera relaxată şi colorată, scenele de furie şi ură întunecară localul însorit. Clienţii urmăreau reportajul cu ochii măriţi de uimire, oroarea amestecându-se cu fascinaţia sângelui.

Ryan plecă de pe promenadă, sărind pe un transportor care rula spre est. Nefiind oră de vârf, reuşi să găsească un loc liber pe scaunele de răşină în care era aţintit de acceleraţie. Cu Madda avea să termine rapid. Ryan aştepta cu nerăbdare să demareze operaţiunea, să poată ocupa în linişte de mâncărimile pe care le căpătase pe suflet în acea noapte în vinăria lui Turing.

Ceva nu era în regulă la acea seară. Privi clădirile din Century City alunecând pe lângă el şi rememoră secvenţele acelei nopţi. Dorinţa lui Turing de a muri îl nedumerea pe Ryan. Nu îl caracteriza deloc. Christopher fusese întotdeauna o fiinţă foarte raţională, chiar dacă devenise un hoţ şi un trădător. Iar aţâţarea unui om agitat înarmat cu un Colt 45 nu era deloc o mişcare raţională.

Şi apoi, repetatele aluzii la părinţii lui. De-a lungul prieteniei lor de durată, Turing întrebase o singură dată despre părinţii lui Ryan. În adăpostul de la Muntele Cheyenne, când infernul se dezlănţuia afară, Turing nu întrebase decât cum îi chema. Se aşezase pe jos lângă un Ryan total şocat şi confuz, pe coridorul transformat în buncăr. Amărăciunea umpluse aerul închis, unde gemetele se amestecau cu sughiţuri disperate. Ryan, în schimb, era impasibil.

---

[14] Netball este un sport practicat în general în spaţii acoperite şi este o deviaţie din basketball. În general, este apreciat ca fiind un sport pentru femei, fiind cunoscut în Statele Unite drept „basketul pentru femei”. A fost inventat în 1895 de către Clara Gregory Baer.

— Jack şi Bubbles.
Numele îl determinase pe Turing să zâmbească.
— Da, ştiu, continuă Ryan, e un nume caraghios. Nu… nu i se potrivea deloc.
Ryan îşi aminti că acel moment îl ajutase să se descarce. Rostirea numelor destupase parcă întregul butoi de durere pe care-l strânsese în suflet. Lacrimile îi porniseră şuvoi pe obraji. Turing nu îl lăsase singur, întinsese mâna şi îl strânsese ferm pe Ryan de umeri, în cel mai apropiat gest de îmbrăţişare de care era el în stare.
— Îmi pare rău, spusese Turing.
Şi asta fusese tot. Ryan şi Turing împărtăşiseră acel moment o singură dată. Niciunul din ei nu mai deschisese acel subiect. Se înţelegeau unul pe altul şi asta era destul. Dar acum, după o viaţă, Turing îi vorbise din nou despre părinţii săi, în faţa lui Jason şi a unei arme încărcate. De ce? Pentru a-i aminti lui Ryan ce îi datora? Pentru a-l zăpăci? Niciuna din aceste variante nu părea plauzibilă.
Turing nu vorbea niciodată fără un scop anume. Cu siguranţă exista un motiv întemeiat pentru care trădătorul invocase acel moment. Şi o singură cale de a afla de ce.
Aşa că îl minţise pe Jason că pleacă în Colorado pentru a-şi regăsi rădăcinile. Jenant pentru un agent Echelon să îşi expună sentimentalismul, mai ales în timpul unei crize. Dar era minciuna perfectă.

***

Ryan îl găsi pe Madda antrenându-se la scrimă într-o sală specială înghesuită în spatele atelierului său. Partenerul său de antrenament, holograma unei armuri, purta acelaşi costum ca şi el. O uniformă albă specială pentru scrimă, cu mască şi armură electronică din lame. Madda şi partenerul său virtual fandau în faţă şi în spate cu lovituri şi pareuri extrem de rapide. După o serie ameţitoare de atacuri, Madda reuşi să îşi tuşeze adversarul, iar acesta se prăbuşi, mimând o moarte teatrală, dramatică şi totodată amuzantă.
— Puţin cam exagerat, nu crezi?
Madda se întoarse, ridicându-şi masca. Zâmbi larg la vederea lui Laing.

— Hei, omule! Nu te-am auzit când ai intrat!

Holograma continua să se schimonosească şi să geamă, până ce rămase inert la podea. Apoi, se dezintegră pentru a se reforma în colţul camerei, unde rămase nemişcat în aşteptarea următoarei partide.

— Îmi pare rău pentru Hal, spuse Madda, apropiindu-se de hologramă. Am pus mai mult talent în ea decât într-un adversar obişnuit.

— Ea?

Madda zâmbi cu o satisfacţie răutăcioasă şi privi în jur cu atenţie, ca şi cum cineva ar fi putut asculta acea conversaţie, ceea ce se şi întâmpla, de fapt. Se apropie încet de hologramă şi îi îndepărtă masca, care se dezintegră într-un freamăt de energie în momentul în care pierdu contactul cu corpul. Madda dezvălui faţa delicată a unei frumuseţi norvegiene.

— Înainte de job-ul meu actual, am petrecut o vreme în Islanda. Se organizase un mare turneu de scrimă acolo. Nu am să uit niciodată acele vremuri. Nu o pot uita niciodată pe ea.

— Înţeleg de ce, spuse Ryan.

— Ştiai că obişnuiesc să facă schimb de neveste acolo? Se pare că este o necesitate genetică.

— Norocosule!

— Hmm. Ea are toate funcţiile în dotare.

— Nici nu mă aşteptam la altceva de la tine, geniule… pervers ce eşti!

Madda rânji.

— O spui ca pe ceva rău.

Având încă sabia în mână, ochii lui Madda se luminară:

— Ce-ai zice de câteva lovituri cu mine?

— Nu sunt în cea mai bună formă pentru scrimă, Dave.

— O artă dispărută, ştiu. Dar ar trebui s-o încerci cândva. Face bine la suflet.

— Trebuie neapărat să încep activitatea.

— Hai, fii serios, soarta umanităţii mai poate aştepta câteva lovituri de scrimă. Fă-i pe plac unui om care nu a mai văzut lumina zilei de cinci ani.

Lui Ryan îi plăcea foarte tare puştiul ăsta.

— Ok, în regulă.

Laing înşfăca o sabie de pe perete.

— De unde iau mască şi costum?

— Îmi pare rău, nu am decât unul. Dar tu ai toţi roboţeii ăia înăuntru care abia aşteaptă să le dai de lucru. O să încerc să le creez nişte răni punctuale, ca să aibă ce vindeca.

— Ar trebui să îţi reevaluezi atitudinea faţă de oameni. Ai cam ruginit la capitolul ăsta.

— Nu cred că mi-o îmbunătăţesc prea curând.

Madda făcu un pas înapoi într-o fandare.

— En garde!

Ryan învârti sabia în aer, pentru a se obişnui cu ea. Apoi adoptă aceeaşi poziţie a corpului ca şi Madda.

— Asta înseamnă că eşti gata?

Madda nu îi mai răspunse. Atacă. Chiar şi cu ajutorul roboţeilor, Ryan nu prea avea şanse. Reuşi să pareze la limită. Madda se replie imediat, iar cel de-al doilea atac se soldă cu vârful sabiei înfipt în umărul stâng al adversarului. Chiar din momentul în care simţi durerea, Ryan conştientiza şi acţiunea reparatorie a roboţeilor.

— Futu-i, Madda! Ai idee ce tare doare? Ia-o mai încet cu un începător, ok?

Madda se mulţumi doar să râdă.

— Mă întrebam cât de rapid ai devenit odată cu îmbunătăţirile tehnologice. Până acum, nu prea m-ai impresionat.

Micuţului şmecheraş îi plăcea competiţia, se gândi Ryan.

— Ok, vrei să vezi de ce sunt în stare? Ia de-aici! În gardă şi fii atent!

Spunând asta, Ryan se dezlănţui. Viteza uimitoare compensa din plin lipsa tehnicii. Îl atacă destul de violent pe Madda, cu lovituri uluitor de frecvente. Dar forţa acestui atac şi pareurile fără greşeală ale lui Madda îl dezechilibrară. Când se împiedică, Madda îl lovi. După care dădu drumul sabiei şi se retrase, pentru a-şi admira creaţia. Sabia străpunsese urechea lui Ryan, iar acum atârna de ea, bălăngănindu-se.

— E şi ăsta un look. Ar trebui să fie vedeta sezonului următor, spuse Madda.

Ryan smulse sabia şi i-o aruncă înapoi lui Madda.

— E cu adevărat îngrozitor.

— Nu, tu chiar nu te pricepi la sportul ăsta.

În loc să atace din nou cu violenţă, Ryan se forţă să se concentreze, îşi centră greutatea pe călcâie, imitând poziţia lui Madda. Lumea lui Ryan se dezintegră. Totul se redusese la

braţul cu care lupta şi la sabia din continuarea acestuia. Madda avea să-l învingă întotdeauna. Singura calitate a lui Ryan era chiar lipsa sa de experienţă. Nu cunoştea regulile jocului, nici tehnica. Dar tocmai acest lucru îl făcea imprevizibil.

Madda se dezlănţui cu un atac încrucişat, pe care Ryan îl bloca cu uşurinţă. Fusese o încercare de a-l induce în eroare. Madda atacă din nou, iar Laing pară, dar mişcarea îl dezechilibră şi se împletici în stânga. I se păru că zăreşte un zâmbet slab sub masca lui Madda. Cursa era întinsă acum. Flancul lui Ryan rămăsese complet descoperit; Madda atacă. Găsise spaţiul liber. Ryan continuă să-şi mute echilibrul pe partea stângă, îşi întinse piciorul stâng şi se prinse de o grindă de susţinere, eschivând atacul lui Madda şi răsucindu-se peste capul acestuia. Ryan îi permise corpului său să se mişte în propriul său ritm. Aterizǎ, sări în dreapta şi atacă de jos, îndoindu-şi sabia în armura lui Madda. Ryan se ridică, rânjind ca un nebun.

— Un punct pentru băieţii buni!

— Priveşte în jos! îi răspunse Madda.

Agăţată în tricoul lui Ryan, sabia lui Madda se înfipsese în carnea adversarului său.

— Remiză? întrebă Madda, ridicându-şi masca.

— Da, cred că mă pot mulţumi şi cu atât, îi spuse Ryan amuzat.

Madda îşi scoase sabia din stomacul lui Ryan. Rana se închise cu un fâsâit ascuţit, care îl făcu pe Laing să se schimonosească de durere. Madda îl conduse pe Ryan în sala de examinare. Pentru o clipă, Ryan se simţi eliberat. Lupta îl epuizase complet, iar bâzâitul roboţeilor parcă încremenise. Dar îşi reluară rapid frenezia mişcării, iar mintea sa se blocă din nou. Reîncepu chinul de a-şi păstra sănătatea mentală.

Madda îl aşeză pe Ryan într-un scaun şi începu să-l examineze. Totul părea a fi în regulă. Totul, cu excepţia ochilor – ochi în spatele cărora se ascundea un vârtej. Tipul ăsta n-avea nevoie de prea mult ca să cedeze, gândi Madda. Şi îşi dădu imediat seama că partida sa inopinată de scrimă s-ar fi putut finaliza foarte grav. Îşi notă în minte ca niciodată, dar niciodată să nu-l mai provoace pe tipul ăsta.

— Ai avut şi zile mai bune, prietene! îi spuse Madda.

— Nu mulţumită ţie.

Madda privi cu atenţie ochii lui Ryan.
— Cred că eu sunt cea mai măruntă dintre problemele tale.

14

Sarah privea ceea ce, cu doar câteva decenii în urmă, fusese o întindere de pământ pârjolit. Marele Incendiu devastase totul în urma sa, cu plopii şi coniferele hrănindu-i flăcările nesăţioase. Istoria acelui pământ dispăruse, nu mai rămăsese nimic din vremurile anterioare focului. Nimic în viaţă, cel puţin.

În prezent, dealurile şi munţii erau acoperiţi de culturi noi. Oamenii reîmpăduriseră zona, se întorseseră acolo şi îşi luaseră viaţa de la capăt. Domina o stare de spirit optimi+stă, un sentiment că trecutul rămăsese în urmă, descoperind ceva proaspăt şi pur. Valuri aurii de fân se unduiau în adierea blândă. Munţii erau acoperiţi de flori de columbină[15] şi pensulă indiană[16], care se întrezăreau de sub tufe verzi într-o fantezie de culori: roşu aprins, albastru deschis şi portocaliu aprins.

Sarah ajunsese în localitatea Silt din Colorado cu o zi înainte, cazându-se într-un hotel prefabricat. Marile oraşe fuseseră reconstruite imediat după incendiu. Reconstrucţia orăşelelor de provincie durase mai mult. De aceea, clădirile din Silt beneficiau de cele mai recente tehnologii în construcţii. Pereţii de beton biodegradabil păstrau în interior o temperatură constantă. Iar uşoara ondulare a zidurilor conferea oraşului un aspect fantomatic. Silt vibra, iar Sarah avea senzaţia că totul în jurul său se afla în permanenţă în punctul maxim al existenţei sale.

Peisajul de aici cu tărâmurile muntoase ale Scoţiei, o atrăgea pe Sarah prin optimismul debordant. Oamenii erau foarte primitori. Luă cina în cârciuma locală. Era dominată de modernismul prefabricatelor şi era clar că nu fusese construită doar de câţiva ani. În acelaşi timp, însă, tânăra de la bucătărie gătea după reţetele mamei sale, ale mamei mamei sale şi tot aşa. Un grup de localnici o invitară pe Sarah la masa lor. Se bucură din plin de compania lor, fiind avidă de prezenţa oamenilor în jurul său. Mâncă plăcintă de mere, ascultând poveşti despre vreme şi creşterea vitelor şi îşi dădu seama de ce se simţea atât de atrasă de acest loc. Izbucni, înainte să apuce măcar să gândească ce spune:

— Tot oraşul ăsta e atât de… atât de tânăr! Nu e nici un

---

[15] columbină – plantă cu flori de forma unui clopot, denumire ştiinţifică Aquilegia.

[16] indian paintprush – plantă cu flori portocalii, denumirea ştiinţifică Castilleja.

locuitor aici care să aibă mai mult de patruzeci de ani!

Comentariul întrerupse atmosfera veselă din încăpere. Feţele voioase din jurul ei încremeniră. Şi-ar fi dorit în acel moment să aibă o replică salvatoare.

Unui tip cu pielea arsă de soare i se făcu milă de ea şi o salvă:

— Majoritatea dintre noi ne-am pierdut familiile în Incendiu. Unii am reuşit să scăpăm, după care ne-am întors aici. Ne-am reconstruit viaţa de la zero.

— Îmi pare rău, spuse Sarah.

Proprietara restaurantului o mângâie pe Sarah pe mână şi zâmbi:

— Cu toţii avem propriile fantome. Numai că ale noastre bântuie mult mai aproape decât ale altora.

— Dar după dezastru nu toată lumea s-a întors, dintre cei care au supravieţuit, vreau să spun.

Sarah se bâlbâi rostind această frază.

— Le-am ţinut noi locul, îi răspunse chelneriţa cu determinare.

Sarah privi în jurul său şi zâmbi:

— În fine, orice s-ar fi întâmplat înainte, voi aţi făcut o treabă grozavă.

Cei din jurul ei zâmbiră. Încet, discuţiile reveniră la normal. Sarah se scuză şi plecă, pentru a evita o altă gafă creată de un comentariu deplasat.

Dormi adânc pentru prima dată în multe zile. Fiind conştientă că nu putea risca să lase urme, nu mai intrase în spaţiul virtual de când ajunsese aici. Sarah se simţea dislocată şi nu putea crede că asupra acestui oraş putea pluti o catastrofă.

Se trezi în aerul rece de munte al dimineţii şi se îndreptă spre ferma lui Laing. Folosea cel mai modern vehicul de transport, care încă provoca senzaţii tari într-un loc în care se mai foloseau şi caii. Echelon folosise acea tehnologie de ani de zile, dar acum era destinată transportului de persoane. Sarah prefera această întrebuinţare decât cea a sistemului Echelon. În plus, avea un aspect tare dur.

Sarah purta haine de piele de un negru intens. Câţiva copii o priveau de pe cealaltă parte a străzii, fascinaţi complet. Decise să le ofere un mic spectacol. Turing ar fi mustrat-o pentru că atrăgea atenţia, dar aici orice străin atrăgea oricum atenţia prin simpla prezenţă. Putea măcar să îşi creeze o intrare în scenă memorabilă. În plus, nu se mai bucurase de mult de atenţia

grupului ei de fani. Gândul acesta îi aduse aminte de Elaine. Simţi ochii inundaţi de lacrimi, dar le dădu deoparte. Va veni o vreme şi pentru jale.

Aruncă un picior peste maşinăria din faţa sa, iar aceasta se modelă imediat după linia corpului ei. Din cutia de sub şa scoase o cască, îşi flutură părul pe spate, spre satisfacţia băieţilor care o priveau, după care îi puse contactul. Maşinăria în sine nu avea alte manete. Absolut toate comenzile erau transmise prin intermediul căştii.

Porni vehiculul. Sub ea simţi electromagnetul puternic demarând. Se aprinse semnalul inducţiei. Motorul hurui, încărcându-se de energie. Când atinse nivelul maxim, magneţii se activară, generând un curent puternic. Polul magnetic al motocicletei interacţionă cu cel al Pământului, creând o puternică legătură magnetică. Motocicleta se ridică deasupra solului, plutind deasupra parcării.

Îşi conduse vehiculul în şosea, îşi aşeză picioarele la locul potrivit şi comandă acceleraţia. După o întoarcere fulgerătoare la 360 de grade, ţâşni de-a lungul şoselei. I se păru că aude uralele băieţilor în urma sa. Fie că atrăgea un dezastru sau nu, se simţea teribil de bine să fie admirată.

Gonind prin ţinutul provincial, Sarah se relaxa în viteza extraordinară a motocicletei. Munţii rămâneau în ceaţă în timp ce ea se bucura la maximum de acceleraţia vehiculului. Era cea mai apropiată senzaţie de zbor.

Identifică intersecţia pe harta căştii sale şi încetini. Trase motocicleta pe dreapta şoselei, privind spre dealurile în care crescuse Ryan. Spre deosebire de clădirile din jur, ferma Laing părea părăsită. Îşi parcă motorul şi descoperi învelişul ars al unei plăci de oţel, căzută pe marginea drumului. Focul o transformase în scrum în cea mai mare parte, distrugând numele familiei Laing gravat pe ea. În schimb, nota de dedesubt era neatinsă:

„TRECEREA INTERZISĂ. SUPRAVIEŢUITORII VOR FI DATI ÎN JUDECATĂ!”

Sarah zâmbi. Probabil că spiritul caustic al lui Ryan era genetic. Porni pe jos pe cărarea din faţa sa. În timp ce valea fremăta de viaţă, pământul din jurul său era încremenit în tăcere. Nimeni nu mai călcase pe acolo de foarte multă vreme.

Descoperi vechea fermă sau mai degrabă grinzile înnegrite de

cenuşă care îi marcau prezenţa. Se simţea ca un intrus cotrobăind printr-un cimitir sacru. Curiozitatea era, însă, mult mai puternică. Cercetă rămăşiţele. Timpul îşi făcuse foarte bine treaba. Nu mai rămăsese aproape nimic. Se strădui să îşi croiască drum spre ceea ce părea a fi fost odată bucătăria.

Cu un trosnet surd, podeaua de sub ea se crăpă, iar Sarah se trezi aruncată într-un întuneric adânc. Căzu destul de tare, cu picioarele îndoite. Ateriză pe vârful unei bare ruginite de oţel. Lovitura îi tăie respiraţia şi îi îndoi spatele. Se clătină şi căzu din nou la fel de abrupt.

Şocul loviturii o înecă. În cele din urmă, reuşi să-şi forţeze plămânii să înghită o porţie din aerul împuţit. Sarah se ridică tremurând, frecând de zor acele părţi din corpul său care se loviseră de barele de oţel. Costumul său de piele o salvase în mare parte, fiind un motiv în plus pentru a se felicita că alesese motocicleta cu inducţie ca mijloc de transport. Îşi aşeză casca, pentru ca lumina ei să poată alunga întunericul din jur.

Focul pârjolise şi această încăpere, la fel ca pe celelalte. Dar, fiind ferită de alţi factori distructivi, decorul fusese neatins în ultimele trei decenii. Totul era înnegrit de fum, carbonizat. Îşi plimbă privirea în jur, încercând să pătrundă în trecutul lui Ryan. Ochii ei se opriră asupra unui obiect din colţ. Se apropie şchiopătând şi îşi dădu seama că era un câine de stână.

Era complet inert, ca şi cum ar fi dormit de-a lungul anilor care trecuseră. Sarah întinse mâna pentru a-i mângâia blana, dar aceasta i se fărâmiţă în mâini, carbonizată. Capul se rupse şi se transformă în cenuşă. Sarah se feri speriată, lovind ceva tare în spatele ei – pe cineva, de fapt.

Deschise gura pentru a urla. Înainte să poată emite vreun sunet, Ryan Laing o ucise. Sarah se prăbuşi în rămăşiţele câinelui, care se împrăştiară într-un nor de cenuşă.

Nu trecea nici o noapte în care Ryan să nu se gândească la întoarcerea acasă. Această posibilitate îl cucerea încet, atingând latura sensibilă a conştiinţei sale înainte să mai poată alunga acest gând. Şi ideea rătăcea în continuare prin mintea sa. Şi atunci înşfăca sticla şi se lăsa pradă unei stări de inerţie totală.

Reîntoarcerea sa acasă nu avusese însă impactul scontat. Nu simţea nimic. Oraşul, decorul, totul era diferit – total nou de ce lăsase în urmă. Avusese nevoie de ceva vreme pentru a găsi

strada corectă. Când o descoperise, prezenţa unei motociclete cu injecţie îl făcu să respire uşurat. Nu era nevoit să se confrunte decât cu agresiunea. Noua lui viaţă cucerise chiar şi ultimele rămăşiţe ale copilăriei sale. Tot ce avea de făcut era munca sa obişnuită. Va urmări intrusul, îl va imobiliza şi va afla informaţiile necesare.

Descoperi agentul aplecat peste Sunny sau ceea ce fusese căţelul Sunny cu treizeci de ani în urmă. Valul de flăcări carbonizaseră corpul câinelui. Când agentul îi sparse capul animalului, Ryan îşi pierdu cumpătul. Îşi scoase bastonul electric şi îşi electrocută adversarul. Scânteia ţâşni şi îşi atinse ţinta, trântind agentul pe spate. Ryan lăsă bastonul să acţioneze ceva mai mult decât era necesar, după care o strânse în teaca de sub braţ.

Aprinse o lanternă şi privi intrusul. Nu mai avea nici o şansă să se ridice. Laing se lăsă în jos şi îi ridică casca, pentru ca buclele aurii să alunece de-a lungul uneia dintre cele mai frumoase figuri pe care o văzuse vreodată.

Corpul lui Sarah se stinse cu o zvâcnire convulsivă. După care nimic, o nemişcare totală. Ea savura din plin acea pustiire. Dar şocurile reveniră, mai dure şi mai rapide, smulgând-o din starea de plutire. În cele din urmă, un val de şoc o trase cu totul din abis, revenind brusc în realitate şi trăgând cu disperare aer. Ochii ei se deschiseră larg şi imediat se feri de Ryan Laing. Acesta stătea în genunchi, cu doi electrozi mici în mâini. Ea încercă pe cât posibil să îşi revină din acel şoc.

Laing se apropie. O electrocutase de moarte, după care o electrocutase din nou pentru a o readuce la viaţă. Futu-i! Ea nu era agent de teren. Şi nici nu avea ce căuta în pivniţa asta căcăcioasă, alături de un criminal.

— Bun venit înapoi! Cine dracului eşti? întrebă el.

Ea nu îi putea răspunde, nu atât timp cât el era supravegheat. Orice ar fi spus, ar fi fost auzit şi de cei care îl urmăreau. Nu putea risca să-i fie identificată amprenta vocală.

— Te mai întreb o dată, spuse Ryan, cu o voce şovăitoare.

După care îngenunche lângă ea, iar Sarah făcu primul lucru care-i trecu prin minte. Se întinse spre el şi îşi lipi buzele de ale sale.

Şocul lui Ryan se transformă rapid în excitaţie, o necesitate de care uitase de mult. Îi scosese haina costumului când îi aplicase şocul electrozilor. Iar acum simţea atingerea sânilor ei prin bluză. Mintea lui încerca s-o analizeze ca pe o ameninţare, dar corpul său respingea această intenţie. Intensitatea excitaţiei sale potenţate de către roboţei anihilă orice alt impuls. Nu prea avea de ales decât să se supună acestei dorinţe. Iar disperarea lui Sarah îi alimenta senzaţiile. În plus, pericolul situaţiei amplifica toată această stare.

O lăsă pe Sarah să-i smulgă haina, apoi tricoul. În cinci secunde, ea îl aruncase deja la pământ, complet dezbrăcat. Dar pe cât de repede îl ameţise, pe atât de brusc ea se retrase, rămânând deasupra lui, cu sânii şi stomacul pulsând ca o pată albă în costumul de piele neagră. Ochii ei scânteiau. Îşi puse mâna pe buze.

Ryan încercă să îşi revină din şoc. Conştientiza realitatea şi era uluit. Fusese atras într-o frenezie sexuală în locul în care-i muriseră părinţii, de către o femeie acoperită de cenuşa câinelui său mort cu mulţi ani în urmă. Oribil. Încercă să-şi ridice hainele, pentru a-şi recăpăta ceva din demnitate. Dar ea ajunse la ele înaintea lui şi se repezi spre trepte. Mişcarea asta îl surprinse teribil, ceea ce îi permise lui Sarah un avans suficient.

El o urmă imediat, ieşind în aerul rece de munte gol precum o gaiţă, ceea ce era o insultă în plus pe o listă deja foarte lungă. Femeia alerga în faţa lui, aruncându-i toate hainele în fântână. După care se întoarse şi îl privi. Ryan se apropie precaut.

— Cucoană, tocmai ţi-ai semnat condamnarea la moarte.

Era destul de greu să pară ameninţător atât timp cât era gol puşcă. Dar se mulţumea cu asta pentru moment.

Ea scoase un obiect din haină, iar el reuşi să-i prindă cu putere încheietura mâinii. O privi drept în ochi. Şi furia îi dispăru imediat datorită privirii ei. Îi înţelese disperarea. Şi mila. Nu se smuci deloc în strânsoarea mâinii lui. Iar el îi privi mâinile. Ţinea o vizieră de acces în spaţiul virtual.

— Te cunosc? o întrebă.

Ea continuă să îl privească în tăcere, iar el înţelese că femeia nu îl ameninţa cu nimic. Îi dădu drumul. Ea îşi puse viziera.

— Te cunosc? repetă Ryan.

Din interiorul său, simţi un zumzet, apoi o voce pe care o crezuse de mult dispărută. O voce de femeie care-i mângâia

mintea.

— Ar trebui să mă cunoşti, îi spuse ea în gând.

El făcu un pas înapoi. Femeia îşi scoase viziera, iar conexiunea se întrerupse. El uită cu totul că era gol. Ce mama dracului căuta ea acolo?

— Eu sunt Sarah Peters, spuse ea.

Sarah scoase nişte haine din coşul motocicletei. Plănuise de mult să arunce orice ar fi purtat Laing. Tehnologia prin care se schimbase compoziţia hainelor care se adaptau mediului fusese acaparată şi transformată într-un dispozitiv de localizare şi supraveghere.

Sarah îi oferi noile haine lui Ryan, după care îi împrumută bastonul electric şi descărcă scântei în fântână, prăjind rămăşiţele dispozitivului de supraveghere. Îndeplinind şi această sarcină, îşi permise să se întindă puţin, cu spatele aplecat peste gura fântânii. După care privi casa distrusă şi, dincolo de ea, întreaga vale. Ryan o privea mut, neştiind sigur ce să spună.

— Erai supravegheat, îi spuse ea. Hainele tale erau, de fapt, un dispozitiv. Ei preconizau că te voi contacta în spaţiul virtual. Am şi încercat asta.

— Înţeleg.

El se aşeză lângă ea. Sarah zâmbi stânjenită şi se mişcă puţin mai departe, pentru a crea puţină distanţă între ei.

— Îmi pare rău pentru mai înainte. Pentru scena din subsol, spuse el.

Ryan încerca din greu să se calmeze. Ea, de asemenea, încerca din greu să depăşească acel moment jenant. Replica lui degajă puţin atmosfera.

— Mă doare pieptul ca dracu'!

El se abţinu cu greu să nu îşi fixeze privirea asupra curbei sânilor ei, strânşi acum în haina de piele. Amintirea imaginii pielii ei îi dădea încă fiori. Petrecuse ore întregi având-o în mintea lui. Dar să-i vadă chipul lângă el îi provoca fluturaşi în stomac.

— A fost un…

Se opri pentru a respira adânc.

— … un mod foarte ingenios de a-mi lua hainele.

Sarah se înroşi. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Fusese disperată, pur şi simplu. Iar acum, omul stătea chiar în faţa ei,

iar ea nu putea face altceva decât să se bâlbâie.
— Uite ce e, îmi pare tare rău. Dar nu îţi puteam spune. M-ar fi identificat imediat.
— Cine? o întrebă el.
Sarah oftă uşurată. În sfârşit, trecuseră la afaceri.
— Turing mi-a spus doar să mă întâlnesc cu tine aici. Pentru că tu îmi vei furniza toate informaţiile necesare.
Numele lui Turing stârni un nou val de suspiciune în Ryan.
— Turing a fost arestat pentru trădare.
— Nu!
— Eu însumi am descoperit informaţiile.
— Imposibil! Aproape că am fost asasinată în Scoţia. Iar Turing m-a salvat.
— Şi sunt foarte curios să aflu de ce, spuse Ryan.
— Dacă Turing e vinovat, tu de ce eşti aici?
— Asta să-mi spui tu.
Sângele lui Sarah fierbea de furie. Poate că nu era bine să se încreadă prea mult în criminalul ăsta.
— Pentru curăţenie? întrebă ea cu o voce apatică.
El rămase tăcut o vreme, încercând să găsească o fisură în scutul ei emoţional. Dacă Sarah era o armă plantată de Turing, fusese foarte bine instruită. Nu lăsa să se întrevadă nimic.
— Nu, nu ştiam că vei fi aici, îi spuse el.
Slavă Domnului, se gândi ea.
— Păi, asta e bine. Încerc să nu mor decât o dată pe zi.
Gluma păru anostă în acea conjunctură.
— Şi acum ce facem? întrebă Ryan.
— Nu ştiu. Turing mi-a dat asta.
Ea se ridică şi scoase o cutie de metal din motocicletă. O deschise şi îi arătă o tastatură rudimentară, o unitate şi un ecran micuţ.
— Astea fac parte din tehnologia veche. Ştiu că Turing era pasionat de antichităţi, dar asta chiar mă depăşeşte.
— Vroia ceva inaccesibil din spaţiul virtual. O unitate neconectată. Se cheamă DVD sau cel puţin aşa se chema în secolul douăzeci. Cred că a făcut senzaţie la vremea lui.
— Iar acum, tot ce ai nevoie este o mică vizieră pentru a cotrobăi prin mintea mea. Am evoluat foarte mult, scumpo.
Ea privi în altă parte, ştiinţa părând să înflorească pentru o eternitate ciudată. El privi ruina carbonizată care îi fusese

cândva casă. Imagini din altă viaţă îi reveniră în memorie. Îşi revăzu părinţii aşa cum erau odată: fericiţi, stând împreună pe verandă, făcându-i cu mâna când el călărea de-a lungul văii. Fiori de durere îl copleşiră încet.

După Marele Incendiu, Ryan nu mai fusese în stare să se întoarcă aici. Alese o nouă viaţă, o viaţă pe care i-o oferise Turing. O rudă îndepărtată îi trimisese imagini de la mormântul părinţilor lui; el nu participase la înmormântare.

Durerea reveni la suprafaţă din locul întunecat în care o încuiase cu ani în urmă, iar Ryan hotărî să acţioneze. Acum îi va vedea. Se ridică brusc, speriind-o pe Sarah, şi se îndreptă spre dealul din spatele casei şi apoi pe pajiştea din spate.

Aici obişnuia să se joace cu Sunny, să-şi petreacă timpul cu vitele sau să piardă vremea cu prietenii. Toate aceste amintiri umplură pajiştea într-o clipă, după care se stinseră pentru a face loc unei singure imagini: două pietre funerare. Se apropie. Pietrele conţineau doar două nume. Fuseseră prea multe pietre funerare ridicate pentru a mai scrie epitafe pe fiecare dintre ele. Ryan se opri lângă ele, tânjind să scape de tensiunea din el. Durerea fierse în el, după care se stinse, lăsându-l din nou pustiit ca altădată.

O auzi pe Sarah apropiindu-se în spatele său. Ochii săi îşi schimbară direcţia şi observară o ghirlandă de flori ofilite pe mormântul mamei sale. Cine mai venise aici? Ryan ridică ghirlanda, iar florile se dezintegrară în mâna sa. Sub flori se afla un pacheţel mic. Ryan îl ridică. Rupse învelişul de plastic şi descoperi un disc clasic de computer şi, alături, un bilet de hârtie de fibre. Era scrisul lui Turing.

Îl citi cu voce tare: *Mi-aş fi dorit să o cunosc, Ryan. Mi-aş fi dorit să îi cunosc pe amândoi. Bucură-te de aceste momente. Aminteşte-ţi de părinţii tăi. Vindecă-te! Apoi, când vei fi gata, vei afla informaţiile pentru a îndrepta lucrurile. Îmi pare rău că nu ţi-am putut oferi o soluţie mai elegantă. Ceva care să te menţină în siguranţă. Dar nu am avut prea mult de ales şi, sunt mândru s-o spun, tu eşti cel mai bun. Cu drag, Christian Turing.*

Câteva săgeţi de furie trecură prin inima lui Ryan. Era tentat să mototolească hârtia şi s-o ardă. Turing îl trădase, iar acum îi târa singurele amintiri frumoase în noroi. Îl ura pentru asta. Încheieturile i se albiră din cauza strânsorii. Simţi degetele mici ale lui Sarah atingându-le pe ale sale.

— Linişteşte-te! O să spargi discul, spuse ea.

Probabil aşa şi trebuia. Dar curiozitatea se dovedi mai puternică. Ea îi luă discul din mână, îl introduse în DVD şi urmăriră cu atenţie.

Intr-un ritm foarte alert, Turing le povesti despre o conspiraţie dincolo de limita imaginabilului, o conspiraţie atât de puternică şi de bine organizată încât însuşi cel care o crease fusese prins în plasa ei.

Figura lui Jason Sachs clipi pe ecran.

15

Sălile de interogatoriu ale Echelonului îi dădeau lui Ryan senzaţii neplăcute. Nu ajunsese până atunci în acea parte din domeniul lui Jason Sachs. Subiecţii care sufereau în această zonă nu aveau şi cale de întoarcere. Holul gri şi întunecat îi absorbea energia lui Ryan, contrastând cu vibraţiile puternice din Colorado. Se chinui să respire normal. Această clipă îi permise să observe că arhitectura însăşi era ciudată. Ceea ce ar fi trebuit să fie unghiuri drepte erau de fapt uşor obtuze, ceea ce îl ameţea complet. Ryan ştia că tot acest decor purta amprenta lui Sachs, care prefera să îşi menţină victimele într-o tensiune permanentă.

Scurgerea timpului se încetinise considerabil pentru Ryan de când văzuse discul de la Turing. După informaţiile uluitoare dezvăluite de Turing, Sarah şi el rămăseseră fără cuvinte. Stăteau pe jos, în iarba înaltă de lângă mormintele părinţilor lui, total buimăciţi. Şocul din mintea sa copleşise chiar şi zumzetul roboţeilor, chiar dacă doar pentru o clipă.

Informaţiile de pe disc îl băgaseră pe Ryan din nou în ceaţă. Aflând acele lucruri, avea să pornească din nou într-o goană nebunească, care avea să dureze tot restul vieţii sale, ce nu se anunţa foarte lungă. Nu era foarte convins că putea reuşi într-un plan în care Turing dăduse greş. Ryan vedea arareori imaginea de ansamblu. Echelon însemna securitate pentru rasa umană. Asta era suficient pentru el. Niciodată nu se gândise că superiorii săi ar putea face greşeli, că ar putea deveni ei înşişi o sursă de ameninţare.

Şi acolo, la pietrele de mormânt ale părinţilor pe care cu greu şi-i amintea, vechea furie îşi refăcu apariţia. Izbise anticul aparat DVD de cel mai apropiat copac. Acesta explodase într-o ploaie de siliciu şi plastic. Sarah se îndepărtase speriată de el. Afrontul acesta sfâşiase inima lui Laing. Ea fusese prezentă în mintea lui, petrecuse luni întregi cu ea cercetându-i toate gândurile. După ce îndepărtase dispozitivul de supraveghere, ea se putea conecta din nou cu el. Dar acum, când se întâlniseră faţă în faţă, ea era îngrozită de el. Totuşi, trebuia să admită că şi ea îl tulbura. Asaltul ei sexual teribil de intens încă îl bântuia. Amintirea acelui moment îi zgândărise roboţeii, dar şi alte părţi ale organismului.

Ryan ajunse la capătul culoarului şi îl zări pe Jason ieşind dintr-unul din multele sale birouri. Toate erau construite exact la fel. Un birou, un port de navigare în spaţiul virtual şi două scaune.

Pe acel câmp din Colorado, Ryan îşi dorise să intre în Echelon trăgând în rafale. Un atac sinucigaş neaşteptat ar fi putut, cel puţin, să-l rănească pe trădător. Cu roboţeii care bâzâiau la maxim, Ryan fusese foarte aproape de a lua această decizie. Dar Sarah îl convinsese în cele din urmă că aveau o şansă reală de a îndrepta lucrurile şi în alt mod. El nu credea foarte tare în varianta ei, dar acceptase să intre în joc. Ea era, până la urmă, specialista în fluxurile de informaţii.

— Arăţi… mai bine. Cum a fost în Colorado? întrebă Jason.

Ryan se abţinu de la a-şi înfige dinţii direct în gâtul lui Jason. Cârtiţa asta nenorocită, trădătorul. Dar Jason nu părea să aibă atâta curaj pentru a plănui o astfel de lovitură. Nu, el era doar un lacheu. Un ucenic foarte deştept şi foarte periculos. Care nu dispunea, în schimb, de voinţă proprie.

— Mi-a făcut bine reîntoarcerea acasă.

— Da, sunt convins.

— Am auzit că acum eşti noul director, spuse Ryan.

— Da, sunt directorul.

— Felicitări.

Cu siguranţă, un lacheu.

— Nu mi-am dorit niciodată să capăt funcţia în aceste condiţii. Suntem zdruncinaţi, Ryan. Cât timp cheia este încriptată, iar Echelon-ul este inoperabil. Şi fără noi, cusăturile societăţii umane încep să crape.

— Poate că lumea va supravieţui şi fără noi.

— Suntem o specie de criminali, Ryan. Istoria a demonstrat-o foarte clar. Fără ca Echelon-ul să controleze aceste instincte umane primare, războiul se va răspândi pe tot globul. E inevitabil. Faptul că nimeni din cei care trăiesc astăzi nu a trăit nici un război este total irelevant. E o chestie instinctuală pentru specia umană.

Şi tot acel sânge va fi pe mâinile tale, gândi Ryan. Dar expresia sa rămase impasibilă. Roboţeii nu prea ştiau cum să reacţioneze, aşa că îi accelerară fluxul de adrenalină. Ryan speră că Jason va pune roşeaţa sa pe seama furiei.

— Şi nu îl poţi face pe Turing să vorbească?

— S-a dovedit a fi foarte rezistent, răspunse Jason, mârâind.

Nu îi plăcea deloc să-şi recunoască eşecurile.

— Şi vrei să vorbesc eu cu el.

— De asta te afli aici.

— Înţeleg că toate celelalte mijloace au dat greş.

— Oh, Turing va ceda, în cele din urmă! Numai că nu pot risc să-l distrug şi să obţin un răspuns eronat.

— Nu sunt foarte nerăbdător să vorbesc cu el.

— Oricum, o vei face!

Ryan permise ca o parte din furia lui să iasă la suprafaţă. Să-l facă pe Jason să creadă că acest sentiment este îndreptat împotriva lui Turing.

— Da! O voi face. Dar când se termină totul, vreau să primesc o misiune. Vreau să redevin activ.

Jason rânji, dând din cap.

— Avem nevoie de absolut toţi agenţii de teren.

Jason îl conduse pe Ryan spre o uşă mascată. Pătrunseră într-o încăpere atât de întunecată, încât Ryan se întrebă dacă roboţeii îi opriseră din greşeală nervul optic. Simţi apoi conexiunea unui circuit electric şi camera se lumină. Dintr-un panou orizontal aflat în spatele lor, lumina puternică se reflecta direct în ochii lui Christopher Turing.

Imaginea îl şocă pe Ryan. Omul era suspendat într-un lichid vâscos, crucificat. Jason şi Ryan îl priveau printr-un geam de plexi. Turing fusese îmbrăcat într-un costum termorezistent negru, cu mâinile şi picioarele învelite în acelaşi material. Costumul se întindea pe gât şi mai departe pe cap. Numai faţa era neacoperită şi plutea în lichidul vâscos.

— Deprivare de simţuri. Suspendat în lichid oxigenat, subiectul îşi pierde complet simţul tactil, simţul mirosului, auzul şi vederea. A fost creat iniţial în U.R.S.S. în timpul Războiului Rece şi rămâne una din cele mai eficiente metode de interogare cunoscute. Evident, noi am îmbunătăţit sistemul de-a lungul anilor, completă Jason cu o mândrie abia disimulată.

Încet, lichidul începu să se scurgă din container. Faţa lui Turing respiră din nou, iar el tuşi cu convulsii, expectorând lichidul din plămâni. Îşi ţinea ochii strâns închişi din cauza luminii puternice. Imaginea îl îngrozi pe Ryan.

— Oh, nu-ţi face griji, faptul că subiectul ştie ce se petrece cu el nu afectează cu nimic efectul lichidului, continuă Jason.

Tehnica acţionează asupra instinctelor noastre primare. Iar faptul că mintea înţelege ce se întâmplă nu are prea mare însemnătate. Am încercat eu însumi. Nu am rezistat mai mult de cincizeci şi opt de minute.

— Asta pentru că tu nu ai la ce să te gândeşti, se auzi deodată vocea lui Turing din corzile vocale inundate de lichid.

Îşi deschisese ochii şi privea cu furie spre Jason, ochii săi căprui, de obicei extrem de calzi, aruncând săgeţi. Sachs tresări.

— De cât timp se află aici? întrebă Ryan.

— De douăzeci şi una de ore.

— Un relaş binevenit după îndatoririle mele de rutină, completă Turing sarcastic.

Lichidul se opri din scurgere când ajunse la nivelul umerilor. La un alt semnal al lui Jason, se solidifică în jurul pieptului lui Turing, blocându-l.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să ordon să ţi se rupă oasele, durerea n-ar face decât să încetinească acest proces. Totodată, nu am de ce să îţi creez condiţii confortabile. Domnule Laing, fluidul s-a solidificat acum în jurul corpului subiectului nostru, strângându-i diafragma. În aceste condiţii, are cam zece minute la dispoziţie în care va mai fi conştient, poate chiar mai puţin, dacă are chef de vorbă, ceea ce nu prea s-a întâmplat până acum.

Ryan dădu din cap. Nu era obişnuit cu interogatorii atât de limitative. Obţinuse informaţii de la diverşi indivizi când se opera în teren, dar întotdeauna se întâmplase în condiţii mult mai rudimentare. Acesta, în schimb, era un întreg sistem construit pentru a distruge un om. Ryan se înfiora. Jason rânji, bătându-l pe spate.

— Vă las singuri.

Ieşi. Cei doi rămăseseră în lumina puternică a panoului. Ryan îşi extinse simţurile, lăsă roboţeii să identifice circuitul electric al luminilor şi îi reduse intensitatea.

— Nu e o tactică indicată, să îi acorzi subiectului concesii fără a primi nimic în schimb, spuse Turing.

— Sachs e la cârma jocurilor! A vrut ca noi doi să vorbim, aşa că vom vorbi.

— În acest caz, îţi mulţumesc.

Ryan era sigur că acea conversaţie se desfăşura de fapt în trei. Trebuia să fie extrem de precaut. Îl privi pe Turing,

utilizându-şi furia pentru a camufla alte emoţii. Avea destulă furie adunată în el.

— După toţi anii petrecuţi împreună, îmi voi aminti de tine aşa cum eşti acum.

— Nu e prea flatant, spuse Turing tuşind.

— Nu, nu e.

Lui Sarah i se părea că Turing arată ca 10 kile de cartofi puse într-un sac de 5 kile. Conectată la spaţiul virtual, stătea ghemuită asupra computerului portabil şi se zgâia la imaginile captate de Ryan. După ultimele zile, era foarte bucuroasă să se afle într-un loc familiar, în capul lui Ryan. Era un risc imens, să o aibă din nou alături, dar odată ce Cheia era criptată, Echelon-ul nu era capabil să le depisteze conexiunea.

Intr-o altă viaţă, în apartamentul ei de sus din Inverness, Sarah se antrenase din greu pentru a învăţa să lucreze şi să funcţioneze în mintea lui Ryan. Conexiunea cu softul roboţeilor era unică. Odată ce fusese codată şi iniţiată, nimeni altcineva nu se putea conecta cu roboţeii în spaţiul virtual, ceea ce era o măsură de siguranţă pentru ca un agent să nu fie capturat. Iar ea acceptase cu bucurie acea oportunitate.

Se spunea că acea conexiune era necesară pentru ca roboţeii să capete o amprentă umană, pentru ca subiectul să le accepte mai uşor prezenţa. Dar numai Ryan putea aprecia dacă prezenţa ei îl ajuta cu ceva. Nimeni altcineva nu primise acea injecţie cu roboţei şi cercetările reduse nu puteau evalua cu exactitate reacţia minţii umane la acel atac binar.

Întâlnirea cu Ryan o convinsese că acea tehnologie nu era deloc sigură. Buzele lui şi mişcarea frenetică a şoldurilor încă îi stăruiau în minte. Îşi băgase capul în gura leului. În acel caz, apucase să trăiască pentru a povesti despre acea experienţă. Dar se îndoia că în viitor va mai avea aceeaşi şansă.

Spera din tot sufletul, însă, că va reuşi să-l protejeze măcar pentru timpul necesar pentru a descifra ce se întâmpla cu adevărat. Asta sau avea să moară şi ea odată cu el. Fie că îi plăcea sau nu, destinul său era irevocabil legat de un tun gata de tragere. Încă un factor care îi limita considerabil speranţa de viaţă. Îşi făcuse nişte calcule destul de morbide pe baza informaţiilor curente. Niciuna dintre predicţii nu îi dădea mai mult de şaptezeci şi două de ore de viaţă. În câteva dintre ele,

însuşi Ryan o va ucide. Va încerca să păstreze distanţa faţă de el. Acum se afla într-un separeu al unui restaurant din Colorado, iar mintea sa bântuia prin cea a lui Ryan.

— Ai grijă. Încearcă să-i comunici lui Turing că ai găsit pachetul.

— Şi cum crezi că ar trebui să fac asta, maestre păpuşar?

— Respectă planul nostru.

În fine, măcar sarcasmul lui era neschimbat. Se concentră asupra misiunii lor prezente. Sarah ştia să joace jocurile lui Sachs, poate chiar şi pe ale lui Turing. O va face prin intermediul gurii lui Ryan, dar Turing va şti că acele cuvinte îi aparţin, de fapt, ei. Spera însă cu ardoare că Jason nu va fi la fel de isteţ.

Ryan se aşeză în singurul scaun din faţa containerului. Lichidul solidificat exercita o presiune puternică asupra bătrânului. Faţa i se înroşise din această cauză. Cu braţele întinse într-o crucificare caraghioasă, Turing mai avea foarte puţin timp la dispoziţie.

— Mă sufoc, spuse el.

— Cunosc senzaţia. Oribilă, nu-i aşa? îi răspunse Ryan.

Turing forţă un zâmbet. Ryan încercă să se calmeze, să domolească bâzâitul roboţeilor din capul său. Reapariţia lui Sarah în mintea sa, mai ales acum, când îi cunoştea chipul, contribuia din plin la nivelul ridicat al adrenalinei. Niciodată nu se gândise la ea ca la o persoană, ci mai mult ca la o extensie a tehnologiei care scormonea prin capul său. Ea şi roboţeii deveniseră pentru el o singură entitate. Acum o cunoştea personal, iar roboţeii păreau din ce în ce mai străini.

Sarah îl ghida. El nu îi bloca vocea, dar nici nu accepta să fie condus ca un porcuşor cu un inel înfipt în rât. Vrea să joc cum îmi cântă ea, se gândi Ryan. *Ei bine, la dracu cu ea! Eu nu sunt marioneta nimănui!*

— Aşa deci, fiul rătăcitor se întoarce! spuse Turing.

— Eu nu sunt fiul tău.

— Ah! Acum, că te-am dezamăgit aşa de tare, te refugiezi în amintirea rudelor tale biologice? Foarte convenabil.

— Am fost acasă. I-am văzut. Le-am vizitat mormântul.

Ochii lui Turing sclipiră doar pentru o clipă. Îşi acoperi această scăpare cu un acces de tuse.

— Deja ţi-am devenit inutil? întotdeauna ai ştiut să-ţi alegi

calea profitabilă. Şi ai găsit tot ce sperai în această vizită?

Ryan sări în picioare, cu pumnul drept ţintind în faţă, într-o mişcare involuntară. Lovi cu putere geamul de plastic, pentru a-şi descărca emoţiile. Acum nu mai trebuia să-şi mascheze furia.

Turing râse.

— Te porţi ca un copil care-şi smuceşte degetele din flacără, întotdeauna preferi violenţa. Este adânc înrădăcinată în sistemul tău nervos.

La doar câţiva metri de Turing, ochii lui Ryan se adânciră în cei ai bătrânului. Jocuri în cadrul altor jocuri, semnificaţii ale altor semnificaţii.

— În tot acest timp! În toţi aceşti ani, eu am fost doar o jucărie pentru tine? O altă unealtă prin care să-ţi împlineşti megalomania?

— Te simţi abandonat, aşa-i? Îmi pare râu.

— Ascultă-mă, mârâi Ryan, nu mai eşti maestrul de şah acum, marele păpuşar. Acum eşti doar un criminal de rând. Abandonat? Ai făcut mult mai mult de atât. Mi-ai dat un ţel în viaţă. Alături de tine, mi-am petrecut viaţa în slujba ordinii şi a păcii.

— Dar cu ce preţ?

— Niciodată nu m-am gândit la asta. Până acum. Am ucis pentru tine – şi Ryan arătă cu mâna spre uşă – şi pentru ei. Iar acum înţeleg că totul e un mare căcat. Tot căcatul despre ordine şi stabilitate, despre dăruire…

Turing îl întrerupse brusc.

— De a dărui umanităţii libertate în loc de haos, de război, de perversităţile uriaşe de care este în stare. Da, da, cunosc discursul ăsta şi, dacă vrei, eu îl recit mai bine. Dar, vezi tu, Ryan, acum înţelegi că ăsta este doar vârful aisbergului. Unele învăţăminte te fac să te bucuri că ai supravieţuit, altele te târăsc în noroi. Asta nu înseamnă că nu sunt toate adevărate.

— Unele învăţăminte mă scârbesc. Tu mi-ai luat absolut totul. Ai pus în joc tot ce a construit Echelon-ul. Şi pentru ce? Ce vrei, de fapt?

— Ah, întrebarea de un miliard de dolari. Cred că ştii deja că eu sunt nevinovat. Că totul a fost o înscenare.

— Te rog… Nu mă lua peste picior! Ai ştiut foarte bine ce urma să se întâmple. De ce nu ai acţionat ca atare?

— Nu prea aveam de ales, spuse Turing.

— Ei bine, ai avut o şansă. Acum e timpul să ne spui codurile. Lasă-ne să ne vedem de treabă.

— Ryan, te-ai gândit vreodată că, poate, umanitatea are nevoie de haos pentru a evolua? Am trăit un secol de pace deplină. Şi, unde am ajuns? Avem şi mai multă tehnologie. Avem mai multe mijloace de divertisment, atât de multe încât vorbim despre ele ca fiind nişte „oceane”. Şi, cu toate astea, nu avem nici un artist remarcabil. Nici un compozitor. Nici un scriitor. Fără a cădea în cele mai adânci gropi, nu vom fi în stare să atingem cele mai frumoase înălţimi.

Cuvintele ieşeau cu greu din plămânii sufocaţi ai lui Turing.

— Deci părăsirea Echelonului a fost un simplu gest de altruism din partea ta? îi replică Ryan.

— Aveam în mână cheile pentru manipularea condiţiei umane, ne era permis să ne jucăm de-a Dumnezeu. Poate că a sosit timpul să încuiem această uşă. Poate că puterea supremă este chiar această Cheie.

Vocea lui Turing se stinse spre final, mintea sa zbătându-se la limita conştienţei.

Ryan bătu cu putere în geamul de plastic, urlă, totul pentru a-l menţine pe Turing conştient. Avea nevoie de cât mai multe informaţii.

— Îţi pierzi controlul, bătrâne! Curând te vei scufunda în întuneric! Spune-le codul şi Sachs te va lăsa să mori, fără a-ţi pierde şi ultimele rămăşiţe ale minţii.

— Să te fut! şopti Turing.

Niciodată nu vorbise vulgar. Deci fie Ryan reuşise să-l enerveze foarte tare, fie dorea să-i transmită ceva important.

— Să te fut, pe tine şi pe oricine ascultă! Eu sunt deja mort. Sunt mort de ceva timp. Acum, nu mi-a mai rămas decât această luptă. Aşa că sunt gata! Nu am de gând să vă spun codurile. Să vedem cum vă descurcaţi şi fără ele. Nu mai puteţi controla pe nimeni, nu mai puteţi manipula, nu mai puteţi folosi monştri cibernetici. Într-adevăr, Ryan, fără agenţi prin venele cărora să plutească roboţei. Vei fi singur. Am blocat tot stocul nostru de roboţei şi nu mai pot fi utilizaţi. Ei nu se opresc niciodată, ci îşi vor mânca de viu corpul gazdă. Iar ţie ţi-am codat roboţeii, Ryan. Fără dezactivare! Fără scăpare!

Toată furia care fierbea în corpul său răbufni, iar Ryan lovi cu pumnul drept în geamul de plastic, care îi tăie pielea. Din

încheieturi îi ţâşni sângele. Lovi din nou, iar mâinile i se jupuiră din cauza impactului. Sângele umpluse geamul. Jason năvăli în cameră, însoţit de câţiva soldaţi, care îl traseră pe Ryan de lângă Turing.

— Trădătorule! urlă Laing. Scoate-i din mine!

— Probabil că sunt un trădător, şopti Turing cu ultimele rămăşiţe de conştienţă, dar sunt mulţi care au de câştigat din acest haos. Aceia care îşi doresc, care au nevoie de Cheie.

Jason se apropie de geam, asigurându-se că Ryan nu îl spărsese. Satisfăcut, le făcu semn gărzilor să îl scoată pe Ryan afară. Când era tras pe uşă, Laing reuşi să arunce o ultimă privire spre Turing. Acesta putea foarte bine să fie ultimul lor moment împreună. Făcuse ceea ce trebuia, la fel şi Turing. Ryan se simţea pustiit. Cu fiecare pas de-a lungul acestui drum se apropia tot mai tare de hăul adânc care-l va înghiţi.

Jason rămăsese în faţa lui Turing.

— Te-ai jucat cu Laing şi l-ai aruncat ca pe-o cârpă. Avea nevoie de un ţel în munca lui. Tu i-ai anulat acest scop. Acum nu mai e decât un simplu şoarece de laborator şi, eventual, un bodyguard.

— Să-l fut! Să te fut şi pe tine!

Jason rămase surprins de limbajul vulgar al lui Turing. Îl înţelese ca pe un indiciu că bătrânul începea să cedeze.

— Spre deosebire de Ryan, eu am învăţat mult de la tine şi am reuşit să te întrec. Vom obţine ceea ce dorim, până la urmă. Fie de la tine, fie de la sursă.

— Treci la treabă, spuse Turing gemând.

— Cu plăcere.

Jason se retrase, iniţializând mecanismul de pe propriul său dispozitiv. Turing se cufundă iar în abis.

Afară, o mână puternică îi strânse umărul lui Jason într-o încleştare fermă. Doi dintre soldaţi zăceau la pământ, cu firişoare de sânge prelinse pe podeaua albă precum liniile unei frunze.

— Doamne, Laing! I-ai ucis?

— Bineînţeles că nu.

Jason se întoarse cu faţa spre omul mânios de lângă el, un tun armat devenind din ce în ce mai periculos. Dar care era şi antrenat şi injectat cu roboţei. Dacă Jason ar fi reuşit să-l învingă

pe Turing, să scoată roboţeii din Ryan… Având controlul roboţeilor, Ryan va fi închis într-o puşcărie internă. O armată de astfel de oameni ar fi invincibilă.

Dar astea erau planuri de viitor. Acum, Jason avea de gând să-l folosească pe Laing pe post de cavaler. Curând, nu va mai fi altceva decât o marionetă de paie, dispensabil şi neimportant. Dar acum, trebuia să îl menţină preocupat. Preocupat şi dezechilibrat.

— Spune-mi, te simţi singur fără vocea agentului Peters în mintea ta?

Furia părăsi imediat ochii lui Ryan. Pentru o clipă, Jason sesiză teamă.

Ceea ce era bine.

— Nu am mai fost activ.

— Acum eşti activ. Iar ea nu îţi va mai fi alături.

— Sunt activ? răspunse Ryan, cu voce emoţionată.

Jason zâmbi. Ca orice alt dependent de un drog, Laing era uşor de manipulat cu drogul lui favorit, munca.

— E moartă. Peters a murit într-un accident tragic.

Faţa lui Ryan era impasibilă:

— Care este misiunea mea?

Jason călcă cu grijă printre gărzile ameţite şi îl conduse pe Ryan de-a lungul coridorului. Nu observase nici o reacţie din partea lui Laing la vestea morţii lui Peters. *Îi pasă doar de misiune*, se gândi Jason. Un dependent până la capăt. În orice caz, planificarea morţii lui Sarah Peters fusese o decizie inspirată. Iar Sachs nu avea nevoie de factori externi pentru a-şi evalua planurile.

— Acum, când sistemul Echelon este inoperabil, avem foarte mult de lucru. Lumea devine se dezintegrează rapid într-o furtună de rahat, îi spuse el lui Ryan.

— Misiunea mea…

— Misiunea ta se numeşte Michael Welton.

Ryan îl privi confuz. Era riscant, iar Jason ştia asta. Dar nu exista un agent mai capabil pentru această operaţiune. În ciuda manifestărilor sale violente, Jason era convins că Ryan se putea controla. Cel puţin, suficient timp până ce avea să devină inutil.

— Îţi aminteşti de el?

— Michael Welton, directorul executiv de la Calsoft? întrebă Ryan.

Jason aprobă din cap.

— Îmi amintesc numele lui. Informaţiile pe care le-am obţinut de la el m-au ajutat să-l termin pe Neil Buist.

— Da, printre altele, răspunse Jason. După moartea lui Buist, Welton a aranjat preluarea brutală a companiei Calsoft.

— Şi nu a fost sancţionat?

— Ba da. Echelon a organizat operaţia. Acesta nu este un ordin de distrugere. Vreau ca Welton să fie protejat. Înainte ca Echelon-ul să fie scos din funcţiune, am obţinut interceptat informaţii despre o tentativă de asasinat asupra lui Welton.

— Şi vrei ca eu să devin un fel de gardă de corp? întrebă Ryan ezitant.

— Vreau ca tu să menţii în viaţă unul din cei mai puternici oameni ai planetei. Trebuie să-ţi amintesc că majoritatea infrastructurii din spaţiul virtual este deţinută de Calsoft? Asta, dar şi o bună parte din coasta de vest a Americii.

— Nu, nu trebuie.

— Atunci treci la treabă. Ţine-l în viaţă!

Ryan aprobă din cap.

— Cu Turing ce se va întâmpla? întrebă el.

— O să-l facem să cedeze. Tu vezi-ţi de treabă, iar eu mă ocup de treaba mea. Când te vei întoarce, noi vom avea codul necesar pentru a-ţi scoate roboţeii. Îţi promit.

Ryan încuviinţă, după care se întoarse şi se îndepărtă de Jason. În sinea sa, respiră uşurat. Avea ceva timp la dispoziţie.

— Pleacă naibii de acolo, Ryan. Am descoperit ceva!

Când eşti îngropat de viu, ultima rază de lumină este cel mai greu de suportat. Turing nu putea îndura acest chin, aşa că îşi strânse ochii cu putere. Se adânci în întuneric. Toţi senzorii erau anulaţi. Îşi deschise ochii în întuneric. În ciuda antrenamentului său, o teamă îngrozitoare îl copleşi rapid. Se chinui să respire, dar nu reuşi să tragă suficient aer, iar panica se amplifică.

Odată ce containerul se umplu la loc, lichidul din jurul său îşi pierdu din vâscozitate. Turing reuşi să smulgă o ultimă gură de aer înainte de a aluneca pe fundul vasului. Apoi, maşinăria care îi controla partea lui de iad îşi calibră starea, iar Turing începu să plutească. Lichidul uleios îl înconjura. Îl trase în plămâni, ca pe o prezenţă străină. Gestul îi provocă lui Turing convulsii puternice. Dar, cu fiecare respiraţie, corpul său se adaptă

lichidului oxigenat. Cu timpul, durerea se disipă în întuneric. Plutea, perfect confortabil şi complet singur.

Pentru a atenua durerea acelui prim pas spre singurătate, Turing recapitulă conversaţia avută cu Ryan. Băiatul se descurcase excelent! Găsise discul, deci pornise operaţiunea. Spera ca Ryan şi Sarah să poată descifra toate indiciile oferite de el. Dacă se întâmpla aşa, mai exista o speranţă. Poate că Ryan şi Sarah aveau să reuşească imposibilul şi să oprească această conspiraţie. Poate că reuşeau chiar să-l elibereze. Aceste gânduri îi amplificau starea de izolare totală. Îşi muşcă buzele, durerea fiind singura senzaţie pe care o mai avea.

16

Aşteptară o întâlnire în realitate înainte de a planifica interviul. Deşi Turing cifrase Cheia, Echelon-ul avea şi alte metode de a trage cu urechea. Riscul era mult prea mare. În plus, Ryan nu se simţea foarte comod cu Sarah în mintea sa, acum că o cunoscuse personal.

Era cu totul altceva când prin capul său scormonea un străin. Ryan se simţea adeseori mai confortabil în prezenţa străinilor, unde nu existau nici un fel de aşteptări. Îi făcuse plăcere conversaţia spontană a lui Sarah, chiar şi compania ei, relaxându-se puţin faţă de ea.

Dar acum, cu mirosul ei încă bântuindu-i fanteziile, îşi dorea ca Sarah să dispară din capul său. Îi şi transmise această doleanţă imediat ce se întâlniră. Îşi argumentase cererea invocând măsuri de securitate, dar, spre disperarea lui, ea îi înţelesese adevăratele motive. Nu spusese nimic, doar încuviinţase din cap. Ryan nu se pricepea deloc să descifreze expresiile faciale. Chipul său era implacabil.

Reţinerea lui Ryan de a comunica o enerva teribil pe Sarah. Îl cunoştea foarte bine pe acest om. Şi acum, când viaţa lor atârna de un fir foarte subţire de aţă, când dependenţa lor reciprocă era totală, ea îşi dădea seama că nu putea obţine de la el acea conexiune umană la care tânjea atât de tare. Rataseră, probabil, un pas crucial în relaţia lor intimă. Iar Ryan se retrăsese.

Acum se afla în faţa ei, cu faţa total impasibilă. Înţelegea că discuţia pe care o avusese cu Turing îl afectase foarte tare. Arăta ca şi cum cineva îl spintecase foarte încet. Sarah şi-ar fi dorit foarte tare să-l strângă de mână, să creeze o punte peste prăpastia dintre ei.

Locaţia întâlnirii îi zăpăcise şi mai mult percepţia. Laing alese un loc preferat de obicei de îndrăgostiţi, în Big Sur, California. Se afla pe ţărm, la sud de San Francisco, iar Ryan mai fusese acolo şi cu alte ocazii. Se afla în drumul său spre Calsoft şi, astfel, nu atrăgea atenţia lui Sachs. Deoarece era locul de întâlnire al relaţiilor extraconjugale, prezenţa discretă a lui Sarah nu mira pe nimeni.

Ascuns de stâncile luxuriante de pe malul Pacificului, restaurantul staţiunii se pierdea în aerul ceţos. O perdea fină şi transparentă separa clienţii. Sarah avea privirea pierdută în

ceaţa gri, copleşită de sentimentul de singurătate. În jurul lor, mai multe cupluri se bucurau de întâlnire. Pe Sarah o acompaniau doar teama şi amărăciunea. Încercă să atingă mâna lui Ryan. I se păru că figura sa căpătă o expresie şi mai rece, precum verdele închis al mării. Îşi retrase mâna.

Îşi aminti de unul din cântecele formaţiei Mitena lui Agamemnon, pe care plănuiau să îl lanseze în noaptea morţii lui Elaine. *Am nevoie de cineva să mă iubească/ Dar nu de tine.* Aceste versuri descriau perfect situaţia. Se imagină murind lângă Ryan, peste o zi, poate peste o săptămână. Nu avea cum să dureze mai mult. Înţelese că va muri singură, de fapt.

Ryan observă sprâncenele încruntate ale lui Sarah. Făcuse el un gest greşit, o supărase cu ceva? Starea defensivă a roboţeilor îl distanţa de cei din jur, determinându-l să se retragă în sine. Păstrarea atenţiei îi cerea un efort de Hercule. Încercă să nu se mai gândească la asta, întorcându-şi privirea spre valurile zgomotoase de la poalele stâncii. Lui Ryan îi plăcea mult acest loc, monotonia lui plăcută. Furia şi confuzia dispăreau ca prin farmec. Iar el se bucura din plin de această stare. Apoi, amintirea bruscă a imaginii lui Turing îi invocă din nou toate aceste sentimente.

— Arăta groaznic.

Laing se întoarse spre privirea întrebătoare a lui Sarah.

— Turing.

— Crezi că va rezista? întrebă Sarah.

— Probabil că da. Doar ca să-mi facă în ciudă.

— Poftim?

— Credeam că roboţeii vor rămâne în mine pentru totdeauna, ca o povară nenorocită. Acum, însă, aflu că se pot extrage, numai că Turing are maneta de control. Ceea ce înseamnă că eu şi întreg sistemul Echelon suntem în aceeaşi barcă.

Sarah îl privi uluită.

— Doamne, Ryan! Nu pricepi? El a făcut asta pentru tine. Ţi-a salvat viaţa codând accesul la roboţei.

— Mi-a salvat viaţa? Nici vorbă…

— Dacă ar avea acces la codul roboţeilor, Jason te-ar controla în totalitate. I-ar putea programa după bunul lui plac şi te-ar forţa să faci absolut orice doresc ei. În plus, ar putea injecta restul mostrelor în alţi agenţi, creând astfel o armată de sclavi. Turing te-a salvat de la tot acest dezastru.

Faţa împietrită a lui Ryan era cuprinsă de şoc. Ratase tot ceea ce era evident. Nu exista loc pentru o astfel de eroare din partea lui.

— Îmi pare… rău. Nu pot funcţiona normal, Sarah. Simt că mă devorează în interior. Şi nu mă pot concentra la nimic.

— Ryan, eu am nevoie de tine.

— Voi încerca. Nu mă simt bine.

— Bun venit în club. Dacă nu facem rost de Cheie, suntem terminaţi.

Ryan privi un punct imaginar. Încerca să-i pese, dar zgomotul roboţeilor îl deruta.

— Cheia pentru jocul de-a Dumnezeu. Aşa a spus Turing, mormăi Ryan.

Sarah dădu din cap, în timp ce mintea ei zbârnâia. Trebuia să îl determine pe Ryan să se concentreze, să îl smulgă din tumultul său interior.

Poate ar trebui să-l sărute din nou. Sau nu, mai bine păstra distanţa. Tipul era un adevărat butoi de pulbere. Cu toate că un pic de sex sălbatic nu i-ar face rău. *Lumea se duce dracului, iar eu nu mă pot gândi decât la o partidă bună*, gândi ea. Gândul îi smulse un zâmbet. Ceea ce îl ameţi şi mai tare pe Ryan.

— Ce ştii despre istoria Echelonului? îl întrebă ea.

Ryan se simţea ca un caraghios luat prin surprindere. Iar acum Sarah îl dădăcea.

— Vrei să-mi acorzi o lecţie de istorie? întrebă el sarcastic.

Sarah tăcu, aşteptând ca el să se concentreze. Laing respiră adânc şi bombăni ce îşi aducea aminte:

— A fost iniţiat la finele secolului douăzeci ca o reţea globală de informaţii. A fost creat de Agenţia de Securitate Naţională a Statelor Unite, în cooperare cu Anglia şi cu Australia. Scopul său era monitorizarea fluxului crescut de telecomunicaţii din lumea întreagă. Dar nu a funcţionat.

— Oh, ba da, a funcţionat, replică Sarah. Atunci se chema ECHELON, scris exclusiv cu majuscule, fiind o verigă în lanţul maşinăriei de spionaj din America. Sistemul ECHELON capta fluxul de informaţii într-un mod foarte eficient. În schimb, abilitatea sa de a descoperi acul de aur în carul plin de mizerii, blog-uri şi alte porcării era extrem de scăzută.

— Cum am spus, nu a funcţionat, repetă Ryan.

— Şi ce s-a întâmplat? Cum a devenit ECHELON ceea ce este

azi, adică Echelon? Cum a fost posibil ca această felie a reţelei de spionaj american să devină mai puternică decât însăşi ţara care a creat-o?

— Ce dracului mă întrebi, de fapt?

— Cheia, Ryan.

— Uite ce e, nu am timp de jocuri de inteligenţă. Spune odată ce vrei!

Încă o dată, Sarah îşi analiză partenerul. Era probabil să nu fie în stare să facă faţă misiunii.

— NSA era cireaşa de pe tortul comunităţii americane de informaţii, continuă ea. Locaţia ascunsă unde îşi avea sediul, lângă oraşul Bethesda, statul Maryland, era cea mai mare bază de intelligence din lume. Iar ECHELON era copilul său. Dar chiar şi prin capabilităţile informatice deosebite ale NSA, ECHELON nu era capabil să sustragă elementele necesare cu precizia de care ne bucurăm azi.

— Ne bucuram, vrei să spui, o corectă Ryan.

— Corect, spuse Sarah, iritată de întreruperea lui Ryan. În fine, ECHELON îngurgita cantităţi uriaşe de informaţii brute interceptate prin semnal electronic, destul cât să umple zilnic Biblioteca Congresului american. NSA nu putea gestiona eficient o cantitate atât de mare de informaţii. Iar când stocul de date a atins proporţii uriaşe, filtrele au clacat. ECHELON-ul a fost absorbit într-o mlaştină de informaţii.

— Şi apoi? întrebă Ryan.

— Nimeni nu ştie sigur. S-a produs o schimbare, o altă abordare. Dintr-o dată, operatorii ECHELON au putut accesa, încărca şi manipula date la o scală extrem de largă.

Se făcuse lumină.

— Găsiseră Cheia!

— Operatorii ECHELON reuşeau să scoată o grămadă de ace din numeroase care cu fân. Visul lor de a fi omniprezenţi se materializase. Dar, cu tot acest succes, operatorii ECHELON au înţeles că America avea să le folosească capabilităţile de control al fluxurilor de informaţii pentru a manipula relaţiile internaţionale.

— Cum am şi făcut-o de un secol încoace, completă Ryan.

— Da şi nu. Interesele unei singure ţări sau chiar ale celor trei state erau mult prea limitate. Puterea de a controla fluxul integral de informaţii trebuia să se afle în mâinile unei singure

entităţi, dar care să poarte grija întregii umanităţi.

— Deci?

— Deci operatorii ECHELON au creat exact această entitate unică.

— Au furat codul, spuse Ryan.

— Aproximativ. Au regizat o cădere a sistemului. Pe 24 ianuarie 2000, întregul sistem electronic al NSA a fost redus la tăcere.

— Probabil că multe capete au zburat atunci.

— Normal! Dacă o putere străină ar fi aflat despre vulnerabilitatea Statelor Unite, ei bine, înţelegi ce vreau să spun. A fost un risc enorm de asumat.

— Dar care, presupun, a meritat din plin.

— Planul a funcţionat. Sistemele NSA au fost resetate, aşa au spus atunci, şi nimeni nu a bănuit nimic.

— Iar ECHELON a devenit Echelon, spuse Ryan.

Sarah încuviinţă.

— NSA redeveni activă în reţeaua informatizată, informaţiile continuau să curgă… numai că, de această dată, sistemul ECHELON al NSAului era el însuşi manipulat. Adevăratul Echelon, cel pe care îl ştim astăzi, intrase în funcţiune. Şi începuse încet, încet să schimbe cursul evenimentelor globale, permiţând numai câteva scântei de haos şi violenţă înainte ca viaţa să se bucure de ordinea deplină pe care o ştim noi.

— Ce s-a întâmplat cu creatorii sistemului?

— Cine ştie? Probabil că, odată cu trecerea timpului, au plecat din NSA.

— Şi la ce concluzie ajungem în povestea asta?

— Cheia, Ryan, trebuie să descoperim Cheia.

Ryan se lumină:

— Codul în sine, asta a schimbat totul, cu ajutorul lui a reuşit să găsească acele din carul cu fân.

— Da, dă-i robotului ce i se cuvine.

— Drăguţ! Şi, deci, de unde a apărut? Cine l-a creat? întrebă Ryan.

— Nu se ştie. A apărut, pur şi simplu. Într-o zi erau pierduţi printre informaţii; următoarea, le controlau cu o mână de fier.

— Descoperiseră puterea lui Dumnezeu, mustăci Ryan.

— Acei oameni de ştiinţă sunt creatorii lumii moderne în care trăim astăzi.

— Şi unde sunt?
— Au murit de mult.
— Şi de unde dracului au făcut rost de acea Cheie?
— Asta aş vrea şi eu să aflu. Şi mai cred că răspunsul se află în chiar sistemul Echelon. Cred că răspunsul este, de fapt, Echelon.
Ryan o privi zăpăcit şi nervos. Înainte de a-şi putea exprima iritarea, ea continuă:
— Uite ce e, am tot cotrobăit prin sistemul Echelonului de ceva ani de-acum. Pentru noi, cadrul în care funcţionează sistemul pare ceva firesc. Are sens deplin.
— Ce vrei să spui de fapt?
Sarah ignoră sarcasmul.
— Am studiat standardele şi practicile utilizate în informatică în secolul douăzeci.
— Lasă-mă să ghicesc, Cheia a fost o idee revoluţionară.
— Mai mult de atât, a fost o baftă chioară. Restul lumii foloseşte încă conceptele dezvoltate în secolul douăzeci. În schimb, Echelon-ul operează cu un sistem total diferit.
— De aici şi abilitatea noastră de a manipula fluxul de informaţii după plac.
— Ceea ce pare imposibil pentru un hacker civil, un agent Echelon reuşeşte să facă şi în somn.
— Nu e imposibil şi nici ceva magic, doar că operăm după alte reguli.
— Exact. Este vorba despre necromanţia informaţiilor. Nu e deloc magie, doar că Echelon operează după standarde superioare.
— Standarde care nu ar fi existat în ştiinţa de atunci?
— Pare foarte puţin probabil, spuse Sarah.
— Şi atunci de unde au provenit?
— Unde poate găsi cineva Cheia de a se juca de-a Dumnezeu? Cred că am o teorie despre asta.
Ryan rânji.
— Bănuiam eu!
Sarah surâse senin.

17

Complexul masiv al companiei Calsoft se întindea în suburbiile oraşului Seattle. Clădirile aveau un stil modern cam obraznic, avangardismul fiind completat de diferite ornamente care sugerau stabilitate şi rezistenţă. Holul, în schimb, avea o aură arhaică, retro. Ryan se apropie de recepţionistă, în timp ce roboţeii săi detectau zumzăitul tehnicii de care dispunea femeia. Ea îl salută înainte ca el să îşi rostească numele şi îi ceru să îl aştepte pe domnul Welton. Ryan se aşeză pe o bancă curbată, care părea total nepotrivită scopului pentru care fusese creată. Spătarul alungit şi rigid se ridica mult peste capul lui Ryan, delimitând sala de aşteptare în mai multe compartimente.

Lui Laing nu-i convenea deloc noul său rol de papagal de momeală. În timp ce Sarah se chinuia să descopere Cheia ascunsă, el era obligat să rămână aici, pentru a-l păzi pe Welton.

— *Te agiţi prea tare*, se auzi vocea ei în mintea lui.

Pentru misiunea lor secretă, Sarah şterpelise un implant microscopic cu care se putea conecta cu prezenţa lui din spaţiul virtual. Ryan ar fi vrut să abandoneze conexiunea în întregime, pentru a o ţine pe Sarah la o distanţă apreciabilă. Dar împrejurările nu îi permiteau această decizie. Aşa că Laing îi acceptă din nou prezenţa. De fapt, chiar avea nevoie de compania ei. Sarah oprise temporar intruziunea roboţeilor, care continuau să bâzâie în capul său.

— *Nu-mi place deloc să fac pe clovnul Ştiu că situaţia o cere, dar nu mă simt deloc confortabil.*

— *Tu trebuie doar să convingi Echelon-ul că te afli exact în mâna lor, iar eu mă voi ocupa de treburile neplăcute.*

— *Nu mă ajuţi deloc.*

— *Foarte rar o fac.*

El nu îi putea auzi râsetul. Conexiunea lor transmitea numai gândurile directe, dar el sesiză un chicotit slab. Sarah râdea la propriile glume.

Ryan se foi pe bancă. Mobila prin care se sacrifica comoditatea pentru estetică îl enerva teribil. În plus, aspectul nu era deloc deosebit. Spătarul se ridica ameninţător deasupra lui, iar bancheta era uşor prea scundă pentru picioarele lui. O parte dintre aceşti monoliţi curbaţi se împreunau într-un şarpe masiv,

care se ridica în mijlocul sălii. Ryan analiză obiectul masiv, puţin zăpăcit.

— Un supercomputer Cray 1 A.

Vocea îl făcu pe Ryan să se răsucească. Welton stătea lângă el. Arăta cu totul diferit în realitate, emanând tărie ca o coardă de rezistenţă înfăşurată în jurul corpului subţire. Era înalt, cu părul blond închis, avea patruzeci şi trei de ani şi o aură greu de ascuns, pe care Ryan nu o remarcase în spaţiul virtual. Costumul de haine extrem de scump nu putea fi responsabil pentru acea energie pură care emana din corpul său. Ryan înţelese de ce asociaţii lui Welton îl porecliseră „Regele”. Prezenţa lui schimba complet mediul înconjurător, reuşind prin voinţa sa să domine gravitaţia.

— A fost construit în 1978 de către geniul excentric Seymour Cray[17], fiind, pentru vremea sa, cel mai avansat computer. În prezent, orice consolă de mână are mai multă putere.

— Tehnologia de vârf de altădată a devenit decor pentru sala ta de aşteptare, spuse Ryan, ridicându-se pentru a da mâna cu noul sosit.

— E o lecţie importantă. Care nu trebuie uitată niciodată.

Welton îi strânse mâna cu fermitate şi cu o clipă mai mult decât era normal. Berbecii se loveau în coarne, iar leii îşi arătau colţii; oamenii, în schimb, foloseau gesturi mult mai subtile pentru a-şi proclama superioritatea. Welton era obişnuit să fie liderul turmei. Într-o clipă de detaşare, Welton îşi aţinti ochii tăioşi asupra lui Ryan. El nu clipi. Apoi Welton îşi reluă masca jovială, privirea i se lumină şi îl bătu pe Ryan pe spate.

— Aceasta este baza succesului meu, domnule Laing. Să fii cu doi paşi în faţa tăişului. Dacă te sui pe tăiş, te va tăia şi te va face bucăţi. Acum, spune-mi ce pot face pentru tine şi pentru saudiţi?

— Sunt aici pentru a vă apăra, domnule Welton. Atât şi nimic mai mult.

— Zău? Să mă protejezi, ah? Eu am cel mai avansat sistem de securitate din lume, iar guvernul Arabiei Saudite crede că am nevoie de protecţie?

---

[17] Seymour Roger Cray (28 septembrie 1925 – 5 octombrie 1996) a fost un inginer electrician din Statele Unite, care a proiectat o serie de calculatoare ce s-au dovedit a fi cele mai rapide din lume pentru câteva decenii. A fondat compania de cercetare Cray, unde au fost proiectate multe astfel de aparate.

Ryan decisese să folosească acoperirea lui saudită pentru a avea acces la Welton. În ultimii ani, Saudiţii deveniseră jucători tot mai importanţi în relaţiile internaţionale. Fie şi numai prin sectorul lor tehnologic reuşise să devină o forţă considerabilă.

— Am primit informaţii sigure că siguranţa dumneavoastră este ameninţată. Familia regală saudită consideră că reprezentaţi o valoare mult prea mare pentru a permite materializarea acestor ameninţări.

— Aşa că te-au trimis pe tine? Un singur agent?

Welton îl condusese pe Ryan prin hol şi apoi în sanctuarul intern al companiei Calsoft.

— Da, m-au trimis pe mine.

Uşile se închiseră în urma lui Ryan cu o bufnitură satisfăcută.

Un fior rece se strecură prin hainele groase, înlocuind căldura lui Sarah şi mare parte din dorinţa de a mai salva lumea. Tremurând ca varga, tot planul lor părea acum o mare belea.

Cum ajunsese oare implicată în toată mizeria asta? Sarah tânjea din greu după viaţa ei din Inverness, vremuri de mult apuse şi abia amintite. Iar acum, ca să-i pună capac, era conectată cu un robot pe cale să-şi piardă minţile. Dar care acum se afla în siguranţă la Calsoft, ducându-şi la îndeplinire ordinele, în timp ce ea tremura în aerul îngheţat. Îi spusese chestia asta lui Ryan când reuşise să se oprească din copilotarea unui avion antic, deasupra unei întinderi de apă pline de aisberguri. Iar faptul că transformase de bună voie fuselajul într-un rezervor gigantic de benzină era doar bomboana de pe colivă. Avea să ardă în flăcări în cel mai rece loc de pe pământ. Minunat.

— Credeam că vom identifica locaţia prin satelit. Eu sunt o tipă obişnuită cu spaţiul virtual. Plec în misiune, salvez lumea şi termin la timp pentru a mai savura o bere la cel mai apropiat pub.

Ryan tocmai îi descrisese căldura confortabilă a noului său birou din complexul de securitate al companiei Calsoft.

— Au detectat o legătură prin satelit. Dar cine ar suspecta o femeie moartă care zboară deasupra Oceanului Arctic într-un Grumman Goose[18]?

Ideea aceasta caraghioasă îi venise cu aproape douăzeci şi

[18] Companie de avioane fondată în 1929, care a produs aparate de zbor pentru aviaţia civilă şi militară până în 1994.

două de ore în urmă. Iar acum se afla acolo. Deasupra Oceanului Arctic.

— *Umanitatea nu merită sacrificiul meu.*

Sarah îşi scoase o mănuşă pentru a-şi scărpina urechea. Implantul îi dădea nişte mâncărimi groaznice.

Părea foarte puţin probabil să reuşească. Şi la fel de puţin probabil să mai capete o altă şansă. Se aşteptase ca Ryan să-i respingă planul din start. Acum Sarah se întreba dacă Ryan îl acceptase doar ca s-o enerveze.

— Nu Echelon a creat Cheia, spuse Sarah suflând aburi fierbinţi. Aşa cum spaţiul virtual s-a dezvoltat de la sine, un cod de date secvenţiale s-a răspândit pe glob. Şi totul s-a schimbat de atunci.

Acea conversaţie părea foarte îndepărtată acum. Sarah se uită pe deasupra nasului avionului. În secolul douăzeci, un post de interceptare fusese ridicat pe vârful steril al unuia dintre aisbergurile peste care zbura. Atât Statele Unite, cât şi Uniunea Sovietică operau astfel de unităţi aici. Capacitatea sunetului de a străpunge ionosfera de la poli era condiţia perfectă de instalare a unui post de interceptare. Ruşii îi ascultau pe americani. Iar posturile de ascultare se interceptau reciproc. Sarah privi în jos şi se înfioră. Nu e de mirare că îl numiseră Războiul Rece.

— E inutil, mârâi în sinea ei.

— Ei bine, ţi-aş fi putut spune şi eu chestia asta, spuse Gilbert Ransom, cu un rânjet larg sculptat pe faţă. Înghesuit în scaunul pilotului ca un sac de cinci kile înfundat cu zece kile de cartofi, Ransom se băga cu mare plăcere într-o aventură de genul ăsta, cu şanse de reuşită sau nu.

— Să găseşti un anumit aisberg? La naiba, ai mai multe şanse să câştigi la loterie!

Privi dincolo de Sarah.

— Peisajul e nemaipomenit, totuşi.

Sarah mârâi, înfofolindu-se mai bine în costumul parka[19]. Reuşise să ajungă în Alaska, să nu îşi semnaleze prezenţa, până ce trecuse de ariile populate şi apoi în ţinutul pustiu. Ştia că nu-i va fi uşor să ajungă în zona ţintă. În plus, dispunea de puţine resurse care să nu atragă prea tare atenţia. De aceea, vechitura în care se afla acum devenise singura ei opţiune.

---

[19] Hanorac de blană cu glugă.

Sarah găsise avionul şi, implicit, pe Gilbert într-o stare de ebrietate decăzută. Hangarul era foarte bine ventilat, din moment ce găuri ruginite îi permiteau aerului rece să pătrundă nestingherit. Acolo fusese cândva baza militară Vigilance, Alaska, dar în prezent musafirii se răriseră considerabil. Această realitate era mai mult decât evidentă şi după starea deplorabilă în care se afla singurul aparat de zbor cantonat aici. Iar proprietarul său nu arăta cu mult mai bine.

— Un Grumman Goose! Ştii cât de rare sunt în ziua de azi? E perfect, gândise Ryan.

— M-am gândit că voi avea nevoie de un avion. Nu şi că va avea mai mulţi ani decât bunicul!

Sarah privise avionul greoi cu o mare îndoială în suflet.

— Ştiu la ce te gândeşti acum, dar să ştii ca zboară ca vântul.

Proprietarul avionului, Gilbert Ransom, avea o faţă care cu siguranţă putea îndura foarte multe ierni în Alaska, ceea ce, probabil, se şi întâmplase. Apoi îşi trecuse mâna pe flancul avionului, mângâindu-l, parcă.

Sarah se urcase în cabină şi, prin lumina difuză, se zgâi la carlingă.

— Dar nu are conexiune digitală! remarcase ea.

Fălcile lui Ransom se întinseră într-un rânjet larg.

— Goose a mea nu are nici un fel de circuite, nici silicon. E în întregime mecanică.

— Şi atunci cum dracului o să pot zbura cu ea?

— Păi nu o să zbori tu. Eu pilotez avionul. Dacă ai nevoie de avion, trebuie să mă incluzi şi pe mine în afacerea asta.

— Pe ce distanţă poate zbura?

— Depinde ce-ai de gând. În mod normal, fac circuitul turistic. Îţi arăt munţii, gheţarii, toată povestea. Şi la un preţ foarte convenabil, te asigur.

— Mă gândesc la ceva puţin mai… agresiv.

Ochii tipului se iluminară instantaneu.

— Te ascult!

— Am în vedere o posibilă operaţiune de recuperare. Informaţiile de pe satelit mă conduc la concluzia că… într-un anumit aisberg dinspre nord-vest există o anumită ţintă.

— O operaţiune de recuperare… repetase Gilbert confuz.

După care rânji din nou, îndesându-şi bărbia într-un colac de grăsime.

— Te referi la o vânătoare de comori!
Sarah rămase tăcută.
— Şi ce cauţi, de fapt?
— N-aş putea spune exact. S-ar putea să nu fie nimic, până la urmă.
Lăsă imaginaţia lui Gilbert să însăileze mai departe povestea ei.
— Deci trebuie să găseşti un anumit aisberg pe o mare plină de astfel de fătălăi!?
Şi Gilbert continuă, fără a mai aştepta răspunsul ei:
— Cred că asta e cea mai dementă poveste de rahat pe care am auzit-o vreodată. Îmi place la nebunie.
După care se apucase să umple cabina avionului cu canistre de benzină.
Acum, câteva ore mai târziu, avionul se zguduia prin şiruri de turbulenţe atmosferice, provocând valuri de greaţă în stomacul lui Sarah. Se îngrămădise în scaunul copilotului şi arunca priviri pierdute spre Gilbert, care rânjea ca un maniac, în timp ce mâinile sale manevrau comenzile avionului cu o graţie de care nu îl crezuse capabil pe grăsan. Trecură printr-o altă turbulenţă.
— Chestia asta zboară ca…
— Ca o gâscă bătrână şi grasă? Aşa e.
Fiind construit în 1945, avionul avea curbe fluide şi rotunjite, întrerupte de două elice imense instalate pe aripi. Fuselajul plat la bază şi aripile poziţionate la partea de sus permiteau aterizarea şi pe apă, ideal pentru transportul în Alaska.
— Dar este o pasăre rezistentă. Nu te lasă baltă niciodată. De douăzeci de ani zbor cu ea şi n-am o zgârietură.
Sarah încuviinţă din cap, cu stomacul mârâind în continuu.
— Relaxează-te, urlă Gilbert. Lasă-te în voia avionului!
Sarah inspiră adânc şi expiră, pentru ca nodul din stomac să dispară. „Gâsca” transmitea senzaţia zborului mai precis decât orice alt avion modern.
— Aşa. Acum prinde-ţi degetele în jurul manetei, ca să-i simţi mişcarea în mâini.
Sarah se conformă. În vibraţiile cârmei simţi efectele turbulenţelor, vuietul motoarelor şi comenzile lui Gilbert. Sarah se lăsă pradă acestor senzaţii.
Ransom mustăcea mulţumit.
— 0 senzaţie deosebită, nu-i aşa? Ciupitura manşei şi cântecul

vântului…

Gilbert se strâmbă.

— Hm, tot rahatul ăsta romantic nu se prea încadrează aici.

Sarah zâmbi.

Ransom bătu cu degetele în indicatorul de combustibil.

— Acestea fiind spuse, puştiul ăsta se cam apropie de fund. În cazul în care nu vrei să petreci o bună bucată de vreme pe unul din gheţarii ăştia, ar fi bine să ne cam întoarcem.

— Încă puţin. Suntem pe-aproape. Ştiu asta, spuse Sarah.

Gilbert ridică din umeri.

— Ce altceva aş avea de făcut?

Sarah privi cu atenţie detectorul de metal modificat chiar de ea. Polul Nord 8 era acolo, îngropat în gheaţă, dar acolo. Primea transmisiuni de la postul de interceptare.

Deodată, aparatul bâzâi, iar ea îşi permise un oftat de uşurare. În ciuda spaţiului imens care îi despărţea, Sarah se gândi la Ryan.

— L-am găsit!

Pentru un tip obişnuit să controleze totul, Michael Welton avea o grămadă de duşmani. Analizând rapoartele despre sistemul de securitate al lui Welton, Ryan descoperise şase ameninţări viabile şi imediate la adresa protejatului său. Majoritatea aveau ca sursă o mână de milionari extrem de înverşunaţi. Preluarea conducerii companiei Calsoft de către Welton se produsese în condiţii rapide şi sângeroase. La doar câteva săptămâni după ce Ryan îl privise pe Buist stingându-se în apele împuţite din South Beach, Welton se instaurase confortabil la conducerea Calsoft. După o serie de mişcări inspirate, Welton reuşise să sară peste celelalte funcţii. Iar schimbările radicale iminente striviseră foarte multe orgolii, dar şi vieţi şi cariere profesionale. Cei care altădată mânuiseră frâiele puterii se aflau acum la mila lui Welton.

Reacţia lor era emoţională, ceea ce uşura capacitatea de supraveghere a metodelor alese. Angajaseră un mercenar, un tip masiv, cu multă experienţă în joburi murdare.

— L-am găsit, se auzi vocea lui Sarah în mintea sa.

— Bună treabă, îi răspunse Ryan.

Gilbert înconjură aisbergul. Vârfurile sale ascuţite şi albe se

ridicau din apele opace, având în vârf un petic mic plat, mult prea mic, în colţul sud vestic. Detectorul lui Sarah indica o cantitate de metal chiar deasupra acelui loc. Ea vedea numai alb în jurul său, foarte mult alb.

Ransom se apropie încet de nivelul gheţarilor.

— Cucoană, o să trec cu avionul prin apropiere, dar mai mult nu mă pot apropia.

— Gil, trebuie să ajung cumva pe acea înălţime.

— Nu am unde să aterizez pe cubul ăla de gheaţă, iar cu valurile astea, amerizarea este exclusă. Un zbor mai jos e tot ce-ţi pot oferi, scumpete!

Sarah îl privi în ochi.

— Deci trebuie să adoptăm planul b.

— Cred că glumeşti. Doar n-ai de gând să încerci aşa ceva.

Sarah îşi desfăcu centura şi se îndreptă spre botul avionului. Aparatul se zdruncină, iar Sarah căzu într-o parte.

— Gil, ţine dracului drept avionul ăsta!

Manetele tremurau în mâinile sale.

— Încerc, cucoană! Dar sunt o grămadă de turbulenţe nenorocite la nivelul ăsta.

„Gâsca” descrise un cerc larg în aer, după care ieşi din curentul aer şi se apropie de nivelul stâncii de gheaţă. Sarah deschise geamul cabinei, iar vântul îngheţat îi tăie instantaneu respiraţia. Ignoră şocul gerului, îşi scoase echipamentul şi îl aruncă. Coletul se rostogoli prin asperităţile gheţarului, după care se opri. Adunat de prin rezervele de echipament ale lui Laing, Sarah spera că echipamentul va face faţă acestui abuz. În curând, îşi va risca viaţa pentru a afla chestia asta.

Urletul lui Gil brăzdă vuietul crivăţului. Curentul puternic zguduia din ce în ce mai tare avionul. Sarah se pregătea să-i răspundă când observă apropierea peretelui de stâncă. *Suntem prea jos*, îi trecu fulgerător prin minte, devenind rapid o ameţeală puternică. De la altitudinea aceea, putea vedea clar apropierea rapidă de nivelul stâncii.

— Rahat! urlă Ransom, în timp ce trăgea cu disperare de manetă. Ajută-mă!

Corpul lui Sarah era inundat de adrenalină. Două sute de metri, o sută… Sarah sări peste corpul gras al lui Gilbert, apucă cu ambele mâini manşa şi trase cu putere alături de el.

— E un curent vertical! urlă el. Şi ne trage în jos! Deschiderea

geamului nu ne-a ajutat cu nimic.

Trăgeau amândoi cu disperare. Stânca se înălţa tot mai aproape, acaparând câmpul vizual al lui Sarah. Simţi manşa mişcându-se, foarte încet însă. O jumătate de secundă mai târziu, coada avionului se lăsă în jos, iar vârful începu să se ridice.

— Aşa, bătrânica mea! mârâi Ransom printre dinţii încleştaţi.

Sarah privi vârfurile zimţate ale stâncilor trecând foarte aproape de burta avionului. Complet năucită, nu observă rotirea slabă a balizei decât în momentul în care se lovi de aripa „Gâştei”. Avionul se zdruncină puternic, şi unul dintre motoare se blocă. Gilbert deschise valvele motorului, care începu să huruie din cauza presiunii.

Aparatul trecu pe lângă vârful aisbergului şi se ridică în aer, recâştigând ceva altitudine. Gilbert, respirând încă cu mare greutate, îşi întinse gâtul pentru a observa baliza.

— Cum stăm? întrebă Sarah.

Ochii lui Gilbert aruncară săgeţi de furie.

— În douăzeci de ani, nici măcar o nenorocită de zgârietură! îmi aduci ghinion, cucoană!

Gilbert încercă să se calmeze.

— Partea bună e că nu a atins un punct vital. Aşa că putem zbura încă. Vestea proastă e că baliza aia s-a dus dracului! Şi da, şi ăsta este un termen tehnic. La ce dracului te-ai gândit când ai deschis geamul?

— Trebuie să ajung pe stâncă!

Din cauza fricii, Sarah se bâlbâia.

— Cucoană, eşti mult prea drăguţă ca să mori pe-aici!

— O să ajung pe gheţar, iar tu mă vei ajuta!

— Şi acum priveşte cum n-o să mişc eu nici un deget pentru căcatul şi idiotul tău…

Sarah îl întrerupse.

— Sacul ăla pe care l-am aruncat conţinea şi onorariul tău, printre altele.

Gilbert se holbă la ea.

— Fato, eşti de departe cea mai nebună dusă cu capul pe care am văzut-o.

— Du avionul înapoi la gheţar! Am nevoie doar de două minute pe stâncă, după care ne întoarcem acasă şi îţi primeşti banii.

— Fir-ar al dracului! urlă Gilbert.

După o scurtă pauză, izbucni:

— Ce mama dracului se află pe stânca aia?! Sper să merite să ne riscăm viaţa!

Sarah tăcu.

Avionul se alinie din nou pe direcţia vântului. Sarah îşi pregăti poziţia şi îşi puse pe ea toate hainele pe care le avea la-ndemână. Peste ele îşi puse şi trei veste de salvare. Nu avea nici un rost ca în avion să se afle veste de salvare. Simplul contact cu apa ar fi ucis pe oricine imediat. Dar Sarah se bucură că le putea folosi.

După ce finaliză pregătirea, Sarah se apropie de uşa cabinei şi o deschise. Vântul o biciui. Nasul îi îngheţă imediat şi se retrase înăuntru, ghemuindu-se. Nu-şi putea permite vreo degerătură. Şi nici purtarea vreunui nas din gel pentru tot restul vieţii nu o atrăgea foarte tare. Anumite lucruri ar trebui să fie de neînlocuit.

Se aplecă în deschizătură în timp ce avionul survola vârful aisbergului în căutarea platoului îngust. La naiba cu toată priveliştea aia, se gândi Sarah, pentru a-şi face curaj. Moartea lui Elaine trebuia justificată. Şi dacă Sarah era nevoită să sară dintr-un avion pentru a-i găsi pe criminali, atunci aşa va face. În ultimul moment, îi descrise lui Ryan planurile sale. Merita să ştie.

Gilbert urlă spre ea:

— Douăzeci de minute! După care dispar şi ducă-se dracului şi banii tăi! O să las jos aripile la următoarea trecere.

Sarah încuviinţă şi sări.

Vântul o izbi cu putere, ca o masă solidă. Oare lovise deja stânca? Nu. Zgomotul motoarelor uruia în spatele său, apoi deasupra şi în urma ei. Durerea ei avea să aibă de atunci un sunet specific. Zgomotul reuşise să acopere şi urletul de groază răbufnit de plămânii ei.

Timpul încetini considerabil. Avea la dispoziţie un moment suficient de lung pentru a realiza cât de dură va fi lovitura. Apoi se prăbuşi pe gheaţă. Părea moale în comparaţie cu vântul. Alunecă pe marginea stâncii, alunecând cu viteză. Îşi înfipsese picioarele cu putere în gheaţa dură, dar asta nu o ajută decât să pice în nas. Piciorul drept începu să ardă şi nu-l mai putea folosi. Dar nu avea timpul suficient pentru a evalua dezastrul provocat

de un femur spart pe un aisberg în mijlocul oceanului.

Stânca era aproape. Sarah zgârie gheaţa abruptă. Încetini, dar nu suficient. Impactul dur o aruncă înapoi în aer. Privirea ei se umplu cu apa verde de dedesubt, care vuia la câteva sute de metri mai jos. Gheaţa dispăru, iar ea se simţi ca un bolovan. Îşi ridică braţele, încercând să ajungă la stânca de lângă ea.

Apoi toată percepţia ei se modifică brusc şi orice mişcare fu anulată. Vederea ei ameţită încremeni. Durerea resimţită în tot corpul se transformă într-o fierbinţeală ascuţită în umăr. Îşi pierdu cunoştinţa o secundă sau poate un minut, nu-şi mai dădea seama. Dar nu părea să fi durat mult. Putoarea de cârpe arse o trezise. Hainele de deasupra continuau să fumege în urma fricţiunii dure a căzăturii.

Atârna în spaţiu, cu un abis adânc căscându-se sub ea. Iar deasupra… deasupra era mai rău. Căzuse aproximativ cinci metri sub platou. Mâna dreaptă se înţepenise într-o fisură a peretelui de gheaţă, oprindu-i căderea şi salvându-i astfel viaţa. Sau, cel puţin, prelungind-o o vreme. Şocul o învălui ca o pătură călduroasă. Se mişcă, pentru ca durerea puternică din umărul dislocat s-o aducă definitiv înapoi în realitate.

Găsi o proptea îngustă, suficientă pentru un singur picior. Se sprijini uşor de ea. Gheaţa trosni sub greutatea ei, dar nu cedă. Valuri de greaţă îi răscoleau stomacul din cauza durerii din umăr. Îşi evaluă rănile: un genunchi lovit, care trosni la mişcarea ei. Dar funcţiona. Mâna, în schimb, era complet distrusă.

Percepţia realităţii reveni complet şi, odată cu ea, viaţa însăşi. Trăia. Un adevărat cocktail de substanţe chimice îi invadaseră corpul. Deschise ochii şi privi cu atenţie împrejurimile şi realiză că nu văzuse niciodată un peisaj mai frumos. Stânca ascuţită de gheaţă de mai jos forma un panou de zăbrele extrem de complicat, care contrasta cu valurile unduitoare de dedesubt. Sarah scoase un ţipăt puternic în faţa acestei perfecţiuni, iar ecoul său se prăvăli în ocean. Ceea ce nu o deranjă deloc.

Sarah îşi dădea seama că are nevoie urgentă de un punct de sprijin, îşi reveni rapid din starea euforică şi se răsuci din nou, fiind străpunsă de durere. Scoase un mic briceag utilitar din buzunar şi tăie zdrenţele care mai rămăseseră din vestele de salvare. Franjurile dispărură imediat în neant. Sarah nu le mai privi înainte ca acestea să ajungă în apele oceanului.

Se concentră asupra mâinii sale. Constată că îşi mai putea mişca degetele înmănuşate. Cel puţin, aşa credea. Braţul părea nefiresc de lung. Înainte de a fi în stare de ceva, trebuia să-şi repoziţioneze umărul. Nu avea nici o idee despre mişcarea medicală necesară, dar măcar avea un scop clar. *Să îmi pun umărul la loc şi să nu leşin. Simplu.*

Se răsuci cu spatele la ocean, iar respiraţia îi îngheţa pe peretele de stâncă. Îşi imagina că şi umărul dorea să revină la locul său. Avea nevoie doar de o motivaţie puternică. Se ridică pe vârfuri şi trase. Intensitatea durerii crescu. Nu mai conştientiza nimic altceva. Se mişcă şi se smuci. Genunchiul i se înmuiase. Privirea i se înceţoşă. Nu, nu, nu, nu! Respiră adânc şi mai trase o dată. *Poc*! Reverberaţiile umărului relocat îi zdruncinară tot corpul. Şi mai multă durere, valuri întregi de durere! Vomită, iar resturile de la micul dejun se împrăştiară pe albul perfect al gheţii.

Îşi acordă o clipă de odihnă. Probabil că şi adormise.

Gândurile lui Ryan o smulseră din starea de leşin.

— Mai eşti acolo?

— Mai sunt. N-ai să crezi ce privelişte e aici!

— Unde eşti?

Îi spuse. Simţi panica din liniştea lui. Se panică şi ea, din nou. Simţi din ce în ce mai tare frigul puternic care îi anihila toată energia.

— Sarah! Ridică-te, ridică-te pe stânca aia şi întoarce-te înapoi aici!

— Nu... nu cred...

— Nu mai crede, fă-o dracului odată!

Îşi adună toată forţa. Se sprijini ferm în picioare şi îşi mişcă mâna liberă. Braţul se urni cu greu, dar mişcarea lui ar fi dezechilibrat-o.

— Sunt blocată.

— Trebuie să te mişti peste mână. Ridică-ţi picioarele. Apoi înfige-ţi cealaltă mână în piatră.

— În piatră? Nu e nici o piatră mai aproape de cinci sute de kilometri de aici.

— Scuze, voiam să spun în gheaţă. Mişcă-ţi picioarele în sus. Găseşte un nou sprijin.

Se uită în jur. Dinţii îi clănţăneau. Nu mai era nimic în afara gheţii lucioase. Cel puţin priveliştea era superbă.

— Ce vezi?

Îi spuse.

— Şi deasupra ta?

Sarah privi în sus. Deasupra fisurii care îi blocase braţul, poate la distanţă de un metru, se vedea o mică cornişă. O ajuta foarte mult. Cornişa de care se sprijinea începu să pârâie. Ura prezenţa atât de apropiată a morţii.

— Eşti flexibilă?

— Flirtezi cu mine?

Ryan aşteptă răspunsul ei.

— Da.

— În regulă, Sarah. Te voi învăţa să ieşi din situaţia asta. Dar îmi rămâi datoare.

Sarah zâmbi slab.

— Uite ce facem! Mă scoţi din rahatul ăsta, iar eu promit să fiu sclava ta sexuală pentru tot restul vieţii mele.

Simţi stânjeneala fără ca el să spună ceva.

— Oh, iartă-mă, am uitat că eşti pudic.

— Ascultă! Vrei să scapi sau nu? Fă ce îţi spun eu.

— În regulă, în regulă.

După care el descrise o mişcare atât de ridicolă, încât ea izbucni în râs cu voce tare. Dar ce altceva ar fi putut face? Variantele sale nu erau extrem de numeroase.

— În regulă, dar dacă voi muri pupându-mi propriul fund, vina asta te va bântui mereu!

— Fă-o mai repede înainte să degeri de tot!

Se pregăti pentru acea mişcare şi se concentră. Putea măcar să încerce cu toată forţa ei. Mâna dreaptă era paradită. Piciorul drept tremura pe cornişa îngustă. Avea s-o doară foarte tare. Îşi apucă încheietura mâinii drepte, pe care o folosi pe post de pârghie. Îşi ridică piciorul stâng de-a lungul peretelui, până la nivelul pietrei de lângă pieptul ei. Iar în acel moment, cornişa piciorului drept cedă, iar ea rămase atârnată în aer.

Era deja epuizată pentru a mai suporta o altă infuzie de adrenalină. Mai avea câteva secunde înainte de a-şi pierde total voinţa. Ţinându-se încă de încheietura mâinii drepte, se întoarse şi se răsuci, pentru ca piciorul stâng să se mişte şi să se întindă complet. Nu mai făcuse sfoara la gimnastică de ani întregi. Iar acum o făcea pe verticală, cu mâna înţepenită într-o fisură. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva.

— Simt că mă despic.

— E bine. Treci mai departe. Repede!

Respiră adânc şi încercă să-şi îndoaie piciorul stâng pentru a trage restul corpului, încolăcindu-l în jurul mâinii. Spatele genunchiului o lovi în colţul sprâncenei stângi. Se simţea ca un covrig nu foarte reuşit. Presiunea corpului său începu să-i tragă mâna din prinsoare. Acum ori niciodată.

Simţi o curiozitate fulgerătoare asupra sursei informaţiilor lui Ryan despre astfel de contorsiuni. Îşi îndoi piciorul stâng, folosindu-l pentru a-şi împinge pieptul în sus de-a lungul peretelui. Mâna dreaptă rezista încă. Continuă să împingă, ridicându-se încet deasupra mâinii. Apoi, braţul începu să-i alunece încet. În timp ce scăpa din prinsoare, Sarah îşi întinse mâna stângă şi se prinse de cornişa de deasupra.

Mâna dreaptă scăpă în cele din urmă de blocaj, umărul fiind cuprins de o durere fierbinte. Abia îl mai simţea, în timp ce Ryan o îndemna să tragă. Aşa că se trase. Picioarele se chinuiau să se sprijine în gheaţa lucioasă. Reuşi să îşi aşeze mâna dreaptă lângă cea stângă. Şi iar trase. După o eternitate, reuşi să ajungă deasupra cornişei, care era destul de lată pentru a o susţine, şi se prăbuşi într-o relaxare totală, fiind epuizată. După ce îi dispărură steluţele din ochi, privi în sus. De acolo putea să se caţere uşor. Se ridică şi se căţără cu atenţie pe platoul de gheaţă. Respiră adânc şi mai privi o dată hăul năucitor de sub ea.

— Ok, îţi rămân datoare. Ai fost circar odată sau ceva de genul ăsta?

— Căţărător pe stânci.

Sesiză uşurarea lui Ryan la auzul vocii ei.

— Aşa e. Uitasem.

— Treci înapoi la treabă. Lasă prostiile.

****

— Eşti teribil de simpatic.

Vocea lui Sarah îi răsuna în capul încă pulsând de emoţie.

— Ai grijă de mine cu foarte mare drag, mereu şi mereu. Ce m-aş face fără tine? Aş fi complet singur cu prietenii mei, roboţeii.

— Deci totul se reduce la tine, nu? Am ajuns din nou pe

platou. Am la dispoziţie cam zece minute pentru a găsi… ce e de găsit.

— Păi, apucă-te de treabă. Am şi eu o grămadă de probleme aici.

— Fă-ţi datoria, soldăţelule!

Gândurile ei dispărură în neant. Nu prea mai era în stare să îşi controleze transmisiunea. Când dorea să spună ceva, se auzea foarte tare şi clar. Dar tăcerea ei nu era deloc clară. Un haos de gânduri ameţitoare i se învârteau prin minte. Iar Ryan nu putea crede situaţia dramatică în care se afla Sarah. Dorise s-o întrebe despre ce se întâmpla acolo, dar se temuse să n-o încurce mai tare. Aşa că se mulţumi să adauge neliniştea gândurilor ei la tumultul gândurilor lui, după care le izolă cu totul şi uită de ele. Avea treabă.

Se aşeză la consolă şi reevaluă sistemul de securitate pentru Welton. Era bine organizat, impenetrabil cât timp se limita la rutina zilnică. Din păcate, foarte rar se întâmpla ca Welton să respecte rutina zilnică. Ca preşedinte al Calsoft, prezenţa lui era necesară la diferite evenimente, pe care el le onora cu o generozitate alarmantă. Cea mai recentă invitaţie, şi, pentru mintea lui Ryan, cea mai periculoasă, era aceea de a vorbi în deschiderea întrunirii frăţiei sale din universitate. Aşa că Welton se pregătea să plece la Princeton, New Jersey, în următoarea seară.

Aerul îngheţă plămânii lui Sarah. Aburii îi condensau pe faţă la fiecare respiraţie. Cerul era de un albastru viu. Sarah îşi croi drum prin lumina orbitoare, cu genunchiul tremurând la fiecare pas către Polul Nord 8. Era uimitor că o astfel de structură fragilă rezistase în faţa trecerii vremii şi a climei aspre. Îşi scoase arma laser şi sparse gheaţa în dreptul celei mai apropiate deschideri. Se întrevedea structura de metal odată cu topirea gheţii. Deasupra ei, auzea zgomotul liniştitor al motorului Grumman. Continua să se învârtă în jurul gheţarului, aşteptând semnalul ei. Avea mai puţin de zece minute la dispoziţie.

Sarah intră prin cadrul de metal într-o încăpere acoperită de sticlă. Interiorul se umpluse de tremurul unei lumini delicate. Păşi prin palatul de cristal, unde întreg decorul era perfect intact, îngheţat în timp. Cheia trecuse prin gaura asta

nenorocită şi îngheţată. Îi adulmecă lacomă urmele.

Cotrobăi prin mulţimea de aparate şi materiale împrăştiate prin încăpere. Ultimii locatari ai acestei baze plecaseră, evident, în mare grabă. Aparate vechi de codificare şi de spargere de coduri stăteau încremenite în pereţi. Dispozitive de interceptat semnale care brăzdau ionosfera. Îşi imagină traiul macabru al agenţilor de informaţii care locuiseră în aceste încăperi. Nu era de mirare că le abandonaseră. Oare Cheia fusese o descoperire întâmplătoare? O inspiraţie de moment a unuia dintre cei condamnaţi să trăiască aici?

Minutele treceau rapid. Refuza să plece fără nimic, să accepte că se înşelase, că predicţiile sale erau greşite. Dar cu cât căuta mai mult, dezamăgirea părea inevitabilă. Mai avea trei minute.

O văzu. Într-un colţ îndepărtat se afla o consolă acoperită de gheaţă. Construită înainte de apariţia vizierelor, aceasta avea deasupra unităţii un monitor. Reuşi să îndepărteze suficientă gheaţă pentru a studia obiectul, după care trase monitorul, pentru a vedea mai bine unitatea. Se gândi să folosească laserul pentru a o ridica de pe masă. Dar îi putea arde circuitele. Ceasul ticăia de zor, aşa că Sarah îi sparse capacul, pentru a-i vedea maşinăria din interior. Bazându-se pe intuiţie, luă o decizie hazardată. Scoase memoria hard-diskului, crăpându-l.

O ascunse în buzunar şi o luă la goană. Zgomotul avionului era încă deasupra. Ea ieşi rapid în aerul îngheţat. Fugind din greu, îndesă placa de memorie cât mai adânc în buzunar. Ajunse apoi la sacul pe care-l aruncase din avion. Cu degetele amorţite reuşi să-i desfacă şireturile. Durerea din umăr o chinuia teribil. O ignora. Dacă pierdea avionul, avea să aibă o grămadă de timp pentru a-şi analiza senzaţiile. Privi în sus la aripile apropiate ale avionului. Nu avea decât o singură şansă.

Înhăţă rucsacul convex şi se apropie de marginea stâncii. Avionul se afla la cinci sute de metri în stânga ei. Se luptă cu harnaşamentul rucsacului, ignorând durerea piciorului. Nu avea timp pentru asta. Îşi aşeză echipamentul pe umeri şi apăsă catarama de pe piept când Gâsca se afla la mai puţin de cincizeci de metri de ea.

Nu avea timp să se panicheze. Şi chiar de-ar fi avut tot timpul din lume, probabil că s-ar fi autosugestionat să tragă de corzi.

Dar nu era cazul. Făcu un pas în spate şi atinse mânerul galben. Nu se întâmplă nimic. Un val de greaţă îi invadă corpul.

O ameţeală. Apoi îi explodă spatele. Şocul o împinse în faţă, cu părul atins de flacăra bruscă. Deasupra sa, o rachetă micuţă se îndrepta spre cer. Din rucsacul ei se întindea o linie subţire. Când racheta îşi atinse punctul maxim, continuă să plutească în depărtare. Gazul din container se amesteca şi se umfla, creând presiune asupra formei de cauciuc ataşate de el. Curând, ceea ce fusese o rachetă deveni un balon. Sarah se ridică, uşurată. Lansarea reuşise. Gilbert se apropie încet, localizându-şi ţinta.

Şi atunci se dezlănţui iadul. Ieşirile de urgenţă nu aveau nimic confortabil în ele. Avionul se învârtea deasupra ei. Îi putea distinge conturul avariat pe fundalul cerului. O mică bifurcaţie din vârful avionului reuşise să agaţe coarda care o lega pe Sarah de balonul salvator.

Oftatul de uşurare al lui Sarah dispăru într-o viteză bruscă. Coarda balonului prinsă de avion o smulse pe Sarah şi o aruncă în aer. Corzile rucsacului i se înfipseră în carne. Picioarele sale se smuciră disperate, după care începu să plutească.

În urma bocancilor săi, gheaţa dispăru rapid pentru a face loc întinderii de apă şi masei de aer îngheţat. Încercă să respire, dar corpul său era paralizat de şoc; nimic nu mai funcţiona. Rafalele de vânt îi amorţiseră simţurile. Doar zgomotul motorului reuşea să mai străbată până la ea.

Avionul se smuci, răsucindu-se spre uscat. Sarah descrise şi ea un mare arc de cerc în aer, ajungând la nivelul avionului. Surprinse privirea încremenită a lui Gilbert asupra ei, chiar înainte de a plonja din nou într-o cădere haotică. Leşină. Apoi ceva o determină să-şi revină; o mică parte din pieptul său îi aminti că era încă vie şi că îşi dorea foarte tare să rămână în starea asta. Un val cald de adrenalină îi învălui corpul.

Mâna dreaptă amorţită de durere se întinse în spate şi atinse rucsacul. După câteva tentative dureroase, reuşi. Ţipă când îşi trase în faţă degetele care strângeau un mâner roşu. Pârghia se activă. O aduse mai aproape de o zonă sigură. Dar şi de elicele avionului. Nimic nu era simplu. Presiunea de pe umerii ei devenise foarte greu de suportat. Turbulenţele o zguduiau pe măsură ce se apropia de avion. În haosul din mintea şi din jurul său, încercă să îşi dea seama ce avea de făcut mai departe, în afara faptului de a sta cât mai departe de palele elicelor.

Pârghia o trase mai aproape. Mănuşile! în materialul acestora existau filigrane de fier. Cu o activare a unei comenzi a

echipamentului, se activă câmpul magnetic. Vântul o smuci din nou. Zbură direct sub avion, încercând să se apropie tremurând.

Spera ca turbulenţele să o împingă spre cabină, iar dorinţa i se îndeplini. Dar impactul fusese nimicitor. Nu reuşi să-şi azvârle mănuşile în cabină înainte ca valul de turbulenţă să-i zdrobească oasele. Încercă din nou. De data asta, reuşi să se prindă. Iar faptul că se simţea în siguranţă agăţată prin atracţie magnetică de fundul unui avion în mijlocul Oceanului Arctic ilustra perfect ce zi epuizantă trăia.

Uşa cabinei se deschise, ameţitor de-aproape. Pârghia o împingea, în timp ce încerca să se caţere în cabină. O mână ajunse în dreptul deschizăturii şi apoi şi cealaltă. Reuşi să sară înăuntru. Pârghia se opri. Zgomotul se atenuă. Siguranţă.

În starea de epuizare totală, Sarah îşi pipăi echipamentul. Complet amorţită, reuşi să-şi elibereze unul din umeri, înainte ca avionul să intre într-un val de presiune scăzută şi să alunece rapid în jos. În secunda în care elicele Gâştei reuşiră să recâştige echilibrul, balonul se desprinse din bifurcaţia din vârf. Se smuci puternic în spate, trăgând coarda încă ataşată de echipamentul lui Sarah.

Smucitura o smulse pe Sarah din avion într-un moment de viteză şi groază. Întinse rapid mâna, pentru a se agăţa cu mănuşile magnetizate de peretele cabinei. Cu picioarele în aer, corpul ei se lovi de peretele exterior al avionului. Sarah se roti în sensul opus de tragere al corzii. Mâna agăţată de cabină începu să tremure. Nu se mai putea ţine. Cu mintea inundară de frică, se întinse în spate cu toată puterea de care mai era în stare. Îşi smulse şi celălalt umăr din corzile rucsacului, iar acestea se desprinseră. Plutind prin aer, balonul dispăru în neantul din urma avionului.

Sarah încercă să revină în cabină, dar nu mai avea puterea necesară. Se lăsă în voia curentului. Îşi scăldă privirea în apele nesfârşite ale oceanului şi decise să strângă ochii cu putere. Degetele ei îşi pierdură forţa, desprinzându-se de peretele cabinei.

Sarah se smuci în forţa curentului, după care se opri brusc, când mâna grasă a lui Gilbert îi înşfăcă încheietura. O trase de-a lungul cabinei, folosindu-şi toată forţa pentru a o aduce înăuntru. Odată intraţi, amândoi se prăbuşiră epuizaţi.

Cu un şuierat greoi, Gilbert se ridică şi reuşi să închidă cabina.

Vârtejul dispăru. Sarah se ridică, tremurând incontrolabil.

— Îţi rămân datoare, şuieră ea cu corzile vocale complet îngheţate.

Gilbert o privi, gâfâind:

— A dracului.

Când se ridică, umărul lui Sarah trosni şi durerea o săgetă din nou. Senzaţia îi alungă ameţeala şi reuşi să scoată hard-disk-ul din buzunar, în afara micii crăpături, era încă intactă. Spera din tot sufletul că merita efortul.

Gilbert o ajută să se ridice şi o aşeză pe scaunul copilotului.

— Sper că banii mei nu erau de fapt în rucsacul ăla, spuse el, în timp ce-şi aşeza corpul masiv în spatele panoului de comandă.

Sarah chicoti:

— Nu, nu erau.

— Ei bine, în cazul ăsta, n-o să te arunc în ocean. Dar o să plăteşti toate pagubele, cucoană! Şi-ţi zic de pe-acum, aterizarea o să fie destul de dură!

Sarah se înfundă în scaun şi-şi închise ochii:

— Relaxează-te, Gil. Bătrânica o să se descurce de minune.

Gilbert chicoti:

— Ai nimerit-o aici! La naiba, mi-aduc aminte când am zburat deasupra Gheţarului Hubbard…

Sarah dormea profund înainte ca el să ajungă la partea cu-adevărat interesantă.

18

Culoarele Universităţii Princeton erau pustii. Ryan simţea energia specifică mediului studenţesc mişcându-se din şi înspre sălile de clasă. Dar acum, în atmosfera umedă a răsăritului din New Jersey, studenţii plecaseră de mult, pentru a practica sporturile specifice vacanţei de vară sau poate în armată, sau, dacă erau în ultimul an, se odihneau în urma ultimei lor orgii adevărate.

Ryan se plimbă prin campus, savurând singurătatea. Urcă pe trepte grandioase de ardezie, prin dreptul Arcadei Blair, şi se apropie de zona căminelor. Privi înapoi spre arcada gotică. Cu o seară înainte, Welton îi povestise foarte entuziasmat sau cel puţin exuberant despre vremurile petrecute de el în aceste clădiri.

— Patru dintre noi am locuit chiar în camera de deasupra arcadei. Am dat nişte petreceri atât de grozave, încât eram convinşi că o să crape toată clădirea, spusese el.

Ryan dăduse încet din cap.

— Şi butoiaşele… Obişnuiam să ascundem butoiaşe de bere în podul de deasupra căminului. Mă întreb dacă acum se mai află acolo, mustăcise el.

— Domnule Welton, eu cred că ar fi indicat să vă întoarceţi la avion şi să anulaţi această apariţie.

— Dar mă vei apăra tu!

— Nu vă pot proteja de propria dumneavoastră inconştienţă.

Pentru un moment, ochii lui Welton sclipiră cu o furie intensă. Dar reveniră imediat la jovialitatea obişnuită, înainte ca Ryan să scape de fiorii reci.

— Einstein spunea că doar două lucruri sunt infinite: universul şi inconştienţa umană. Iar despre univers mai avea nişte dubii.

Ryan îi răspunse printr-un chicotit politicos.

— În plus, m-ai îmbrobodit cu vesta asta.

Welton se foi în scutul antiglonţ care îi strângea tot bustul. Creat din fibre de molecule de carbon, rezistenţa sa fiind de o sută de ori mai mare decât a oţelului.

— Ştiu că nu este foarte comodă, sunt de acord, dar este cel mai rezistent material creat până acum.

Lui Ryan îi era uşor să vorbească cu Welton. Degaja o nonşalanţă vaporoasă, care era molipsitoare. Ryan încerca să nu

se lase cucerit de personalitatea protejatului său, dar nu prea reuşea să-i reziste.

— Da, ştiu, răspunse Welton. Reţelele de atomi de carbon sunt mai rezistente decât orice alt element. Iar fibrele din molecule de carbon sunt practic impenetrabile.

Ryan încuviinţă:

— Din acelaşi material este creată coarda prin care Staţia spaţială Fenrir este legată de pământ. E un satelit uriaş, aflat pe orbită la patru mii de kilometri, iar coarda aceea are doar câţiva milimetri grosime.

— În fine, eu mă simt ca într-o cămaşă de forţă, spuse Welton.

— Cred că asta te face să arăţi mai suplu, răspunse Ryan, rânjind cu gura până la urechi.

— Totul va fi în regulă, îi spusese Welton, încheind conversaţia.

Şi totul părea în regulă. Sarah se afla pe drumul de întoarcere. Îi luase ceva timp să călătorească de-a lungul ţării ca o femeie moartă, dar se descurcase de minune. În strălucirea dimineţii, chiar şi Ryan se gândi că, poate, tot acel plan nebunesc va reuşi. Dar alungase rapid acel gând. Optimismul nu era starea lui caracteristică.

Laing îşi continua plimbarea, hoinărind de-a lungul campusului. Se întreba care oare ar fi fost destinul său dacă nu ar fi existat influenţa lui Turing şi dacă ar fi venit într-un loc ca acela, un campus de universitate. Dar nu se putea imagina altundeva în afara Echelonului. Şi, cu toate astea, exact în afara sistemului se afla acum.

Ajunse la locul amenajat pentru desfăşurarea ceremoniei de absolvire, o pajişte mărginită de stejari organizată în aripa Nassau, înconjurată de un gard înalt de fier forjat. Examinase de atâtea ori sistemul de securitate, încât agenţii universităţii îl urau deja profund. Să ia un număr şi să se alăture cozii celor care îl urau deja. Şansele de a-l proteja cum trebuie pe Welton erau foarte slabe în acele condiţii de expunere totală. Singura soluţie era de a anihila mercenarul înainte ca acesta să apuce să tragă.

— Deci, Bill Kneip încearcă să mi-o tragă, nu-i aşa?

Welton nu păruse foarte surprins când Ryan îi raportase această informaţie, în cursul plimbării lor din seara precedentă.

— El şi alţi câţiva din conducerea precedentă au angajat un

mercenar pentru a te lichida.

— Dar au pierdut partida în sala de consiliu. Mă întreb ce-i face să creadă că în felul ăsta vor avea mai mult succes.

— S-ar putea să reuşească.

— Ei bine, dar nici nu vor fi prin preajmă suficient timp pentru a se bucura de planul lor. Eu controlez o organizaţie extraordinar de disciplinată.

— Au plătit deja asasinul.

— Nu contează.

Ryan aflase mai târziu că Bill Kneip decedase în urma unui atac de cord, la mai puţin de o oră după ce Welton aflase de planul colegului său. Dar asta nu era problema lui. Se gândea la Sarah şi îşi dădea seama că îi este greu să se concentreze asupra misiunii sale. Spera din tot sufletul că explorările ei vor da roade. Abilităţile lui de a păcăli Echelon-ul nu erau infinite.

Câteva ore mai târziu, îşi făcuse deja alţi duşmani. Scaunele se umpluseră deja de tineri nerăbdători, îmbrăcaţi în mantiile de absolvire. În spatele lor, rudele îi urmăreau cu mândrie. Şi, cu toate astea, în atmosferă predomina o tensiune apăsătoare. Lumea toată parcă se concentrase în pajiştea micuţă.

Faptul că Universitatea deţinea încă împrejurimile campusului păstra micul orăşel Princeton agăţat în trecut. Clădirile scunde din cărămidă dominau orăşelul demodat. Lângă el, însă, se ridicaseră oraşele Trenton, la sud, şi Newark, la nord. Princeton părea un acvariu între cele două, o capsulă din alte vremuri prinsă între cei doi giganţi.

Acum, când neliniştea se răspândea pe tot globul, Princeton devenise un punct de atracţie. Iar prezenţa lui Welton nu făcea decât să inspire masele frustrate la acţiuni violente. Manifestaţii de protest umpleau deja strada Nassau, principala arteră a oraşului, care înconjura campusul universitar. Ryan nu acordase niciodată atenţie acestor activişti înainte. Când sistemul Echelon controla toate informaţiile, impactul lor era minim. Erau foarte uşor de manipulat, deoarece erau foarte vulnerabili la trocul de informaţii.

Acum, însă, păreau mult mai periculoşi. Fără controlul Echelonului, informaţiile lor circulau nestingherit. Iar agitaţia maselor era în continuă creştere. Fusese uşor pentru Echelon să le manipuleze fluxurile de informaţii. Dar fără umbrela protectoare a sistemului, cârcotelile prinseseră contur şi

deveniseră imprevizibile. Protestatarii strigau sloganuri împotriva fiecărei nedreptăţi de pe suprafaţa pământului, care, credeau ei, se datora în principal companiei Calsoft. Şi aveau dreptate, într-o oarecare măsură. Ryan credea că oportunismul agresiv al companiei nu era foarte compatibil cu starea de ordine publică. Iar faptul că Echelon susţinea compania îl intriga şi mai tare.

În interiorul zidurilor sacre ale Universităţii, începu ceremonia. Afară, pe străzi, dominau protestatarii. Strigătele şi scandările creau o stare inconfortabilă rudelor prezente la eveniment. Chiar şi pentru părinţi, ultimele zile aduseseră o noutate. În lume predomina o senzaţie de nesiguranţă, pe care nimeni n-o agrea.

Ryan îşi găsise un loc într-una din peluze, încercând să se amestece cu mulţimea. Corpul profesoral îşi ocupase locurile pe podiumul ridicat în faţa publicului. Decanul Universităţii se ridică şi citi un discurs atât de plictisitor, încât toţi absolvenţii adormiseră şi chiar şi rudele lor se liniştiseră.

Ryan cerceta oamenii din jurul său. Cunoştea figura mercenarului până la ultimul detaliu. Iar ca să poată străpunge armura masivă a lui Welton, asasinul trebuia să se apropie foarte mult. Probabil că avea, totuşi, o şansă de a-l opri pe individ.

Cu toate astea, o identificare vizuală era puţin probabilă. În schimb, depistarea amprentei electronice a unei arme suficient de puternice pentru a străpunge armura lui Welton era mai plauzibilă. Dar pentru a reuşi acest lucru trebuia să-şi activeze senzorii roboţeilor. Ryan nu îndrăznise niciodată să-şi dezlănţuie roboţeii într-o zonă atât de plină de informaţii iradiate. Aproape orice persoană din jur avea asupra sa un aparat oarecare. Mulţimea de fluxuri de informaţii îl făcea să tremure.

Respiră adânc şi îşi relaxa simţurile. O grămadă de stimuli îi activau senzorii. Auzea bâzâitul şi simţea mirosul informaţiilor captate. Simţea gustul negru. Îşi dădu seama cu greu că la pupitru se afla un alt vorbitor. Era Welton? Nu putea fi el. Limbajul nu era cel potrivit. Era un puşti… care vorbea latină? Nu se putea concentra prea mult asupra gândului, din cauza roboţeilor care căutau în continuu, inundându-l de date, care îi anihilau absolut toate simţurile.

O bătrânică îl atinse pe braţ:

— Te simţi bine?
Pe frunte îi curgeau fire de transpiraţie, care alunecau până la gulerul cămăşii. Îl lărgi, căutând disperat o gură de aer proaspăt.
— Sunt bine, doamnă. Soarele mă cam ameţeşte, se auzi spunând.
Se ridică şi se îndreptă spre pajişte. În timp ce îşi croia drum printre pantaloni de in şi rochii de mătase, îl simţi. Acul din carul cu fân îl înţepase atât de tare, că aproape gemu.
Căută imediat sursa şi o descoperi în rândurile pe care stăteau studenţii. Emisiile porneau dinspre un tip dolofan situat la marginea aleii, ceea ce era o foarte bună poziţie pentru evadare. Omul nu-i cunoştea pe studenţii din jurul său. Aceştia stăteau foarte aproape unul de altul, pentru şi-şi odihni capetele epuizate în urma exceselor din noaptea precedentă, în schimb, dolofanul stătea drept în scaun. Emana o lumină portocalie puternică. Culoarea începu să pâlpâie. Arma lui se încărca.
Un pistol elegant, care trăgea proiectilul cu o viteză uluitoare, fusese alegerea asasinului. Acceleratorul avea un propulsor magnetic, care trăgea un singur glonţ argintiu spre ţinta sa. Nici o armură nu-i putea rezista. Orice astfel de scut, atins într-o cusătură, ar fi cedat rapid în faţa acestei forţe. Singurul dezavantaj al acestei arme era capacitatea de a trage o singură dată. Ceea ce necesita mult devotament şi îndemânare din partea utilizatorului.
Welton veni la pupitru. Asasinul îl ochi. Proastă mişcare. Ryan înşfăcase o pelerină de rezervă de pe masa de la intrare şi se înfăşurase în ea. Se îndreptă spre alee, atrăgând foarte puţin atenţia, în chip de absolvent care, poate, se întorcea de la toaletă.
— Trăim vremuri periculoase! începu Welton.
Scandările protestatarilor îi acopereau cuvintele.
— Ne aflăm la începuturile unei noi ere. O eră pe care părinţii voştri nu o înţeleg. Această stare a faptelor ne-a subjugat atât de tare, încât foarte puţini reuşesc să întrevadă structurile ascunse care ne controlează existenţa. Obişnuiam să credem că explozia producţiei de informaţii şi accesul facil la acestea vor democratiza omenirea. Nu este aşa.
Ryan se apropie de ţinta lui. Omul se foi încet.
— În schimb, informaţiile au reuşit să se centralizeze, până ce

au îmbrăţişat un singur punct de vedere.

Din pelerina asasinului se observă o mică protuberanţă, chiar când Ryan ajunsese lângă el. Se împiedică intenţionat şi căzu peste grăsan.

— Scuze, amice, mormăi Ryan, sperând că asasinul îl va considera un student mahmur.

Deşi surprins de incident, tipul răspunse imediat, ca un profesionist:

— Nici o problemă!

— Sam, tu eşti? Doamne, încă sunt trosnit rău de tot.

Laing vorbea cu voce tare, atrăgând atenţia celor din jur. Asasinul încercă să-l tempereze pentru a păstra ordinea.

— Nu sunt Sam. Dispari dracului de-aici!

— Să dispar? Să te fut!

Ryan ridică mâna pentru a-şi lovi adversarul în umăr. Într-un gest inconştient, acesta-şi ridică arma. Ryan îl lovi cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga prinse pistolul şi îl roti cu putere. Omul scoase un geamăt de surprindere, dar era deja prea târziu. Laing atinsese trăgaciul şi-l apăsă. Arma se descărcă silenţios, brăzdând pieptul asasinului şi apoi capul, cu atâta viteză încât nici o picătură de sânge nu apăru pe această traiectorie. Proiectilul avea să străbată un lung drum mai departe în stratul de ozon. Asasinul, în schimb, se prăbuşi în braţele deschise ale lui Ryan.

— Îl afectează foarte tare clima, le spuse Ryan puştilor din jurul său. Hai, Sam, înapoi în pat cu tine!

Ryan strânse cadavrul şi îl trase de lângă scenă. Foarte puţini spectatori observaseră mişcarea. Căldura sufocantă şi excesele nopţii precedente îşi făceau din plin simţită prezenţa printre studenţi. Welton era norocos dacă îl mai asculta cineva bătând câmpii. Ryan încerca din greu să-şi păstreze echilibrul, în timp ce-l trăgea pe asasin prin mulţime. Ajunseră în centrul pajiştii când unul dintre paznici îi remarcă şi se apropie de ei. Îl recunoscu imediat pe Laing.

— Te joci de-a doctorul acum?

— Nu, doar las un colet.

— Dacă a reuşit să se îmbete în halul ăsta, o să fie în stare să ajungă şi acasă.

Intrară într-un pavilion. Nimeni nu-i putea vedea acolo. Ryan lăsă cadavrul să se prăbuşească pe podea.

— Hei, nici eu nu-i simpatizez foarte tare, dar datoria noastră e să-i protejăm! Măcar până la absolvire.

Ryan smulse mantia asasinului, descoperindu-i armura, pistolul şi o foarte curată gaură în piept.

— Nu cred că tipul ăsta va mai ajunge la absolvire. Şi sunt foarte sigur că nici nu e student.

Paznicul îşi căscă ochii. Făcu un pas înapoi, se împletici şi se rezemă de peretele rece de ardezie. Ryan bănui că tipul nu făcuse niciodată altceva decât să apostrofeze studenţii.

— Ia-l de aici! Şi cheamă poliţia! Fă-ţi datoria!

Paznicul se bâlbâi.

— Da, domnule. Da.

Ryan îl lăsă singur să se lupte cu cadavrul. Reveni în căldura după-amiezii pentru a-l asculta pe Welton rostindu-şi discursul. Înciudat, admise în sinea sa că îl simpatiza pe acest om şi se bucura că lucrurile nu luaseră o întorsătură urâtă.

— Aceasta este caracteristica unui sistem fără valori. Lumea noastră se bazează pe conexiuni autodistructive, nu pe elementele constitutive. Dacă un copac se prăbuşeşte în pădure, sunetul său nu se bazează pe fizică şi pe gravitaţie, ci pe efectul său asupra maselor. Într-un astfel de mediu, succesul devine relativ. Permiteţi-mi să vă clarific misiunea. Astăzi, succesul poate fi determinat de maximizarea cantităţii de informaţii pe care o asimilaţi. Trebuie să deveniţi un punct nodal, prin care circulă fluxul de informaţii global. Aceste puncte nodale care vor reuşi să îşi creeze un auditoriu, prin natura lucrurilor, vor atrage şi alte puncte nodale. Acelea care nu vor fi în stare de acest lucru se vor pierde în circuitul datelor şi vor dispărea.

Există milioane de site-uri de ştiri în spaţiul virtual. Şi, cu toată această cantitate, foarte puţine organizaţii stabilesc ce anume informaţii primiţi. De ce, având în vedere oferta imensă, există doar câţiva care controlează o putere enormă? Deoarece aceste site-uri, prin publicitate, conţinut şi cantităţi uriaşe de bani, au construit reţele mult mai mari decât restul. Odată formată reţeaua, site-ul devine un punct nodal şi este de neoprit. Este atinsă o viteză maximă de diseminare, iar aceste puncte nodale încep să manipuleze informaţia distribuită prin intermediul lor.

Dacă nu reuşiţi să forţaţi acest curent de conexiuni, veţi

deveni acel copac a cărui cădere va rămâne neobservată. Indiferent de cât de tare ţipaţi, nu veţi fi auziţi. Vă urez succes!

Publicul se trezi din toropeală pentru a-i oferi lui Welton ovaţiile meritate. Ryan se trezi el însuşi aplaudând, vrăjit de charisma protejatului său. Pentru o secundă, îi întâlni privirea lui Welton. Acesta zâmbi. Ryan dădu aprobator din cap. Apoi, Welton coborî în mulţime în aria securizată de Laing.

— Ţi-a plăcut discursul?

— L-am cam ratat, în mare parte.

— Am observat. Aminteşte-mi să nu te supăr niciodată, domnule Laing. Bietul om n-a văzut ce-l loveşte.

— Ca şi cel care l-a angajat?

Welton rânji.

— Touché. Suntem amândoi adepţi ai măsurilor violente. Şi am supravieţuit bătăliei de astăzi. E timpul, deci, să sărbătorim.

Welton îl atinse pe Ryan pe umăr, după care se îndreptă din nou spre mulţime. Ryan îl urmă îndeaproape.

Câteva minute mai târziu, Welton era la adăpost alături de câţiva prieteni în ceea ce lui îi plăcea să numească un club pentru mâncat. Câteva proprietăţi chiar la ieşirea din campusul Universităţii, cluburile pentru luat masa din Princeton păstraseră aura de eleganţă şi exclusivism a cluburilor de altădată. Welton făcea parte din Clubul Cottage, un local construit în stilul american colonial. La intrare, Welton fusese salutat şi interpelat de toţi lingăii prezenţi. Chelnerii serveau acum aperitivele. Bărbaţi eleganţi şi femei pe măsură se alăturaseră studenţilor în ceea ce se anunţa a fi o beţie cruntă. Se pare că asta era tradiţia.

Ryan încerca să se relaxeze. Îndeplinindu-şi misiunea, îşi păstrase identitatea Echelon în siguranţă. Putea respira în linişte acum şi se putea odihni puţin înainte de întoarcerea lui Sarah şi, odată cu ea, a nebuniei prin care treceau. Şi totuşi, ceva indefinit îi zgândărea percepţia. În afara isteriei interminabile a roboţeilor, simţea o nelinişte iritantă. Cercetă localul. Învăţase de-a lungul anilor să se încreadă întotdeauna în instinct. Dacă îl folosea corect şi cu determinare, instinctul putea deveni o armă foarte periculoasă.

Laing se plimbă prin jur, luând o sticlă de bere de pe tava unui chelner. Sorbi o dată şi aproape că o scuipă pe podeaua de lemn. Avea un gust oribil. Mai încercă o înghiţitură şi i se păru

ceva mai bună. Nu din cauza berii avea acel gust oribil în gură, ci din cauza chelnerului. Acesta trecuse prin hol şi se îndreptase spre scări. Tipul avea ceva care emitea o grămadă de semnale. Unde roşii şi galbene se învârteau ameţitor, în timp ce tipul urca pe treptele largi.

Ryan îl urmă. În capătul scărilor, se afla o bibliotecă din lemn de stejar, cu câteva volume deschise în partea dreaptă. Ryan se întreba ce rost mai aveau aceste obiecte antice. Dar, de fapt, întregul loc avea un aer antic, frumos decorat şi cu gust, dar complet inutil. Chelnerul trecu prin bibliotecă şi apoi pe lângă mesele de snooker[20] şi de biliard. Ryan se opri o clipă pentru a admira fotografiile sepia de pe pereţi, pentru ca tipul să îl piardă din vedere înainte de a-l urma din nou.

După colţ, Ryan ajunse într-un coridor înghesuit, cu câteva uşi spre nicăieri. Ultima dintre ele se închise încet. Ryan o luă la goană pe hol şi, cu o mişcare abilă, deschise uşa subţire şi nimeri într-o anticameră mică, din care se ieşea pe o terasă. Chelnerul avea în mână un mic revolver, aţintit spre mulţime. Îl observă pe Ryan intrând, dar îşi menţinu poziţia.

Aproape că reuşi să tragă. Încordat la maxim, Laing parcurse cei doi metri într-o fracţiune de secundă. În timp ce-şi duse o mână în spaţiul dintre încărcător şi trăgaciul armei, celălalt braţ se întinsese şi îl doborî pe chelner la pământ. Omul se împletici, dar îşi reveni rapid şi se răsuci, ghemuindu-se. Ryan îi luase arma. Prea târziu, însă, Ryan îşi dădu seama că nu aceea era sursa semnalelor emise de chelner.

— Ryan Laing, rosti omul cu un dispreţ nedisimulat.

Grozav, încă un nenorocit care ştia mai multe decât el. Ryan îi trecu chipul prin memorie.

— Te cunosc?

— Nu cred. Dar noi te cunoaştem pe tine.

Ryan ridică arma, ţintindu-i piciorul. Omul începu să-şi ridice mâinile, simulând predarea. Când le întinse complet, un cablu electric subţire ţâşni din mâneca sa. Zbură spre Laing cu o lumină roşiatică, ceea ce era, de fapt, sursa aurei. Laing nu avea nici o şansă să-l rateze.

I se prinse de braţ, injectându-i ceva, după care dispăru imediat în mâneca chelnerului. Înfuriat, Laing se aruncă asupra adversarului său, răsucindu-se şi aplicându-i o lovitură cu

[20] Sport din categoria biliardului.

piciorul, menită să-l decapiteze pe nenorocit. Reuşi doar să-l zdruncine. Omul căzu în genunchi. Ryan se aplecă deasupra lui.

— Viruşii biologici nu au efect asupra mea, tipule! Doar mă enervează foarte tare!

Când omul îşi ridică privirea, Ryan îi zări şocat zâmbetul însângerat.

— Şi totuşi, parcă te simţi cam rău, nu-i aşa?

— De unde dracului ştii cum mă cheamă?

— Chiar dacă am ales izolarea, am continuat să te urmărim.

— Poftim?

Nu auzise bine sau tipul ăsta vorbea o grămadă de rahaturi? Ceva îl ameţi pe Ryan foarte tare. Roboţeii se agitau foarte tare.

— Ţi-am băgat un virus, Laing, într-adevăr. Dar nu biologic, ci digital.

Ryan îl privi şocat. Deci omul ăsta ştia despre existenţa roboţeilor. Cum altfel ar fi putut utiliza o astfel de armă? Ce mama dracului se întâmpla de fapt?

— Şi destul de virulent, după cum se vede.

Ryan se împleteci, în timp ce chelnerul se ridica, schimbându-şi poziţiile. Omul luă pistolul din mâna lui Ryan şi se îndreptă spre fereastră.

— Nu… şopti Ryan.

— Crede-mă, e cea mai bună soluţie. Visele lui Welton trebuie să se sfârşească.

O flacără puternică se aprinse în interiorul lui Ryan. Roboţeii se mişcau fără sens prin corpul său, isterizaţi. Îi determinau reacţii nervoase, provocându-i convulsii.

Asasinul privi mulţimea de jos. Îşi ridică arma şi ţinti victima. Ryan vedea totul printr-un văl de teamă, complet zdruncinat în interior. Îşi luă avânt şi se aruncă peste sursa durerii sale. Îl lovi pe adversar într-o parte, dărâmându-l. Pistolul se prăbuşi pe podea. Ryan încerca disperat să-şi controleze convulsiile. Cablurile electrice din mânecile asasinului îşi făcură din nou apariţia, înţepându-l pe Ryan încontinuu. El ignora durerea. Moartea ar fi fost o uşurare enormă pentru el. Omul se lupta din greu, încercând să se apere.

— Mori odată! urlă el.

— Mor, dar te iau cu mine, răspunse Ryan.

— Nu! Trebuie să-mi îndeplinesc misiunea!

— Nu în timpul serviciului meu, nenorocitule!

Ryan îi anihilă braţele. Le permitea electrozilor să-l înţepe în continuare şi se năpusti asupra gâtului asasinului. Omul se apăra din greu. Dar Ryan nu se lăsă învins. O lovitură finală. Şi omul nu mai mişcă. Faţa lui încremeni şi reuşi să scoată un singur cuvânt odată cu răsuflarea finală. Ryan îl auzi cu greu prin propriul său tumult interior:

— Elysium[21]...

[21] O regiune nordică pe planeta Marte.

19

În timp ce postura de fantomă prezenta ceva avantaje, încercarea de a nu lăsa nici un fel de urme era o luptă continuă. Să ajungi din Alaska în New Jersey fără ca nimeni să observe chestia asta presupunea ceva creativitate. „Glonţul”, trenul de mare viteză, nu putea fi o opţiune, deoarece ar fi fost identificată de sistemul de securitate. Deşi Echelon-ul nu opera la capacitate maximă, Sarah nu putea risca să lase semnale electronice.

Aşa că alesese o maşină. Închiriase o maşină folosind-o pe Gwen, identitatea digitală a lui Tex. În timp ce Sarah se amuzase de construcţia erotică a prezenţei digitale, trebuia totuşi să-i recunoască ingeniozitatea. Puicuţa era o acoperire perfectă. Sarah bănuia că Tex avea nişte scopuri destul de triviale creând asemenea păpuşi virtuale.

În aşteptarea maşinii la o staţie în afara oraşului Nome, Sarah pipăi placa de memorie găsită la postul de interceptare. Privi în jur circumspectă, dar nimeni nu părea s-o observe, îi desfăcu carcasa, fiind fascinată de suprafaţa extrem de netedă. Obţinerea codului din acea relicvă avea să fie al naibii de greu.

Maşina sosi, adusă de un angajat al companiei. Sarah plăti pentru cafeaua trezită şi ieşi. La maşină, introduse un cod şi portiera se deschise. Nu era vreo frumuseţe. De un verde închis în exterior şi cu scaune de piele artificială de un gri tocit. Alesese un model complet automat, pentru a evita controalele de pe autostrăzile electrificate.

Sarah se făcu comodă, porni motorul şi se aşternu la drum, arzând kilometrii. Nimeni nu se chinuise să instaleze amprente electronice la drumurile provinciale. Ceea ce însemna că, pe aceste porţiuni, trebuia să conducă ea însăşi maşina. Şi, în timp ce îşi îngăduia slăbiciunea pentru motociclete, maşinile o plictiseau foarte tare. Nu îi plăcea să se simtă închisă ca într-o cutie. Dar după vreo mie de kilometri şi un litru de cafea, se simţi acaparată de relaxarea şofatului. Sarah se obişnui cu liniile blânde ale peisajului de ţară, ale câmpiilor din Dakota şi ale reliefului simetric din centrul vestului. Umărul îi pulsa încă, iar capul o durea foarte tare. Căldura maşinii era dată la maxim. Dacă nu va mai vedea niciodată zăpadă ar fi extrem de bine.

Drumul cu maşina îi lua foarte mult timp. Iar timpul te forţa

să-ţi aminteşti tot felul de lucruri, ceea ce ea nu se simţea pregătită să facă. Trecu în viteză peste câmpuri de porumb şi grâu, pe la graniţa Marilor Lacuri. Acolo se născuse şi crescuse în Chicago. Topografia locului era neschimbată, familiară şi niciodată uitată. Dar peisajul n-o emoţiona deloc. Copilăria reprezenta un vid pentru Sarah.

Fusese un copil iubit de părinţi, care îi satisfăcuseră toate nevoile materiale. Amândoi fuseseră programatori în cadrul unor corporaţii imense, creatori de coduri. Avusese o copilărie normală, plăcută, chiar uşor plictisitoare. Un văl de fericire se aşternuse peste acea perioadă, pentru a masca însă o pustietate emoţională. Cele mai vechi amintiri erau confuze, pline de revoltă. Nu se încadrase deloc în atmosfera familială, în sistemul complet privat de trăiri emoţionale creat de părinţii săi.

Învăţase foarte mult de la ei. Îi oferiseră puritatea elegantă a cifrelor şi a matricelor într-o lume haotică. Ştiinţa lor îi formaseră abilităţi remarcabile. Le mulţumea părinţilor pentru aceste avantaje. Dar viaţa ei se rezuma la spaţiul virtual. Acolo îşi găsise prieteni, iubiţi, relaţii. Plecase din Chicago şi nu mai privise niciodată în urmă. Din când în când, se conecta cu părinţii ei în spaţiul virtual, pentru a-i întreba de sănătate. Pe ei nu-i deranja atitudinea asta. Iar conversaţia cu ei o chinuia teribil.

Sarah privi peisajul înceţoşat şi se lăsă pradă amintirilor. Denumirea de „Marile lacuri” nu mai era demult valabilă, fiind doar o reminiscenţă a vremurilor trecute. Exista încă apă în acele lacuri, undeva chiar în centrul lor, fiind însă nişte fisuri inundate pe care climatul în schimbare nu reuşise încă să le usuce de tot. Restul era o întindere umedă a ceea ce fusese cândva malul râurilor. Copil fiind, Sarah explorase navele descompuse de pe acea întindere, în mare parte din cauză că părinţii îi interziseseră acest lucru.

Încercă să alunge aceste amintiri, zburând pe lângă ele cu viteza cu care se deplasa. Extrase un cântec al formaţiei sale din spaţiul virtual. O greşeală. Muzica se aşternu peste furia adâncă stârnită de amintirea părinţilor. Şi o înlocui cu o durere puternică, profundă, copleşitoare, care ameninţa să o sufoce. Ritmul înţepător de rock al melodiei îi străpunse sufletul. Furia şi exuberanţa cu care cânta Elaine îi stârni un şiroi de lacrimi.

Sarah opri maşina, ieşi şi se apropie de marginea străzii, unde

asfaltul ceda locul ţărânei. Linişte, deplină şi totală. Nimeni nu mai încerca să îmbunătăţească aspectul străzilor, care păreau acum nişte vechituri uitate. Printre lacrimile fierbinţi, Sarah încercă să privească în zare. Nu se vedea decât griul vâscos al ceţii. Iar depărtarea se amesteca cu negrul înserării, cedându-i uşor.

Liniştea încremenită găzduia fantome. Pe Elaine. Sarah era copleşită de jale, care o dobora încet. Răcni în lumina neagră a înserării. Nici un ecou. Urlă din nou, exprimându-şi furia, pierderea, teama. Urlete ei treceau prin aerul dens, ca înţepătura unor ace. Sfida tăcerea din jurul ei. Dar, încet, absurditatea gestului său, de a sta pe marginea drumului urlând ca o nebună, îi deveni evidentă. Furia i se potoli, revenind în adâncul sufletului. I se opriră şi lacrimile, iar gâtul îl simţea uscat şi dureros. Se târî înapoi la maşină şi plecă.

Fiind din nou în mişcare, simţi o dorinţă puternică de a-l vedea pe Ryan. Aproape că se conectă cu el, dar se răzgândi în ultima clipă. Oricine era el, de fapt, în spatele prezenţei acelor roboţei, fiinţa lui atârna de un fir de aţă. Şi nu-şi putea permite ca emoţiile să-i întunece capacitatea analitică. Poate că moştenise mai mult de la părinţii ei decât era pregătită să accepte.

Sarah făcu rapid nişte calcule, iar rezultatul lor o înfundă şi mai tare în scaunul maşinii. Şansele lor de a supravieţui până săptămâna viitoare erau o idee mai mari decât zero. Foarte bine, se gândi ea. Oricum, se duce totul dracului. Mai bine să descoperi drumul decât să înghiţi praful. Dădu drumul muzicii şi plecă mai departe. Frânturi de realitate treceau în viteză pe lângă ea. Gândurile i se topiră în peisajul înceţoşat, amestecându-se cu trecutul, cu prezentul şi cu viitorul.

După alte câteva ore şi mulţi kilometri plictisitori, Sarah se apropie de enclava de la Princeton. Încercă să se conecteze cu Ryan şi imediat simţi virusul. Ea nu îi spunea aşa, evident. Ea îl numea un val de bâlbâieli electronice care o invadară imediat ce încercă să se conecteze. Imediat o apucă o nouă durere de cap.

— Ryan, ce dracului se întâmplă?

Primi un răspuns, dar nu era ceva omenesc. Dacă era o replică a roboţeilor, nu era de mirare că Laing era devastat.

Neştiind unde să-l caute, Sarah îl localiză pe Welton. Îl găsi îmbrâncit de zor în afara unei proprietăţi în stil colonial. În faţa

lui, o maşină de serviciu transporta afară un cadavru într-un sac de plastic. Inima lui Sarah se opri. O presimţire a morţii o copleşi. Alergă peste aleea pietruită şi smulse sacul de pe cadavru. Nu era Laing. O cuprinse panica, iar în jurul său se adunară o grămadă de oameni, privind-o. Pentru o clipă, chiar şi agentul de securitate al lui Welton rămăsese uimit. Chiar şi privirea lui Welton stârni noi temeri în inima ei. Figura lui părea surprinsă, apoi o recunoscu.

Ochii lui Welton se liniştiră rapid. O prinse pe Sarah de braţ şi o trase în interiorul limuzinei sale. Ea se împotrivi iniţial, dar îşi dădu seama că nu ar face decât să atragă şi mai mult atenţia. Când observă silueta chircită a lui Laing pe scaunul din spate, îi permise lui Welton s-o tragă înăuntru. Portiera se închise, iar Welton îşi ocupă locul.

Sarah se împletici până la Laing.

— Ryan. Laing!?

Nici o reacţie. Ochii lui erau încremeniţi. Sarah se întoarse spre Welton.

— Mi-a salvat viaţa. De două ori, spuse Welton.

— Ce-a păţit?

— A fost injectat cu ceva. Îi afectează creierul.

— Unde îl duci?

— Eu am grijă de oamenii mei.

Ochii lui se întâlniră cu ochii ei.

— Mă cunoşti? întrebă Sarah.

Welton zâmbi.

— Laing m-a informat că este posibil ca serviciul de securitate al Arabiei Saudite să trimită un al doilea agent în această misiune.

Sarah era foarte sigură că Laing nu spusese aşa ceva.

— Unde mergem?

— Bănuiesc că preferi să dispară din peisajul public, nu-i aşa?

Sarah nu răspunse, aşa că Welton continuă.

— Am o clădire pe strada Washington. Are în dotare un cabinet medical foarte performant.

Trecură în viteză pe lângă lacul Carnegie şi apoi pe lângă o clădire plăcută de birouri, dar care prinsese şi zile mai bune. Welton observă privirea sceptică a lui Sarah.

— E ceva mai mult decât pare. Am găsit-o cu ceva ani în urmă. A fost un laborator al NSA.

Numele creatorului sistemului Echelon stârni fiori pe spinarea lui Sarah.

— Şi acum este în proprietatea ta?

— Speram că zidurile nu pot vorbi, îi răspunse el cu o sclipire în ochi.

— Probabil că mai mult ascultă.

Welton râse.

— Probabil. Oricum, clădirea oferă foarte multe avantaje.

Maşina alunecă încet într-o parcare subterană. O echipă medicală o ajută pe Sarah să-l aşeze pe Laing pe o targă. Îl transportară rapid prin garaj şi apoi pe holurile fluorescente ale clădirii. Nu prea aveau şanse să scape de acolo. Welton dotase probabil vechile sisteme de securitate cu tehnologia laserului. Şi nu avea să dureze prea mult până ce oamenii de ştiinţă ai lui Welton să observe că Laing nu era în totalitate uman. Şi atunci Ryan avea să înceapă o nouă viaţă în postura de cobai. Targa îşi continua traseul, împinsă de asistenţi. Sarah se chinui să rămână aproape de Ryan.

Trecură prin uşile de metal într-un fel de cameră de spital. Un doctor conectă targa la aparatele montate în perete. Pe ecrane apărură semnalele vitale ale lui Ryan. Niciunul nu funcţiona normal. Fiecare grafic avea impulsuri rapide. Doctorul se pregătea să instaleze o perfuzie. Sarah nu putea permite aşa ceva. Când doctorul ridică braţul lui Laing pentru a înfige acul siringii, Sarah îşi făcu loc cu coatele pentru a ajunge la el. Îi prinse mâna doctorului chiar înainte de a înfige acul, îndoindu-i braţul şi smulgându-i siringa. O dâră de sânge gri se scurse din braţul lui Laing. Îşi trecu rapid mâna peste ea, sperând că nu observase nimeni.

Ceilalţi medici încremeniseră uluiţi.

— Nu-l atinge! Orice intruziune chirurgicală declanşează un sistem de autodistrugere!

— Dar e pe moarte! spuse medicul, frecţionându-şi braţul.

— Nu mai aveţi ce salva dacă interveniţi chirurgical. Sunt sisteme de siguranţă instalate în toţi agenţii de securitate saudiţi.

Welton se apropie:

— Arabia Saudită injectează pilule otrăvite în agenţii săi?

— Normal. Oricine ştie că agenţii saudiţi mor înainte de a ceda. Ceea ce îi face mai vulnerabili la chips-uri decât la

informaţii. Şi nu pierdem prea mulţi.

Welton o privi. Ea îi susţinu privirea, sperând că niciunul dintre asistenţii medicali nu fusese recent în Arabia Saudită. Welton îşi întoarse privirea şi se apropie de monitoare:

— Deci îl lăsăm să moară?

— Trebuie să dezactivez pilula. Lăsaţi-mă singură cu el zece minute şi după aceea puteţi să ciopârţiţi cât vreţi.

Medicul se uită la Welton.

— Domnule, omul ăsta nu mai trăieşte zece minute.

— Va trăi dacă mă lăsaţi să-mi fac datoria, spuse Sarah.

Bâzâitul semnalelor lui Ryan umpleau camera. În cele din urmă, Welton aprobă, iar tot personalul se retrase din încăpere. Welton însă rămăsese pe loc, iar Sarah aştepta. El înţelese că ea nu va face nimic în prezenţa lui, zâmbi şi ieşi, trăgând uşa în urma sa. Sarah oftă uşurată.

Se uită la Ryan. Îi trase o palmă pe obraz. Nimic. Încercă să se conecteze cu el în spaţiul virtual, dar se lovi de zgomotul său interior. Auzi fiecare conexiune din circuitul lui Ryan în aceeaşi secundă şi se retrase imediat. Avea nevoie de ajutor. Madda.

Nu avea cum să treacă de porţile Echelonului în zece minute. Spera să aibă şansa să-l găsească în spaţiul virtual. Se asigură că uşa era încuiată, se apropie de terminal şi se conectă. Trecu de sistemul de securitate al lui Welton şi de matricea fluxului de informaţii de câteva ori pentru a-şi pierde urma, după care căută identitatea digitală a lui Tex. Gwen era la fel de apetisantă ca întotdeauna. O momeală perfectă pentru un geniu frustrat. Sarah se strecură în hologramă, ignorând senzaţiile de excitaţie pe care i le provoca mişcarea prin spaţiu. Căută printre locuri specifice jocului de scrimă. Nu erau prea multe. Din fericire, pe Madda nu îl pasiona fotbalul.

Îl descoperi într-o reprezentaţie în Portugalia secolului nouăsprezece. Madda avea un mic atelier cu o terasă amenajată la intrare, în mijlocul căreia susura apa cristalină a unei fântâni. Sarah intră pe terasă şi privi înăuntru, unde Madda fanda în faţă şi în spate în faţa unui adversar. Fără a avea timp de pierdut, Sarah năvăli în atelier. Cei doi îi observară prezenţa, dar îşi continuară duelul.

— Caut un maestru, spuse ea.

— Sunt ocupat, răspunse Madda. Vino mai târziu.

— Am nevoie de tine acum, insistă ea.

Vocea ei languroasă îl făcu pe Madda să se împiedice. Adversarul său profită de avantaj.

— Mai târziu, rosti el, revenindu-şi.

Sarah nu avea timp pentru aşa ceva. Înhaţă o sabie de pe perete, o răsuci pentru a-i simţi greutatea, după care o azvârli spre cei doi. Sabia se roti de câteva ori în aer, apoi se înfipse direct în spatele adversarului lui Madda. Omul se arcui surprins, după care se prăbuşi, în timp ce robotul siteului îl informa despre moartea sa şi despre anularea hologramei.

— E nevoie de îndemânare pentru a înfige o sabie în felul ăsta, spuse Madda, uşor admirativ.

— Sau un calcul foarte exact.

— Dacă e atât de exact, atunci vei fi un ucenic foarte bun.

Sabia adversarului rămăsese la picioarele lui Madda. El o aruncă spre ea cu o răsucire a piciorului. Sarah o prinse din zbor la timp pentru a-i para atacul.

— Meriţi toată atenţia, într-adevăr.

— Lasă rahaturile, Madda. Am nevoie de ajutorul tău.

Faţa lui Madda păli.

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Lucrăm în acelaşi domeniu.

Şocul lui Madda se transformă în furie. nici un agent Echelon nu îl putea contacta în afara Centralei. O atacă din nou, sabia sa pârjolind aerul dintre ei. Chiar din primul moment al atacului său, Sarah se rostogoli pe podea, iar sabia lui Madda îi ţinti gâtul.

— Avem un prieten comun, se bâlbâi ea. Are necazuri. Nu pot trece prin canalele specifice, nu am timp.

— Eu nu am prieteni.

Vocea lui îngheţă atmosfera. Îi zgârie gâtul, şi în urma sabiei apăru o dâră de sânge. Holograma lui Sarah clipi.

— Ryan mi-a spus altceva, spuse ea.

Sabia se îndepărtă.

— Cine eşti?

— Nu contează. Uite ce se întâmplă în capul lui Ryan. Trebuie să mă ajuţi să-l repar.

Sarah împinse sabia şi îl prinse de mână, găsindu-i conexiunea. Apoi descărcă un clip cu isteria din interiorul lui Ryan.

Şocul îl zdruncină pe Madda. Se rostogoli, împleticindu-se,

complet ameţit. Sarah sări lângă el şi îi trase o palmă puternică.

— Madda! Am nevoie de ajutor acum!

— Doamne, chiar este el!

— Ce se întâmplă cu el?

Madda îşi ridică privirea, încercând să-şi dea seama dacă putea avea încredere în nimfa de lângă el. Vocea ei disperată îl convinse.

— Probabil că are un virus. Un virus care-i afectează… prietenii.

Sarah înţelese imediat ce voia să spună.

— Oh, nu.

— Dacă semnalele lor sunt virusate, îl vor mânca de viu.

— Pot devirusa sistemul?

— Nu cred, nu în timp suficient. Trebuie să resetezi totul.

— Să resetez o persoană. Cum fac asta?

— Te-ar ajuta un puls electromagnetic, dar bănuiesc că nu ai tehnologie nucleară la îndemână. Aşa că trebuie să-l electrocutezi. Şi nu uşor. Restartarea necesită o cantitate mare de energie. Destul cât să-l omoare de câteva ori.

— Să-l omoare? Şi-l vor putea roboţeii aduce înapoi după aceea?

— Nu ştiu. Dar oricum va muri şi dacă nu încerci chestia asta.

Sarah îşi dorea ca Madda să se chinuiască mai mult, să găsească o altă soluţie, ceva mai puţin riscant. Dar nu era timp. Nu se mai deranjă să-şi ia la revedere. Nici măcar cu o extracţie standard din spaţiul virtual. Ridică pur şi simplu sabia şi şi-o înfipse în stomac. Ultima imagine cu care rămase Madda era cea a sângelui pulsând din pieptul ei perfect.

Gândurile lui Ryan se mişcau ca smoala. Se agăţa cu disperare de ultimele rămăşiţe ale sănătăţii sale mentale în tumultul întunecat de informaţii care-i înnebuneau sistemul nervos. Nu reuşea mare lucru, încerca să plutească, să se detaşeze de vâltoarea neagră de biţi dinăuntrul lui. Dar îl trăgeau înapoi.

O zguduitură albă împrăştie întunericul şi toată fiinţa lui totodată. Mintea sa deveni un obiect pierdut într-o gaură neagră, lărgindu-se la infinit. Dacă şi-ar mai fi simţit şinele, cu siguranţă ar fi fost îngrozit. În acea condiţie însă nu observă decât biţii din interiorul său împrăştiindu-se în pustietate şi dispărând. Conştienţa era dureroasă. Se opri asupra singurului

reper coeziv: viteza. Oriunde se afla, orice devenise acum, toţi biţii săi se acceleraseră, mişcându-se într-o singură direcţie, mai repede şi mai repede. Se agăţă de această senzaţie cu o ferocitate primordială.

Un licăr de lumină apăru în vâltoare. Se îndreptă spre ea. Descoperi ceva nou în toată acea gaură neagră a morţii creierului. Haosul biţilor, amintirile şi amprenta roboţeilor din care fusese odată alcătuit Ryan Laing se scurgea prin acea gaură de iepure. În timp ce aluneca prin nimic, Ryan începu să-şi recunoască din nou proprii parametri. Îşi aminti de sine, îşi adună gândurile, amintirile şi plăcerile recăpătară formă. O mare parte din personalitatea lui Ryan Laing se recompuse din acel licăr de lumină. Simţi, în final, un moment de linişte.

Apoi, însă, roboţeii se restartară şi amprenta lor străină îl înfăşură din nou. El se luptă în interiorul acestui înveliş. În cele din urmă, întreg sistemul se reîncărcă, roboţeii îşi reporniră zumzetul lor caracteristic şi, în timp ce însuşi acest zgomot părea o tortură, era ceva ce Ryan putea să îndure, cel puţin. Îşi recăpătă puterea de a se mişca, de a trăi.

Laing deschise ochii exact în burta bestiei.

20

Sarah se aplecă deasupra lui, frecând una de alta o pereche de contacte de surescitare. Smulsese cablul din aparat şi-l introdusese direct în sursa de energie a încăperii. După câteva şocuri electrice repetate, reuşise să coboare umbra morţii peste Ryan. Cu fiecare şoc, mintea ei ameţea tot mai tare, îngrozită de gestul de ucidere premeditată. Principii foarte adânc înrădăcinate, scurt-circuitate printr-un act intenţionat. Semnele vitale ale lui Ryan se stinseseră după al patrulea şoc.

Îşi luase din nou poziţia necesară pentru a-l electrocuta din nou, cu ochii înlăcrimaţi din cauza duhorii de păr şi piele arse. Laing îi prinse mâna înainte ca ea să-l poată atinge. Sarah tresări. Faţa ei se umplu de o expresie largă de uşurare.

Când mâna ei era încă prinsă în strânsoarea lui Ryan, uşa se deschise de perete şi agenţii de securitate năvăliră înăuntru. O imobilizară pe Sarah, trăgând-o departe de Ryan. El se ridică de pe targă, se clătină şi reuşi să-l lovească pe cel mai apropiat gardian. Omul se prăbuşi. Ryan se răsuci în timp ce un alt gardian se apropia de el. Folosi greutatea acestuia pentru a-l arunca pe spate, reuşind între timp să-i smulgă arma din toc. Laing ajunsese lângă gardianul de lângă Sarah exact în clipa în care acesta îşi scosese arma.

Welton năvăli înăuntru, la timp pentru a opri încăierarea:

— Potoleşte-te, domnule Laing. Oamenii aceştia se află aici pentru a te proteja. Credeam că eşti asasinat.

Tremurând şi puţin ameţit, Ryan încercă să-şi găsească echilibrul. Nu avea altceva de ales decât să accepte această variantă. Îi dădu drumul pistolului şi se aşeză pe podea. Welton zâmbi şi îi făcu semn gardianului să o elibereze pe Sarah. Ea alergă spre Ryan şi îl ajută să se urce înapoi în pat.

— Cu prieteni ca ea, cine mai are nevoie de duşmani? spuse Welton.

Ea îl ignoră, la fel şi pe ceilalţi, şi se aplecă lângă urechea lui Laing.

— Nu am avut de ales.

El se retrase şi o privi în ochi, înţelegător şi recunoscător.

Sarah se întoarse spre Welton:

— Nu reuşeam să anulez pilula otrăvitoare. Era singura opţiune.

— Da, da, sunt sigur că aşa e, spuse Welton.

Medicul studie semnele vitale ale lui Ryan, încă reprezentate pe ecrane.

— În fine, nu ştiu sigur ce ai făcut, de fapt, dar şocul electric l-a readus la viaţă. Probabil că fusese injectat cu un destabilizator temporar al sistemului neurologic. Dar e ciudat totuşi că şi-a revenit atât de repede…

Omul nu-şi termină fraza, pierdut în propriile gânduri.

Welton tăcu şi el o clipă, după care i se adresă lui Sarah:

— Vino, să-l lăsăm pe acest om să se odihnească. Iar tu vei fi oaspetele meu la cină. Sunt lihnit.

Welton o invită pe Sarah să meargă înainte. Laing încuviinţă, iar ea acceptă bombănind şi se îndepărtă, cu restul gardienilor în urma sa. Ryan şi Welton se priviră un timp în ochi. Welton nu era un tip obişnuit să se simtă recunoscător. Iar simpla încercare de a trăi senzaţia îi încordă trăsăturile feţei.

— Cu plăcere, spuse Ryan cu voce slăbită.

Figura lui Welton se relaxă. Zâmbi.

— Ei, în fine, a fost doar începutul, Laing. Avem un drum lung de parcurs împreună.

Ryan se lăsă pradă somnului, fără a încerca să răspundă. Pentru prima dată în câteva luni, adormi uşor.

Luară cina printre relicve. Aparatură dintr-o altă eră umplea încăperea.

— Este o criptă, spuse Welton, dând glas gândurilor lui Sarah.

— Ce reprezintă toate astea?

— Unelte dintr-o altă epocă.

— Şi la ce i-ar putea folosi această tehnologie unei companii ca cea pe care o conduci tu?

Welton zâmbi:

— Încearcă porumbul. E o mâncare specifică acestei zone.

Printre monitoare antice şi terminale, un birou de oţel fusese curăţat şi pregătit pentru servirea cinei. Lumina slabă a lumânărilor evidenţia, cumva, şi mai mult sterilitatea încăperii. Chiar şi postul de interceptare de la Oceanul Arctic sugera mai multă căldură ambientală. Sarah simţi marginea cutiei în care se afla hard-disk-ul împingându-i şoldul. Oare cât ar fi plătit Welton pentru o astfel de piesă antică? Viaţa ei era mult mai puţin valoroasă în comparaţie cu acea placă.

— Îţi mulţumesc pentru… pentru ajutorul dat lui Ryan, îi spuse ea.

— Măcar atât puteam face. Aveţi nişte reguli foarte ciudate voi, agenţii saudiţi. Ai fost foarte aproape de moarte astăzi.

— Ca şi dumneavoastră, domnule.

— Şi, totuşi, iată-ne pe amândoi, mâncând porumb înconjuraţi de bunicii calculatoarelor de azi.

— Nu e un decor foarte elegant, spuse ea, privind unităţile masive şi pătrăţoase.

— Complet adevărat. Sunt dure şi inutile. Dar, la acea vreme… NSA era cea mai bună agenţie în domeniu.

Sarah simţi cum bătăile inimii i se accelerară incontrolabil. Cu siguranţă că Welton auzise zvonurile despre Echelon, dar nu putea şti sigur că organizaţia chiar exista sau că Sarah era agent în cadrul ei. Deşi jocul lui o intriga, Sarah simţea că, de fapt, el urmărea să afle ceva.

— Nu cunosc prea bine istoria Agenţiei Naţionale de Securitate. Eu lucrez pe operativ, nu pe interceptarea telecomunicaţiilor, spuse ea.

— Este o poveste fascinantă. NSA nu mai reprezintă mare lucru acum, este doar o organizaţie demodată în subordinea unui guvern ineficient. Dar NSA-ul a creat calea dezvoltării tehnologice de astăzi. Acum se zbate doar pentru nişte fărâmiţe, alături de alţi neputincioşi.

— În timp ce clanul tău de la Calsoft aleargă pe caii cei mari?

Welton chicoti:

— Nu, Sarah. Noi suntem doar nişte verigi ale unui lanţ mult mai mare. Furnici care urmează orbeşte ordine pe care nu le înţeleg.

— Unele furnici înţeleg mai mult decât altele.

— Într-adevăr, dar asta contează prea puţin. Capacitatea de înţelegere a unei furnici nu afectează percepţia grupului şi nici chiar propriul ei destin, aş putea spune.

— Hm, nu mă aşteptam la o filosofie atât de resemnată de la însuşi regele.

— Eu reuşesc în munca mea pentru că înţeleg regulile jocului. Nu foarte mulţi întrezăresc matricile care ne guvernează lumea.

Sarah suspină. Nu se pricepea foarte bine să-şi ascundă emoţiile. Acestea i se citeau foarte clar în expresia feţei, fiind la fel de uşor de descifrat pentru Welton ca şi un episod de

telenovelă.

Ea încercă să pară naivă:

— Chiar şi din postura de ofiţer de informaţii, înţeleg foarte puţin matricile.

— Deoarece priveşti evenimentele dintr-o perspectivă limitată. Într-adevăr, în ultima vreme, am avut parte de câteva deturnări, dar matricile se menţin în continuare.

— Deturnări? Lumea se duce de râpă. Nu e nevoie de o perspectivă foarte largă pentru a înţelege asta. Arată de parcă umanitatea a luat foc în totalitate şi dintr-odată. Dacă suntem doar nişte furnici, înseamnă că toată colonia noastră tocmai a fost gazată.

— Probabil.

O privi.

— Sau poate este doar un duel între reginele coloniei.

— Coloniile pot trăi ani întregi cu mai multe regine simultan. Normal, conflictul este inevitabil. Şi în acest timp, colonia are de suferit.

Gândurile se succedau rapid în mintea lui Sarah, confuzia şi teama împiedicând o separare clară între cauză şi efect. Acest om era cu mult mai periculos decât îşi închipuia cineva. Dar, cu scopul de a anihila această ameninţare, Echelon decisese să-l cultive pe Welton, protejându-l după moartea lui Buist. Şi îşi aminti că exact vorbele lui Welton îi atrăseseră atenţia asupra lui Buist iniţial. Acel mesaj vocal stârnise un lanţ de reacţii care conduseseră în final la moartea lui Buist şi, implicit, la ascensiunea fulminantă a lui Welton la conducerea Calsoft. Oare trimisese acel mesaj vocal intenţionat? Imposibil. Dar Jason Sachs îi anulase investigaţiile atunci, după ce Ryan îl ucisese pe Buist. În anul care urmase, Echelon îl ridicase pe Welton, îl adusese la putere şi îl apărase. De ce? Când se aflase atât de aproape de a descoperi adevărul…

— Deci, dacă tu vei dori să devii noua regină, cine este de fapt competitorul tău?

Sarah încerca să menţină conversaţia, păstrându-şi, în acelaşi timp, claritatea gândurilor.

— Nu am iluzii de mărire, Sarah. Pur şi simplu recunosc conflictul şi profit de avantaje.

Sarah se frământa. Ura chestia asta.

— Schimbă subiectul.

Ryan redescoperise conexiunea lor.

— Cu plăcere.

— Cu siguranţă profiţi de avantaje. Vinul este excelent. Nu am prea multe şanse de a gusta alcool în Arabia.

Arabia Saudită alesese să rămână o naţiune disonantă faţă de restul lumii, amestecând pasiunea obsesivă pentru tehnologie cu rămăşiţele unei religii feroce.

— Da, şi mie îmi place foarte mult. Am descoperit o casă de vinuri excelentă în Napa. Domeniile Auerbach. Ai ajuns acolo?

— Dumnezeule, tipul ăsta ştie tot!

— Nu se poate. Pur şi simplu nu se poate, răspunse Sarah.

— Nu, nu am fost acolo. Eu petrec mare parte a timpului în Europa. Doar de vreo două ori pe an ajung în America. Am participat la nişte degustări de vinuri pe Riviera franceză. E minunat acolo, nu crezi?

Figura lui Welton se relaxase imperceptibil, iar ochii săi căpătaseră seninătatea unui copil. Ea simţi cum el îşi pierde concentrarea faţă de prezenţa ei.

Sarah continuă să bălmăjească în continuare despre timpul pe care-l petrecuse în Franţa, iar el continua să-i răspundă politicos. Starea ei de tensiune începu să pălească încet, dar în acel moment se auzi un remix al formaţiei Mitena lui Agamemnon. Sarah se albi. Welton continua să vorbească, cu o expresie pierdută.

— Trebuie să dispărem imediat de aici!

— Tipul ăsta e mai rece ca moartea. Sunt sigură că ascunde ceva foarte urât în mânecă, răspunse ea.

— E uşor de ghicit. Umblă după bani. Vrea putere!

— Sper să ai dreptate. Iar eu sunt mai mult decât gata de plecare.

21

Welton îi reţinu în clădire pe toată perioada recuperării lui Ryan. În acele împrejurări, i se părea un gest firesc. Ryan dormise, mâncase şi le permisese roboţeilor să-l repare. Se simţea rănit şi zdruncinat până-n adâncul sufletului. Fiecare celulă din corpul său avea nevoie de îngrijire. Roboţeii continuau să emită semnale în interiorul lui, trimiţându-i semnale indescifrabile în minte, pentru care el nu avea nici un răspuns. Se trezi pierdut printre gânduri, la propriu. Avusese nevoie de câteva secunde bune pentru a-i răspunde lui Sarah sau chiar şi lumii din jurul său, fiind epuizat de haosul din interiorul său.

Sarah îl veghease mereu. Discutaseră despre subiecte irelevante, fiind conştienţi că sunt supravegheaţi. Sarah simţea prezenţa fizică străină. Un asistent, un doctor sau un gardian se afla în permanenţă prin preajma lor. Şi Ryan ştia asta, atmosfera din jur fiind roşiatică din pricina emisiilor electronice.

Aşa că, în realitate, discutaseră nimicuri, iar în mintea lor trecură la pasul următor. Sarah îi citise ştirile. Lumea era cuprinsă de nelinişte, manifestări paşnice devenind atacuri violente. În Detroit se produsese o revoltă civilă. În Mongolia erau greve. Atacuri religioase în Praga. Guvernele erau neputincioase, total nepregătite în faţa revoltei omenirii. Cetăţenii erau disperaţi şi îngroziţi, neştiind cu siguranţă care era sursa acestor manifestări violente.

Fiecare dintre aceste poveşti îi ridica lui Ryan nivelul adrenalinei, dar îi provoca şi greaţă în stomac. Se chinui să rămână calm şi să-şi alunge atacurile de panică. Sarah se opri din citit şi îi mângâie degetele, cât putea de tandru.

— *Ce se întâmplă?*

O grămadă de ani se topiră în neant. Armura de oţel construită în jurul sufletului se evaporă ca un abur. Ridicându-şi ochii spre ea, Ryan părea un copil, copilul din Colorado, fără nici un mijloc de apărare şi de a-şi controla emoţiile.

— *Totul arde-n flăcări. Echelon-ul nu putea învinge destinul.*

Ce putea să spună ea? îi strânse mâna până ce momentul acela avea să treacă.

— *Nu am ajuns încă atât de departe în dezastru, Ryan.*

Sarah îi strânse degetele, încercând să-l smulgă din amintirea flăcărilor devastatoare.

— Trebuie să decodăm placa acea de memorie.

— Mă depăşeşte, Ryan. Eu nu sunt istoric şi este mult prea periculos să *caut ajutor în spaţiul virtual Avem nevoie de un analist.*

— Nu există nici un expert în lumea asta pe care să putem conta.

— Probabil că nu. Am putea să i-o dăm lui Welton. Cred că specialiştii din această clădire ar putea sparge codul.

— Nici gând.

— Atunci nu văd decât o singură soluţie: Madda.

— Nu putem ajunge la el.

— Eu l-am contactat deja, în spaţiul virtual şi el ţi-a salvat viaţa. Meritele nu îmi revin mie în totalitate, apropo.

— O sa încerc să nu mai fiu o povară. Cum îţi e umărul?

O durea neîncetat, durerea fiind amplificată de senzaţiile de arsură ale degerăturilor care îi împânziseră corpul.

— Rămâi la subiect. Avem nevoie de Madda.

— Hai să plecăm întâi de aici. Şi apoi hotărâm ce plan nebunesc vom adapta în continuare.

— În regulă.

Când Ryan îşi recăpătă puterile, Welton le permise cu plăcere să plece, însoţindu-i personal până la porţile clădirii.

— Nu ai scăpat de pericole, domnule Welton, îi spuse Ryan.

— Niciunul dintre noi nu scapă de pericole. Dar tu ai făcut destule pentru mine. E timpul ca alţii să se ocupe de treaba asta.

Welton îi întinse mâna lui Laing şi o sărută pe Sarah pe obraji. Le promise referinţe bune la arabi. Totul părea simplu.

Lui Welton nu-i plăcea deloc să facă pe prostul. Măştile erau bunul său cel mai de preţ şi avea foarte multe. Dar cel mai greu îi era să-şi domolească orgoliul. Uşa se închise în urma lui Laing şi a lui Peters şi imediat drăgălăşenia lui Welton dispăru. Îndepărtându-se cu paşi zgomotoşi pe podeaua de beton, zâmbetul îi dispăru complet.

Welton se retrase în biroul său şi se conectă la un spaţiu virtual privat, îşi închise ochii şi îi redeschise într-un gri interminabil. Apoi spaţiul se delimită, iar nesfârşitul dispăru. Se iviră două scaune. În colţul opus, se contură o formă întunecată. Deveni rapid o siluetă umană. Niciunul dintre ei nu se sinchisi de

scaune. Pluteau aproape unul de altul, ca două umbre materiale.

— Se îndreaptă spre tine, spuse Welton formei fără chip. Am încercat să citesc placa de memorie, dar nu am reuşit. Cred că e mai uşor să-i lăsăm pe ei s-o decodifice şi să ne bucurăm de rezultat.

Celălalt încuviinţă:

— Am înţeles, rosti.

După care, amândoi se deconectară. Încăperea acea era, probabil, cea mai sigură celulă din spaţiul virtual, construită dintr-o parte a Echelonului de mult uitată. Totuşi, nu era necesar să tentezi soarta. Welton înţelegea foarte bine preţul aroganţei. Devenise unealta lui principală pentru a-şi îndeplini un vis atât de grandios, încât şi acum, când era atât de aproape de a-i culege roadele, cu greu putea evalua puterea imensă pe care o va stăpâni.

Welton îşi ridică picioarele pe birou şi sorbi adânc din merlot-ul vinăriei Auerbach. Era excelent. Plimbându-şi vinul pe limbă, se amuză la gândul că Turing avea răbdarea necesară pentru a atinge acea perfecţiune. Welton înţelegea procesul de atingere a perfecţiunii prin suferinţă. Dar acum era rândul lui Turing să sufere. Welton sorbi din nou şi îşi închise ochii, visând la o armată de furnici.

22

Se aflau la prora navei mizere a lui Tex. Valurile umflate legănau puntea, iar umărul lui Sarah se freca de umărul lui Ryan. Un val de excitaţie îl gâdila prin corp. Se atinseră din nou, iar Sarah roşi.

Laing se îndepărtă. Nivelul ridicat al hormonilor amplifica tumultul său interior. Era ultimul lucru de care avea nevoie. Roşeaţa lui Sarah se atenuă. El observă cum jena ei se transformă în resemnare şi apoi în determinare.

Ryan îşi întoarse privirea spre întinderile din Los Angeles. Şi aici se declanşaseră revolte de stradă, amplificând percepţia generală de nesiguranţă. Cuvinte ca „oală sub presiune” fuseseră folosite de mult pentru a descrie LA-ul, noul oraş mamut. Trimiteţi aici oamenii obosiţi, epuizaţi, săraci şi frustraţi… Iar lumea exact asta făcuse. Los Angelesu-ul devenise un oraş al exilaţilor. Numai că nu exista nici o uşă de aur. Los Angeles se hrănea cu hoiturile umanităţii, mestecând tot ce era indezirabil, toată amărăciunea.

Sistemul de siguranţă al Echelonului reuşise să menţină acea stare de fapt. Sub supravegherea sa, conflictele şi schimbările relaţiilor interumane dispăruseră. Nedreptatea se afla la baza sistemului Echelon, chiar dacă cei mai înalţi copaci ai progresului se avântau spre cer. Echelon zdrobea din faşă orice revoltă controlată. Iar acum, complet secată, societatea se afla în cel mai bun stadiu de a lua foc.

În Los Angeles, acel butoi de praf de puşcă se afla între cei care aveau şi cei care nu aveau nimic. Los Angeles nu era o oală sub presiune. Era o sită foarte deasă. Clasele de mijloc şi cele înalte aveau un trai comod. Trăiau pe spatele unei populaţii cu foarte puţine posibilităţi de a-şi depăşi condiţia. Săracii, cei fără educaţie, imigranţii erau necesari, dar nu li se acorda nici o mână de ajutor. De-a lungul anilor, diferenţele se accentuaseră, iar nemulţumirea se transformase în ură. Echelon avea grijă ca aceste sentimente să poată fi controlabile.

Dar acum, când sistemul nu funcţiona, fusese nevoie de o singură scânteie pentru ca această furie latentă să explodeze. Un agent de securitate de la o firmă privată bătuse cu cruzime o tânără de origine sud-americană. Evenimentul fusese înregistrat şi preluat imediat de fluxurile de ştiri. Motivul acestei încăierări

se pierduse în agitaţia transmisiunilor media.

Dacă ar fi funcţionat la capacitate întreagă, un program de urmărire al Echelonului ar fi înregistrat evenimentul şi i-ar fi modificat aria de diseminare. Menţinerea ordinii era o funcţie inerentă a sistemului. Iar Echelon-ul manipula astfel de evenimente de mii de ori pe zi. Agenţii interveneau doar în cazurile ceva mai complicate.

Dar mâna nevăzută dispăruse. Atât activişti, cât şi o grămadă de analişti falşi se năpustiseră asupra incidentului. Kika, numele tinerei bătute, devenise o scandare asurzitoare. Ura înăbuşită şi frustrarea se aprinseră şi, odată cu ele, o violenţă de nestăpânit.

Haosul domina viaţa oraşului cu ferocitate. Oamenii se distrugeau unii pe alţii. O demonstraţie de la sediul societăţii de transport public se transformase într-un atac de violenţă. Rezultatul fusese un incendiu, care arsese clădirea până la temelii. În haosul care urmase, transportoarele se opriseră, blocând milioane de cetăţeni în centrul oraşului.

Pentru unii, noul mediu creat era o lume familiară şi confortabilă. Oamenii ca Tex, care se luptau în fiecare zi la limita existenţei, se simţeau dintr-o dată extrem de confortabil într-o existenţă pe care niciodată nu şi-o imaginaseră. Se simţeau în largul lor în acest nou mediu, dându-şi seama cât de strâns controlată fusese viaţa lor până atunci şi încercând să înţeleagă ce se schimbase, de fapt. Majoritatea acestor oameni erau infractori. Jefuiau după bunul plac al inimii. Dar mai erau şi alţii. Revolte izolate izbucneau peste tot în oraş, în lume. Unii foloseau avantajele haosului în beneficiul lor. Depravaţii îşi redescoperiseră vocea. Era cam tremurândă în urma atâtor ani de tăcere impusă, dar puterea ei creştea tot mai mult.

Ryan nu vedea decât distrugerile. Urmărea conturul unui zgârie-nori arzând din temelii şi nu-şi putea opri fiorii reci. Amintirile fumegânde îl copleşiră din nou, o durere de care încercase atât de mult să uite. Echelon-ul era inoperabil, iar lumea se prăbuşea în jurul său.

Nava se clătină din nou, iar Sarah veni mai aproape de Ryan, corpul său lipindu-se de al lui. Îşi atinseră mâinile dintr-o nouă mişcare a vasului. De data aceasta, Ryan nu se mai retrase. Sarah îl strânse de mână şi nu-i mai dădu drumul. El nu schiţă nici un gest, dar nici nu se putea desprinde din atingerea ei.

— E frig, spuse el.

— *Eu nu sunt un tip puternic*, continuă apoi în gând.

— Ştiu, parcă aş fi în Scoţia, răspunse ea.

— *Ba eşti foarte puternic*, îi transmise ea în gând.

O altă flacără puternică se întindea peste promenada din Santa Monica. Ryan se cutremură, iar mâna sa se mişcă în strânsoarea lui Sarah. Ea nu-i dădu drumul nici de data asta.

— O să mergem la Madda. Trebuie să ne continuăm planul.

— În regulă, îi spuse ea.

— Madda ne va ajuta, rosti Ryan.

— *Şi vom găsi calea de a îndrepta rahatul ăsta*, îi spuse apoi în gând.

— Ai dreptate.

— *Poate...*

— Hard-disk-ul, conspiraţia, trădătorul, îi vom distruge pe toţi.

Vocea i se stinse în aer.

— Trebuie măcar să încerci.

— *Orice s-ar întâmpla, mă bucur că îţi sunt alături*, îi transmise ea.

Figura, în schimb, nu exprima nimic. Se simţea ca şi cum el îi citea jurnalul în timp ce-l scria.

— Da.

Faţa gingaşă de lângă el îl cucerea pe Ryan. Ea reuşea să-l liniştească, gonindu-i temerile. Ştia că această senzaţie nu va dura mult, dar savura din plin relaxarea.

— Eu sunt doar o cutie, Sarah. Înăuntrul meu nu a mai rămas mare lucru.

Şoaptele sale rămaseră ceva timp atârnate între ei. Îşi simţea gura lipicioasă şi mirositoare din cauza fricii crescânde.

Sarah îşi sprijini capul de umărul lui:

— Tu eşti înăuntrul tău. Numai că acum ţi-e frică.

— Urăsc că vezi asta.

Ea zâmbi în întunericul nopţii.

— Ryan, tuturor ne e teamă.

— Ţie nu.

— Tuturor ne e teamă, repetă ea. Numai că tu ţi-ai concentrat toată atenţia asupra acestei temeri. Mulţi încercăm să o dăm deoparte, să o trimitem mai în spatele scenei. La tine, frica are rolul principal.

Chinuit între furie şi resemnare, zidurile ridicate de Ryan de-a lungul vieţii sale se prăbuşiră. Femeia asta care-şi sprijinea

capul pe umărul său îl înţelegea perfect. Poate că roboţeii slăbiseră acele ziduri. Sau poate doar viaţa însăşi. El îi strânse mâna. Îi simţi uşurarea, încordarea ei dispărând cu totul. El se simţea şi mai rău, mai încordat.

— Am nevoie de frică, şopti el.

— Nu o să mai ai nevoie, nu la nesfârşit.

El se întoarse şi o privi. În spatele său se înălţau flăcările incendiului; un zgomot electronic îi pulsa în minte. Pentru o secundă, chestia asta nu mai contă deloc. Chipul femeii de lângă el, cu ochii verzi ca apele mării, îl cucereau complet. Ea îi întoarse privirea, iar el se adânci în apele verzi. O clipă, reuşi să întrezărească acel loc de dincolo de frică. Se sperie.

— *Frica defineşte ceea ce sunt*, gândi el.

Privirea ei se întristă. El observă expresia de durere de pe chipul ei şi apoi o dezamăgire resemnată. „Acum mă înţelege”, gândi el. „înţelege ce sunt şi că nu are ce aştepta de la mine”.

Apoi ea îl privi din nou în ochi, cu o intensitate pătrunzătoare. Ryan se uită în altă parte. Înainte de a-şi putea desprinde privirea cu totul, ea se îndepărtă puţin şi îl plesni cu putere peste obraz.

— N-am de gând să te privesc cum te urăşti de moarte, fără să fac nimic! spuse ea, frecându-şi mâinile.

Înainte ca el să-i răspundă, Sarah se întinse spre el, sânii ei atingându-i pieptul şi excitându-i pielea. Îşi strânse cu putere corpul de al lui, dar îl sărută tandru, abia mângâindu-i buzele cu ale sale. Arsura obrazului se împletea cu delicateţea parfumată a buzelor ei. Gura ei alunecă peste a lui, la fel şi limba ei, care alunecă înăuntru. Totul în el răspundea revenind la viaţă după ani întregi de izolare.

Dorinţa îl copleşi. Trase mai aproape corpul lui Sarah, strângând-o cu putere. Se pierdu cu totul în misterul buzelor ei şi în aroma familiară a corpului ei. Roboţeii din el se strânseseră la un loc, tânjind să alunece şi în interiorul ei. Laing încercă să blocheze afluxul, deşi ştia că nu va reuşi.

Sistemul de comunicare al navei pârâi şi se auzi vocea lui Tex:

— Madda se află în virtual.

Ryan se desprinse de Sarah, dorinţa coborând în adâncurile întunecate.

— Salvat de clopoţel. Eşti un om norocos, Laing.

Sarah îl atinse uşor pe piept, privindu-l zâmbind.

El încercă să zâmbească. Un cameleon îşi poate schimba culoarea, dar deghizarea presupune ceva efort. Sarah înţelese că Ryan coborâse din nou cortina de fier peste sentimentele lui. Acceptă cu eleganţă să-şi îndrepte atenţia spre misiunea lor.

Cu buzele tremurânde, încă fierbinţi în urma sărutului furat lui Ryan, Sarah îi spuse:

— Ok, hai să ne apucăm de treabă!

Sarah şi Ryan îşi împărţiră amprenta electronică în spaţiul virtual, amândoi navigând ca Tex, prin exotica Gwen. Sarah nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi descoperi că se lupta cu Ryan pentru a controla corpul virtual. Laing o lăsă pe ea să preia hăţurile.

Se materializară direct în atelierul de scrimă al lui Madda. Era gol. Sarah o deplasă pe Gwen pe terasă şi apoi în stradă. De-a lungul străzii pietruite, observară o pancardă atârnată deasupra unei uşi de metal. Avalon[22]. Sarah deplasă holograma de-a lungul străzii, împiedicându-se pe terenul denivelat. Atinse uşa, iar aceasta o trase înăuntru. Schimbarea bruscă a decorului o şocă.

Din delicateţea decorului din Portugalia secolului al XIX-lea, Avalonul rezona în ritmul tehno-hip. Sarah bănuia că Madda lucrase la crearea acestui decor de top. Canapelele şi mesele, mai reale decât cele reale, împânzeau întreaga încăpere. Pete de culoare intensă pulsau din costumaţiile clientelei, cu o vitalitate suprasaturată. Sarah se îndreptă spre bar. Ca în orice alt loc de întâlnire, bule de energie se ridicau şi dispăreau în spaţiu. Sarah îl descoperi pe Madda în cel mai întunecat colţ al barului.

— Îţi fac cinste cu un pahar? întrebă ea.

Madda se întoarse, recunoscând-o imediat pe Gwen. Pe faţa lui apăru o umbră de teamă. Când ea se aşeză, lângă ei apăru un chelner. Nu trebuia să aştepţi deloc în spaţiul virtual.

Madda îşi retrase cu greu privirea de la holograma Gwen. Simţea că ochii incredibil de albaştri îl ameţeau.

— Absint, îi spuse el barmanului.

Acesta scoase un pahar micuţ din spatele barului şi o strecurătoare. După care îi oferi lui Madda un cub de zahăr şi un

---

[22] Insulă legendară, faimoasă pentru merele sale.

shot din acel lichid verde fosforescent. Observând că Gwen nu vrea nimic de băut, barmanul dispăru imediat.

Madda nu îşi atinse paharul.

— E în regulă. Prietenul nostru a supravieţuit, spuse Sarah.

Tensiunea lui Madda se diminuă. În realitate, răsuflă uşurat de câteva ori. Holograma lui imită acest gest.

— Dar mai am nevoie de ajutorul tău, continuă Sarah.

După care încercă să-i prezinte pe scurt istoria celor mai recente zile. În timp ce ea vorbea, Madda îşi pregătea băutura. Cu atingeri delicate, aşeză strecurătoarea deasupra paharului şi, în ea, cubul de zahăr. Apoi turnă foarte meticulos absintul peste cubul de zahăr. În contact cu zahărul, lichidul se transformă, devenind din verde un alb ca laptele. Sarah văzuse imagini ale ceremoniei ceaiului din Japonia. Madda îşi prepara băutura cu aceleaşi gesturi ritualice. Ea continua să vorbească. Madda îşi sorbea băutura şi asculta.

Când termină, Sarah aşteptă în tăcere reacţia lui Madda. Erau foarte multe informaţii de asimilat. El rămăsese cu privirea în lichidul efervescent, îl duse la gură şi îl termină pe tot dintr-o singură înghiţitură. Bineînţeles, nu era de fapt nici un lichid de ingerat. Dar gestul determină o serie de reacţii neuronice, care îi convingeau psihicul că iluzia era reală.

Era posibil ca Madda să le strice tot planul şi să-i toarne. Se uita la holograma din faţa lui, cu o privire pierdută. Apoi, faţa lui digitală se încruntă, trădând o emoţie de care Sarah nu-l credea în stare: speranţă. Pe chipul lui Madda, acea expresie era total în discordanţă cu firea lui, ca o molie care tânjeşte după lumina soarelui.

— Ar trebui să văd discul şi să-l văd şi pe el, îi spuse lui Sarah.

— Nu-l poţi vedea, răspunse Sarah. E cam greu să-ţi facă pur şi simplu o vizită.

Madda tăcu. Se lăsă pe spate, cu ochii înceţoşaţi din cauza absintului.

— Uite ce e, nu pot face ce-mi ceri în virtual şi bănuiesc că nici nu vrei să-mi aduci piesa. Aşa că du-mă pe mine la disc.

Laing interveni din starea pasivă în care se afla şi împrumută vocea hologramei de la Sarah.

— Imposibil!

Madda îşi ridică privirea şi se uită adânc în ochii lui Gwen. Recunoscu schimbarea din proprietarul identităţii.

— Nimic nu e imposibil. Tu ai mijloacele. Eu trebuie să ies din laborator. Sincer, nu dau un rahat degerat dacă Echelon este băiatul bun, băiatul rău sau nenorocitul de clovn de la curtea regală. Eu sunt blocat într-un subsol blestemat. Fă ce-ţi cer şi amândoi obţinem ce vrem.

— Sau murim.

— Oricum, viaţa mea de aici înainte tot într-un fel de sicriu se va derula. Aşa că moartea nu-mi sună foarte rău.

Madda privea paharul gol, pierdut într-un proiect la care se gândea de când fusese trimis sub pământ.

— O.K.

Madda îşi ridică ochii, având din nou trăsăturile feţei marcate de speranţă. Înghiţi din greu.

— Pot să fac asta, Ryan. Voi obţine acel cod pentru tine.

Holograma se ridică pentru a pleca, împiedicându-se. Mişcările lui Ryan păreau străine, iar Sarah încercă să-i corecteze echilibrul, punând unul din picioarele hologramei mult prea mult în afară. Gwen îşi suci călcâiul şi se împletici, căzând pe spate. Madda ajunse imediat lângă ea, ajutând-o să se ridice.

— *Lasă-mă pe mine*, îi transmise Ryan lui Sarah.

El reuşi să îndrepte holograma.

— Nu eşti prea agil. Chiar nu eşti agil deloc, rânji Madda.

— Să fii gata, îi spuse Ryan.

Senzaţia de teamă pe care Madda o avea întotdeauna în prezenţa lui Ryan se resimţi şi în spaţiul virtual. Se cutremură instinctiv.

— Sunt gata, spuse el.

Se uită în jurul său şi descoperi că majoritatea clientelei din bar urmărea întâlnirea lor.

— Sărută-mă! Atragem deja prea multă atenţie, spuse Madda.

Şi Ryan observase chestia asta.

— Vrei să faci aşa ceva? o întrebă Ryan pe Sarah.

Ea intenţionase să rămână în planul secund, deşi Ryan putea simţi o uşoară urmă de amuzament prin mintea sa. Laing manipulă holograma pentru a-şi ridica mâna şi a smulge un fir de păr de pe faţa lui Madda. Cei prezenţi în bar îşi ţinură respiraţia simultan. Apoi Gwen îl atinse pe Madda foarte uşor cu buzele. Madda se pierdu cu totul în acel sărut. Gwen continuă gestul prin a-şi freca faţa de chipul lui, gâdilându-i urechea.

— Fii atent că vin! şopti ea.

Ochii lui Madda se deschiseră larg. Îşi aminti cine era de fapt în spatele acelei identităţi. Resimţi din nou acea frică, deşi acum era dominată de fiori de excitaţie şi speranţă. Încuviinţă.

Holograma se ridică, se îndreptă şi porni spre ieşirea din bar, încă urmărită de ochii celor prezenţi.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Hei, chiar era timpul să încerci şi experienţe noi, îi replică Sarah. Ryan se chinui să creeze un mârâit mental şi merse mai departe. Toţi biţii corecţi tremurau de emoţie, toţi ceilalţi rămâneau încordaţi.

23

Atârnat în container, Christopher Turing ştia că lichidul aflat la temperatura corporală îl acoperea ca un plic. Nu se putea opri din tremurat, frigul intrându-i până în adâncul sufletului. Ştia că întunericul îl copleşise complet. Lumina îi arsese ochii. Ştia că nici un sunet nu putea ajunge la el. Ritmul puternic al Concertului nr. 2 pentru pian de Rahmaninov îi cucerise gândurile.

Încerca să îşi ţină mintea cât mai ocupată, îndepărtând nebunia cu partide interminabile de şah. Când nu mai putea controla jocul în mintea sa, încerca să lucreze, creionând planuri peste planuri şi predicţii peste predicţii. În mod constant, logica se transforma în emoţie. Rezuma o situaţie empirică la suferinţe provocate de ură, de regret, de înverşunare, chiar şi dragoste. Cu timpul, toate aceste emoţii se solidificară într-o stare împietrită de singurătate.

Apoi interveniră amintirile, o singură imagine, de fapt, care se repeta la nesfârşit în mintea sa. Zăpadă, gheaţă, sânge, crimă. Imaginea, un trecut abia rememorat, îi ocupa acum eternitatea.

Când era abia un tânăr ofiţer de informaţii, Turing îşi îndeplinise stagiul de muncă în teren. Ultima misiune îl dusese în Nepal, o oază de pace înconjurată de doi giganţi aflaţi în război. El trebuia să ajute un disident chinez să ajungă din Tibet, prin Nepal, până în India. Turing îşi amintea cum mersese din văile pline de rododendroni până în înălţimile Himalayei. Se luptase cu apele râurilor, umflate de zăpezile topite de curând. Munţii albi pluteau deasupra lui, brăzdând pătura de nori şi ţintind semeţi către cer.

La 4.800 de metri altitudine, întreaga civilizaţie rămânea doar o amintire. Satele răzleţe lăsau locul bazelor călăuzelor acelor înălţimi înalte. Turing nu avea nici un ajutor pentru căratul bagajelor şi nici un ghid. Acoperirea lui de căţărător nu permitea să folosească astfel de persoane. Se amestecase cu alţi căţărători asemeni lui, toţi aflaţi în căutarea extazului printre culmile înalte ale Himalayei. Când aceştia se opriseră din ascensiune şi se întoarseră, Turing îşi continuase drumul înainte. Înghiţea cu greu aerul, care părea tot mai insuficient. Lipsa de oxigen produsă de altitudinea înaltă îi transformase nopţile în călătorii fantastice şi sălbatice. Somnul său devenise

tot mai inconsistent, sunetul propriei hiperventilaţii trezindu-l mereu.

La 5.500 de metri, celulele umane nu se mai pot divide. Turing trecuse de această graniţă şi simţi prezenţa tot mai apropiată a morţii. Se chinuia să străbată o acumulare de pământ îngheţat şi roci acoperite de gheaţă, resturi ale epocii glaciare de dinaintea sa.

După ce trecu de morenă, observă gheţarul dominând fundul văii. Structura verticală generase blocuri uriaşe de gheaţă printre care Turing era nevoit să-şi croiască drumul. Gheaţa scârţâia şi se sfărâma în urma trecerii lui încete. Încerca să pătrundă printre aşchiile albe, fiecare pas dureros topindu-se în trauma următorului. Puterea fizică îl părăsise complet.

Un trosnet ascuţit îl trezi din letargia oboselii. Cu un geamăt adânc, gheaţa de sub el se crăpă şi îl aruncă într-un tunel adânc. Acceleraţia urla în timp ce el era înghiţit de întuneric. Se lovi de peretele îngheţat al tunelului, zdrenţuindu-şi costumul. Apoi, înainte ca urletul său să se oprească, dispozitivul de frânare explodă din rucsacul său şi opri viteza ameţitoare şi, totodată, leşinul său iminent. Pentru a completa lipsa lui de experienţă, Turing primise cel mai nou echipament pentru căţăratul montan. Simţind această cădere, ancora se activase, vârfurile ascuţite înfigându-se în pereţii tunelului. Acum Turing atârna ca o cămaşă pe un umeraş. Îşi privise picioarele pentru o bucată de timp care-i păru o eternitate, în timp ce mintea îi era copleşită de groază. În cele din urmă, decise să demareze laboriosul proces de a încerca să iasă de acolo.

Reuşi să iasă înapoi în lumina orbitoare a blocurilor de gheaţă. Timp de câteva ore, singura lui companie fusese trosnetul întinderii de gheaţă, în cele din urmă, lovit şi zdrenţuit, escaladă baza gheţarului. Se târî înainte cu greutate, crampoanele înfigându-se în gheaţa dură. Deasupra lui, vârfurile ascuţite se înălţau din interiorul gheţii. Trecu cu greu peste zăpada întărită, singurul lucru care părea viu între munţii de gheaţă, de stâncă şi cer. Un acces de tuse îl prăbuşi în genunchi. Edem pulmonar. Dacă mai stătea mult la acea altitudine, plămânii săi aveau să se umple cu lichid şi se va îneca.

Continuă să păşească cu greutate, până ce zări în depărtare conturul unei siluete. Turing îşi grăbi paşii, tânjind să aibă contact cu o fiinţă vie. Apoi agenţia îl localiză şi îi modifică

misiunea.

În anii trecuţi de atunci, Turing nu fusese în stare să descopere raţionamentul ordinului pe care îl primise în acel moment. Poate că acel om era agent dublu, o momeală, un trădător sau o cârtiţă. Oricum, nu conta.

Când se apropiase de primul om pe care îl vedea după zile întregi de singurătate, Turing îşi scosese micul Beretta din haină şi trăsese. Zgomotul umpluse tot universul acela încremenit, trosnind surzitor prin zona nemişcată şi disipându-se total în câteva secunde. Turing rămăsese în picioare lângă victima sa, ai cărei ochi se transformaseră într-o gaură căscată. Sângele înroşise rapid zăpada din jur.

Acea clipă, acea crimă schimbase absolut totul. O logică de gheaţă cucerise mentalitatea lui Turing. Revenise în civilizaţie hotărât să joace jocul cel mare, complet raţional şi neimplicat emoţional. Iar acum, mulţi ani mai târziu, închis în acel container, mintea lui Turing revenea la nesfârşit asupra acelei pete de sânge pe zăpadă.

Extragerea unui om afară din Echeleon era imposibilă. Nu se făcuse niciodată aşa ceva. Nici nu se încercase, măcar. Dar încercarea imposibilului devenise o practică standard pentru Sarah şi Ryan.

— Fiecare respiraţie a noastră e o confruntare a zeilor, spuse Sarah, cu capul aplecat peste un castron de tăiţei pe barca lui Tex.

— Atunci vom încerca să-l scoatem, răspunse Laing. Îl scoatem pe Madda şi poate şi pe Turing odată cu el.

— De ce nu? Oricum nu mai avem nimic de pierdut. Şi, în plus, cred că e ultimul lucru la care se aşteaptă.

Două ore mai târziu, Sarah regreta amarnic decizia luată. Ghemuită sub un vraf de pături roase pe o alee dosnică din L.A., se foia în continuu pe asfaltul dur. Nu reuşea să uite deloc modul în care Laing controlase holograma Gwen. El mersese mai bine pe tocuri decât ea. Simplul gând îi provoca un disconfort puternic, care se transforma într-un râs exprimat ca un geamăt ascuţit, ceea ce era specific minţilor rătăcite din L.A. Printre care se afla acum.

Fumul negru se ridica în toată valea, străzile gemând sub furia gloatelor. Hologramele trasate în aer şi urlete violente

aduceau numele „Kika” în prim-plan. În focul violenţelor se năştea o ideologie. Oamenii se revoltau în loc să mai accepte resemnarea. Preferau postura vânătorului decât pe cea a prăzii. Tot acest haos era în avantajul lui Sarah şi al lui Ryan.

— *Îmi arăţi numai locuri deosebite, gândi ea.*

— *Vrei să facem schimb?* Ai putea să intri şi să-l sperii pe Sachs de moarte, ce zici?

Numai Sachs putea aproba intrarea pe domeniul Echelon. Pentru a-l scoate pe Madda de acolo, era nevoie să-l păcălească pe însuşi Inspectorul General.

— *Mi-ar plăcea să asist la aşa ceva. Deşi mă îndoiesc că Sachs are capacitatea să se sperie*, gândi Sarah.

— *Nu te poţi bucura de privelişte şi să mă laşi puţin în pace? E greu să mă concentrez cu profilul tău psihologic hoinărind prin capul meu.*

Sarah se ghemui la loc în pături, hainele zdrenţuite şi jegoase provocându-i o mâncărime generală. Ura munca de teren.

***

În stradă, Laing rătăcea printre demonstranţi. Spiritele încinse provocau răspândirea imediată a violenţei peste mulţime. Ryan plutea în mulţime. În vremea copilăriei, vizitase târgurile, parcurile de distracţie şi alte asemenea. Părinţii îl duseseră la Glenwood Hot Springs când avea şapte ani. Râurile fierbinţi se acumulau într-un bazin uriaş de bule sulfuroase. Bălăcindu-se în apa verzuie alături de mulţi alţi oameni, lui Ryan i se declanşase claustrofobia. Râsetele zgomotoase ale sutelor de oameni din jur deveniseră pentru Ryan rumoarea specifică unei mulţimi capabile să ucidă. Simţise asta de când era mic. O simţea şi acum.

Îşi croi drum printre oameni cu pumnii şi cu coatele, ajungând în final la intrarea abandonată a metroului de la intersecţia străzii Unu cu Olive, în mod normal, sistemele de securitate ale Echelonului se dezactivau la apariţia unui agent operativ. Azi, însă, uşa rămânea blocată. Ryan presupuse că sistemul de securitate nu-i putea separa identitatea în mulţimea de oameni din jur. Făcu un pas înapoi pentru a împinge uşa cu umărul, dar, când se pregătea să împingă, un om se interpuse între el şi ţinta sa. Uşa se desprinse din balamale, iar cei doi se prăbuşiră în

întuneric. Aterizară pe o podea de ciment, blocată de data aceasta de o poartă mult mai puternică. Omul se ridică, clătinându-se uşor.

— Ce mama dracului? mârâi el, cu ochii măriţi de frică. Scoase încet un cuţit din costumul său uzat, învârtindu-l prin aer cu o nepricepere vădită. Ryan se simţea jenat pentru acest om.

— Fugi înapoi prin tunelul iepurelui, ucigaşule! spuse Ryan.

Buzele celuilalt se lipiră. Se năpusti. Ryan se feri de lovitură, iar omul se împiedică. Apoi făcu un gest imprevizibil. În loc să se ridice la loc în picioare, se rostogoli şi atacă din nou. Ryan sări în spate, dar nu suficient de departe. Cuţitul îi spintecă coapsa, din care ţâşni sângele negru. Omul se ridică în genunchi, exact la timp pentru a observa oprirea sângelui şi retragerea sa înapoi în rană.

Prin filtrul urii se văzu doar o nedumerire tâmpă. Evident, viaţa sa era un haos total în ultimele zile. Aşa că faptul că toate reacţiile fizice normale dispăruseră şi ele nu mai constituia deloc o surpriză. Se uită la Laing fără să clipească. Ryan atacă cu piciorul stâng şi îi trosni capul celuilalt, care se prăbuşi. Laing înşfăcă rapid briceagul şi îi închise lama. Se răsucea deasupra suportului, pe care era gravat logo-ul „Brookestone”. O jucărie. Îl trezi pe om, îl ridică şi îl aruncă înapoi în mijlocul mulţimii. Omul îl privi uimit câteva clipe, fiind foarte mirat că se afla încă în viaţă. Apoi valul de violenţă din stradă îl smulse din loc. Ryan închise uşa de afară şi reveni lângă poarta de fier.

Îşi aşeză mâna pe un scanner cu ulei ascuns sub o grămadă de gunoi. Acesta se roti. Uleiul se modelă după mâna lui, îi alunecă pe braţ şi apoi în sus pe obraz. Îi acoperi unul dintre ochi şi se solidifică pentru o clipă, citindu-i identitatea după amprenta digitală, scanarea retinei şi analiza ADN-ului. Respirând încă cu greutate, Ryan încerca în acest timp să uite figura omului cu care se luptase. Încă o săptămână fără Echelon şi nu avea să mai rămână mare lucru de salvat din omenire.

După efectuarea controlului de securitate, uleiul se retrase. Laing observă cu greutate licărul unui tub flexibil care ieşise din podea şi se ridica în jurul său, până ce îl cuprinse integral. Apoi întuneric şi oase trosnite. Plonjase prin podea, forţa de absorbţie trăgându-l în jos şi apoi în lateral, forţa gravitaţională izbându-l de pereţii tunelului. Întunericul şi viteza dispărură într-o fracţiune de secundă. Tubul se deschise într-o încăpere foarte

bine luminată, iar Laing îşi ridică privirea pentru a întâlni chipul zâmbitor al lui Jason Sachs.

— Domnul Laing, e o plăcere întotdeauna să vă revăd! Deşi aş prefera o mică avertizare înainte să apari în pragul meu.

Ryan gemu când se ridică în picioare. Coapsa îl înţepa încă, iar în pantalonii săi se căscase o gaură largă. Jason o observă, dar nu spuse nimic.

— Nu mai am încredere în virtual. Lumea se prăbuşeşte.

Jason zâmbi acestui gând fără a fi afectat de el, ca şi cum Ryan tocmai menţionase scorul unei partide de fotbal.

— Da, în fine… o să controlăm din nou totul în curând.

Jason nu mai spuse nimic, privindu-l pe Ryan în tăcere cu o expresie întrebătoare.

— Vreau să-l văd! spuse Ryan.

— Imposibil. Nu am nici un motiv să te las lângă el.

— Trebuie să-l văd!

— Turing nu mai este omul pe care-l ştiai tu. Nu a mai rămas mare lucru din el, e doar un seif care trebuie spart.

Ryan îşi pierdu calmul. Ochii săi sticleau, obrajii i se încordară, iar dinţii îi scrâşneau de furie.

— Nu eşti în stare să obţii nici cheia unei cutii de mâncare de la un şcolar, îi spuse el lui Sachs.

Apoi se năpusti spre uşă. Jason interveni cu naivitate în drumul său. Ryan îl lovi peste gât şi răsuci la pământ. Cei doi gardieni din cameră se năpustiră asupra lui Laing. Fără a-i da drumul lui Sachs din strânsoare, Ryan îl împinse cu o lovitură în partea stângă, după care se roti şi lovi cu călcâiul în gâtul unuia dintre gardieni. Îşi reîndreptă atenţia spre Sachs, privindu-l cu toată furia de care era în stare, şi observă o undă de teamă în ochii reci ai acestuia. Foarte bine.

— Acum eşti gata?

Îl aşeză pe Jason pe jos şi îi relaxă strânsoarea.

— Da, în regulă, spuse Sachs înecându-se.

Laing dădu drumul gâtului lui Sachs, dar îl încorsetă cu braţele, împingându-l înainte. Ieşiră pe hol.

Turing rămăsese blocat în amintirea lui, percepţia sa degradându-se cu fiecare repetare a acesteia. Rememorarea se repeta ciclic, în continuu. El se apropie de victima sa, îşi scoate pistolul şi trage – iar omul care era Turing se pierdea imediat în

imaginea armei, a glonţului şi a momentului care a urmat. Sângele se împrăştie peste tot. Gheaţa albă, înmuiată de şuvoaiele roşii. Beretta atârna greu în mâinile sale.

Apoi cadavrul dispărea, iar Turing rămânea singur. Numai sângele mai era acolo alături de el, croindu-şi drum printre blocurile de gheaţă. Turing a trăit în această imagine, capturat complet de ea. Un frig înţepător îi acapara sufletul. I se lăsă pradă acestei senzaţii, alunecând în ea.

— Deschide camera de izolare! Scoate-l pe nenorocit de-acolo!

Ryan dădea ordine în timp ce-l împingea pe Sachs de-a lungul încăperii. Apoi se întoarse pentru a privi containerul opac în care se afla Turing. Durerea lui deveni o furie incontrolabilă.

Sachs se împletici, nevrând să-i cedeze lui Laing.

— Nu pot aprinde luminile pur şi simplu. Şocul îl va ucide.

— Să-l ucidă! Ce-mi pasă mie! După două minute cu el voi avea codurile. Nu mai pot aştepta după tine.

— Asta văd şi eu.

Ryan se întoarse spre Jason, strângându-i din nou beregata. Cu ochii ieşiţi din orbite, Sachs le semnaliză gardienilor cu mâna că era în regulă.

— Ce nu pricepi? spuse Jason, înecându-se. Nu a mai rămas nimic din Turing. A stat în lichidul acela mult prea mult. Izolarea l-a terminat. Într-o zi sau două, îi vom scoate cadavrul de acolo şi îi vom extrage memoria despre codurile de cifrare.

— Şi asta cât va mai dura?

— Ne poate lua câteva ore, ne poate lua săptămâni întregi. Sunt o grămadă de informaţii în capul acela bătrân.

— Vreau să-l văd, mârâi Ryan, trăgându-l aproape pe Sachs.

Acesta reuşi să dea din cap.

— Nu faci altceva decât să priveşti într-un sicriu.

Laing îl dădu afara pe omuleţ şi porni deschiderea containerului. Se dădu în spate şi împinse geamul de plexi cu toată puterea roboţeilor din el. În urma impactului, îşi rupse mâna şi îşi zdrenţui pielea de pe osul spart. Geamul se împăienjeni, după care se destrămă în mii de bucăţele, acoperindu-l pe Ryan cu lichidul negru şi vâscos. Eliberat din forţa care-l ţinea atârnat, Turing se prăbuşi pe podea, inert. Laing ajunse imediat lângă el şi îi prinse capul în mâini. Îi şterse

cu grijă lichidul uleios, iar chipul lui Turing apăru în cele din urmă la vedere, cu o piele gri închis, cu ochii sticloşi şi reci.

— *Turing?* Trezeşte-te, fir-ar să fie! urlă Ryan.

Jason stătea în dreptul uşii, de-a dreptul şocat de agresiunea lui Laing.

— Doamne, Laing! Ce ai făcut?

Ryan îl ignoră pe Sachs şi începu să apese pieptul lui Turing, încercând disperat să-l readucă la viaţă. Un şuierat înspumat ieşi din gura bătrânului în timp ce buzele sale încercau să inspire. Roboţeii se scurgeau din mâna ruptă a lui Ryan, împrăştiindu-se prin lichidul din container şi alunecând apoi în interiorul lui Turing însuşi.

Starea de paralizie a lui Turing se cutremură până în adâncurile fiinţei sale, îl zdruncină, după care se linişti. Mişcarea îl smulse pe Turing din abisul în care plutea. Privi uimit cum din băltoaca de sânge de la picioarele sale se înalţă o floare. Turing se concentră asupra ei. Tulpina ei verde continua să se ridice, căpătând o formă diafană. Întinse mâna, dar imediat se retrase, speriat că ar putea s-o distrugă. Floarea îi alungă izolarea.

Continuă să crească, devenind o columbină albastru cu alb, care înflorea în aerul mort din jur. Turing îngenunche lângă ea, întinse din nou mâna şi îi atinse petalele. Când îi simţi atingerea, mintea lui se umplu de rezonanţa unei voci. Era vocea lui Ryan Laing.

Sachs avea dreptate, se gândi Ryan, în timp ce stătea în genunchi lângă Turing, într-o băltoacă de lichid negru. Bătrânul era un cadavru care, întâmplător, mai respira. Chiar dacă continua să urle pentru a-l deruta pe Sachs, simţea că îl cuprinde disperarea. „Te voi scoate de aici, îi promise el în gând lui Turing. De undeva de departe, ca un ecou care străbătea printre alte zgomote, o voce timidă ajunse în mintea lui Ryan.

— Nu face asta!

Ryan aproape că tresări şocat. Jason, aflat încă lângă uşă, presupuse că Ryan suferea mental foarte mult. Ceea ce nu era departe de adevăr.

Se auzi din nou acea voce. Şi nu era glasul lui Sarah.

— Lasă-mă să plec!

În ciuda distanţei şi a distorsionărilor, Ryan înţelesese. Numai că nu-i venea a crede. Turing se conectase cu mintea lui. Roboţeii, împrăştiaţi prin lichidul negru din container,

generaseră o conexiune slabă. Laing încercă să-şi depăşească panica şi să comunice cu Turing.

— *Christopher, mă poţi auzi?*

— *Mi-e foarte frig.*

— *Ascultă-mă. Te pot scoate de aici. Trebuie doar să te trezeşti.*

— *Nu. Mă vor învinge. Deja m-au învins, de fapt.*

— *Nu pot să cred aşa ceva.*

— *Trebuie... să... crezi.*

În realitate, Ryan sesiză faptul că Sachs adusese gardienii în încăpere. Unul dintre ei ţinti şi trase o săgeată tranchilizantă în pieptul său. Forţa acesteia îl paraliză pe Ryan, lichidul negru împrăştiindu-se peste el şi peste Turing. Vocea bătrânului răsună din nou în mintea sa.

— *Te-am dezamăgit.*

— *Niciodată, gândi Ryan.*

— *Îndreaptă tot răul. Du totul la sfârşit, inclusiv pe mine.*

— *Nu pot.*

— *Nu ai de ales. Deja sunt terminat.*

Ryan îşi trase capul, pentru a fi faţă în faţă cu Turing în băltoaca de lichid vâscos care-i înconjura. Substanţa tranchilizantă înceţoşase trăsăturile chipului bătrân. Panica îl cuprinse complet pe Ryan. Nu putea face aşa ceva. Turing privea prin el cu ochi înţepeniţi şi morţi, având buzele înspumate şi vineţii. Gândurile lui Turing îi umplură sufletul lui Ryan.

— *Îmi va fi dor de tine.*

Laing nu-i mai putea răspunde, nu şi dacă urma să facă ceea ce ştia că trebuie să facă. Îşi blocă durerea, luându-şi atenţia de la aceste senzaţii. Gardienii îi prinseră picioarele lui Ryan şi începură să-l târască afară din încăpere, cât mai departe de Turing. Laing se contorsionă, simulând câteva convulsii. Printre acele spasme violente, îşi trimise roboţeii la suprafaţă. Aceştia începură să se reverse din gură, din nas, din urechi şi din ochi, infestându-i carnea, dar şi pe a lui Turing în acelaşi timp. Gardienii îl trântiră şi se depărtară imediat, îngroziţi. În acel moment, Laing dezlănţui puterea roboţeilor săi. Zburară scântei.

Jason îşi protejă vederea.

— Luaţi-l de lângă Turing! urlă el spre gardieni. Se supraîncarcă!

Gardienii încercară din nou să-l prindă pe Ryan, dar roboţeii împrăştiau un abur fierbinte, opărind faţa lui Laing, braţele şi picioarele. Înăuntrul lui se forma energie. Laing o descărcă printr-o pulsaţie organică, luminând întreaga încăpere. Valul de energie se amplifică, acoperindu-l pe Turing. Pentru o clipă, ochii bătrânului prinseră viaţă. Apoi începu să respire într-un ritm accelerat, împroşcând lichid.

Gardienii recăpătară curaj şi îl umplură pe Ryan de săgeţi tranchilizante. Drogul îi copleşi roboţeii.

Turing stătea pe gheţar, urlând la floare şi simţindu-se extrem de ridicol. Avea să moară ţipând la o plantă. Dar amintirea lui se disipă, albul complet al decorului începând să dispară.

În faţa sa, gheţarul se transformă în întuneric, acoperindu-l cu mişcări ondulatorii. Turing se împleticea încercând să avanseze, în timp ce genunchii săi zgâriau gheaţa. Gerul teribil se domoli, simţind în cele din urmă un val de căldură. Se afundă cu disperare în el. Uită imediat gheţarul. Uită de Echelon. Uită chiar şi chipului omului pe care-l ucisese şi al cărui sânge curgea încă la picioarele sale. Ultima imagine rămăsese cea a florii din mâna sa.

O privi cum se dezintegrează, floarea ei retrăgându-se în interior odată cu frunzele subţiri. Acest obiect, un altul, se hrănea cu sine însuşi, pentru a se transforma în ceea ce era de fapt: o maşinărie minusculă, un singur roboţel. Turing înţelesese imediat ce era, o parte din Ryan Laing, o parte din fiul său.

Dragostea şi pierderea totodată îl copleşiră. Apoi nu mai simţi decât pace. Turing îşi întoarse privirea spre întuneric. Acesta se desfăşura în jurul său. Îmbrăţişase abisul.

24

— Trebuie să încetezi cu obiceiul ăsta al tău. De câte ori crezi că te poţi sinucide?

Sarah îl smulse pe Ryan dintr-un somn adânc. Se trezi cuprins de o furie greţoasă. Gândurile fumegau în mintea sa. „Turing este mort. Eu l-am ucis”. Un sentiment puternic de inutilitate îi luă locul vinovăţiei. Nu putea găsi forţa necesară de a-şi deschide ochii.

— *E mort*, gândi Ryan.

— Ai făcut ceea ce trebuia. Nu exista cale de întoarcere pentru el. Sachs i-ar fi smuls codurile şi ne-ar fi terminat pe toţi.

— Oricum sunt destul de terminat în clipa asta.

— Dacă reuşeşti să petreci o singură zi fără o traumă majoră, vom sărbători acel moment.

— Nu cred că azi va fi acea zi.

— Ai curajul să speri!

Ryan îşi deschise ochii. Sterilitatea laboratorului lui Madda îi conferea o vagă senzaţie de confort. Madda se afla aplecat peste un panou în colţul lucios şi îndepărtat al camerei. Ryan îşi acceleră bătăile inimii, iar monitoarele semnalizară această schimbare de ritm. Madda se desprinse din preocupările sale. Se ridică şi se apropie de pat.

— Frumoasă intrare în scenă, îi spuse lui Ryan.

— Ce s-a întâmplat?

— O convulsie spasmodică.

— Ce?

— Te-ai speriat rău de tot, continuă Madda. Sachs este ofticat la maxim. Cred că ai răscolit vreun căcat sensibil din parohia lui.

— Eu…

— Nu vreau să ştiu amănunte, îl întrerupse Madda. Nu mă interesează absolut deloc planurile lui.

Probabil că Madda nu ştia nimic de faptul că Turing fusese condamnat ca trădător şi cu atât mai puţin că acum era mort. Laing îşi permise luxul unui oftat adânc. Tensiunea scăzu.

În ciuda golului din stomac datorat pierderii suferite, planul lui Ryan funcţionase. Spera acum că Madda avea să merite acest efort.

Madda stătea aplecat asupra lui Ryan Laing, neştiind sigur ce

să facă mai departe.

— Mă laşi să mă ridic? întrebă Ryan.

Madda îl privi sceptic, nefiind în stare să treacă peste aspectul macabru al lui Laing.

— Cred că roboţeii au reuşit să treacă de bariera dintre sânge şi creier din organismul tău, spuse el.

— Şi asta e grav?

— Acum sunt în capul tău.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, răspunse Ryan, cu o lejeritate în glas care contrasta vădit cu teama pe care Madda o observa în ochii lui.

Dave îşi continuă analiza obiectivă a omului din faţa sa. Laing îi oferea o viaţă nouă. Doar gândindu-se la cuvântul „libertate", Madda simţea că salivează. Dar cu ce risc! Madda putea alege să respecte ordinele şi să-l păstreze pe Ryan ca şoarece de laborator. Nici un risc. Dar îngheţă imediat acest gând. Până la urmă, viaţa într-o celulă nu merita trăită. Madda se hotărî.

— În momentul în care te simţi ameţit sau te doare capul, te întorci imediat în pat.

Madda întinse mâna sub masă şi atinse o comandă. Legăturile care îl ţineau pe Ryan legat de pat se desprinseră şi se retraseră în tocuri. Ryan se ridică şi îşi frecă mâinile, după care îşi atinse faţa, care îl mânca îngrozitor. Madda îl prinse imediat de mână.

— Mai ai până să poţi face acest gest.

Madda îi arătă o oglindă agăţată într-un perete, iar Ryan se târî acolo pentru a-şi privi obiectul metalic şi sclipitor care devenise faţa lui. Roboţeii îl acaparaseră complet.

— M-au ars de tot, spuse Laing, paralizat de şoc.

— Roboţeii s-au supraîncărcat. Acum corectează această eroare. N-ar trebui să se mai întâmple chestia asta.

— Cât trăieşti, înveţi, nu-i aşa? răspunse Ryan, încercând să zâmbească.

Aspectul macabru îl înfioră pe Madda.

— Aşa e natura lor. Se adaptează constant. O evoluţie instantanee, spuse Madda.

Madda nu îşi putea lua privirea de la reflecţia lui Ryan. Acesta continua să se privească la rândul său în oglindă, la fel de fascinat de griul lucios care îi acaparase chipul. Dar dacă sub acel înveliş metalic se petrecea de fapt o transformare ireversibilă?

În stradă, un transportor antic explodă, iar fumul invadă întreaga alee. Îi oferi lui Sarah o scuză plauzibilă pentru a plânge în voie. Revolta din centrul oraşului se transformase într-o isterie generală. Coctail-urile inflamabile zburau în voie şi maşinile ardeau. Dacă Turing murise, ce şansă mai aveau ei să îndrepte lucrurile? O altă lacrimă se prelinse pe obraz.

Sarah simţise pierderea suferită de Ryan când îl ucisese pe Turing. Şi ea ar fi procedat la fel, cel puţin aşa spera. Dar fapta asta avea să-l schimbe radical pe Laing. Ea nu avea nici o idee despre cum va evolua Ryan sau dacă va reuşi să-şi găsească acel echilibru între el şi roboţei. Sarah bănuia că Laing se îndepărta tot mai mult de condiţia de om.

Îşi întinse gâtul pentru a privi de-a lungul aleii, până în stradă. O femeie între două vârste, agitată din cauza groazei şi a înverşunării, urla în mijlocul mulţimii. Unghiile ei recent manichiurate zgâriau faţa unei tinere asiatice. Un chinez o trase în lături pe femeie. După care o lovi cu o furie oarbă, până când aceasta se prăbuşi. Apoi omul dispăru înapoi în mulţime. La fel şi tânăra asiatică. Femeia rămăsese prăbuşită la intrarea pe alee, cu ochii larg deschişi încremeniţi, în timp ce mâna întinsă era zdruncinată de convulsii reflexive. Din unghiile colorate cu un roşu aprins se scurgeau şuviţe de sânge, care-i acopereau mâna. Nimic nu mai avea sens. Ce motiv ar fi avut Laing să îşi mai menţină condiţia umană? Uite cum ajunseseră oamenii. Cum ajunseseră ei.

Sarah se cutremură, încercând să alunge groaza. Nu era foarte credincioasă, dar se ruga acum ca Ryan să apară mai repede lângă ea. Nu se pricepea deloc să trăiască singură.

Ryan încercă să-şi păstreze lejeritatea uşor ironică în conversaţia cu Madda. Simţea arsura ochilor lui Jason îndreptată asupra lui şi nu dorea să trădeze ceva. Valuri de vinovăţie spintecau inima îndurerată de pierdere, copleşindu-l. Nu încerca să ascundă aceste sentimente. Probabil că Jason le considera normale.

Dacă Echelon putea fi considerat mireasa lui Turing, atunci Oedip nu va obţine nimic de la mine, gândi Ryan cu un cinism crud.

Faţa lui Ryan se vindecase. Noua piele era moale şi catifelată,

ca cea a unui bebeluş. Nu se putea abţine să n-o pipăie.

— Mă sperii cu gestul ăsta. Mai termină cu giugiuleala, îi spuse Madda.

— Scuze, nu mă pot abţine. Vrei să pipăi şi tu?

— Hm, e cel mai interesant preludiu care mi s-a oferit în ultimul timp.

— Credeam că ai adoptat o castitate totală în schimbul condiţiilor minunate de aici.

Ryan cuprinse dintr-un gest decorul înghesuit şi arcele din jurul lor.

Madda chicoti.

— Da, ăsta sunt eu, prietenosul călugăr digital.

Amândoi râseră, până când epuizară acea energie interactivă. Ryan se întoarse cu spatele. Madda reveni asupra muncii sale. Trecuseră în laboratorul cilindric pe care Madda îl numea „acasă”. Fiind iniţial o staţie de metrou, acea arie fusese transformată în locul privat de joacă al lui Madda. Exemplare ale viitoarei generaţii tehnologice erau răspândite peste tot, ca nişte blocuri de piatră.

— Pentru tine Echelon-ul e un fel de magazin imens de jucării, nu-i aşa? întrebă Ryan.

Madda privi în jurul său cu nostalgie.

— Într-adevăr, invenţiile celor mai avansate minţi din lume trec mai întâi prin mâinile mele.

— Să le adaptezi.

— Le transform, le combin. Creez miracole.

— Grea sarcină.

— Eu te-am făcut şi pe tine.

— Nu sunt un miracol, Dave. Doar o jucărie stricată, gata de a fi scoasă din uz.

— Cred că te mai menţin în funcţiune o vreme. Pe cine altcineva îmi pot exersa atacurile la scrimă?

Madda lucrase în acest timp cu meticulozitate, umplând buzunarele unei jachete milităreşti. Apoi o studie câteva clipe.

— Mie mi se pare că arată bine.

— Oi fi eu afectat, foarte afectat la cap, dar încă sunt la curent cu evoluţiile modei. Iar haina asta e ultima fiţă.

Madda rânji.

Ryan se apropie şi ridică un creion şi o tăbliţă. Apoi începu să deseneze aiurea. După câteva minute, lăsă jos lucrurile şi păşi

prin încăpere. Madda aruncă o privire pe tăbliţă şi o şterse imediat.

Jason se lăsă pe spătarul scaunului său, privind cu atenţie imaginea cu Ryan şi Madda. Nu se aşteptase ca Ryan să-l ucidă pe Turing. Evoluţia asta îl frustra pe Jason, orice situaţie neaşteptată în planul său distrăgându-l foarte tare.

Jason scoase o tăblie de sub birou şi şi-o aşeză în braţe. Pe ea apăru imediat desenul lui Ryan, capturat de camerele de supraveghere. Era doar un lung şir de cifre, foarte lung. În timp ce Jason îi privea pe cei doi, demară procesul mecanic de spargere al acelui cod. Lucra manual, sperând că astfel se va calma. Era un cifru rudimentar, o joacă de copii în comparaţie cu ceea ce era în stare Jason să facă în acest domeniu. Trecea literele în lateral, în ordinea extracţiilor. Le reasamblă şi se sinchisi să le citească doar după ce Madda şi Laing dispăruseră în vagonul de metrou care fusese căminul lui Dave.

Apoi privi în jos literele sclipitoare, iar în acel moment ochii îi ieşiră din orbite:

— Iisuse Christoase!

Zbură imediat din scaun şi deschise sistemul de comandă:

— Imediat în laborator! Acum! urlă el, după care se năpusti afară din birou.

***

Lui Madda îi plăceau foarte mult computerele, se plimba prin spaţiul virtual, mânca arme de foc la micul dejun, dar adevărata lui dragoste era forţa de propulsie. Iar psihologii ar fi trebuit să prevadă ce avea să se întâmple. Invenţiile sale ridicaseră considerabil nivelul dimensiunii şi forţei unor astfel de instrumente. În vagonul înghesuit timp de ani de zile cu grămezi de lucruri inutile, Madda şi Ryan renunţară o clipă la teatru pentru a se înţelege din gesturi. Acum nu mai exista cale de întoarcere.

Privirea celor doi se întrerupse în momentul în care Jason şi o trupă de gardieni năvăliră în laborator. Ochii lui Sachs ardeau.

— Ştiam că nenorocitul ăla e alături, îi spuse Madda lui Ryan. Îi simţeam josnicia chiar şi prin pereţi.

Ryan îi zâmbi larg lui Sachs şi îl salută milităreşte, aceasta

fiind toată răzbunarea de care se simţea în stare atunci. Madda se dovedi ceva mai inspirat. Se întoarse cu spatele şi îşi trase pantalonii, pentru ca acea faţă de cur să-şi poată vedea reflecţia ca într-o oglindă prin geamul vehiculului.

Ryan atinse o manetă micuţă, iar vagonul se puse în mişcare. Se desprinse din frâie şi demară puternic de-a lungul şinelor, cu generatorul de propulsie creat de Madda ataşat de burtă.

— Trenul nu poate rezista foarte mult, spuse Madda scrâşnind din dinţi.

— O să reziste. N-avem mult de mers.

— O să ne prindă la următoarea staţie.

— Atunci bucură-te de libertate cât poţi, mârâi Ryan.

Madda nu îi răspunse, iar Ryan continuă:

— Arată ca un schwitezer jos aici. O mulţime de tuneluri prin care să te tot pierzi.

Trenul acceleră.

În spatele lor, motociclete goneau în viteză. Oricât de puternice ar fi fost dispozitivele de propulsie ale lui Madda, trebuiau să împingă un vagon vechi de un secol. Laing se tot împiedica, încercând să adune tot felul de mărunţişuri găsite în laboratorul lui Madda. Din fericire, Madda nu se mai deranjase să facă curat de când Ryan îl vizitase ultima oară. Aşa că Laing găsise foarte uşor o armură de corp şi se îmbrăcă imediat cu ea. Se gândi să-i ofere şi lui Madda una, dar nu mai era timp suficient.

Următorii îşi măriră viteza, apropiindu-se de compartimentul de alimentare. Ryan îşi lăsă roboţeii să integreze noul costum. Apoi izbi cu putere uşa şi o crăpă. Un val puternic de aer stătut şi împuţit năvăli înăuntru. Laing nu luă în seamă duhoarea şi continuă să împingă.

— Ce mama dracului vrei să faci?

— Pregătim o coborâre inopinată.

— Poftim? O să fim zdrobiţi!

Madda se îndepărtă de uşă. Dintr-odată, libertatea părea un concept nebunesc, pentru care trebuiau să-şi rişte viaţa şi membrele. În urma lor, gardienii trăgeau cârlige magnetice care se lipiră de vagon. Ryan apăsă o altă comandă, iar maşinăria acceleră, clătinându-se puternic pe şine. Laing observă că Madda înţelesese. Îi arătă şinele din faţa lor. O grămadă de gunoaie umplea tunelul.

Timpul nu avea de gând să încetinească. Madda nu avea nici o imagine a vieţii sale în minte. Observă costumul lui Laing care sclipea şi i se păru teribil de ameţitor. Renunţă la indecizie, refuzând să moară ca un laş. Îşi schimbă centrul de greutate, aruncându-se asupra lui Ryan.

Coordonarea trebuia să fie perfectă. Nervii lui Ryan erau încordaţi la maxim. Făcu un pas înapoi şi îl prinse în braţele deschise pe Madda. În acea îmbrăţişare săriră din tren. Ryan simţi curentul puternic de aer şi observă pătura de ciment a staţiei de metrou zburând sub ei. Apoi se izbiră. Forţa impactului îi aruncă în aer picioarele lui Laing, care îl strânse mai tare pe Madda şi se rostogoliră, în timp ce armura de corp atenua şocul căzăturii. În urma lor, vagonul intră cu viteză în grămezile de gunoi, transformându-se în schije şi căldură.

Ryan rămăsese întins complet pe ciment, în timp ce Madda se afla încă deasupra lui. Armura lăsase o crestătură adâncă în cimentul putrezit. Trecuseră de prima coloană la doar câţiva centimetri, dar apoi se izbiseră de cea de-a doua. Ryan simţise acea frânare bruscă în genunchi, care i se loviseră de piept. Fără armură, oasele genunchilor i-ar fi trecut direct prin cutia toracică. În poziţia în care se afla acum, el se chinuia să respire. Capacitatea lui Madda de a urla părea a nu fi afectată de lovitură. Ryan îl descătuşă din strânsoarea braţelor sale, iar Madda se îndepărtă, furios din cauza nebuniei lui Ryan şi fericit că supravieţuise.

Laing se ridică în picioare, în timp ce aerul împuţit se umplea de zgomotul exploziilor. Motocicletele distruse fumegau pe şinele de tren. Gardienii dispăruseră.

Ryan îl înhăţă pe Madda şi amândoi o luară la goană pe trepte. Săreau câte două deodată, iar Dave gâfâia deja din pricina efortului. Nu existau lumini acolo, numai trepte după trepte.

— Nu văd nimic! spuse Madda.

— Nici n-ai ce să vezi. Continuă să sari.

Începură să audă sunete în urma lor, apoi văzură nişte lumini. Gardienii îi ajunseseră din nou. Ryan îşi redublă viteza. Gardienii ţineau pasul. Ryan găsi ieşirea. Îşi coborî umărul şi forţă uşa. Aceasta se sfărâmă, iar lumina explodă în întuneric.

Sarah, ghemuită la un metru depărtare, sări în picioare pentru a ajunge la dispozitiv. Nimic extravagant, doar un cocktail

Molotov ceva mai sofisticat. Câteodată, vechile trucuri erau cele mai bune. Ryan şi Madda trecură în goană pe lângă ea. Gardienii năvăliră în lumina soarelui şi, instantaneu, în mijlocul unor flăcări uriaşe. Focul nu putea trece prin armura de corp pe care o purtau, dar în acelaşi timp era dificil să rămână neobservaţi. Sarah îi privi o clipă, după care se întoarse şi îi ajunse din urmă pe Ryan şi pe Madda, la capătul aleii. Toţi trei dispărură în mulţime, devenind nişte chipuri anonime printre gloatele isterice.

În camera gri, cele două siluete umane se materializară.

— Au dispărut.

— În regulă.

— Ne asumăm un risc foarte mare. Nu mă aşteptam să îl omoare pe Turing. Fără cifrul său, suntem pierduţi.

— Oricum, Turing nu ni l-ar fi dezvăluit. Vom recupera Cheia de la sursa codului. De aceea l-am lăsat pe Laing să plece cu Madda. Avem nevoie doar de puţin timp.

— Da, numai că întreaga lume se duce de râpă.

— Cum s-a întâmplat şi în trecut. Lasă mulţimea să se distreze. Totul se va sfârşi curând.

— Sper să ai dreptate.

Dar celălalt dispăruse deja, ca o fantomă digitală evaporându-se în griul dimprejur. Jason dădu din umeri şi îşi întrerupse conexiunea.

25

Valuri spasmodice de ameţeală şi euforie treceau la nesfârşit prin corpul lui Madda. Libertate. Se sprijinea de prora bărcii lui Tex, aplecându-se peste valuri. Privea cum vasul îşi crestează cărarea printre apele oceanului, complet ameţit de largheţea spaţiului în care se afla, şi răsuflă adânc, pentru a-i permite aerului să-i umple plămânii.

Emoţiile evadării îl epuizaseră. Se obişnuise foarte tare cu delimitarea strictă a spaţiului, adâncindu-şi tot mai tare în conştiinţă sentinţa pe viaţă. Cursa frenetică prin L.A. spulberase total acea conştiinţă tăcută. Rătăcind prin isteriile umanităţii, Madda cedase nervos. Se agăţase disperat de braţul lui Ryan ca un şcolar, toate acele culori, lumini, sunete şi explozii de viaţă ale maselor blocându-i sistemul intern. Laing nu îi spusese nimic, doar îl susţinu şi continuă să meargă mai departe.

După o oră sau două petrecute în spaţiul strâmt al cabinei sale, panica lui Madda începu să cedeze. Îi reveni curiozitatea specifică şi ieşi pe puntea vasului, în aerul rarefiat al portului. Îşi ocupă un loc la proră şi lăsă rafalele de vânt să-i lovească chipul. Nave cargo îşi descărcau încărcătura pe chei. Vase-fabrică îşi scuipau personalul şi marfa. Aerul duhnea îngrozitor. Era un peisaj teribil de urât. Inima lui Madda tresări.

Sarah îl aduse înapoi la realitate:

— Ne cheamă datoria, Madda.

El îşi desprinse privirea de acea imagine, iar Sarah îl conduse prin coridoarele alambicate ale navei până la o consolă compactă, foarte bine echipată.

— În regulă, spuse el. Hai să vedem antichitatea asta care v-a înnebunit pe toţi.

Sarah scoase placa crăpată din carcasă şi o aşeză în faţa lui Madda. El o privi o bucată bună de vreme. Manopera, deşi primitivă, avea o eleganţă intrinsecă. *Probabil că acesta era sentimentul pe care arheologii îl aveau în momentul descoperirii unui nou set de hieroglife*, se gândi el. Virusul care schimbase cursul istoriei se strecurase în lume prin intermediul acestui circuit fragil.

Madda se aşeză şi începu să lucreze. Întreaga sa lume se reduse la cei zece centimetri ai plăcii din faţa sa. Activă discul, verificând fiecare conexiune, observând piesa nu ca ceea ce era

de fapt, ci după standardele spaţiului virtual, adică o sumă a utilităţilor sale. Setarea interfaţei era o încercare de a schimba un organism unicelular, de a amesteca haotic sfere variate de complexitate. După ce activă interfaţa grafică a utilizatorului, Madda îşi începu vânătoarea.

Cifrarea era de râs. Încercă la o putere raţională de calcul. Placa cedă şi se deschise. Apoi începu partea amuzantă. În structura virtuală pe care o programase, observă fluxul de date al plăcii alunecând peste el. Madda codase o sabie, capabilă să taie nu piele şi oase, şi fluxuri de informaţii. Cu ajutorul ei, tăia şi modela, decupând la întâmplare şiruri de date. Lăsă fluxul de informaţii să treacă de el. Din când în când, captura o parte din cod care părea interesantă, doar pentru a o studia mai târziu. Era ca şi cum ar fi vânat o frunză într-un uragan. După cinci ore, Ryan îl întrerupse.

— Îl voi obţine. Dar nu pot spune când exact, îi spuse Madda.

— Mai încearcă, răspunse Ryan.

Dezamăgirea din vocea lui Ryan îl irită pe Madda.

— Am reuşit să sparg codul şi tehnologia. Acum nu mai am nevoie decât de un bit de noroc, literalmente.

Madda zâmbi în sinea sa. Laing, în schimb, avea o expresie implacabilă.

— Voi continua să mă lupt, dar Virgiliu ăsta e o nucă tare.

Ryan mârâi şi se îndreptă spre uşă. Sarah îi prinse braţul.

— Ce ai spus, Madda?

— Virgiliu. Este id-ul programatorului şi şi-a lăsat cartea de vizită în cifru. Şi acum hackerii mai fac chestia asta. Ca şi cum ar semna un tablou.

Sarah strânse şi mai tare braţul lui Ryan. Îl privi cu intensitate.

— Asasinul care te-a infectat cu acel virus, ce ţi-a spus înainte de a muri?

Ryan o îndepărtă, dar ea nu părea să fi remarcat gestul.

— A spus ceva despre Elysium. Ce vrei să spui, de fapt?

Sarah îşi conectă viziera pentru spaţiul virtual şi îi lăsă pe Ryan şi Madda să intre odată cu ea. Intră în biblioteca din fosta ei universitate. Cuvinte ininteligibile le întretăiau vederea. Pe un raft tocit dintr-un colţ al bibliotecii, Sarah găsi un volum pe care îl scoase şi îl arătă prietenilor săi.

— Virgiliu a fost poet în anticul Imperiu Roman. A descris

foarte mult lumea de dincolo, viaţa de dincolo de moarte. Unul din locurile în care a călătorit a fost Elysium, un loc în care erau primiţi numai cei virtuoşi, după ce mureau.

— Crezi că există vreo legătură? întrebă Ryan.

— Probabil e doar o coincidenţă, spuse Madda.

Sarah nu îi luă în seamă. Îi goni din spaţiul ei virtual şi continuă să caute. Madda se întoarse la lucru. Laing, simţindu-se dintr-odată total inutil, se retrase în cabina sa.

Când Sarah reveni câteva ore mai târziu, îl găsi pe Ryan întins în cabină, cu privirea aţintită asupra plafonului de lemn. Îl trezi din reverie cu o smucitură.

— Trebuie să cumpărăm barca asta, spuse ea.

— Poftim? Rahatul ăsta? De ce?

Tex apăru ca prin magie în spatele lor.

— Ăsta nu este deloc un rahat. Poate că arată ca o relicvă, dar de fapt este o adevărată comoară.

Sarah încuviinţă. Ea ştia deja lucrul ăsta.

— Laing are nevoie de barcă şi de serviciile tale. Îţi va oferi o sumă considerabilă.

Sarah şi Tex începură să se târguiască. Îl costa pe Ryan aproape întreaga sumă din contul lui bogat plus alte servicii faţă de Tex, un tip în care nu avea deloc încredere. În fine, afirmaţia era puţin eronată. Ryan avea încredere în Tex, dar numai pentru a-şi satisface propriile interese. Dacă interesele lor erau comune, Tex era un tip cooperant şi un partener grozav de băutură.

După ce se stabili în cele din urmă preţul exorbitant al bărcii, Ryan găsi puterea necesară de a o întreba pe Sarah de ce aveau neapărat nevoie de sărăcia acea de vas.

Dar Sarah îl ignoră.

— Ne-am înţeles, deci? îl întrebă ea pe Tex.

Acesta nu răspunse imediat, evaluând din nou mica avere pe care era gata s-o primească. Îşi ridică mâna. Sarah încuviinţă spre Ryan, ochii ei exprimând numai determinare şi asigurare. Lui Laing nu-i plăcea deloc să rămână în urma evenimentelor, dar recunoştea că Sarah nu se înşelase până atunci. Laing întinse şi el mâna şi încheie afacerea cu Tex. Sarah se relaxă.

— În regulă.

Se întoarse spre Laing.

— Plecăm în Thailanda.

Vestea căzu ca un tunet, umplând cabina.

— Poftim?! urlă Tex.

Sarah nu îşi luă privirea din ochii lui Laing.

— Elysium este în Thailanda. Are legătură cu crearea Cheii. Şi încă există, deoarece prezenţa acelui asasin o dovedeşte. Orice ar însemna Elysium, indiferent cine locuieşte acolo, trebuie să aflăm ce ştiu acei oameni.

— Thailanda e un ţinut mort, bombăni Tex.

— Aşa e, spuse Laing. Nu mai există nimic în acea regiune. Şi nici nu va mai exista secole bune de-acum încolo.

— Te înşeli, Ryan.

Ochii ei îl implorau.

— În Thailanda vom găsi răspunsul.

— La ce întrebare? replică Ryan.

— Ryan, noi nu ştim cine a creat Cheia. Şi nu e puţin lucru să elaborezi un virus care să schimbe destinul umanităţii. Şi de ce să-l creezi, doar pentru a-l oferi Echelonului pe o tăviţă de argint? Noi ştim regulile jocului, dar care este de fapt scopul, marea viziune? Cred că în Elysium vom găsi răspunsul.

Ea continua să-l privească.

Ryan încuviinţă, după care se întoarse spre Tex.

— Ridicăm ancora diseară!

Şi cu asta se încheie discuţia. Tex îşi înghiţi nodul din gât, bombănind pentru sine. Îşi petrecu timpul mutându-şi familia de pe vas şi pregătind ambarcaţiunea pentru escapada secretă. Sarah zâmbi şi reveni la consola ei.

Cum promisese, vasul avea mai multă putere decât lăsa să creadă aspectul ei ruginit. Un adevărat mijloc de contrabandă, putea oferi viteza maximă într-un ambalaj jerpelit. După ce se avântase în largul oceanului, relicva se înălţă deasupra apei, planând cu ajutorul unei singure aripi, care se întindea de-a lungul chilei. Datorită încărcăturii reduse, propulsia tip rachetă spinteca oceanul.

Madda continua să se dueleze cu codul şi, în acelaşi timp, să piardă. Urcă la prora bărcii pentru a se odihni puţin. Aerul puternic al oceanului îl înviora. Se aplecă peste marginea vasului, apucând parâma care lega cea mai îndepărtată velă. Cablul vibră la atingerea lui Madda. Se aplecă mai mult, cu toate simţurile inundate de acea energie a vibraţiilor de sub el.

Un banc de delfini, prinşi probabil în acelaşi curent, se ridică din adâncul oceanului şi călări valul din faţa ambarcaţiunii. Corpurile lor alunecoase se amestecau parcă cu mediul înconjurător, devenind o singură entitate. În grupuri de câte doi sau trei, delfinii călăriră creasta valului, după care dispărură în spumă. Barca depăşi rapid grupul de peşti, dar vitalitatea lor îl copleşise pe Madda. Iar faptul că, în curând, aveau să intre într-o zonă a morţii, părea atunci ceva de neînchipuit.

26

Ryan nu era obişnuit să stea. Se chinuia din greu să facă faţă acestei situaţii. Pentru mulţi, agitaţia crea o incapacitate de a lua decizii rapide. Ryan îşi îneca agitaţia în acţiune, ca o pasăre phoenix dependentă de durerea crudă a transformării în cenuşă. Tocmai prăpastia dintre conflagraţii era cauza principală a torturii sale. În acele momente moarte, mintea lui rătăcea printre pietroaie care nu voiau să cadă.

Se retrase în întunericul cabinei sale, nefiind în stare să privească în ochii echipajului său. Nelinişti familiare îl copleşeau din nou. Îşi dorea să sugrume gâtul alunecos al haosului, să deţină controlul din nou. Dar acea dorinţă nu mai putea fi îndeplinită acum. Echelon căzuse în mlaştina care salvase omenirea pentru foarte multă vreme. Acum, era doar o simplă componentă a luptei.

Disonanţa roboţeilor pulsa în interiorul său. Laing se obişnuise deja cu vibraţiile sale interioare, deşi creştea în intensitate în fiecare zi. Moartea lui Turing anulase orice şansă de a elimina roboţeii din corpul său. Moartea lui Turing... Cuvintele se prăbuşeau ca nişte bolovani peste gândurile sale, trăgându-l în jos odată cu ele.

O durere crudă şi arzătoare îi copleşi inima. În întunericul cu miros de lemn al cabinei, lumea sa se goli. Pierderea suferită absorbea toată esenţa eterului, făcând viaţa să pară nimic. Sufletul lui se crispă. Întinse mâna pentru a atinge acele amintiri cu Turing, care prindeau contur în faţa sa. Dar acestea trecură pe lângă el. Îşi simţea durerea în gură, ca o bucată de marmură. Îi simţea greutatea şi gustul suprafeţei sticloase. Devenea din ce în ce mai mare, sufocându-l. O înghiţi cu greu şi o simţi împietrită şi ameninţătoare, avertizându-l parcă. Goni durerea din sufletul său, se ghemui în jurul pernei şi se lăsă pradă somnului deplin.

Sarah nu voise să meargă. Se lupta din greu să reziste dorinţelor ei. Îşi ocupa mintea muncind, impulsionându-se pe sine şi pe Madda, ajutându-l să ordoneze haosul de unu şi zero. Ura faptul că anumite dorinţe, se puteau strecura atât de adânc în interiorul ei. Imaginea ei despre sine se destrăma în faţa acestei realităţi noi. Până la urmă, nu era atât de greu de

cucerit.

Sarah acceptase întotdeauna cu lejeritate trădările din viaţa sa. Nimic nu reuşea să-i tulbure adâncul sufletului. Plutise de-a lungul şirului vieţii, depăşise obstacolele inerente, dar niciodată nu aruncase ancora. Acum, dorinţa o priponea în loc. Ea fumega în sinea sa, refuzând să cedeze tentaţiei.

Rămăsese cu Tex pentru multe ore la rând. Jucaseră poker în cambuză, mizând sume enorme de bani. Mintea ei, instruită în sistemul Echelon, putea procesa mii de date, în descoperirea conexiunilor. Despica şiruri întregi de reţele interconectate, manipulând adevăruri pe care le controla pentru a învinge realitatea pe care nu o controla. Ocupându-şi creierul cu matematica pokerului era ca un fel de şanţ săpat într-un baraj de o hidrocentrală.

Acum îl privea pe Tex jucându-se cu un pachet de cărţi jegoase. Lovite şi vânturate de nenumărate mâini, cărţile păreau a fi luat locul jucătorilor, controlându-i. Prin mintea lui Sarah zburau calcule, dar nu era în stare să reţină numerele. Pierdu, mână după mână. În cele din urmă, Tex îşi aruncă propriile cărţi.

— Renunţi cât încă mai câştigi? îl provocă Sarah.

— Ori joci, ori o laşi baltă. Mintea ta e în altă parte, ceea ce îmi reduce considerabil câştigurile.

Sarah aproape că nu remarcă absenţa lui Tex. Încercând să-şi ţină mintea ocupată, ea amesteca la nesfârşit pachetul de cărţi. Zgomotul lor o liniştea, dar ştia că acea senzaţie nu va dura foarte mult.

Trânti pachetul de cărţi şi ieşi. Trecu pe lângă uşa lui Laing şi se opri, nefiind în stare să treacă mai departe. Degetele ei se plimbară pe mânerul metalic, strângându-l încet cu câte un deget, ezitând la fiecare gest. Cu cealaltă mână atinse lemnul încrustat, cu fiecare senzaţie fiind tot mai aproape de a ceda tentaţiei.

Sarah deschise uşa, intrând în cabina lui Laing înainte de a se răzgândi. Continua să privească uşa, închizând-o încet în urma ei. Printre zgomotele specifice ale apei, putea distinge ritmul respiraţiei lui Laing.

Se apropie de pat şi se aşeză lângă el. Nu avea deloc un aspect angelic în somn, ci încordat şi răvăşit. După ce ochii ei se obişnuiră cu obscuritatea, observă ochii lui Laing strângându-se

cu putere, relaxându-se şi agitându-se. Respiraţia sa accelerată se diminuă într-un suspin prelung, un fel de manifestare a slăbiciunii pe care Ryan nu şi-ar fi permis-o niciodată în mod conştient. Mâna lui Sarah se întinse cu o voinţă proprie, iar degetele atinseră ochii lui Ryan. Pentru o clipă, faţa lui se relaxă. Ochii se liniştiră şi o singură lacrimă i se prelinse pe obraz.

Lacrima cu sclipiri argintii învinse forţa gravitaţiei şi reveni în colţul ochiului din care se scursese. Sarah îşi înghiţi cu greu surprinderea. Opri retragerea lacrimii cu degetul. Picătura, care purta amprenta roboţeilor, se încolăci pe degetul ei, pierdută.

Revenit la realitate, Ryan îi prinse încheietura lui Sarah. În lumina slabă, el îşi observă lacrima pe degetul ei. O schimbare profundă îi marcă trăsăturile feţei. Ea îl simţi retrăgându-se, chiar dacă degetele îi strângeau şi mai puternic mâna. Ea se aplecă încet, iar părul des îi alunecă de pe umăr şi îi acoperi faţa. Ea privea fix în ochii lui Ryan, apropierea lui ameţind-o. Linia blândă a buzelor se deschise. Îşi duse degetul la gură şi sorbi lacrima.

Ryan inspiră scurt. Degetele i se relaxară. Ochii săi se detensionară. Îi dădu drumul mâinii lui Sarah şi încercă să se întoarcă cu spatele.

— Sarah, eu…

Vocea lui brăzdă lumina slabă. Sarah îl opri înainte ca el să continue, strângându-i ea, de data aceasta, încheietura şi forţându-l să ridice mâna deasupra capului. Apoi se aplecă peste el, părul ei moale învăluindu-i faţa într-o mângâiere delicată. Buzele ei le întâlniră pe ale lui.

Dorinţa ei îi pătrunse lui Ryan prin toţi porii. El îşi deschise buzele spre ale ei. Dorinţa devenise reciprocă. El i se lăsă pradă ei, cucerit de săruturi, de limba ei, de aroma proaspătă de mare şi de lavandă şi de atingerea sânilor pe pieptul său.

Prin acel sărut, roboţeii invadară corpul lui Sarah, învârtindu-se prin gura ei. Ca o altă limbă, ei se încolăciră în jurul lui Sarah, trăgând-o mai aproape. Se învârteau şi pluteau până ce ea simţi conexiunea cu ei pătrunzându-i în minte. Ryan deschise porţile şi fiecare picătură din el invada corpul lui Sarah. Ea îşi dorea să ţipe. Se apăsă şi mai tare de corpul lui. Dorinţa lui deveni spuma valurilor ei. Extazul lui se împleti cu al ei până când Sarah nu mai putea deosebi plăcerile ei de ale lui. În sărutul şi în privirea

lui Ryan ea recunoscu dragostea. Se simţi cucerită de un val de plăcere şi nu îi mai păsa de faptul că el o invadase cu totul. Deveniseră un singur suflet.

Îi eliberă mâna, se retrase din sărut şi făcu un pas înapoi. Roboţeii încremeniră, conexiunea lor întrupându-se odată cu sărutul celor doi. Valul de emoţii care se ridicase în interiorul lui se retrase. Fără conexiunea carnală a lui Ryan, roboţeii rămăseseră inerţi. Durerea acelei pierderi aproape că o zdrobi pe Sarah. După care se transformă într-o dorinţă care tânjea să se împlinească. Îşi scoase bluza albă, tremurând la fiecare atingere.

Ryan privi cum bluza cade pe jos. Plutise o clipă prin acea lumină diafană şi se oprise la picioarele lui Sarah. Ea îşi duse mâinile la spate, pentru a-şi desprinde sutienul, şi îl lăsă să-i alunece pe umeri cu o mişcare languroasă. Lucirea delicată a pielii ei contrasta foarte puternic cu linia întunecată a pantalonilor, al căror fermoar era acoperit de o fâşie subţire de piele. Ea atinse această piele, eliberând capsa cu lejeritate. Cu o legănare a şoldurilor, blugii aterizară pe podea. Ea păşi pentru a se elibera de ei. Rămânând doar într-o pereche de tanga, se intimidă, nefiind obişnuită cu această postură. Îşi dădu jos şi chiloţii într-o mişcare rapidă. Goală fiind, îşi redobândi echilibrul. Cabina înghesuită îi îmbrăţişa formele, ca o ramă pentru o operă de artă.

— Acum e rândul tău.

Chiar şi gândul îi trăda dorinţa, pasiunea sa fiind irezistibilă.

El rămăsese încremenit, savurând imaginea din faţa sa pentru a şi-o întipări în minte pentru totdeauna. O rază de soare licărea în cabină printr-un ochi al uşii din spatele ei, conturându-i linia corpului – alungirea delicată a gâtului care se continua cu un braţ subţire, acoperit de un puf auriu, apoi curba moale a sânilor, stomacul plat arcuit către şoldurile înguste şi continuate de-a lungul unui singur picior absolut perfect. Dorinţa lui Ryan de a acţiona în acel moment, de a atinge acea fiinţă îl smulse din reverie.

Îşi aruncă păturile, descoperindu-şi pieptul gol. Lumina îl atinse într-o clipă, iar Sarah îşi ţinu respiraţia. Duritatea şi asprimea caracterului său nu se potriveau deloc cu acest trup de o albeaţă delicată, cu muşchi perfecţi acoperiţi de o piele moale şi fină. Îi amintea lui Sarah de sculptura languroasă a lui

Adam de pe plafonul Capelei Sixtine. Era corpul unui bărbat, dar era totodată curat, inocent, neprihănit. Se înfioră.

El ţâşni din pat şi o cuprinse, ezitarea cedând în faţa dorinţei. Se reuniră, buzele lor căutându-se cu disperare. El voia să simtă absolut fiecare părticică a corpului ei. Îşi acoperi faţa cu pletele ei, îi sărută gâtul şi apoi lobul urechii. Pasiunea ei îl copleşea. Gura lui coborî mai jos, căutându-i sânii, iar limba îi sărută conturul sfârcului, umplându-l de plăcere. Şoldurile ei înguste se lipiră de ale lui. El se lăsă mai jos, îngenunchind în faţa ei pentru a-i săruta abdomenul plat, ai căror muşchi se încordară la atingerea buzelor lui.

Ea tremura cu mâinile înfipte în părul lui des. Limba lui Ryan explora fiecare linie a pielii ei. Ea ridică un picior peste umărul lui şi se arcui în spate, trăgându-l tot mai aproape de ea. Atunci el îi simţi gustul. O privi pentru o clipă, observând geografia corpului ei. Ea îl trase în sus şi îşi adânci buzele într-ale lui, simţindu-şi propriul gust pe buzele lui Ryan, în timp ce roboţeii se învârteau printre ei.

Sarah se căţără pe el, prinzându-şi braţele de umerii lui şi apoi de tot corpul. El se dezechilibră o clipă din cauza greutăţii. Încolăcindu-şi picioarele în jurul mijlocului său, Sarah i se deschisese complet, iar el se adânci în ea cu totul. Se simţea complet învăluit de ea. Apoi balans, o mişcare pură şi puternică, din ce în ce mai frenetică. Se apropiau amândoi de culmea extazului, tânjind după acea descătuşare totală, dar prelungind cât mai mult această agonie dulce. Ryan gemu adânc, iar Sarah îşi înfipse unghiile în spatele lui. Se strângeau cu putere unul pe altul într-o explozie de senzaţii, arzând complet şi revenind la viaţă.

El o aşeză cu blândeţe şi o împinse uşor spre pat. Ea se întinse cu burta pe aşternuturi, cufundându-se în buretele saltelei. Ryan se aşeză lângă, corpul său modelându-se după liniile ei. Se strecură din nou în ea şi începu s-o pătrundă din nou cu mişcări lente.

Ea se lipi de el, gemând la atingerea mâinilor lor în jurul ei. Se simţea cuprinsă de o seninătate dulce, dar nu îşi putea satisface nevoia de el, de tot ce era el.

— Ryan, ce ai văzut? Atunci când ai murit?

Ryan îşi îndesă faţa în căldura gâtului ei şi îşi contopi corpul cu al ei.

— Am căzut, spuse el.

— După…

— Nu îmi amintesc decât căderea.

Nefiind în stare să oprească fluxul amintirilor, Ryan retrăi momente ale căderii. Şi din nou acele senzaţii. Ceva se înţepenise. Apoi o arsură înţepătoare în momentul în care stânca s-a desprins.

Ryan îşi deschise ochii. Ea suspină şi se trase mai aproape. Respiraţia ei deveni ritmată.

El tăcu.

Gonind peste Marea Chinei de Sud, vasul lor părea singura oază de pace într-o lume în stare de dezintegrare. Când nu îşi petrecea timpul în braţele lui Ryan, Sarah se conecta la spaţiul virtual. Laing nu era foarte dornic s-o urmeze. Schimbările i se păreau înfricoşătoare. Toată viaţa lui se dedicase ideii de ordine şi stabilitate. Acum, toate aceste repere dispăruseră şi nimic nu se mai potrivea realităţii. Cu fiecare zi, Ryan simţea că pierde contactul cu mersul lumii. Respingea profund aceste schimbări şi se refugia în construirea planului lor de reinstaurare a puterii Echelonului.

Sarah se conectă, cu forţe proaspete în urma noilor dimensiuni ale conexiunii cu Ryan. Avându-l pe el alături, putea face faţă oricărei provocări. Chiar şi în momentele în care simţea valurile de frică pulsând în mintea lui Ryan, legătura lor îi dădea încredere şi siguranţă. Îşi petrecea timpul bucurându-se de descoperirea trupului lui Ryan şi a lumii din jurul lor.

Iniţial, nu reuşea să scape de distrugerile omniprezente. Revoltele din L.A. se destrămaseră, în schimb Seattle luase foc. Întreaga umanitate fusese şocată când militanţi israelieni atacaseră bazele militare palestiniene din Ierusalim. Valuri de violenţă răbufniră din nou în întregul Orient Mijlociu. Vechile rivalităţi escaladară, fără ochiul vigilent al Echelonului. În Europa, o grupare de ecologişti distrusese un reactor nuclear, provocând pagube serioase reţelei de alimentare cu energie electrică a continentului. În Asia, relaţiile sino-coreene se apropiau de declanşarea războiului, în timp ce liderii chinezi contemplau extinderea teritorială. Marile puteri îşi arătau muşchii, pentru a-şi demonstra dominaţia. Iar statele mai mici aveau probleme cu propriile populaţii, care manifestau

împotriva marilor puteri.

Sarah plutea prin virtual împânzit de teamă şi paranoia. Rătăcea prin tot felul de baruri, săli de clasă sau de conferinţe. Secţiuni goale din spaţiu se umpluseră cu predicatori. Cuvinte ca „apocalipsa” şi „Armageddon” răsunau în spaţiile pustii ale depozitelor, fiind programate să ajungă rapid la un număr tot mai mare de fanatici.

În sălile de clasă din spaţiul virtual, şi studenţii şi profesorii încercau să înţeleagă schimbările care interveniseră atât de rapid în lumea lor. Şi în aceste spaţii domina teama. Dar totodată, ascunzându-se printre colţurile umbrite ale rafturilor de cărţi, Sarah putea percepe conturul unei noi înţelegeri a lumii, al unei noi abordări.

În sălile de consiliu, schimbările de peisaj determinau decizii radicale. Corporaţiile mari, capturate ani de zile într-o stare de somnolenţă birocratică, năvăliseră pe noua scenă a lumii, promovând concepte inovatoare. Câteva repurtaseră un succes imens; altele eşuaseră şi dispăruseră. Ceea ce fusese înainte o stabilitate greoaie, acum se transformase în rating-uri şi inovaţii, lumea clătinându-se pentru a-şi găsi echilibrul natural.

Periodic, Sarah vorbea cu Madda, care rătăcea în continuu în universul său numeric. La câteva ore, ea intra în barul de lupte al lui Madda, adică în Avalon. Chiar şi aici, ea remarca o schimbare în atmosferă. Scrimerii păreau dezinteresaţi acum de flecăreli şi bârfe mărunte. Răspândiţi prin colţuri, citeau de zor cărţi vechi despre Bushido[23] şi cavalerism, căutând cu disperare câteva repere.

Sarah trecu de clienţii barului şi se apropie de zidurile localului. Cu cât înainta mai mult, cu atât mai greu îşi dădea seama de arhitectura localului. În cele din urmă, se apropie de o uşă, plutind într-un spaţiu virtual complet pustiu. Întinse mâna să o deschidă, dar vederea ei periferică surprinse o mişcare uşoară. Se întoarse, dar nu văzu nimic. Accesând programul de înregistrări, îşi îndesă mâinile în spaţiul virtual de un gri opac. Observă câteva urme şi încercă să pornească pe traseul acestora. Dar fără Echelon, capacitatea ei de urmărire nu era la cote prea înalte. Pierdu imediat şirul acestora. Sarah îşi retrase mâinile din spaţiul lichefiat şi reveni la uşă, neliniştită.

---

[23] Bushido înseamnă „Calea războinicului” şi este un cod japonez de conduită care caracterizează viaţa samurailor, fiind similar conceptului de cavalerism.

Uşa îi citi semnătura şi o trase înăuntru. Se simţi atacată de cod. Îşi aminti vizita la un planetarium pe când era copil, când stătuse în fotoliu şi ascultase prezentarea, cu mintea rătăcindu-i printre valurile de stele. Privind în sus domul masiv programat de Madda, retrăi aceeaşi senzaţie de ameţeală. În jurul domului se desfăşurau milioane de calcule diferite menite să ordoneze haosul din placa de memorie găsită de Sarah. Rezultatele acestor calcule se ridicau apoi de-a lungul zidurilor până în centrul domului, unde Madda le analiza, le combina, le edita şi le modifica. El stătea întins pe podeaua camerei, supt de materialul acesteia, încât doar o parte din capul său rămăsese la suprafaţă. Ochii săi cercetau domul.

Îi luă ceva timp pentru a observa că Sarah stătea lângă el. Clipi de câteva ori, fiind mai mult un fel de contorsionări ale muşchilor feţei, după care se uită din nou la Sarah încruntat.

— Aş avea mai multe rezultate dacă n-ai mai sta atât pe capul meu, spuse el.

— Au trecut şase ore de la ultima vizită. Doar voiam să mă asigur că nu ai renunţat.

Se apropie de el. Liniile ascuţite ale corpului său ieşind din podeaua neagră şi opacă o iritau pe Sarah teribil.

— Mă simt ca Dante mergând pe marea îngheţată, spuse ea.

— Ca cine?

— Cred că ai cam rămas în urmă cu literatura clasică, Madda. Dante, ştii bine, poetul care a călătorit prin iad şi prin rai.

Faţa lui Madda rămase impasibilă.

— Şi i-a luat mult timp?

— El aşa a crezut. În iad, a descoperit o mare de gheaţă, în care păcătoşii erau îngheţaţi pentru eternitate.

Având fluiditatea perfectă a trăsăturilor spaţiului virtual, Madda se ridică din podea cu o singură mişcare arcuită.

— În fine, probabil că doar lui i s-a părut a fi o eternitate, dar cred că…

Sarah îl întrerupse.

— Lumea s-a schimbat radical în realitate. Ca o furtună într-un pahar, asta e senzaţia. Totul se schimbă atât de rapid, încât oamenii sunt disperaţi să găsească noi repere.

— Păi, cred că am găsit…

Din nou, Sarah îl întrerupse:

— O lume nouă. Cu reguli noi. Fiecare trebuie să aibă grijă de

ai lui, înţelegi? Şi niciodată nu ştii cine îşi vrea răul.

Madda o privi câteva clipe întrebător.

— Şi tu credeai că eu am luat-o razna?

Sarah se mulţumi să-l privească şi ea, forţându-l pe Madda să conştientizeze prezentul. El înţelese tâlcul vorbelor ei.

— Dacă te preocupă securitatea acestei încăperi, linişteşte-te! Chiar dacă Echelon-ul ar fi activat, le-ar lua câteva zile pentru a pătrunde aici.

Sarah oftă.

— În regulă. Am descoperit urmele unui hacker afară.

— Imposibil.

Sarah nu se sinchisi să-l contrazică. Madda îşi reaminti că nu mai era protejat de cifrul Echelonului.

— Era, probabil, vreun rătăcit, aflat din când în când prin spaţiu.

— Poate.

— Nimeni nu ştie că sunt aici.

Sarah dădu din umeri.

— Ce ai descoperit? întrebă ea.

Madda se lumină.

— Cred că am descoperit şirul, calea de întoarcere spre virusul iniţial, înainte de a fi modificat.

El privi în sus spre plafonul de cifre, iar codul începu să se alinieze într-o singură progresie. Sarah încercă să înţeleagă logica, dar descoperi salturi pe care nu le putea controla şi teorii pe care nu le cunoştea.

— Asta e… asta e ceva nou. Cum de ai născocit aşa ceva?

— Aveam nevoie de cleşte pentru a pătrunde în acest haos, un punct de plecare pentru a începe demontarea. Nimic din teoriile numerice moderne nu funcţiona. Aşa că m-am dus mai departe.

— Deci eşti un fel de vizionar acum? întrebă ea, zâmbind.

Madda era serios.

— Doar inspirat.

Se opri, privind în sus numerele cu o expresie extaziată.

— Tot timpul petrecut în labirintul Echelonului nu m-am putut delecta decât cu descoperirile altora. Iar acum, speriat de moarte şi plutind pe relicva de vas a unui contrabandist, am parte de o frântură de inspiraţie.

Sarah îi atinse umărul şi amândoi priviră plafonul cu

admiraţie. Ea nu avea ţeluri atât de idealiste. Ea analiza şi atât. Ryan acţiona. Iar Madda crea.

— Dacă ne adunăm laolaltă, tu, eu şi Ryan, cred că putem crea o persoană extraordinară, spuse ea.

El continuă să-şi privească creaţia, iar faţa i se lumină într-un zâmbet larg.

— Spune-mi ceva despre programul original. Descrie-mi Cheia.

Madda se întoarse spre ea.

— Încă nu am o imagine clară. Mai am nevoie de ceva timp pentru regresie. Dar am găsit indicii în placa de memorie.

— Indicii?

— Majoritatea erau prea afectate pentru a mai fi citite. Indiciile descriau o mişcare fundamentală în natura fluxului de informaţii. Aşa că am adunat părţi ale spaţiului virtual modern şi le-am întors înapoi în istorie.

— Şi?

— Şi informaţiile capturate pe acest disc au iniţiat un virus planetar. Un gândac urât de tot, care se răspândeşte în orice unitate, computer sau nod de reţea.

— Dar în istorie nu există nici o înregistrare despre o criză de virusare planetară.

— Oh, dar nu a distrus nimic. Doar a organizat informaţiile, schimbând discret construcţia fluxului de date.

— Adică Echelon a fost creat prin acea transmisie unică?

— Aşa se pare.

Madda dădu din cap.

— Hackerul aflat la punctul de incursiune al virusului, punctul zero, a primit toate cheile de la castel.

— Postul de ascultare, Virgiliu.

Madda încuviinţă din nou.

— Virusul a produs Cheia, spuse el.

— Cine a programat acest virus? Cine l-a trimis în spaţiu?

— Asta e întrebarea de un milion de dolari. Şi nu am nici cea mai vagă idee. Asta s-a întâmplat cu mult timp înainte. Înainte de vremea noastră.

— Poţi activa din nou virusul pentru a produce o nouă Cheie?

— Adică să ne creăm propriul nostru Echelon? spuse Madda, foarte încordat de această dată.

Şi lui Sarah i se zbârlise părul la emoţia acestei idei. Oare

Madda ar fi în stare să păstreze Cheia pentru sine? Tentaţia de a te juca de-a Dumnezeu era dificil de refuzat.

— Nu, nu ştiu, Dave. Vreau doar să înţeleg ce posibilităţi avem. Dacă reuşeşti să obţii Cheia, tu vei deveni cea mai importantă piesă din puzzle.

Acum era rândul lui Madda să înghită cu greu.

— Nu am găsit-o încă.

Sarah dădu din cap.

— Cum am mai spus, trebuie să descompun mai departe, spuse el.

Rămăseseră tăcuţi, unul lângă altul, două siluete în fluiditatea spaţiului virtual.

— Fă-mi o favoare, Dave. Când spargi chestia asta, nu spune nimănui nimic. Doar anunţă-mă că ai reuşit.

David redeveni suspicios.

— Adică vrei să nu-i spun nimic nici lui Ryan?

— Nu... Da. Ce vreau să spun este că eu cred că avem o coadă. Cineva e mereu la un pas în urma noastră. Şi ştiu destul pentru a reuşi să te găsească şi să încerce să intre aici.

— Crezi că e vorba de Laing?

— Normal că nu, minţi Sarah.

De fapt, nu era chiar o minciună. Inima ei era sfâşiată la gândul că Ryan ar putea deveni un instrument în mâna Echelonului. Dar, în ciuda emoţiilor ei, ştia foarte bine că era o variantă posibilă.

— Laing trece prin multe procese interne de care nu e foarte conştient. Dacă Sachs a spart cifrul lui Turing, Echelon-ul poate controla tehnologia din Ryan.

— Mă îndoiesc.

— Se va întâmpla şi asta. Dacă nu au spart cifrul încă, o vor face în curând. Ryan ne este doar împrumutat temporar.

— Cu toţii suntem.

— Şi asta e adevărat.

Tăcu şi îl prinse de mână. Chiar şi în spaţiul virtual, această conexiune îi dădea siguranţă lui Madda, fiind o manifestare de umanitate într-un ocean de cifre.

— O să faci aşa?

Madda privi în jurul său şi dădu din umeri. Apoi încuviinţă.

Izolarea îl înnebunea pe Ryan. Aflat în pragul uşii, îi privea pe

Sarah şi pe Madda conectaţi la spaţiul virtual. Haosul se închidea în jurul său. Roboţeii deveneau tot mai îndârjiţi. Nici chiar relaţia intimă nu îi putea opri senzaţia de dezintegrare. Îşi dorea să formeze un întreg cu Sarah, dar simţea că-şi pierde luciditatea. Unghiile raţiunii sale erau tocite. Nu mai rezista presiunii şi se simţea în pragul colapsului.

Privindu-i pe Sarah şi pe Madda, Ryan se simţea inutil. Ei aveau scopuri bine definite, ceva de făcut. El era de domeniul trecutului. Un echipament învechit, un software în pragul supraîncărcării. Cei doi erau prinşi în sistem, în ritmul lumii. El era pierdut.

Tex îl bătu uşor pe umeri, iar Ryan tresări. Faptul că cineva îl putea lua prin surprindere demonstra cât de mult decăzuse.

— Se vede pământul, spuse Tex.

27

Thailanda… zona moartă.

Cunoscută secole întregi sub denumirea de Siam, Thailanda avea o istorie lungă şi glorioasă. După unificarea provinciilor, Siamul devenise stat cu mult înaintea regiunilor vecine. Reuşise, de asemenea, să fenteze imperialismul european din secolele XVIII şi XIX. În loc să fie colonizat, noul stat îşi solidifică propria societate cu rădăcini adânci în trecut, dar foarte clar orientată spre supermodernizarea ţării. Thailanda devenise un leagăn al tehnologiei, atât în economia albă, cât şi pentru cea subterană. Cei bogaţi şi faimoşi îi cutreierau saloanele estetice, ştergând efectiv cu buretele ani întregi din viaţă. Religia budistă a Thailandei rezistă odată cu trecerea timpului, fără a ceda sub povara inovaţiei, cum se întâmplase cu religiile occidentale. Astfel că Siamul devenise pământul făgăduinţei. În secolul douăzeci şi unu, valurile de imigranţi atinseseră cote maxime. Prosperitatea domnea alături de un rege iubit.

În prezent, intrarea într-o zonă restricţionată nu ridica probleme prea mari. Plecarea de acolo era dificilă. Ambarcaţiunea alunecă pe lângă sistemul Star Wars de depistare a acţiunilor la orizont fără nici o zgârietură. Fiind construit ca apărare antirachetă, acest sistem de particule atârna acum ca o perdea peste Thailanda. Dar în loc să ţină rachetele în afară, acest sistem păstra absolut totul înăuntru. Nimic nu trecea dincolo de sistemul de avertizare.

Tex conduse barca pe râul Chao Phraya, care se revărsa în Golful Thailandei după ce străbătea toată lungimea ţării. Trecură de portul din Samut Sakhon, după care intrară în Bangkok. Huruitul vasului străpunse liniştea totală care domnea acum peste Bangkok.

Sarah veni pe punte lângă Ryan, controlându-şi obsesiv masca de pe faţă. Sub privirile lui Ryan, ea îşi coborî mâinile şi privi în depărtare. Tăcerea era devastatoare. Mai strânse odată legăturile măştii, strângând încă un nod. Ceea ce fusese cândva o naţiune prosperă devenise acum un ţinut bântuit de fantome.

Sarah păşea alături de Ryan, sprijinindu-se de umărul lui. Privirea lui rămânea fixă, dar corpul său se aplecă, simţind căldura acelui contact în faţa morţii din jurul lor.

— Am văzut câmpuri de luptă, masacre. Dar acest peisaj este

mai oribil decât toate, gândi el spre ea.

Nu se îndura să spargă acea tăcere vorbind cu voce tare. În plus, măştile confereau un sentiment de stânjeneală conversaţiei.

— Îţi aminteşti imaginile pe care ni le arătau la şcoală?

Ryan dădu din cap, negând. Evitase să meargă la ore când se vorbea despre Thailanda.

— Fuseseră modificate, în scop educaţional, dar totuşi… erau devastatoare.

Deşi aerul din costumul său era puţin peste temperatura corporală, Sarah nu se putea opri din tremurat.

— Cel puţin a fost foarte rapid, gândi el.

— A fost. Într-o zi, totul era normal, viaţa era în regulă. În următoarea, totul era mort. Se spune că virusul a cuprins ţara în câteva ore, arzând junglele precum o flacără. Milioane de oameni au încercat să fugă. Dar vecinii Thailandei şi-au angajat trupele în Golf, au blocat avioanele care încercau să decoleze de pe teritoriul thailandez şi au întors vapoarele înapoi în porturi.

— Cred că au şi bombardat portul.

— Aşa e. O naţiune întreagă forţată să intre în carantină. Aşa că fiecare thailandez s-a uscat şi a murit. În Bangkok s-a făcut întuneric. S-a făcut o cercetare pe tot cuprinsul ţinutului. Pe o rază de o sută de kilometri în orice direcţie, apele şi uscatul erau ca şi rase, pustii. Nici un fel de organism viu nu a supravieţuit. Până în ziua de azi rămâne cel mai puternic atac aerian din istoria umanităţii.

— Împotriva unui singur virus.

— Împotriva virusului HIV Armat, un ucigaş total lipsit de empatie.

— A fost unul din primele eşecuri ale Echelonului. Faptul că a permis crearea acelui tip de virus.

— Dar curăţenia de după a avut succes. Un efort unilateral, coordonat de distrugere a unei naţiuni întregi şi de îndepărtare a celei mai grave ameninţări cu care se confruntase omenirea. Nu se putea reuşi aşa ceva fără ca Echelon-ul să nu ungă roţile mecanismului.

Ambarcaţiunea încetini, apropiindu-se de zona moartă. După ce trecu de port, chiar şi semnele distrugerii dispăruseră. Acele clădiri infestate cu microbi îşi păstraseră aspectul neprihănit. Pe vechile clădiri zgârie-nori se întindeau rămăşiţe de vegetaţie.

Bangkok-ul arăta ca o casă de ţară închisă pe perioada iernii. Era pustiu şi încremenit, pregătit să accepte orice formă de viaţă, nerăbdător ca cineva să tragă cearşafurile de pe mobilă. O pudră albă se întindea de-a lungul malurilor râului. În contrast cu negrul lucios al clădirilor mai noi şi cu verdele stătut al celor mai vechi, albul acestui praf strălucea puternic.

— Minunat, spuse Sarah.

Vocea ei slabă străpunse aerul înţepenit din jur, conferind peisajului vibraţia de o clipă a vieţii.

— Sunt oase sfărâmate. Milioane de oameni au murit pe marginea râului. Iar oasele lor s-au transformat în praf.

Sarah privi în aval. Dungile albe de nisip străjuiau râul cât putea cuprinde cu ochii.

Tex manevră barca într-o dană mult prea îngustă pentru dimensiunile ei, dar era singura rămasă în picioare. Cârlige automate ieşiră din orificii, securizând vasul împotriva curenţilor. Tex se apropie de Sarah şi de Ryan, care se aplecaseră peste margine pentru a privi acţiunea cleştilor.

— Foarte impresionant, spuse Ryan.

Rânjetul lui Tex nu putea fi ascuns de masca necesară. Aceasta acoperea faţa, împiedicând expunerea trăsăturilor.

— M-a costat multe transporturi.

— Dar foarte eficient când transferi marfa în largul oceanului, spuse Ryan.

Zâmbetul lui Tex se lărgi şi mai mult.

— În unele transporturi e mai bine să faci schimbul ferit de privirea lucrătorilor de pe docuri.

Sarah interveni:

— Nu e nevoie să ne povesteşti despre contrabanda ta.

— Domnişoară Sarah, celelalte ocupaţii ale mele v-au fost de mare folos.

— Aşa e, dar ne-am achitat cu generozitate.

— Nimic nu e gratis în lumea asta.

— Nimic nu e gratis în lumea ta, îi răspunse ea, cu un zâmbet permanent pe chip.

Rânjetul lui Tex încremeni pentru o clipă, după care dispăru sub o mască degajată. Ryan interveni între ei:

— Hai să ne punem în mişcare pe uscat.

Tex îl bătu pe umeri şi îi spuse împăciuitor:

— Mata eşti şefu'!

După ce Tex dispăru de lângă ei, Ryan se întoarse spre Sarah:
— Ce a fost asta?
— E jegos.
— Se spală la fel de des ca oricare altul.
Sarah îşi ridică ochii.
— Ai un simţ al umorului jalnic, spuse ea, tăcând o clipă. De fapt, ai un simţ al umorului extrem de atrofiat. Nu mi te-aş fi imaginat aşa.
— Sarah, de ce-l înţepi pe Tex? Avem nevoie de el.
— Iar el ştie chestia asta. Tipul e corupt. Instinctul meu îmi spune să scăpăm cât mai repede de el. Pentru a reuşi să supravieţuim, cel mai bine ar fi să-l distrugem direct.
Declaraţia ei rămase în aer câteva secunde.
— Acum cine este cel cinic dintre noi? Nu-l voi omorî şi nici nu te las să-i faci rău. Ştiu că are standarde morale extrem de flexibile. Dar în general e-n regulă.
Sarah se mulţumi să ridice umerii.
— E decizia ta.
Ryan încercă să-i prindă privirea pentru a-i transmite furia lui, dar Sarah se pregăti de descărcat, lăsându-l cu ochii în soare. El savura atacul frontal de obicei. Dar cearta cu Sarah deveni o plasă care îl încorseta. El câştigase această dispută şi, totuşi…
— O să-l pun pe Madda să-l supravegheze cât timp noi vom cerceta uscatul.
— Mare ajutor! Madda va fi tot timpul conectat în virtual şi chiar dacă n-ar fi aşa, Madda e un tocilar.
— Dar poate să-şi poarte singur de grijă.
— Sunt convinsă.
Ryan îşi ridică mâinile în aer frustrat şi se îndreptă spre cabina lui. De pe punte, Tex privise gesturile lor, cu faţa împietrită. Laing ar fi fost foarte surprins de răceala ochilor lui.

Ryan îşi mai verifică o dată echipamentul. Biocostumul negru i se părea încărcat şi sufocant. Gândul că trebuia să trăiască în interiorul lui pentru viitorul apropiat nu îl ajuta deloc să se calmeze. Fiind construit pentru expunerea îndelungată în spaţiu, era, cu siguranţă, o povară.
Când industria spaţială se dezvoltase pe scală largă, stocul de minereuri de pe suprafaţa Lunii devenise un trofeu foarte râvnit. Goana după aceste bogăţii naturale forţase dezvoltarea rapidă a

tehnologiei pentru spaţiul extraterestru. Dar deschisese calea şi unei competiţii acerbe între marile corporaţii, state şi companii de foraj, toate acestea pretinzând că sunt proprietari a ceea ce, până atunci, nu fusese altceva decât un bolovan inutil. Echelon manipulase aceste entităţi pentru a negocia un acord. Acum, minereurile curgeau din Lună.

Rezistente şi uşoare, aceste costume permiteau minerilor să petreacă zile întregi fără aer. Aveau surse interne de oxigen, dotate cu tuburi de reciclare a oxigenului. De asemenea, aveau şi surse interne de apă şi hrană. La capătul opus, colectau reziduurile umane şi reciclau apa, eliminând toxinele. Minerii întotdeauna păşeau unul lângă altul.

Ryan o privi pe Sarah foindu-se în costumul ei. Cel puţin nu suferea singur. Se mişcă încet spre volanul său, aruncă un picior peste margine şi se aşeză, aşteptând să îşi găsească punctele de echilibru. Sarah făcu la fel, ochii ei sclipind în aşteptarea vitezei promise de acest vehicul.

Ryan privi peste umăr spre Tex şi ridică degetul mare. Imediat, frâiele maşinăriei se eliberară, iar vechitura alunecă în apele golfului. Tex avea să ducă barca înapoi în larg, ascunsă sub perdeaua sistemului de avertizare, unde le va aştepta întoarcerea.

Prin geamul unui hublou, Sarah surprinse chipul lui Madda. Arăta ca o pasăre gata de zbor imediat ce i se va deschide colivia. Avusese nevoie de toată puterea ei de convingere pentru a-l determina să rămână pe vas. Pe uscat nu ar fi făcut altceva decât să-i întârzie. Iar munca lui trebuia finalizată. Fără Cheie, ieşirea din Thailanda ridica probleme serioase.

Sarah încuviinţă spre Madda. Expresia lui nu se modifică. Îşi puse mâna pe sticla hubloului. Sarah se întoarse, îşi aşeză picioarele în spaţiul special destinat şi se aplecă. Vehiculul se mişcă sub greutatea ei. Ryan veni lângă ea în timp ce atingeau pudra albă şi ajunseră pe şoseaua încă plină cu vehicule.

— Ai mai mers vreodată cu o roată? întrebă el.

— Nu.

— Atunci te descurci foarte bine. Se va mişca odată cu greutatea corpului tău. Dacă te apleci în faţă, viteza creşte. În spate, frânezi. În stânga şi în dreapta cam aşa.

Ryan se aplecă în dreapta, iar vehiculul se arcui sub el.

Roata avea un singur cauciuc gros, deasupra lui aflându-se o

cutie lucioasă care ascundea motorul şi giroscopul.

— Când eram mică am avut o bicicletă cu o roată. Părinţii nu m-au lăsat niciodată să-i dau jos rotiţele de sprijin, spuse Sarah zâmbind.

Accelera şi frâna în joacă, pentru a se obişnui cu acel vehicul straniu.

— E bine aşa. Te descurci. Mergi încet şi o să-l poţi controla foarte uşor.

Sarah îi aruncă lui Laing un surâs viclean:

— Gata cu antrenamentul!

— Sarah, nu! urlă Ryan.

Era prea târziu. Ea se lăsase cu toată greutatea înainte, iar roata se năpusti înainte cu toată viteza. În câteva secunde, zbură printre schelete de maşini, de autobuze şi biciclete cu motor. Prin intermediul conexiunii, Ryan auzea un chicotit satisfăcut şi nu îşi putu opri un zâmbet larg. Se aplecă şi el în faţă, încercând să prindă din urmă dâra alb-negru care dispărea în zare.

Timp de un mileniu, Bangkok-ul fusese un furnicar. Un mare punct de intersecţie al călătorilor, al comercianţilor, al producătorilor şi al banilor, un loc care pulsa energie. Lovitura primită a încremenit, însă, această inimă exuberantă. Poluarea acoperise Bangkok-ul până în măduva oaselor, taxiurile pe trei roţi, poreclite tuk-tuk, funcţionând cu benzină de calitate inferioară, care devenea rapid un fum toxic. Acum, în schimb, aerul era foarte curat.

Din hărţile memorate pe vas, Laing îşi cunoştea deja traseul. Intrară în legendarul ghetou al călătorilor, care înconjura strada Ko Sahn. Ceea ce altădată era o stradă plină ochi de biciclete şi baruri, unde se vindea absolut orice, de la costume ieftine la excursii în Triunghiul de Aur, devenise acum un mare muzeu. Ryan renunţă la a o mai urma pe Sarah. O va găsi când se va sătura să se mai dea în stambă. Acţiunile ei iritau agentul operativ dinăuntrul lui, dar simţea de asemenea şi o simpatie caldă în inima sa, dar şi ceva mai jos, pentru această femeie care nu ştia să se teamă.

Ryan coborî de pe roata lui, care se bălăngănea în aer ca un sac de box. Rătăci prin terasa unei cafenele. Farfuriile rămăseseră pe mese, iar frânturi de haine zăceau pe podea. Pe

bar, câteva sticle vechi de Singha, berea thailandeză, transformată în praf. Ryan se aşeză pe un taburet de nuiele, care se dezintegră imediat sub greutatea sa. Se şterse repede de praf şi se asigură că Sarah nu-l observase căzând în fund, după care se apropie de o masă, atras de o carte rămasă deschisă. Laing dădu câteva pagini, fascinat de acel ghid al vizitatorilor. Hârtia lucioasă se fărâmiţa între degetele sale acoperite de mănuşi.

— *Mi se rupe inima*, îi transmise Sarah prin gând.

Cu siguranţă, observase că partenerul ei renunţase să o mai urmeze. Iar fără competiţie, cursa nu mai avea haz. Ryan îşi luă cu greu privirea de la tabloul unei vieţi de rătăcitor.

— *Dar e liniştit, normal*

— *Liniştit? Asta este ideea ta de linişte?*

— *Au dispărut toată agitaţia şi zgomotul. Aerul miroase a linişte.*

— *E aer închis ce miroşi tu.*

— *Cu atât mai bine.*

— Nu te las să faci aşa ceva, Ryan.

Vocea ei lângă el rupse tăcerea acaparatoare a locului.

— N-am să te las să-ţi cauţi refugiul în sicriul ăsta.

— *Crezi că asta îmi doresc?*

Ea ştia că exact asta îşi dorea Ryan.

— Lupta noastră are un ţel nobil.

Ryan dădu din umeri şi îşi feri privirea, îndreptându-se spre stradă. Tăcerea deplină stăpânea oraşul-fantomă.

— Am obosit, spuse el.

— Şi pentru asta ai un motiv foarte întemeiat.

— Aş putea să rămân aici.

— Ştiu.

Sarah îi înţelegea singurătatea şi se înfioră.

Oraşul transmitea un sentiment morbid, siguranţa unei degradări inevitabile. Pustietatea cucerea fiecare părticică de oraş, fără nici o piedică în calea sa. Fiecare nerv din Sarah se opunea din răsputeri senzaţiei de abandon, de părăsire pe care le transmitea acel loc. Privi împreună cu Ryan în josul străzii, profitând de moment pentru a-i prinde mâna şi a o strânge între straturile costumului său.

— Doar peste cadavrul meu o să rămâi tu aici, spuse ea.

Ryan nu se mişcă o bună bucată de vreme. Simţea o atracţie

puternică faţă de acest loc, dar şi un potenţial real de a scăpa de tensiunea dinăuntrul său. Sarah îi strânse mai tare mâna.

— Eu văd distrugerea acestui loc. Tu îl vezi ca pe o oază de linişte, spuse ea, spărgând tăcerea apăsătoare.

Ryan nu se putu abţine să nu chicotească:

— Pace, linişte, ce altceva îşi poate dori un om?

— Ne putem dori să ajungem la adresa pe care am luat-o din virtual, să găsim Elysium-ul şi plecăm dracului cât mai repede de-aici.

Îi strânse mâna şi se urcă înapoi pe roată. Vehicul se ajustă greutăţii lui. Se întoarse pentru a o privi pe Sarah.

— Doar peste cadavrul meu o să mă întreci până la destinaţie.

Apoi se aplecă în faţă, băgă roata în marşarier şi dădu rapid în spate până în stradă. Sarah rânji cu satisfacţie, după care sări imediat în roata ei şi îl urmă. Ryan se răsuci şi porni înainte în josul străzii. Făcu un slalom pe strada principală printre maşinile abandonate, după care trecu pe trotuar. Sarah îl urma îndeaproape. În ultimul moment, el se aplecă în dreapta, apropiindu-şi roata de asfalt, şi coti pe o alee foarte îngustă.

Sarah încercă să-l urmeze, dar în faţa sa se ridica zidul clădirii. Nu reuşi să ia virajul. În loc să dea înapoi, se împinse în ciment, după care se ridică din şa cu toată puterea. Se răsturnă într-o parte, iar roata se aşeză orizontal pe zid, care o propulsă în faţă. Datorită forţei gravitaţionale, reuşi să strecoare roata sub ea chiar înainte de a atinge asfaltul. Mişcarea asta o aduse în apropierea lui Ryan.

Se luară la întrecere pe alei, plutind printre resturile unui oraş demult părăsit. Sarah ocoli printr-un depozit vechi, strecurându-se printre crăpăturile sale, şi apoi ieşi din nou în stradă, navigând pe lângă docul de beton pentru încărcarea mărfurilor. Se ciocni de asfaltul şoselei, ceea ce îi provocă o durere ascuţită în tot corpul şi o împinse puternic în faţă. Roata fugi de sub ea din cauza şocului şi se roti în aer deasupra capului său.

Ryan luă virajul pentru a o vedea pe Sarah sărind în spate peste cap, încă prinsă de roată. Abia la finalul săriturii, picioarele ei se desprinseră din clape. Se rostogoli pe pavajul marcat, iar roata căzu lângă ea, periculos de aproape de capul ei. Apoi se rostogoli într-un perete zdrenţuit, care se înfundă uşor înainte de a-i opri căderea. Roata alunecă pe o porţiune lungă, aruncând o ploaie de scântei.

Rânjetul lui Ryan dispăru. Rămăsese cu privirea aţintită asupra corpului inert al lui Sarah, locul întunecat din el cochetând cu ideea de a o pierde în acea pustietate de oraş. Cu aşa o tragedie, el avea o scuză plauzibilă pentru a ceda, pentru a renunţa la tot. Apoi însă panica îi alungă aceste gânduri negre. Nu era un tip religios. Omul îl crease pe Dumnezeu. Omul îi acordase dumnezeirii puterea. Iar Ryan petrecuse o viaţă întreagă încercând să recâştige acea putere. Numai că acum se afla ghemuit asupra lui Sarah, rugându-se pentru supravieţuirea ei.

O întoarse cu faţa în sus, ştergându-i faţa de urmele accidentului. Arăta ca un înger doborât. Imediat, însă, ochii ei se deschiseră larg şi Sarah izbucni în râs. Îl strânse tare în braţe şi se ridică, sprijinindu-se de el. Costumul, creat special pentru a rezista loviturilor puternice, îi atenuase considerabil şocul accidentului. Se curăţă cu vigoare, fără a observa privirea uimită a lui Ryan şi mulţumirile sale tăcute.

— Super tare! Ce rostogolire! N-am mai făcut niciodată aşa ceva, nici chiar în zilele mele de motociclistă dată naibii.

Adrenalina îi însufleţea tot corpul, conferindu-i o strălucire aparte.

— Sarah, puteai să mori, spuse Ryan, reuşind să nu-şi trădeze adevăratele emoţii.

Ea îl privi, observând, în cele din urmă, neliniştea din ochii săi. Sarah îi adresă cel mai frumos zâmbet al său, larg şi sincer, cu o aluzie de strâmbătură în colţul gurii. Ryan aproape că izbucni în râs, chiar dacă simţea că el era subiectul glumei.

— Sunt în regulă, Ryan. Doar că m-a luat puţin valul. Şi, apropo, te-am întrecut.

Îi arătă o clădire pătrăţoasă de apartamente de pe cealaltă parte a străzii. Geamurile sparte şi betonul crăpat se transformaseră într-o pătură deasă de rododendron. Strada pe mai multe niveluri le bloca o imagine completă a clădirii. Traficul de aici devenise un subiect de legendă. Din cauza lipsei de spaţiu pentru extindere, constructorii o luaseră în sus. Reţeaua verticală de autostrăzi transformase oraşul într-un adevărat labirint.

Sarah îşi îndreptă ghidonul, încercând să nu trădeze durerea din piciorul stâng. Chiar şi cu infuzia de adrenalină, simţea amorţeala surdă ca cea dată de încasarea unui glonţ. Îşi

controlă discret costumul de crăpături. Totul funcţiona normal. Decise să suporte în tăcere durerea, supărată că periclitase soarta misiunii. Îşi promise, de asemenea, o roată numai pentru ea, dacă reuşeau să supravieţuiască acelei săptămâni, întotdeauna e bine să-ţi fixezi obiective.

— Adică am străbătut oceanul şi toată această zonă a morţii doar pentru aşa ceva? întrebă Ryan, în timp ce-şi croiau drum prin clădirea distrusă.

— Asta e singura conexiune cu Elysium pe care am reuşit s-o descopăr.

— Pare foarte promiţător.

Chiar în timp ce vorbea, Ryan simţi radiaţiile emise din clădire. Roboţeii lui fuseseră surprinzător de tăcuţi în timpul cursei prin oraş. Nu avuseseră ce raporta. Acum, în schimb, bâzâitul revenise. Cu siguranţă, acolo era cineva.

— Lasă ironiile şi ajută-mă să deschid uşa, spuse Sarah.

Le luă ceva mai mult timp decât se aşteptaseră. Plantele căţărătoare formaseră un zid impenetrabil în jurul clădirii. În cele din urmă, Ryan îşi activă celelalte simţuri. Simţi un impuls electric emis de pătura densă de plante. Mirosea a ovăz fiert. Îşi întinse mâna prin tufiş şi trase o manetă, care se dovedi a deschide o uşă secretă. În covorul de plante apăru o crăpătură. Sarah şi Ryan se ghemuiră pentru a privi în întunericul umed.

— După tine, spuse Ryan, cu o politeţe exagerată.

— Ce domn!

— Cavalerismul n-a murit încă.

— Dar tu o să mori dacă cumva mă muşcă ceva acolo înăuntru.

Ryan chicoti. Pătrunseră în clădirea ruinată şi îşi lăsară ochii să se adapteze întunericului. Uşa se închise cu putere în urma lor. Din întuneric răsări o scară. Se apropiară de ea şi priviră treptele care urcau în spirală.

Ryan se aplecă deasupra scărilor.

— Cineva a trecut pe aici. Recent.

Îi arătă lui Sarah o mulţime de urme de picioare.

Începură să urce. După zece etaje, costumele se umeziseră din cauza transpiraţiei. Ryan simţi cum buzunarele colectoare absorb picăturile de sudoare, după care le prelucrează, pentru a-i umple cutiile cu apă caldă, sterilă.

— Chestia asta e cea mai îndepărtată imagine pentru Elysium

pe care mi-o închipuiam.

— *Nu cred că suntem în locul potrivit*, gândi ea.

Ryan se opri, pentru a-şi da seama de ce alesese ea să comunice în gând.

— *Dacă nu e aici, atunci de ce dracului ne aflăm noi aici?*

— *Am găsit urme ale Elysiumului prin tot spaţiul virtual. Indicii şi semne peste tot în zonele supertehnologizate. Toate m-au condus către un hacker, pe nume Minos. Tipul îşi ascunde foarte bine urmele, dar am reuşit să-l descopăr. Semnalul lui Minos îşi are originea aici, undeva, în clădirea asta.*

— *Minos? De unde scot ăştia astfel de nume?*

— *Minos a fost regele Cretei în mitologia greacă. Când a murit, a devenit judecător în viaţa de apoi, care decidea locul fiecăruia în acea viaţă.*

— *Cine a spus asta?*

— *Virgiliu, îi transmise ea.*

— *Deci Minos are cheile porţii regatului Elysium.*

— *Aşa cred.*

— *În regulă, deci îl găsim pe Minos, care ne judecă şi ne consideră potriviţi pentru a merge în Elysium.*

Sarah reveni la urcuşul lor anevoios.

— *Poate.*

— *Poate?*

— *Ideea e că cine îşi alege denumirea de „Minos” e, probabil, un nenorocit.*

— *Dar ai spus că a fost un judecător, îi replică Ryan.*

— *În viaţa de apoi. În viaţa reală, a fost un tip foarte dur şi egoist. Zeii l-au pedepsit, transformându-i copilul într-un minotaur.*

— *Ok, deci tipul e un judecător răutăcios.*

— *Cel puţin.*

— *Sper, măcar, să nu fie un judecător răutăcios care locuieşte la ultimul etaj.*

După o altă jumătate de oră de căţărat, Ryan renunţase la acea dorinţă. Privi în sus şi observă valuri de radiaţii la ultimul etaj. Ceea ce trăda tehnologie de ultimă generaţie. Cu un etaj înainte de ultimul, Ryan şi Sarah auziră târşâitul unor paşi. Sunetul unei alte prezenţe îi înfioră pe amândoi în acea pustietate. Se obişnuiseră cu singurătatea. Paşii se auzeau din ce în ce mai aproape. Neavând unde să se ascundă, Ryan o

trase pe Sarah în spatele său.

Târşâitul se materializă într-o siluetă obeză care umplea lăţimea treptelor. Nu aveau cum să-l ocolească pe tipul ăsta. Omul se opri, clătinându-se uşor, şi observă conturul întunecat al corpului de mai jos. Masivitatea lui era foarte impresionantă, dar costumul era de-a dreptul uimitor. Spre deosebire de biocostumele sofisticate purtate de Sarah şi Ryan, îmbrăcămintea grăsanului era formată din petice şi franjuri asamblate. Arăta ca un proiect masiv pentru o pilotă, stomacul lui încercând din greu elasticitatea materialului.

Tipul se legăna în continuu, fiind beat criţă. Trăsăturile lui transpirate se aplecară deasupra lui Ryan şi Sarah. Apoi îşi îndepărtă braţele şi le ridică în aer. Ryan sări un pas înapoi, pregătit de atac, dar tipul îi saluta, de fapt.

— Nou-veniţi! Bine aţi venit în apartamentele Tortilla!

Omul emitea un fel de bolboroseală plină de salivă.

Sarah şi Ryan erau şocaţi.

— Astea sunt Apartamentele? întrebă Sarah uimită.

— *Nu se poate*, gândi Ryan.

Toată lumea auzise de Apartamentele Tortilla. Un loc de întâlnire pentru cei mai degradaţi dintre degradaţi, locaţia lui exactă era unul din puţinele mistere nedescoperite de Echelon. Identificarea acestui loc nu fusese niciodată o prioritate de top, dar devenise o obsesie pentru câţiva analişti. Nimeni nu se gândise să caute în zona moartă.

— Bine aţi venit la Apartamente! repetă grăsanul, ale cărui cuvinte se articulau şi se pierdeau într-o mască putrezită şi câţiva litri de tării.

— De ce crezi că suntem noi aici? îl provocă Sarah.

Grăsanul începu să râdă, burta lui umflată săltându-se vesel. Arătă spre costumele lor:

— Aveţi costume virgine şi nici nu vă simţiţi prea confortabil în ele.

— Tu te simţi bine în al tău? întrebă Ryan.

— Normal. Ca şi viaţa. Te obişnuieşti cu ea sau înnebuneşti. Am văzut nou-veniţi care şi-au smuls costumele de pe ei. Pe mine nu mă deranjează deloc. Întotdeauna am nevoie de material în plus.

— Asta aşa e, replică Sarah.

Expresia tipului se întunecă. Ryan încerca să-şi dea seama de

câtă forţă avea nevoie pentru a-l arunca pe grăsan peste balustradă. Dar omul izbucni într-un alt hohot de râs isteric. Îşi strecură corpul rotund pe lângă Ryan şi o bătu uşor pe umăr pe Sarah.

— O să te integrezi foarte bine în locul ăsta, cucoană. Cu siguranţă!

— Tu eşti de mult timp aici? îl întrebă Ryan.

Omul îşi luă bombănind ochii de la umflăturile din dreptul sânilor lui Sarah.

— Astfel de întrebări te pot ucide repede!

Atmosfera se tensionă, iar Sarah interveni pentru a o relaxa:

— Apartamentele sunt un loc dur? întrebă ea.

Încântat să-şi îndrepte din nou atenţia spre Sarah, omul rânji cu toţi dinţii:

— Dur? Apartamentele sunt aşa de dure, încât la intrare eşti percheziţionat…

Apoi tipul scoase dintr-un buzunar cumva de la şold o relicvă de armă. Ryan se încordă.

— Şi dacă nu ai pistol, continuă grăsanul, ţi se oferă unul în dar! înainte ca Ryan să-l poată împinge peste balustradă, omul învârti arma în aer şi i-o oferi lui Sarah, cu patul puştii îndreptat spre ea.

— Cu complimentele mele, domnişoară. Consideră arma asta o mostră. Sunt cunoscut prin aceste locuri ca tipul care îţi poate procura orice ai nevoie.

Sarah zâmbi şi luă arma. O ascunse şi se apropie de grăsan.

— Mulţumesc. O să ţin minte chestia asta!

Omul imită gestul scoaterii pălăriei în faţa ei, privind încă o dată îndelung la silueta lui Sarah, după care se întoarse cu spatele şi începu să coboare, râzând cu sughiţuri.

— Da, coniţă, să ţii minte asta! Sunt sigur că ne vom revedea curând. Ryan şi Sarah se priviră unul pe altul, după care începură să urce din nou, mult mai prudenţi de data asta. Sarah îi dădu arma lui Ryan. El o verifică. Ţeava avea suficient praf şi gunoi pentru a oferi o ratare sigură sau chiar mai rău. Ryan o aruncă pe scări, zgomotele sale ritmate accentuând râsul zgomotos al grăsanului.

În cele din urmă, ajunseră în capul scărilor şi porniră de-a lungul unui coridor. Din camera din capăt se auzeau zgomote. Se apropiară de o uşă normală de apartament, cu numărul 107.

nici o altă plăcuţă, nimic care să indice că acela era cel mai faimos bar din întreaga lume. Ryan îşi puse mâna pe clanţa rotundă şi răsuci. Uşa se deschise pentru a înfăţişa o imagine ce avea să le rămână în memorie foarte mult timp de acum încolo.

* * *

— Ai obiceiul să mă duci în cele mai drăguţe locuri, spuse Ryan. Sarah nu se putea abţine să nu zâmbească. Se simţea ca un pistolar din Vestul Sălbatic intrând într-un bar de noapte. În faţa lor, Apartamentele Tortilla erau refugiul decadenţilor. Lui Sarah i se păru normal. Având în vedere că viitorul le era ratat, Thailanda devenise ultimul hotar al resemnării. Pentru cei condamnaţi în lumea reală, Thailanda era azilul perfect. Era, de asemenea, şi capătul drumului. Odată intraţi, nu mai exista nici o şansă de a pleca de acolo.

Barul se întindea până la acoperişul înalt. Obiecte din vremuri îndepărtate atârnau pe pereţi. Nu mai era nici un loc liber. Telescoape şi firme luminoase, diverse obiecte de echipament sportiv, dar şi una dintre cele mai impresionante expoziţii de animale împăiate văzute vreodată de Sarah, care împânzea tot localul. Clienţii erau tolăniţi în scaune vechi de frizerie, aplecaţi asupra unor băuturi distilate şi dezinfectate prin metode numeroase şi bizare. Nu se vedea nici măcar o bucăţică de piele. Fiecare persoană era înfăşurată în bucăţi şi petice de diverse materiale. Hainele lor variau de la vechi la foarte vechi şi antichităţi. Domnul Scăricică de mai înainte le părea chiar şic în comparaţie cu peisajul deplorabil la care priveau acum.

Sarah se aşteptase ca muzica să se oprească şi toată lumea să îşi îndrepte privirea neprimitoare asupra lor. Însă şi mai derutant a fost faptul că toţi clienţii ignorau complet prezenţa lor.

Ryan era convins că absolut fiecare persoană din încăpere îi observase la intrare, fiind foarte fericiţi să împartă cu ei atât hainele, cât şi bogăţiile şi chiar şi vieţile lor. O luă pe Sarah de braţ şi înaintă prin bar. Cu cât mergea mai mult, i se părea că Apartamentele nu seamănă cu un bar, ci mai mult cu un domiciliu, al cărui proprietar trăia o continuă petrecere, la care toată lumea era binevenită.

Un grup de localnici ocupaseră colţul îndepărtat al barului.

Ryan observă trăsăturile delicate ale chipurilor specifice locului, chiar şi prin intermediul măştilor purtate de aceştia. Acest grup purta cele mai vechi costume, peticite pe măsură ce proprietarii lor înaintau în vârstă. Thailandezii stăteau relaxaţi, foarte confortabil.

Restul localului era cuprins parcă de iritare, clienţii foindu-se încontinuu, fiind mult mai puţin obişnuiţi cu acele costume. Ryan observă o masă de colţ şi se îndreptă spre ea. Oferea o vedere completă a încăperii. Se pregăteau să se aşeze, când o mână înmănuşată îi prinse braţul lui Ryan. Se întoarse şi descoperi un thailandez scund, cu un costum foarte uzat şi un chip frumos, a cărui privire se ridicase spre el.

Le indică cu o mişcare a capului bucătăria:

— Luaţi-vă ceva de băut!

— Nu mi-e sete.

— Nu ţi-e sete? Atunci nu ai ce căuta într-un bar. Ia-ţi de băut sau cară-te dracului de aici.

Sarah îl trase pe Ryan de lângă thailandez şi îl aşeză în scaun.

— Iau eu de băut, spuse ea.

Se îndreptă spre bucătărie şi deschise un frigider vechi, unde găsi câteva sticle de Sang Tip şi bere Singha. Alese sticlele de whiskey, gândindu-se că era puţin probabil ca vreo bacterie dăunătoare să reziste în acea băutură. Revenind la masă, Sarah îl studie cu atenţie pe thailandezul pitic şi anturajul său. Braţul atârnat pe spătarul scaunului, privirea coborâtă când conversaţia nu prezenta interes şi alte douăzeci de gesturi îi spuseră lui Sarah că pentru acest om Apartamentele Tortilla reprezentau acasă.

Se aşeză lângă Ryan.

— Cred că el este Minos.

— Da, are cu siguranţă caracterul nenorocit al personajului.

— Trebuie să-l prindem singur. Şi pentru asta trebuie să devenim clienţi foarte buni. Şi pentru asta…

— Da, da, ştiu. Cred că am mai trecut prin aşa ceva de vreo două ori.

— Sper doar ca whiskey-ul ăsta să nu ne omoare.

— Am mai băut Sang Tip. E foarte posibil.

Ryan deschise sticla şi îndepărtă sistemul de valvă cu tub al costumului său. Sarah procedă la fel. Îşi îndesară valvele în sticle şi traseră lichid prin tubul ataşat de căşti. Whiskey-ul

dispăru imediat din sticle pentru a fi procesat de sistemul de filtrare al costumelor, înainte de a fi dirijat spre cavităţile bucale. Ryan luă o înghiţitură puternică, lichidul inundându-i tot gâtul. Sarah îl imită, dar stomacul ei respinse otrava în aceeaşi secundă. Tuşi foarte tare, iar whiskey-ul se împrăştie pe tot interiorul măştii. Gestul acesta stârni zâmbete tăcute celor prezenţi la mesele alăturate, care se prefăceau însă că nu observaseră incidentul. Lichidul se scurgea acum de pe faţa ei, ajungând până la ghete înainte de a fi absorbit total de costum.

— Foarte bun tratament pentru ciuperca piciorului, spuse Ryan, contribuind la umilinţa lui Sarah.

Ea îl privi fix, sorbind o altă gură de whiskey, pe care se forţă s-o înghită fără a se îneca.

— Aşa e mai bine, scumpo. Se pare că a început să-ţi placă.

Un uriaş cu faţa acoperită de o mască de piele stătea aplecat pe masă deasupra lor.

„Începe”, se gândi Ryan. Omul privi cu atenţie cuplul din faţa sa şi încercă să-şi tragă un scaun mai aproape, pentru a se aşeza lângă ei. Ryan prinsese scaunul cu glezna, obligându-l pe musafir să îşi folosească toate puterile pentru a ridica scaunul. Reuşi, în cele din urmă, şi se aşeză triumfător.

— Nu te deranjează, nu? Mă cheamă Shrek.

— Poftim? întrebă Ryan.

— Un personaj de film care i-a plăcut mamei foarte tare. Zicea că semăn cu el.

— Ce mândră trebuie să fie de tine! spuse Laing.

— Ai gura cam mare, băiete. S-ar putea să intri în belele din cauza asta pe-aici.

— Nu, zău!

— Mai bine bei ceva să te mai relaxezi.

Shrek scoase două păhărele din hainele lui peticite şi le trânti pe bar. Aşteptă răbdător ca Ryan să toarne băutura.

— Pentru ce închinăm? întrebă Laing.

— Noi, la Apartamente, A nu închinăm pentru nimic. Nici un viitor nu merită să-i dedici băutura. Întrebarea este „Pentru ce bem?”.

— Pentru ce bem?

— Ce-ar fi să bem pentru scumpica asta micuţă de-aici? Nu-mi face plăcere să văd o doamnă scuipând, dar ea e destul de drăguţă să facă şi asta.

— Dar… tu eşti înfofolit într-un costum. Ce poţi să faci cu ea?

Shrek îşi întoarse privirea.

— Novice idiot! Avem capsula aia acolo. Intri în ea, te iradiezi în faţă, în spate, în sus, în jos, înăuntru, în afară, după care treci la partea cea mai plăcută. Căcat, asta e tot ce ne-a mai rămas! Să bem, să ne futem şi să ne imaginăm o cale de a scăpa de aici, după care să ţi-o iei la greu pentru că ai încercat.

Îl privi o secundă pe Ryan, după care izbucni în râs:

— Ha! Credeai că treci pe aici şi dispari rapid, aşa-i? Se vede în ochii tăi chestia asta. Păi să ştii, puştiulică, aşa ceva nu se poate. Nu există nici o scăpare din teaca asta, omule! Aici rămâi. Şi aici, viaţa e ieftină. Teribil de al dracului de ieftină.

— Ryan… spuse Sarah, pierzându-şi răbdarea.

— Taci din gură, muiere, îi răspunse Ryan brusc, după care reveni la Shrek. Şi eu cu ce m-aleg din treaba asta?

— Te las să trăieşti noaptea asta.

Ryan lăsă un licăr de teamă să îi sclipească în ochi.

— Ok, bine, spuse el ezitant.

Shrek rânji vicios şi îşi ridică paharul:

— Atunci paharul ăsta îl beau pentru femeie!

Îşi aruncă valva în pahar şi bău până la fund. Ryan procedă la fel.

Noaptea trecea cu greu. Ryan continua să bea, integrându-se încet printre exilaţii care se simţeau acolo acasă. Fiind doar un premiu şi nimic altceva, Sarah avea timp să studieze oamenii din jurul mesei. Se mira foarte tare că cineva putea să locuiască în acel mediu. Corpul ei simţea deja povara agasantă a costumului, tânjind să se elibereze de strânsoarea lui. Înţelegea acum tragedia peştişorului de aur.

Majoritatea clienţilor făceau parte din pătura de jos a societăţii, gunoaie pe care civilizaţia nu putea să le digere. Shrek aparţinea cu siguranţă acestei categorii. Fugiseră din calea legii sau chiar mai rău. Thailanda era varianta lor finală. În prezent, atârnau, pur şi simplu, imaginându-şi metode de a scăpa de acolo din secunda în care intraseră. Exista o posibilitate să treacă de bula de particule, dar nu şi pentru genul acesta de oameni. Dacă ar fi avut tehnologia şi creierul necesare pentru a sparge bula, nu ar fi avut nevoie de la început de un refugiu. Aşa că aveau să crape acolo, în staţia

finală pe drumul spre iad.

Alţii, în schimb, păreau satisfăcuţi de locul în care se află. Nu erau obsedaţi de capsulă şi nici n-o priveau cu prea mare interes, în speranţa de a găsi vreodată suficienţi bani pentru a intra acolo, cu sau fără partener. În schimb, sporovăiau de toate şi râdeau. Se bucurau de libertate.

Sarah se smulse din analiza ei odată cu apogeul umilitor al partidei de băutură. Ryan mai trăsese o înghiţitură, iar Shrek, aflat în pragul delirului, explodase de furie. Ridicându-se cu greu, Shrek aruncă masa dintre ei şi începu să urle spre Ryan:

— Ai trişat! ţipă el. Nimeni nu mă întrece pe mine la băutură!

Laing se lăsă pe spate şi lovi cu piciorul drept în faţă, direct în stomacul lui Shrek. Acesta încremeni, cu respiraţia tăiată.

— Poate ai nevoie de competitori mai capabili, îi răspunse Ryan, încercând să-l enerveze la maxim pe adversarul său.

Ochii lui Shrek sclipeau de furie nebună. Îi prinse piciorul lui Ryan de sub stomacul său şi-l răsuci. Ryan îşi ridică celălalt picior şi îl trosni în bărbia uriaşului. Lovitura îl surprinse, dar nu îl răsturnă. Continua să tragă de cizma lui Ryan, pentru a i-o smulge din picior. Aşa că Ryan îl lăsă pe Shrek să-i ia cizma, permiţându-i să o tragă în sus şi lăsându-şi şi corpul odată cu ea, pentru a se răsuci în ultima clipă. Îi prinse astfel gâtul namilei în foarfecele picioarelor sale. Se răsturnară amândoi, spărgând masa în mii de bucăţele.

Shrek se lăsă cu toată greutatea pe Ryan şi scoase un cuţit-laser. Ryan reuşi să-l pareze la câţiva centimetri de pieptul său şi, mai important, la câţiva milimetri de costum. Cu o singură manevră, Laing îi luă cuţitul uriaşului şi continuă să-l vânture printre picioarele acestuia. Apoi se ridicară încet amândoi. Shrek nu avea prea multe opţiuni în acest moment. Prietenii săi încercară să i se alăture. Ryan făcu un gest brusc, ameninţându-l pe Shrek cu propria sa armă.

— Wow! Uşurel, băieţi! Potoliţi-vă! Am avut doar o mică neînţelegere. Nu e cazul să vă înfierbântaţi prea tare.

Băieţii se retraseră suspicioşi. Ryan retrase cuţitul de lângă mândria şi bărbăţia lui Shrek. Acesta oftă uşurat, după care leşină. Mulţimea începu să râdă zgomotos, iar tovarăşii lui Shrek se apucară să-l tragă afară de-acolo. Ryan retrase raza de mâner şi-l băgă în buzunar. Dădu din cap spre Sarah şi amândoi se aşezară din nou pe două scaune de frizerie.

Proprietarul privise acţiunea cu un vag interes. Acum că spectacolul se încheiase, îşi aranjă costumul şi se ridică, cu braţele atârnate pe lângă corp. Cu o faţă impasibilă, se apropie de Sarah şi de Ryan şi se aplecă deasupra barului, analizându-i atent pe amândoi. Trecură treizeci de secunde în acest fel.

28

Spre deosebire de confraţii săi, Minos călătorise foarte mult. Thailanda trebuia să fie un ţinut pustiu, o zonă deşartă lăsată pentru Armă. Virusul adusese sfârşitul trupului. Ciclul karmic fusese eradicat. În prezent, şi pentru multe decenii de-acum încolo, viaţa avea să se desfăşoare de pe o zi pe alta, fiecare moment trăit fiind un dar. Tovarăşii săi ştiau acest lucru. Şi când supravieţuirea era atât de relativă, foarte puţini considerau că merită să îşi asume riscul de a călători.

Acum ani, Minos se simţise străin de această resemnare paşnică. Costumul îl irita teribil. În copilărie, se jucase de-a exploratorul. Nevoia ardentă de a vedea, de a atinge îi formase destinul. Iar când copilăria se transformase în adolescenţă, devenise un tip distant, nefiind în stare să se bucure de simpla idee a existenţei, aşa cum o făceau alţii foarte uşor.

Aşa că se mutase dintr-o zonă în alta. Majoritatea acestora nu ofereau altceva decât rămăşiţele unei vieţi distruse. Plecă în nord, trecând de scheletele oraşelor Chiang Mai şi Chiang Rai, până ajunse la Triunghiul de Aur. Din când în când întâlnea alţi supravieţuitori. Aceştia îi întăreau rezistenţa, fie prin împărtăşirea experienţei lor, fie testându-i dorinţa de supravieţuire. Întotdeauna, nevoia de a călători depăşea barierele costumului şi îl impulsiona să acţioneze. Tânjea să privească fără blocajul artificial al măştii şi să atingă fără constrângerea mănuşilor.

Continuă să meargă spre nord, hotărât să spargă celula izolatoare, să treacă de orizont şi să-şi lase în urmă masca. Se apropiase suficient de mult pentru a vedea celula luminoasă care îi înconjura ţara. Aruncase pietre în zona ucigaşă şi văzuse cum raza le prăjise. Lovitura incandescentă lovea trosnind din ceruri, iar pietrele se vaporizaseră înainte de a atinge din nou pământul. Pentru el, nu exista cale de evadare. Îşi întorsese spatele orizontului, de teama de a nu încerca să sară în el dacă îl mai privea mult. Un raid sinucigaş. Aşa că se rezumă la viaţa în junglă, dedicându-se cu totul efortului de a rămâne în viaţă.

Apoi o întâlni pe Rachael. Nu mai văzuse niciodată un asemenea om şi nici nu îşi imaginase. Ea era mai în vârstă ca el, având, probabil, treizeci şi ceva de ani, cu un păr creţ închis la culoare şi pielea albă ca laptele. Ochii ei verzi îl ameţeau

complet. Şi ea vâna Arma. Şi avea nevoie de un ghid.

El o condusese prin junglă, asigurându-i hrană şi adăpost. Cu timpul, curiozitatea îi reveni. Zeci de întrebări îi stăteau pe limbă. Iar ea îi răspundea la toate. Se afla în căutarea unui sat al unui trib dispărut, o rămăşiţă a unei legiuni chineze alungate din ţara lor de către Mao Tse-tung prin secolul douăzeci. Timp de câteva decenii, tribul supravieţuise datorită comerţului cu opium. Dar când tehnologia modernă explodase în zonă, chinezii găsiseră o altă sursă de venituri: armele biologice. În acea vreme, virusul HIV împânzise Thailanda. Iar tribul construise o armă din acest virus, fiind gata s-o predea celui care oferea cel mai mare preţ. Ideea lor fusese inspirată. Măsurile de securitate în schimb nu. Satul devenise, în scurt timp, un focar de infecţie cu virusul HIV. Arma se împrăştiase rapid, distrugând imediat vieţile întâlnite în cale. Când ajunsese în zone intens populate, era deja imposibil de oprit.

Rachael căuta atunci sursa originală. Pe Minos nu îl interesa foarte tare subiectul, dar perspectiva aventurii îl atrăgea. O ajutase pe Rachael să ajungă în acel sat, unde ea găsise ceea ce căuta. Apoi o însoţise în sud, departe în sud, către Elysium.

Elysium schimbase totul. Din ziua în care ajunsese aici, devenise dependent de acel loc. Îl oferea energie, dând semnificaţie vieţii lui. Dar nu putea rămâne acolo. Se obişnuise să sufere şi nu putea trăi fără durere, îşi abandonă propriul nume şi îşi luă o altă denumire: Minos. Se întorsese în ţinuturile devastate şi deschisese Apartamentele Tortilla. Acolo alesese să locuiască, în fiecare zi alimentat de dorinţa de a se întoarce în Elysium. El făcea rost de orice era nevoie în Elysium din lumea de afară. Iar bucata lui din lumea moartă devenise ultimul refugiu pentru gunoaiele societăţii.

Acum, Minos îi studia pe cei doi din faţa lui în tăcere, lăsând tensiunea să umple spaţiul dintre ei. Niciunul dintre ei nu părea foarte deranjat de acest gest. Femeia avea pasiune, o nevoie ardentă care îi marca trăsăturile. Iar bărbatul, în afara faptul că mima o stare de beţie, era într-o continuă transformare. Totul în el era în mişcare. Apropierea de un astfel de om nu era prea promiţătoare. Minos se întreba dacă femeia ştia asta.

— Asta e localul tău? se bâlbâi Ryan.

Minos rămase tăcut încă o secundă.

— Lasă teatrul, nu eşti beat.

— După câte shot-uri am băut…

— Sunt expert în beţii, iar tu nu ai aşa ceva. Probabil că ai vreun buzunar fisurat în costumul ăsta fiţos.

— Şi de ce aş avea aşa ceva?

— Evident, te aşteptai la o astfel de primire. În plus, nu ai scăpat o clipă din ochi femeia de lângă tine.

— Foarte perspicace pentru un barman de serviciu, spuse Sarah.

— Eu nu servesc nimic. Oamenii îşi iau ceea ce vor, iar eu observ.

— Cred că e fascinant, continuă ea.

— Am parte de momente fascinante. Azi, sunt fascinat de tine.

Clienţii rămaşi în zonă dispărură imediat. Minos făcu un gest spre anturajul său, iar aceştia dispărură pe casa scării.

Minos îi studia în continuare pe cei doi.

— De unde aţi venit?

— E suficient să spun că am trecut prin moarte pentru a ajunge aici, de unde nu există cale de întoarcere, spuse Sarah.

Minos simţea că cei doi musafiri comunicau între ei în permanenţă, printr-o conversaţie care nu avea nevoie de cuvinte.

— Eu sunt Laing. Ea este Sarah.

— Eu sunt Kukrit.

— Dar eşti cunoscut sub un alt nume, spuse Laing, luându-i remarca lui Sarah.

În acel moment, Minos se răsuci şi scoase din haină cu o mişcare agilă un pistol lucrat manual.

— Dacă ştiţi acest lucru, înseamnă că vă daţi seama în ce pericol vă aflaţi.

Cei doi nu se uitau unul la altul, dar Minos înţelesese că deciseseră deja asupra următoarei mişcări. Se lupta, deci, cu o bestie cu două capete. Minos se retrase un pas, fiind pregătit să tragă.

— Am trecut deja prin moarte, l-am plătit pe Charon[24] şi am traversat Styx-ul[25], spuse Sarah.

Rostise cuvintele cu o cadenţă ciudată. Codul părea ridicol.

---

[24] În mitologia greacă, Charon era barcagiul zeului Hades

[25] În mitologia greacă, râul Styx era graniţa dintre lumea de deasupra, a viilor, şi cea de dedesubt, a morţilor.

Dar Minos avea altă părere.

— S-ar putea să nu vă placă judecata mea, răspunse el.

— Nu avem de ales, continuă Sarah.

— Unele locuri sunt rezervate pentru eroii altor vremuri.

— Dar trebuie împrospătate cu sânge nou, spuse Sarah.

— Eu nu sunt drept, nici tolerant.

— Nici cel căruia i-ai preluat numele nu era, continuă Sarah.

Minos râse, iar tensiunea dintre ei se mai diminuă.

— Trebuie să ajungem la Elysium, interveni Ryan.

— Normal.

— Ei deţin Cheia.

— Anumite lacăte e bine să rămână închise.

— Lumea se duce de râpă din cauza acestor lacăte, spuse Sarah.

Minos rânji şi arătă cu mâna în jurul lor:

— Şi cu ce ne afectează asta pe noi?

— Ar putea distruge liniştea morţilor, îi răspunse Sarah.

Minos o privi câteva clipe. Ea vedea lucrurile foarte clar, dar totuşi nu le putea înţelege. Cei doi avuseseră norocul şi inteligenţa de a ajunge până acolo. Dar erau oare în stare să păstreze secretul? Cât de puternici erau cu adevărat?

Minos alese o cale de mijloc. O va lua pe femeie. Bărbatul, acea morişcă instabilă, nu va apuca răsăritul. Minos ridică arma şi apăsă pe trăgaci. Sau cel puţin aşa crezuse. Rememorând acţiunea ceva mai târziu, era sigur că apăsase trăgaciul. Dar era posibil ca memoria să îi fie afectată de durerea devastatoare.

Ryan deschisese cuţitul-laser şi despicase pistolul, lăsând patul şi trăgaciul în mâna lui Minos. Înainte ca încărcătorul să atingă podeaua, Ryan îi trase un picior lui Minos exact în vintre. Micuţul se prăbuşise. Ryan sări lângă el şi îl prinse de pieptarul costumului, ridicându-l la nivelul ochilor. Privi cum durerea cuprinde tot corpul thailandezului şi observă valurile de greaţă, chiar dacă figura sa rămăsese impasibilă. Minos se uită suspicios la rămăşiţele armei din mâna sa. Nu îşi putea reveni din lovitura lui Ryan. O asemenea viteză de reacţie era… inumană.

Ryan îl strânse aproape pe Minos, piept la piept. Apoi, cu o agilitate perfectă, îi strecură acestuia cuţitul în mână. Îi ghidă lama sclipitoare către propria-i inimă, după care îi acordă lui

Minos controlul total al armei.

— Am venit aici să-ţi cerem o favoare. Dacă preţul ei este moartea mea, atunci fă-o! Şi arată-i apoi femeii drumul spre Elysium.

— Ţi-ai da viaţa pentru ea?

— Oricând, dar acum nu mor pentru ea.

Sarah se apropie suficient de mult pentru a simţi căldura laserului prin costumul său.

— Lumea s-a destrămat în jurul vostru. Nu poţi vedea asta, deoarece acest loc este deja mort. Dar poate că Elysium ne poate ajuta.

Minos îi privi pe cei doi, simţi tăişul lamei din mâna sa şi se gândi s-o înfigă în inima bărbatului.

— Două sute cincizeci de bahţi[26], spuse el.

— Poftim? întrebară Ryan şi Sarah deodată.

— Două sute cincizeci de bahţi este ceea ce îmi datoraţi pentru consumaţia de whiskey din această noapte. Faptul că nu te-ai îmbătat deloc nu e vina mea.

Ryan îşi relaxă strânsoarea asupra costumului lui Minos, iar acesta coborî puţin laserul.

— Accepţi credit? întrebă Ryan.

Cuţitul se ridică din nou, dar Ryan observă urma unui zâmbet pe faţa încremenită a thailandezului.

[26] Moneda naţională a Thailandei.

29

Se deplasau prin oraş, ghidaţi de răsăritul de soare. Ryan îl luase pe Minos în roata sa. Presupuse că paznicul porţilor avea propriul său mijloc de transport. Dar acesta se mulţumise să dea din umeri şi să se aşeze pe protuberanţa din faţa vehiculului. Durase ceva timp până ce maşina se echilibră. De asemenea, era nevoie ca ambii pasageri să se mişte la unison. După câteva bufnituri şi reprize de râs isteric din partea lui Sarah, Ryan îl lăsă pe Minos să preia controlul. Îşi încolăci braţele în jurul micuţului şi îi permise să conducă.

Acum se avântau în jungla deasă care înconjura oraşul. Sarah naviga alături de ei, cu râsete înfundate emise periodic la adresa lor. Minos arăta ca un ornament artizanal vopsit, iar privirile fixe ale celor doi contribuiau la amuzamentul teribil al lui Sarah.

— Cred că oricine îşi va dori un accesoriu Minos sezonul viitor. Îţi completează extraordinar aspectul

— Mă bucur că te binedispun, Sarah.

— Hai, relaxează-te! Te afli într-o junglă minunată, cu prieteni în jurul tău, îmbrăţişând un thailandez…

— Da, ştiu, sunt cele mai frumoase clipe din viaţa mea!

Sarah zâmbi larg şi se roti de câteva ori în jurul lor, înainte de a dispărea în faţă. Părăsiră oraşul şi apoi harta. Merseră pe câteva autostrăzi distruse pentru un timp, jonglând printre vehicule pietrificate. După câteva ore, străzile se transformară din nou în junglă. Alunecară pe urme de căruţe, apoi pe câteva de animale. În cele din urmă, a fost nevoie să-şi abandoneze roţile şi să meargă pe jos. Minos nu părea să observe vegetaţia foarte deasă care le îngreuna mersul. Aluneca printre plante fără nici un efort. Ryan şi Sarah se chinuiau să rămână aproape, împiedicându-se şi încolăcindu-se în vegetaţie. În cele din urmă, Ryan îşi scoase laserul şi îşi croi drum prin pătura de verdeaţă.

Noaptea, Minos făcu un popas. Găsi izvoare din care sustrase apă potabilă. Prinse şi câteva veveriţe de pădure, pe care le asezonă cu larve de viespe. După ospăţ, tăie unul din bambuşii imenşi din jurul lor şi aprinse un foc din tăieturi ale băţului cioplit, din tigăi, dar şi castroane şi beţigaşe, cu o îndemânare de expert. Mâncarea nu era foarte sănătoasă şi sigur de mâncat, dar nici Sarah, nici Ryan nu se gândeau prea mult la acest

aspect, îndesau bucăţi în buzunarele costumului, după care mâncau substanţa iradiată.

Stând pe jos sub vegetaţia junglei, Ryan îşi termină masa şi se întinse. Sarah îl urmă alături, casca ei atingând-o pe a lui. Minos se depărtă. Se obişnuise cu conversaţia lor tăcută.

Sarah observă câteva puncte de lumină care străpungeau pătura de frunze.

— Aproape că se pot vedea stelele, gândi ea.

— Vezi, te duc în cele mai grozave locuri!

Sarah suspină.

— E un loc frumos. Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc.

Ryan îşi întoarse ochii spre Sarah, pentru a o privi în timp ce ea se uita la cer. Uită o clipă de claustrofobia sufocantă ce îl chinuia tot mai tare cu fiecare zi de purtat costumul.

— Dar ai călătorit în toată lumea.

— Nu, nu în felul ăsta, spuse Sarah.

— Te referi la luxul de care ne bucurăm acum? Într-adevăr, larvele au evidenţiat foarte bine gustul de alune al veveriţelor de junglă.

Sarah râse, relaxată:

— Nu. M-aş putea lipsi imediat de partea aia. Dar momentul ăsta! Este tot ce-mi doresc.

Se uita cu patimă la vegetaţia de deasupra ei, cu ochii sclipind de încântare. El o lăsă să-şi aleagă singură ritmul conversaţiei.

— M-am tot mutat dintr-un loc în altul, continuă ea. Dar aici… Asta înseamnă să călătoreşti, să descoperi. Arată ca şi cum nimeni n-ar mai trecut pe aici vreodată. Suntem într-un loc inexistent pe hartă.

— Aş putea identifica coordonatele exacte.

— N-o face! Ştiu că este doar o iluzie. Aici au trăit oameni, au străpuns sălbăticia şi şi-au însuşit locul. Dar nu ştiu din ce motiv, l-au abandonat. Şi e rândul nostru să-l descoperim din nou.

— Şi asta te încântă?

Sarah se întoarse spre Ryan. Lumina tremurândă a focului şi strălucirea măştilor conferea chipului său o eleganţă aparte, întrezărindu-i doar trăsăturile esenţiale.

— Harta nu a mai ajuns până aici. Ne-am lăsat în mâinile morţii. Nu mai există alt loc de descoperit, nimic de cucerit. Am iluminat fiecare colţişor şi peşteră şi am reuşit să ne

electrocutăm reciproc. Poate că trăim acum o iluzie, ca o aventură cu tematică, dar e tot ce ne-a rămas. O idee despre ceea ce însemna viaţa altădată.

— Dar tu trăieşti în acea electricitate. Sau trăiai, cel puţin.

— Un substitut. Singurul lucru sălbatic şi nou este mediul pe care l-am creat în spaţiul virtual. Aşa că am explorat acolo. Dar niciodată nu m-a satisfăcut total.

— De-asta cântai în acea trupă? o întrebă Ryan.

Amintirea bruscă a imaginii lui Elaine şi durerea ascuţită a absenţei ei o înfiorară pe Sarah.

— Cum ai…?

— Am avut foarte mult timp la dispoziţie pe ambarcaţiune, aşa că am urmărit un spectacol de-al vostru în virtual.

— Şi ţi-a plăcut?

— Eu.. Nu, nu mi-a plăcut.

Buzele lui Sarah încremeniră. Înghiţi cu greu, încercând să scape de gustul amar şi să-l facă pe Ryan să-i înţeleagă motivaţia.

— Poate din cauza asta cântam cu ei. Pentru acea energie sălbatică, primitivă. Îmi petreceam zilele organizând universul, iar nopţile îl dezmembram complet.

Ryan râse ironic, întrerupând-o pe Sarah.

— Scuze, spuse el, impasibil.

— Ce te sperie atât de tare? întrebă ea, cu vocea marcată de frustrare.

Ryan îşi întoarse privirea, simţind prezenţa furiei.

— Toate astea, Echelon-ul, nu sunt un joc, Sarah. Nu e ceva ce poţi închide şi deschide când vrei tu. E foarte grav. E totul.

Sarah prinse casca lui Ryan, obligându-l s-o privească.

— Vorbeşte-mi! spuse ea.

Ryan nu îşi dăduse seama că utilizase roboţeii. Ura faptul că ea îl înţelegea atât de bine, ceea ce îl făcea să se simtă vulnerabil. Era mai sigur să ascundă durerea, să rămână impenetrabil. Dar acum, privind în ochii lui Sarah, nu se mai putea abţine. Acoperişul din interiorul său se sparse:

— Ce mă sperie? Viaţa mă sperie, Sarah. Sunt îngrozit de această vâltoare malefică în care ne învârtim cu toţii. Viaţa nu mai are reguli, nu mai are siguranţă. Nu e drept. Nu e normal. Totul s-a redus la foc şi suferinţă.

— E vorba de părinţii tăi, spuse Sarah, înţelegând.

Ryan nu putea să spună da. Se ridică, cu vorba în gât.

— Turing mi-a oferit o cale de evadare. Şansa de a controla, de a manipula. Să prind viaţa cu ambele mâini şi s-o ordonez în întregime. Şi am reuşit să fac asta. Cu toate forţele mele şi cu fiecare picătură de energie. Am învins haosul.

— Dar unde e plăcerea într-o astfel de viaţă?

— Plăcerea?

— Libertatea, spuse ea.

— Libertatea e pentru cei curajoşi.

Sarah se ridică şi îl obligă să îi privească zâmbetul şi lacrimile sclipind în colţul ochilor:

— Eu nu lucrez pentru Echelon, continuă el. Eu sunt Echelon. Sistemul mă defineşte. Menirea lui este şi a mea.

— Echelon a dispărut, Ryan.

El clipi cu putere, trăsăturile sale încordându-se la maxim.

— Cum poţi să spui aşa ceva? spuse el. Nu îţi dai seama ce înseamnă asta? Fără Echelon, va câştiga întâmplarea.

— Probabil. Nu mai ştiu nimic sigur. Echelon m-aprins şi pe mine. Am salvat vieţi în fiecare zi în care am muncit acolo. În fiecare zi. Şi în fiecare noapte am cântat în trupa aia ridicolă. Cu siguranţă, era o revoltă inutilă, o prosteală de copii. Dar mă reîncărca teribil de tare.

— Îţi doreşti anarhie?

Sarah râse:

— Normal că nu. Mă gândeam doar că ajutorul oferit de noi, pacea creată de Echelon pentru această lume devenise o cârjă şi apoi, probabil, boala însăşi. Nu îmi doresc anarhie. Dar e ceva mai mult în omenire peste ordinea totală.

— Nu ştii ce se află dincolo de această limită? Durere fără sens, moarte. Disonanţă.

— Niciodată nu mi te imaginam atât de elocvent.

— Sarah…

— Scuze, nu trebuia să spun asta. Ştiu ce a realizat Echelon. Şi cât de mult a ajutat omenirea. Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu e ceva dincolo de această disciplină totală. Stau aici în această sălbăticie, privindu-te, şi mă simt foarte puternică. Mi-aş dori să pot adulmeca acest loc.

— Te uiţi la mine, dar nu înţelegi. Eu sunt nimic. Sunt lupta în sine. Sunt gol pe dinăuntru, ca un tunel de vânt.

Ea îi susţinu privirea. Lacrimi gri îi sclipiră în ochi şi alunecară

pe obraz, doar pentru a se opri la jumătate şi a se retrage disciplinat în pleoape. Privi ruşinat în jos, iar inima ei se frânse:

— Te iubesc, şopti ea.

Ryan nu fu în stare decât să dea din cap.

— Ştiu ceea ce eşti şi te iubesc.

Îl prinse de umăr, încercând să-i transmită sentimentul prin bariera dintre ei. Îl simţi retrăgându-se. Sarah îşi luă mâna şi rămase lângă el, privindu-l cu milă.

— Înţeleg, Ryan. În tine fierbe o energie reprimată şi nu poţi controla roboţeii care aleargă prin tine. Eşti devastat. Statistic, tu eşti o ameninţare mult mai mare la adresa mea decât conspiraţia pe care o urmărim. Orice cartofor din Vegas ar paria la sigur pe o cădere nervoasă a lui Ryan Laing. Dar în afară de asta, tu nu îţi dai seama încă ce puternic ai devenit. Nu înţelegi menirea capacităţilor tale. Ai putea deveni foarte uşor cel mai de temut om în viaţă.

Ryan se interioriză şi mai mult.

— Poate chiar trebuie să mor.

— Dacă Echelon ar fi existat încă, dacă eu mă aflam la consola mea din Inverness, aceasta ar fi fost concluzia analizei mele. Am adunat toate datele, am analizat rezultatele şi am decis că reprezinţi un risc mult prea mare. Mi-aş fi imaginat implicaţiile acestui rezultat. Te-aş fi văzut în acest loc, alergând speriat. Aş fi simţit elicele elicopterelor, mi-aş fi imaginat degetele lunetiştilor mângâind trăgaciul şi aş fi urmărit glonţul străpungând pădurea de bambus şi apoi creierul tău. Şi apoi m-aş fi dus la toaletă şi aş fi vomitat. Acolo aş fi găsit-o pe Elaine, făcând acelaşi lucru, dar din cauza mahmurelii. Într-o oră, ne-am fi aflat în faţa a mii de adolescenţi şi te-aş fi uitat. Te-aş fi adăugat pe lista altor mii de lucruri măreţe pe care le-am distrus. Şi m-aş fi simţit ceva mai rău decât la începutul zilei.

Ryan rămase tăcut.

Vocea lui Sarah se înmuie:

— Dar Echelon nu mai există. Iar eu nu mai sunt un analist. Tu ai schimbat toate astea. Tu ai schimbat totul. Şi acum mă bucur să stau aici alături de tine. Şi să îţi simt corpul lângă al meu. Mă bucur doar să-ţi fiu alături.

— Ce onoare, mârâi Ryan.

— Eu înţeleg ce reprezinţi tu, dincolo de durere, de deznădejde, de roboţei, de tot. Înţeleg, Ryan, şi iubesc tot ce

văd. Şi sunt în stare să risc totul, chiar şi viaţa, să fiu lângă ceea ce iubesc.

Cuvintele străpunseră inima lui Ryan. Ceva în interiorul său se declanşă. Găsi puterea necesară să ridice privirea spre ea şi apoi spre verdeaţa de deasupra lor.

— Mulţumesc, Sarah.

Ea aprobă din cap. Ryan se ridică, trăgând-o mai aproape de el. Ea nu se împotrivi. El îşi deschise gulerul costumului, găsi clema din spatele căştii şi trase cu putere. Clema se deschise, iar el îşi îndepărtă casca. Apoi îşi desfăcu costumul şi îl trase în jos. Corpul lui gol lucea de picăturile transpiraţiei. Ryan deschise braţele către întunericul nopţii şi trase aer cu lăcomie în plămâni. Simţi fiorul roboţeilor, dorinţa lor de luptă şi de cucerire a Armei. Lăsă lupta să îi răscolească sufletul şi îi permise să treacă dincolo de el. Simţi tumultul vieţii din junglă. Ritmul sacadat îl emoţionă. O privi pe Sarah. Ochii ei nu îi părăsiseră nici o clipă pe ai lui. Pentru un moment, Ryan se văzu pe sine prin ochii ei. A fost destul. Inhală adânc.

— Miroase a mucegai şi umezeală. Un miros dulce, de la o floare, probabil. E plin de viaţă.

Se opri.

— Îmi place.

Lacrimile lui Sarah porniră la vale. Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi casca pe umărul lui. După care îl trase în jos şi îl lăsă să se cuibărească în adâncitura umărului ei, în timp ce ea se întinse pe spate.

Ryan adulmeca în continuu aromele junglei, descriindu-le la nesfârşit. Descrierea lui deveni ritmică, ca parte a decorului însuşi. Ea adormi, învăluită în parfumul cuvintelor lui.

30

Minos nu era surprins de noua ţinută a lui Ryan sau, mai bine zis, de lipsa ei. Laing îşi aruncase casca şi purta numai pantalonii, legându-şi partea de sus a costumului în jurul taliei. Foarte puţini aveau norocul de a reuşi să accepte costumul ca pe o a doua piele. Minos observase de multe ori că moartea apropiată a lui Ryan abia dacă îi stârnea vreo emoţie. Arma îl cucerise complet. Într-o oră sau două avea să cedeze. Iar Sarah nu va fi în stare să stea deoparte. Minos vedea promisiunea propriei ei sinucideri în privirile adresate lui Ryan. Dacă ar mai aştepta puţin. Dacă Elysium îi alegea pe ei…

Dar era deja prea târziu pentru asta. El conducea morţii către mormânt. Îşi începu ziua cu degajarea normală, încercând să păstreze aparenţele. Ridică tabăra. Nu aveau ce să ia cu ei. Jungla oferea tot ceea ce-şi putea imagina şi obţine un om. Minos porni la drum fără nimic, trecând pe lângă Ryan şi Sarah, care vorbeau din nou fără cuvinte. Exista un fel de conexiune necromantică între ei.

— Mergem cât putem de mult, le spuse el peste umăr.

Îl privi pe Ryan.

— Ne oprim când oboseşti tu.

Ryan aprobă tăcut. Cel puţin înţelegea ce făcuse. Şi totuşi orele trecură, dimineaţa se transformă într-o după-amiază călduroasă şi umedă, iar Ryan nu prezenta nici un semn. Din când în când, un sac de puroi îi găurea faţă, iar Minos respira mai uşor. Nu-şi dorea ca acest om să moară, dar, dacă trăia, avea să provoace sfârşitul lumii cunoscute de el. Noi legiuitori aveau să vină în valuri în Thailanda, iar marginile se vor umple iar de energie electrică. Dar acest om nu ceda, iar când Minos îl privi câteva minute mai târziu, abcesul dispăruse. Probabil că fusese doar iluzia lui.

Se opriră pentru masa de prânz. Minos vână. Sarah se aşeză cu greu, răcorindu-se în umbra unui bananier. Ryan se oferi să-l ajute pe Minos, care roşi şi se uită în altă direcţie. Goliciunea lui Ryan îl tulbura foarte tare. Minos simţea o nevoie carnală de a-l atinge pe Ryan. Contactul pielii nu era evitat aici, era pur şi simplu imposibil. Simpla vedere a cărnii îi stârnea lui Minos dorinţa de a-şi abandona propriul costum, o idee care nu-l mai zgândărise de ani de zile.

Pierdut printre cifre de unu şi zero, Madda continua să vâneze. Se dedica total sarcinii sale, până la epuizare. Simetria îl captiva, după care dispărea din faţa ochilor săi. Ataca insulele de date cu torente de putere de procesare, rătăcindu-se printre informaţii, destrămându-le, săpând până în centrul lor şi descoperind un mare nimic. Adormi în spaţiul virtual şi visă curent electric.

Când se afla încă acasă şi era doar un simplu hacker în căutarea notorietăţii, se jucase cu operaţiuni de full-shift, la fel ca toţi copiii. În cuburile lor mici, ca un cuib în Tenderloin, San Francisco, ei fugeau din realitate şi trăiau în spaţiul virtual. Aşa că la maturitate erau deja versaţi în toate misterele tuburilor IV şi ale cateterelor.

Dar Madda nu rezista mai mult de două zile. Nevoia de activitate fizică îl smulgea din spaţiul virtual. Îi era ruşine de această necesitate, se simţea un tip slab. În schimb, talentul său natural de a sparge coduri îl menţinea în interiorul clubului. Curând fusese descoperit, cules dintre listele de începători şi închis într-o companie de coduri. Pierduse toate legăturile cu prietenii săi pricăjiţi. Niciunul dintre ei nu reuşise ca el. Durase un an până când Madda realiză că firmele pentru care lucra erau conduse de fapt de o singură forţă. Exact în acel moment de conştientizare, Echelon îl contactă. Îşi abandonă propria viaţă pentru a trăi pe culme. Dar dorul nu dispăruse niciodată. Nu putea trăi numai în spaţiul virtual şi nici închis pe viaţă în laboratoarele Echelonului.

Numai acum, complet adâncit în misiunea sa, simţea puterea totală a spaţiului virtual. Spaţiul devenea realitatea lui. Acolo se pierdea pe el însuşi. Madda întrerupea total orice alte surse externe video sau audio, pentru a vedea numai codul din faţa sa. Îl ardea şi îl transforma cu comenzile sale, iar curând descoperi o formă în acel haos.

Ca o imagine antică în mozaic, codul îşi schimba dimensiunea, mărindu-se în spaţiu. Dar oricât ar fi încercat, nu reuşea să descifreze imaginea. Smulse codul şi îl aruncă în flux. Dar asaltul se întrerupse brusc. Aparatura lui Tex nu putea susţine o astfel de operaţiune. În timp ce se destrăma în jurul lui, Madda observă un licăr. Se simţi urmărit.

Înainte de a intra în Echelon, Madda îşi dădea seama că e

posibil ca mişcările sale să fie supravegheate. Conceptul de viaţă privată dispăruse încă din secolul douăzeci. Singura protecţie era aceea de a te mulţumi cu statutul de gunoi plutind într-un ocean. Mulţimea imensă de date generate de omenire era cea mai bună apărare a unui hacker.

După intrarea în Echelon, Madda era convins că era permanent supravegheat. Devenise expert în sesizarea celor mai sensibile licăriri din spaţiul virtual care semnificau mijloacele de supraveghere. În cadrul Echelon, singura lui apărare devenise retragerea în propria sa minte, unde trăia o viaţă total diferită. În afară, era sigur că fiecare mişcare era înregistrată. Presiunea generată de o astfel de atenţie îl determinase să fugă.

Iar acum, în timp ce înjura slăbiciunile aparaturii care se stricase în faţa sa, observă sclipirea, simţi urmăritorul. În loc să salveze sistemul, îl lăsă să se distrugă. După ce i se întrerupse conexiunea şi porni procesul de resetare, Madda plasă nişte indicii foarte subtile în urma sa. La iniţializare, acestea clipeau cu o luminiţă roşie. Reveni în spaţiul virtual, unde întâlni conturul fantomatic al lui Ryan plutind lângă umărul său stâng.

— Doamne, Dumnezeule! izbucni Madda. M-ai speriat de moarte!

— Scuze pentru întrerupere, îi răspunse Ryan.

— Nu-mi place să fiu urmărit. Dacă vrei ceva de la mine, cere-mi, pur şi simplu.

— Nu te-am urmărit eu. M-am oprit doar să văd în ce stadiu eşti.

Supărarea lui Madda se transformă în teamă. Ryan observă schimbarea.

— Cineva e cu ochii pe tine? îl întrebă el.

— Cu siguranţă.

— Şi nu-i poţi bloca?

— Îi pot păcăli.

— Eşti aproape de a descoperi ceva?

— Păi, am reuşit să sparg bucăţi din virus, dar Cheia este greu de descifrat. Altfel spus, atac cu un holocaust binar, dar nimic nu pare să…

Ryan îl întrerupse:

— Eşti pe aproape?

— Nu.

— Păi presează.

Madda aprobă din cap.

— Cum e viaţa în junglă?

— Te voi ţine la curent.

— Ai grijă!

— Şi tu!

Ryan dispăru. Madda se cutremură în faţa spaţiului ocupat de fantoma lui Ryan. Nu rămăsese nimic în urma lui, nici măcar resturi. Madda se înfioră; Laing se conecta direct la spaţiul virtual. Se întreba dacă Ryan avea să treacă integral în spaţiul virtual când toată acea poveste se va încheia. nici un alt om nu s-ar fi potrivit mai bine acelui mediu. Madda reveni asupra ţintei sale.

Din uşa cabinei, Tex îl urmărea. La fel şi două umbre dintr-o cameră gri şi mică.

* * *

Ryan îl părăsi pe Madda şi survolă spaţiul virtual. Îşi lăsă roboţeii să-l conducă. Ritmul lent specific spaţiului virtual dispăruse. În locul lor explodau pusee de energie. Progrese radicale în mecanică, speculaţii idealiste în filosofie, discuţii aprinse asupra viitorului. Şi fiecare producea inevitabil un eşec. Războiul se răspândea tot mai mult. Frica îşi recâştigă terenul, fiind urmată de furie. Chiar şi răbufnirile glorioase ale succesului erau trase înapoi de explozii. Ryan urmărea tot acest peisaj, simţind roboţeii care încercau să asimileze noul set de reguli, dar chiar şi capacităţile lor aproape infinite erau supraîncărcate.

Încercă apoi să domine acea putere absolută, să iasă din spaţiul virtual şi să închidă roboţeii sau măcar să-i liniştească. Dar puterea lor creştea. Se forţă să-şi deschidă ochii, iar zgomotele nopţii din junglă acaparară tumultul său interior, împletindu-le pe amândouă.

Simţi mişcare lângă el, dar nu reuşea să-şi dea seama ce este. Senzorii săi erau supraîncărcaţi. Îşi flutură o mână în faţa ochilor şi observă nu numai mişcarea degetelor sale, dar şi mişcarea lentă a curenţilor de aer din jurul lor şi pe cea a firelor de păr de pe capul său, provocată de acei curenţi. Roboţeii procesau schimbarea în natura existenţei determinate de acea mişcare uşoară. Implicaţiile numeroase ale gestului său îl făcură

pe Ryan să rămână nemişcat. Începu să se hiperventileze, nefiind în stare să blocheze conştiinţa penetrantă cu care-l împovărau roboţeii. Accesul lor la informaţie şi la puterea de calcul îl copleşeau. Se lăsă cucerit de ei.

O senzaţie de durere ascuţită îl trezi la realitate. Se agăţă de acea trăire. Dar nu se trezi; părţi din el erau cufundate în somn, iar el era în stare să descopere mici felii de realitate. În prezent, acea realitate se rezuma la Sarah, aplecată asupra lui şi pleznindu-l peste faţă. Filtrele reveniră la locul lor. Fiecare arsură se topi în aproximarea realităţii pe care Ryan o recunoştea ca aparţinându-i.

— În regulă, m-am trezit! spuse el.

Înţepăturile din obrajii lui erau sclipitoare.

— Unde dracului dispăruseşi? întrebă Sarah. M-ai speriat îngrozitor.

— Eu… e dificil de explicat.

Teama care îi împietrise fălcile lui Sarah într-o grimasă se relaxă puţin, îşi masă palma prin mănuşă.

— A dispărut, Ryan.

— Minos? E cam devreme să înceapă traseul, nici măcar nu s-a luminat încă.

— Nu e asta, a plecat.

Îi arătă resturile fumegânde ale focului. Lângă ele se afla suficientă mâncare pentru câteva zile.

— Cred că a dispărut de tot.

Ryan privi locul în care instalaseră tabăra. Cele câteva lucruri ale lui Minos dispăruseră. Chiar şi în lumina crepusculară a dimineţii, jungla deasă ascundea orice.

— După tot acest drum ne-a părăsit? Ne-a dus de fapt la o vânătoare de fantome, spuse Sarah.

— *Poate*, răspunse el.

— Poate? Cu siguranţă. Căcatul ăla mic ne-a adus aici în pustietate ca să murim. Elysium se află probabil în direcţia opusă.

Ryan îşi lăsă simţurile să zburde, încercând totodată să le ţină sub control. Jungla se lumină.

— Nu, Sarah. Micuţul a reuşit.

— Ce a reuşit? Să ne părăsească? Şi de ce te afli în capul meu? Vorbeşte-mi, fir-ar să fie!

— Suntem aici, Sarah. Suntem în Elys…

Semnalul lui Ryan se întrerupse în timp ce o lumină ascuţită îi pătrunse în tâmpla stângă. Corpul său se îndoi. Ochii îi sângerau. Vomită. Remarcă prezenţa lui Sarah aplecată deasupra lui, după care totul deveni negru.

Dintr-un palmier aflat la câţiva metri distanţă, Minos îl privi pe Ryan căzând. Îşi ţinu respiraţia în timp ce jungla a scos la iveală un mic grup de oameni, cu pielea lucind de transpiraţie. Simţi din nou strânsoarea unsuroasă a costumului său. Minos îi privi apropiindu-se şi remarcă pletele unduitoare ale femeii care îi umplea gândurile încă de la acea primă întâlnire în Chiag Rai cu mulţi ani în urmă. Ea îi simţi privirea şi nu îşi luă ochii de la copacii din faţa sa. Prin sclipirea măştii, ea părea o viziune, dar mult mai reală decât realitatea. Ea îl salută cu o mişcare a capului. El îşi simţi capul ameţit. Coborî şi se întoarse cu spatele la femeie.

Minos îşi dorea foarte tare să meargă cu ei, să scape de costum şi chiar de sarcinile sale. Dar nu putea. El avea nevoie de un punct de sprijin, de un centru. Simţea nevoia să-i venereze. Era tot ce avea până la urmă. Intră într-un trap rapid, îndreptându-se rapid spre oraş şi spre lumea familiară lui. Şi-o imagină pe Rachael urmărindu-l cu privirea, în timp ce el dispărea în junglă. Gândul îl făcea să se simtă uşor. Alerga foarte repede.

Ryan se contorsionă la picioarele lui Sarah. Rapiditatea cu care căzuse o uluise. Se obişnuise ca el să fie invulnerabil. Simţi schimbările din mediul înconjurător şi numeroşi duşmani care se apropiau. Înşfăcă laserul şi adoptă o poziţie de atac, deşi ştia că gestul era inutil. Dacă atacatorii ei aveau puterea de a-l transforma pe Ryan într-o legumă moartă, pe ea o vor elimina cu şi mai multă uşurinţă. Dar măcar avea să moară luptând. Îl blestemă pe Minos şi se chinui să facă faţă unui asalt de disperare.

Din junglă apărură o duzină de bărbaţi şi femei. Sarah se rotea, încercând să-i ţină pe toţi sub observaţie. Dură o secundă să-şi dea seama că nici unul dintre ei nu avea costume. De fapt, nu prea aveau haine deloc. Iar câţiva aveau nişte arme pe care Sarah nu le mai văzuse.

O femeie cu părul ondulat castaniu făcu un pas în faţă. Era, cu

siguranţă, liderul, iar Sarah nu mai pierdu timpul. O ţinti pe femeie, fără a activa însă laserul. Omul de lângă lider îşi ridică arma, dar Sarah se mişcă mai rapid, reuşind să atingă ţeava cu laserul, cu o secundă înainte ca acesta să fie apăsat. Neavând ce să ghideze proiectilul, acesta îi explodă în mână. Masca lui Sarah se acoperi de sânge, care se transformă în bucăţele de carne. Sarah se întoarse spre lider, respirând cu sălbătăcie. Ochii femeii ardeau. Înţelese intenţia lui Sarah de a o ataca şi se roti cu o fluiditate alunecoasă. Sarah se răsuci la timp pentru a o vedea pe femeie sărind în aer şi aplicându-i o lovitură laterală. Călcâiul femeii se lovi de masca lui Sarah, care se împletici pe spate.

Sarah trase guri mari de aer. Faţa îi ardea. Încercă să se ridice, dar un alt om o prinse de umeri şi o ţintui locului. Liderul se aplecă deasupra ei. Apoi îşi privi tovarăşul rănit. Un altul se strecură şi înfăşură un bandaj în jurul braţului sângerând al celui rănit.

— Dacă moare…

Vocea femeii era implacabilă şi rece.

— Ce-mi faci? îi răspunse Sarah. Oricum sunt deja moartă.

Pe faţa liderului se întipări un zâmbet crud.

— Ai dreptate. Ca noi toţi, de altfel.

Apoi femeia scoase un pumnal din curea. Îl ridică mult deasupra capului. Sarah îşi privi moartea inevitabilă cu fascinaţie. Femeia lucea deasupra ei, pielea goală sclipind în lumina dimineţii. Sarah observă că lama, de fapt, era un ac foarte mare. O picătură de lichid se strânse în vârf şi alunecă pe pieptul lui Sarah. Braţul femeii se răsuci ca un cârcel apărut primăvara, după care se detensionă, aducând acul tot mai jos. Sarah mai mult auzi decât simţi trosnetul ameţitor al acului care îi străpunse pieptul. Lumina şi întunericul se amestecară în privirea ei. Se împotrivi, după care cedă.

Femeia împinse şi mai adânc acul în pieptul lui Sarah, care se simţi cuprinsă de convulsii continue. Femeia opri apăsarea. Sarah se simţea inundată, încremenită. Conştiinţa alunecă într-o mare de întuneric şi durere.

— Bine ai venit la Elysium, spuse femeia.

31

Sarah se trezi în duhoarea puternică de iarbă umedă şi praf. Mirosul o ameţea, oferindu-i un moment de relaxare înainte ca amintirile să-i invadeze creierul. Îşi deschise ochii şi se trezi într-o cabană micuţă şi înghesuită, întinsă pe o saltea de paie. Sări imediat în picioare şi se apropie de uşă. Strânsoarea ascuţită a unei corzi ataşate de gleznă îi spuse tot ce trebuia să afle. Era prizonieră.

Se aşeză la loc şi îşi analiză situaţia. Nu mai avea haine. Într-un colţ observă o pereche de pantaloni albi de pânză. Se chinui să-i îmbrace pe picioarele destul de amorţite. Bluză nu avea. După ce încercă să capete o oarecare decenţă, îşi controlă corpul de urme de infecţii, care semnificau prima muşcătură a Armei. Avea un astfel de nodul pe braţ, dar părea vindecat. Era imposibil. Se uită mai departe pe restul corpului, dar nu mai găsi nimic. Pieptul o durea foarte tare. Pete radiale albastre şi negre se revărsau dintr-un punct aflat deasupra inimii. O atinse, înfiorată.

— Vânătaia se va restrânge.

Sarah n-o observase pe femeia aflată în cadrul uşii. Vocea ei răsună în camera micuţă, cu o tonalitate prea înaltă pentru spaţiul restrâns. Purta un costum similar cu cel al lui Sarah: pantaloni subţiri de bumbac, împodobiţi cu o eşarfă verde deschis. Pieptul ei era rotund şi voluptos. Pielea bronzată şi părul închis contrastau puternic cu paloarea lui Sarah. Femeia emana o energie abia stăpânită.

— Cine eşti? Unde e Ry… Unde e prietenul meu? întrebă Sarah, îndreptându-se şi încercând să capete senzaţia că se afla la conducere. Dar gestul ei păru ridicol.

Femeia zâmbi, iar la colţurile buzelor sale se formară gropiţe adânci.

— Eu sunt Rachael. Nu ai murit încă pentru că ţi-am făcut vaccinul cu antidot, ceea ce nu fac de obicei.

— Pe alţii i-ai lăsat să moară?

— Pe mulţi alţii.

Ochii întunecaţi ai lui Rachael nu trădau decât reflexie. Sarah simţi o teamă în subconştient în faţa ei.

— Atunci, probabil că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Nu e nevoie. Dacă nu veneai cu… prietenul tău, şi tu erai

moartă acum.
— Ştiai că vom veni?
— Eu ştiu multe lucruri.
Rachael se aplecă pentru a fi la acelaşi nivel cu Sarah. Din reflex, Sarah se retrase. Rachael o prinse de braţ şi o trase lângă ea. Sarah se pierdu în ochii femeii, fascinată de forţa animalică pe care o degajau.
— Nu eşti binevenită aici!
Buzele lui Rachael erau foarte aproape de ale lui Sarah. Un miros slab de mango îi împodobea respiraţia.
— Dar ştiam că veţi veni. Tu şi Ryan.
Rachael se retrase, iar Sarah observă că nu mai avea laţul de la gleznă. Se ridică, fiind cu un cap mai înaltă decât Rachael. Dar diferenţa de înălţime nu diminuă deloc superioritatea lui Rachael.
— De unde îi ştii numele? E bine?
— Va supravieţui, Sarah. Te voi duce la el.
După care Rachael se răsuci pe călcâie şi ieşi din cabană. Sarah o urmă în aerul umed şi fierbinte de afară. Privi în jur, încercând în acelaşi timp să ţină pasul cu Rachael. În ciuda voinţei sale, nu se putea abţine să nu urmărească balansul sânilor lui Rachael în timpul mersului. În jurul ei, apăreau alţi oameni în trecere, dând viaţă acelui sat. Cu toţii purtau acelaşi costum.
— Îl numim Elysium, în memoria străbunilor noştri, spuse Rachael.
— Sunteţi aici de atâta vreme?
— De la apariţia Armei.
— Şi aţi avut antidotul în tot acest timp?
— Părinţii mei au trăit sub mască.
— Dar de ce nu l-aţi oferit lumii întregi?
— De ce am fi făcut asta?
Sarah era uimită:
— Pentru revenirea la civilizaţie.
Rachael tăcu. Sarah tocmai îşi răspunsese singură la întrebare. Privi mai departe împrejurimile. Elysium era situat pe o peninsulă îngustă care se avânta spre mare. La capătul îndepărtat al peninsulei terenul se ridica într-o spirală rotundă de calcar. Sub vegetaţia luxuriantă, satul Elysium fremăta de viaţă. Mergând spre interior, terenul devenea din nou un ţinut

muntos. Deasupra vârfurilor maiestuoase, aerul se mişca şi strălucea. Rachael remarcă privirea uimită a lui Sarah.

— Peninsula noastră este protejată de o barieră de deşert. Dacă cineva ar ajunge până aici, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată, acest ţinut ar părea pustiu, chiar şi pentru cele mai sofisticate instrumente.

— Imposibil.

— Ca analist Echelon, ştii bine că nu este imposibil. Şi Echelon a lucrat cu aceeaşi tehnologie. Numai că noi am descoperit-o primii.

Sarah era dezamăgită. Rachael zâmbi.

— Cum spuneam, cunoaştem foarte multe lucruri.

Când se apropiară de stânci, Sarah observă căţărători care le populau, ca nişte forme uşoare care hrăneau piatra. Ea şi Rachael se apropiară de o cabană mare boltită şi intrară. Imediat, temperatura aerului se reduse. Sarah simţi de parcă scăpase de o pătură de umezeală sub care trăise în ultimele săptămâni. Se înfioră din cauza aerului rece. Atmosfera îşi pierduse din vitalitate.

— Aceasta este camera noastră sterilă, spuse Rachael. Într-un colţ, Ryan stătea întins pe o platformă, având chipul împietrit de paloarea morţii. Apoi pieptul său se ridică respirând, iar Sarah oftă uşurată. Se apropie şi îşi strecură mâna într-a lui.

— Ryan?

Încerca să-l contacteze, dar nu simţea nimic.

— Camera estompează toate radiaţiile. Deci conexiunea voastră nu funcţionează. Roboţeii lui se află acum în hibernare.

Sarah se întoarse şi o privi drept în ochi pe Rachael, care nu se sinchisi să îi acorde aceeaşi atenţie.

— Cum de ştii despre conexiunea noastră?

— Cred că bănuieşti deja. Dacă nu ai avea o idee despre asta, nu cred că ai fi ajuns până aici.

Sarah avea o mie de întrebări, dar toate fură date deoparte când Ryan începea să redevină conştient. Ochii săi clipiră şi se deschiseră. Pe pieptul său, o vânătaie similară cu cea a lui Sarah începea să se întindă. Sarah îi mângâie părul, ajutându-l să se trezească încet.

Urmări cum orele care treceau inundau mintea lui Ryan, care încerca să se conecteze cu ea. Îl privi conştientizând tăcerea din el, în timp ce încerca să se ridice. Răsufla greu, copleşit de

senzaţia de uşurare. O singură lacrimă gri îi alunecă din ochi şi căzu pe platforma tare. Ryan se prăbuşi înapoi pe pernă.

Ryan zăcea nemişcat. Spaimele devastatoare îl slăbiseră. Se simţea ameţit de lipsa totală a impulsurilor, tăcerea roboţeilor fiind ameţitoare. Dormi ore în şir, atârnând într-o mirare leneşă, nefiind în stare să se gândească la altceva în afară de libertatea sa. Sarah deveni nerăbdătoare.

— Du-te şi plimbă-te prin sat. Îl păzesc eu pe Ryan, spuse Rachael.

Felul în care-i rostise numele stârni valuri de gelozie în sufletul lui Sarah. Încercă să scape de acest sentiment, aşa că se ridică şi plecă, fără a se mai uita la Ryan. În orele care urmaseră, Rachael stătuse în permanenţă lângă el. Laing îşi dorea foarte tare să prelungească cât mai mult acel moment, să stea în acea capsulă de linişte pentru totdeauna. Iar Rachael părea dispusă să-i satisfacă această dorinţă.

În cele din urmă, Ryan vorbi:

— De ce nu sunt mort?

— Deoarece suntem interesaţi de tine. Şi atât timp cât te afli aici, nu reprezinţi nici o ameninţare.

— Subordonatul pe care l-ai trimis părea foarte hotărât să mă omoare în Princeton.

Rachael îşi ridică privirea, ca şi cum încerca să-şi amintească părţi disparate ale unei informaţii.

— Ar fi trebuit să-l laşi pe Robert să-şi facă treaba până la capăt.

— Aproape că a reuşit.

Ryan îşi masă capul.

— Nu pentru tine venise, domnule Laing. Îl voiam pe Welton.

Felul în care buzele ei articulaseră consoanele numelui său îi dădu lui Ryan fiori în stomac.

— Pentru Welton? De ce?

— Unii dintre noi considerau că era vremea să ne întoarcem în civilizaţie, să ajutăm. Eu m-am împotrivit.

— Şi acum?

— Acum, eu hotărăsc. Vom rămâne în continuare izolaţi.

Ryan se ridică şi merse de-a lungul perimetrului camerei. Se apropie de uşa deschisă şi simţi bâzâitul interferenţelor electronice în afara încăperii. Privi mai departe spre satul micuţ

care se întindea spre o plajă albă de nisip, scăldat de un golf perfect albastru. Din apă răsăreau muşuroaie de nuferi. Observă căţărătorii. Se îndreptă spre verandă, dar la jumătatea drumului, înainte de a ieşi, fu inundat de fluxurile de date. Se retrase în spate, nefiind pregătit pentru muşcătura roboţeilor.

Aflat în siguranţa camerei, Ryan nu mai simţi agitaţia prietenilor săi. Tăcerea domnea din nou în mintea sa. Întinse mâna în afara uşii, dar simţi bâzâitul roboţeilor în vârful degetelor. Continuă să ţină mâna acolo, testându-şi voinţa, pentru a vedea cât de mult putea să îndure. Rachael se apropie în tăcere de el, sânii ei atingându-i uşor spatele. Contactul fizic nu o intimidă deloc. Îi prinse mâna şi i-o trase înapoi în cameră. O linişte dulce reveni în sufletul lui. Ryan oftă.

— Nu pot fi îndepărtaţi, spuse Rachael. Dar aici, în această cameră, vei găsi o oază de pace.

— Ce loc este acesta?

Laing lăsă cuvintele lui Rachael să plutească peste el, ritmul lor încet încălzindu-i pielea.

— Acesta este un refugiu, domnule Laing. Din cea mai pură lumină a lumii. O retragere în vremuri mult mai simple. Un loc în care emoţiile sunt pure, nicidecum îmbuteliate în formule suprasaturate, cifrate şi uşor de ingerat.

— Dar de unde ştii cum a evoluat omenirea?

— Observăm, domnule Laing. Aceia dintre noi cărora încă le pasă.

— Dar nu şi tu, spuse Ryan.

— Tatăl tatălui meu a respins acea lume. Eu am ales aceeaşi cale. Cunosc adevărul şi aleg să trăiesc în acest loc.

— Care adevăr?

Ryan se întoarse spre Rachael, îi simţi prezenţa apropiată, iar vitalitatea ei îl făcea să vibreze.

— Acesta este singurul loc liber existent pe această lume.

— Liber de Echelon.

Rachael râse:

— Echelon. Maestrul păpuşar, controlorul societăţii, arbitrul progresului, rosti ea cu o reverenţă ironică. Da, acesta este singurul loc necontrolat de Echelon. Până recent, cel puţin.

— Deci ce ştii despre Echelon? continuă Ryan, încercând să-şi păstreze calmul.

— Normal că ştim. Noi l-am creat.

Ryan rămase cu gura căscată. O mulţime de întrebări începură să i se formeze în minte. Ea îl domoli, punându-i un deget pe buze.

— La timpul lor, domnule Laing. Ai tot timpul din lume.

Îşi lăsă degetul să alunece pe buzele lui. Între ei, atmosfera se încinsese. Ryan se retrase, dar Rachael se apropie mai mult. Se aplecă deasupra lui, iar buzele ei le întâlniră pe ale lui.

În acea îmbrăţişare exuberantă, o parte din Ryan rămase inertă. Auzi un trosnet al podelei şi îşi ridică privirea, zărind-o pe Sarah privindu-i din cadrul uşii. Chipul ei era şocat, dar rapid uimirea se transformă în furie. El văzu că acea furie era direcţionată spre el, iar apoi se retrage înăuntrul lui Sarah. Se întoarse şi se pierdu printre cărările satului. Ryan se desprinse de Rachael şi porni în fugă după Sarah. Dar zgomotele disonante de la uşă îl opriră. Fiind la fel de puternice ca un şoc electric, el nu găsi puterea de a le depăşi pentru a trece mai departe.

Trecură câteva zile. Ryan observa viaţa din afară din închisoarea lui. Rachael îl vizita foarte des. Nu o deranja tăcerea lui. Ryan obişnuia să stea lângă uşă şi să observe viaţa din Elysium. Iniţial, sărutul lui Rachael îl înfuriase. Dar privindu-le modul de viaţă, înţelese că nu aveau deloc prejudecăţi sau oprelişti împotriva exprimării sexualităţii. Bărbaţii şi femeile se îmbrăţişau adeseori, la fel cum oamenii dădeau noroc în Los Angeles. Sexul făcea parte din cele zilnice, ca un fel de relaxare plăcută între treburi.

Sarah stătea deoparte. O văzuse de câteva ori când se plimba prin sat. Apoi îi observă silueta subţire căţărându-se pe o stâncă de calcar, legată de frânghia unei femei musculoase.

— Căţăratul face parte din rutina zilnică aici. Suntem înconjuraţi de stânci. Am fi nebuni să nu le folosim, spuse Rachael, răspunzându-i la întrebarea nerostită.

— Şi eu mă caţăr.

— Atunci înţelegi.

Ea nu mai continuă discuţia. Multe subiecte de conversaţie rămâneau în aer, neterminate. Timpul se restrângea la anumite momente. Presiunea lumii de dincolo de Elysium devenise efemeră. Ryan se obişnuise acolo. Observa cum Sarah simte acelaşi lucru. Tehnologia din Elysium o pasiona. Avea nişte

capacităţi alunecoase, sălbatice, care îl speriau pe Ryan. Acel mic grup de oameni se rupsese de civilizaţie cu un secol în urmă. Tehnologia dezvoltată de ei era, ca atare, cunoscută numai lor. Era ca şi cum ar fi vizitat o altă planetă.

Într-o noapte, satul se lumină în razele lunii pline şi se organiză o petrecere pe plajă. Ryan îi privea din uşă. La lăsarea întunericului, sătenii se aşezară în cerc, râzând şi sporovăind. Beau ceai de ciuperci. Îi aduseră şi lui Ryan un pahar. El sorbi băutura amară, realizând imediat că era otravă. Îşi simţi stomacul încordat. Rachael se apropie, şi îşi ridică propriul pahar.

— Ce e asta? întrebă el.

— Un amestec înnebunitor.

— Am mai băut ciuperci înainte. Avea gust de bodegă ieftină. Am privit în gol toată, noaptea, totul transformându-se într-o beţie cruntă. De-abia aşteptam să ajung în pat.

— Păi senzaţia e cam aceeaşi. Eşti sigur că nu vrei să ni te alături?

Ryan îşi dorea foarte tare chestia asta. Se apropie de uşă. Se uită la cercul de afară şi o văzu pe Sarah privindu-l. Lângă uşă, se retrase. Sarah privi în altă parte, jenată că observase eşecul lui Ryan. Rachael se întoarse la cercul de oameni.

Nimeni nu mânca. Ciupercile ofereau senzaţia de saţietate. Câţiva săteni ridicară nişte instrumente muzicale ciudate şi începură să cânte. Ca orice altceva în acest loc, melodiile răsunau cu putere şi contrastante, fiind lăsate să evolueze liber. Muzica avea o rezonanţă fantomatică. Sarah găsi un instrument care semăna cu o chitară bas şi se alătură formaţiei. Curând, lăsă deoparte ritmurile vechi şi le adoptă pe cele ale elysienilor. Ritmul ei evoluă, devenind ceva personal. Ceilalţi muzicieni închinară în cinstea originalităţii ei. Îi inspira. Oamenii se legănau pe ritmul muzicii, melodiile şi drogul uşurând mişcările.

Doi oameni se ridicară în picioare. Fiecare din ei avea nişte lanţuri, la capătul cărora se aflau nişte flăcări. Începură să rotească orbitele aprinse în jurul corpurilor lor. Flăcările deveniră cercuri de foc, care se răsuceau şi se contorsionau. Piepturile luceau asudate. Se sincronizară cu ritmul lui Sarah, îmbogăţindu-l cu vuietul făcliilor prin aer.

Pe acest ritm şi în dansul circular al făcliilor, oamenii se ridicaseră şi vorbeau. Ryan nu era poet. Nu considera astfel de

manifestări necesare. Dar acum asculta. Cuvintele îl loveau şi îl răneau, după care durerea se domoli şi se transformă în reflecţie. Mai târziu, nu îşi mai amintea ce se spusese. Îşi amintea doar un singur lucru: inspiraţia. Fără nici o constrângere, aceşti poeţi, muzicieni şi dansatori se ridicară. Ryan îi privea cu uimire. Dar nu se gândi o clipă să li se alăture.

Se ridică şi o femeie. Încet, cu muşchii încordaţi şi încorsetaţi, explodând de energie pulsândă, şi vorbi. Ryan observă uluirea din privirea lui Sarah. Dorul îi înlocuise exaltarea. Chiar şi de la distanţă, Ryan vedea disperarea din ochii ei şi din încruntarea sprâncenei. Ea o privea fix pe femeie, captivată de ritmul sacadat al vorbelor ei. Fiecare dintre acestea o lovea pe Sarah. Ea îndura suferinţa, o accepta şi o dorea.

Când femeia îşi termină discursul, Sarah îşi dădu deoparte chitara şi îngenunche în faţa ei. Femeia nu părea nici surprinsă, nici ofensată de acest gest. Pe chipul lui Sarah alunecau lacrimile. Femeia întinse o mână şi prinse o lacrimă alunecând de pe bărbie. Picătura de apă se sparse în palma ei. Îşi strânse palmele împreună şi îngenunche. Sarah îşi strânse la rândul ei palmele încet peste cele ale femeii din faţa sa.

Se ridicară în genunchi şi buzele lor se întâlniră deasupra degetelor împletite. Printre ritmul muzicii, dansul flăcărilor şi ameţeala drogului, sărutul lor atrase atenţia mulţimii. În acel gest se revela o puritate care îi uimea pe toţi. Oamenii din jur îşi îmbrăţişară partenerii în acelaşi mod, inspiraţi. Ryan se sprijini.

Sarah îşi încolăci braţele în jurul gâtului femeii, corpul ei tremurând încă în sughiţuri de plâns. Femeia o îmbrăţişă la rândul ei pe Sarah. Ea îşi închise ochii şi îşi îngropă faţa în părul tăiat al femeii.

Ryan se apropie de uşă, cu respiraţia întretăiată. Ieşi în verandă. Semnalele electrice îl inundară pe loc. Nu le dădea atenţie. Privirea sa era aţintită asupra lui Sarah.

— Îmi este dor de ea, gândi Sarah.

El îi simţi gândul şi dorul de ceva irecuperabil.

— Ştiu.

Sarah nu îşi deschise ochii. O strânse mai tare în braţe pe femeie, contopindu-se cu ea.

— Îmi este dor de tine.

Ryan mai făcu un pas. Fluxul de date îl copleşea. Începu să se super- încarce. Îşi dorea să facă şi pasul următor, să ajungă la

Sarah. Dar cantitatea de date era mult prea mare. Se retrase, întrerupse fluxul şi îşi recăpătă controlul.

Conexiunea cu Ryan se întrerupse brusc, lăsându-i lui Sarah senzaţia de goliciune. Mintea i se înceţoşa şi se limpezea, aducându-i dorinţele la suprafaţă. Dansa în jurul lor ca un ţânţar.

Femeia din braţele ei se trase mai aproape. Chiar şi mirosul ei îi amintea lui Sarah de Elaine. Privind-o pe femeie în razele lunii, chipul său se transformă prin umbrele întunericului în chipul celeilalte.

— Cum te cheamă? o întrebă Sarah.

— Contează? îi răspunse ea.

Nu era Elaine, dar îi aducea alinare. Buzele lor se atinseră din nou. Sarah se relaxa sub îndemnul femeii şi îşi lăsă durerea să se domolească.

Femeia o întinse pe Sarah pe spate, sărutându-i pieptul şi sânii cu pasiune ardentă. Sarah inhala cu putere aerul sărat al oceanului. Femeia prinse între buze unul din sfârcurile lui Sarah, iar ea se ridică, căutând-o.

Într-o coordonare perfectă, femeia îi ridică pantalonii lui Sarah deasupra şoldurilor. Ea se îndepărtă, se lăsă pe spate şi îşi trase pantalonii cu totul. Oamenii se adunaseră în jurul lor. Lui Sarah nu-i păsa. Savura lumina lunii mângâindu-i pielea.

Femeia îi îndepărtă lui Sarah picioarele. Fără nici un preludiu, o penetră. Sarah se arcui. Durerea îi părăsi corpul, alunecând în valuri şi dispărând în ape. Sarah ştia că Laing o priveşte. Noutatea răvăşitoare a mediului în care trăiau şi libertatea conferită de puterea drogului îi eliminaseră toate inhibiţiile. Îşi dorea ca el s-o vadă, îşi dorea să simtă confortul privirii lui, dacă asta era tot ce-i putea oferi.

Femeia se adânci şi mai tare, iar Sarah ţipă, cu faţa plină de lacrimi. Corpul ei se arcuia într-o tensiune extatică, după care explodă într-un milion de scântei. Dansatorii cu făclii o înconjurară, o spălară şi o curăţară. Ţipetele ei se transformară în sughiţuri de plânset şi apoi într-o respiraţie molatică. Se întoarse pe o parte, iar femeia se ghemui lângă ea. Sarah privi printre flăcări spre uşă. Ryan dispăruse.

Un hamac simplu atârna în colţul camerei, aşezat sub o fereastră. Ryan se căţără în el. Chipul lui Sarah, cu durerea şi

bucuria lui, îl bântuia încă. Privea cerul întunecat al nopţii, strălucirea puternică a lunii dominând totul, în afară de cele câteva stele mai mari. Se relaxă şi îşi eliberă nevoia. Stelele începură să danseze, drogurile făcându-şi efectul. Se schimbau şi se legănau în ritmul tumultului său interior. Încerca să le controleze, să le ţină pe loc. Dar stelele refuzau, zbătându-se ca nişte licurici prinşi într-un borcan.

El se lăsă pradă dansului lor. Încet, imaginea stelelor se înceţoşă, devenind o mare pată de lumină. Fiecare punct se conecta cu celălalt, pulsând ritmic. Ryan privea uimit creaţia minţii sale. Perfecţiunea ei îl uimea. Îşi închise ochii, dar imaginile continuau să dăinuie în mintea sa. Plasa lor sclipitoare se întindea în faţa lui şi numai pentru el. Se lăsă învăluit de puterea infinită a gândurilor.

32

Dave Madda nu se mai distrase aşa de bine de ani de zile. Accesase problema imposibilă, singura provocare de care merita să se ocupe. Iar acum, după zile întregi petrecute în spaţiul virtual, eforturile sale păreau să dea rezultat. Încetul cu încetul, haosul părea să se organizeze. Se restrângea de la capete, precum conturul unui puzzle. Madda încerca informaţiile, aducându-le în poziţia necesară. Încerca drumuri şi căi blocate, doar pentru a se bloca într-o prăpastie adâncă. Se întorcea de unde plecase şi căuta din nou.

Dar atinsese gradaţia maximă. Nu mai putea opri cascada nici dacă ar fi încercat. Chiar în momentele în care îl privea formându-se, eleganţa virusului îl uluia. Perfecţiunea lui absolută reflecta un echilibru perfect. Atinse software-ul, îşi adânci degetele în fluxul de date şi încercă să cuprindă măreţia acelei reţele de unu şi zero. Necesitase puterea de calcul din toată zona de vest a Statelor Unite pentru a o sparge. Madda se întreba cu infatuare ce panică trebuie să fi stârnit prin deconectarea atâtor unităţi.

În timp ce urmărea codul desfăşurându-se şi reformându-se în ceea ce devenise apoi baza Echelon, mintea sa se înţepenise asupra unei posibilităţi inerente. Avusese nevoie de toate capabilităţile sale pentru a sparge codul şi chiar şi aşa recunoştea că avusese şi foarte mare noroc. Misiunea ar fi fost imposibilă doar folosind tehnologia ineficace de la sfârşitul secolului douăzeci. Şi atunci cum dracului reuşiseră creatorii Echelonului să obţină Cheia? Privi ultimele piese ale codului materializându-se şi îl ascunse în mânerul sabiei sale.

După câteva secunde şi o avalanşă de informaţii, Madda se opri pentru un pahar la Avalon. Îl merita. În timp ce privea piesele antice din jurul lui, încercă să o contacteze pe Sarah, dar ea nu răspunse. Madda încercă să ia legătura cu Laing. Fusese de acord să îi spună lui Sarah prima, dar acum nu avea de ales. Nu voia să ţină Cheia prea mult timp asupra lui. Tentaţia de a o folosi îl gâdila deja. Ce posibilităţi ar fi avut cu o astfel de forţă…

Pentru a-şi alunga zgândăreala şi ca un premiu, Madda se hotărî să meargă în arenă. Accesă lista de clienţi şi trecu rapid peste cei obişnuiţi. Madda voia ceva nou. Găsi un nume pe care nu-l ştia şi rezervă o cameră. Nou-veniţii erau, de obicei, ţinte

uşoare, deşi acesta pretindea a fi un maestru kendo. Sabia lui împotriva lamei încovoiate a unei katana promitea a fi o provocare. Oricum, noutatea exista, iar Madda tânjea după interacţiune.

Dispăru din Avalon şi reveni într-un costum standard de scrimă. Pereţii de stejar străjuiau camera. Un chenar subţire de covor roşu marca perimetrul de scrimă. Madda zâmbi. Se simţea acasă. Îşi scoase sabia şi începu încălzirea. Nu era nevoie să îşi arate toţi muşchii aici. Scopul era de a-şi relaxa mintea. Durase o vreme până ce Madda fusese în stare să accepte regulile din spaţiul virtual. Uşor rupt de realitate, îi distruseseră capacitatea de coordonare. Dar nu mai era cazul. Îşi simţi mintea relaxată şi îşi concentră toată atenţia asupra tehnicii.

În colţul îndepărtat al camerei apăru silueta unui om. Îmbrăcat în negru, avea faţa ascunsă de umbră. Madda dădu din cap nemulţumit. Era un începător. Novicii obişnuiau să-şi acopere tot ceea ce putea fi observat. Madda credea că e un fel de a trişa.

Dave îşi mai răsuci o dată sabia, după care păşi în chenarul roşu. Celălalt se apropie. Multora le plăcea să schimbe câteva vorbe înainte de a începe partida. Madda prefera să vorbească la final, când jocul se terminase. Partenerul său părea să aibă aceeaşi preferinţă. Trase un manşon moale de piele din mână. Madda rânji cu bucuria unui şcolar. Poate că partenerul său îi va oferi o surpriză până la urmă. Omul aruncă manşonul la picioarele lui Madda.

Îl ridică cu mâna stângă.

— Îmi place stilul tău...

Dar cuvintele sale se întrerupseră brusc. Mănuşa se disipă, pătrunse în codul lui Madda şi se lipi de imaginea mâinii sale, blocându-i sistemul, înainte ca Dave să poată reacţiona la această invadare, omul îşi ridică sabia cu putere şi atacă cu câteva lovituri în serie, pe care Madda le pară cu toată forţa de care era în stare. Dave para şi fanda, dar katana celuilalt trecu prin sistemul său de apărare, atingându-i spatele lui Madda. O arsură dureroasă răbufni în tot sistemul său nervos. Se împiedică şi abia atunci realiză că mediul înconjurător se schimbase.

Camera devenise gri. Un singur birou cu două scaune mobilau un colţ al încăperii. Omul în negru se roti cu mâinile strânse în

jurul armei, pregătite de atac. Mintea lui Madda era răvăşită.

— Ce mama dracului se întâmplă? bolborosi el.

— Ne duelăm pentru premiu.

— Mi-ai distrus sistemul. Cine dracului te crezi?

Omul se opri o clipă, dându-şi masca deoparte.

— Tu?! urlă Madda uluit.

— O vreau, răspunse Tex.

— Ce anume?

— Ai descoperit Cheia.

Madda privi manşonul care îi distrugea mâna. O mascare perfectă. Indestructibilă şi insesizabilă. Ca orice altă formă de artă, codul brut trăda imperfecţiunile creatorului său. Manşonul trăda din plin amprenta Echelonului.

— Ai fost tot timpul de partea lor?

— Bineînţeles.

— Dar l-ai apărat pe Ryan, răbufni Madda, încercând din greu să înţeleagă motivele trădării lui Tex.

Acesta chicoti.

— Dar nu el este ţinta. El a fost doar un instrument. În prezent, bănuiesc că şi-a consumat utilitatea.

Tex rânji şi se repezi înainte, spărgând sistemul de apărare al lui Madda cu o lovitură directă. O crăpătură neagră îi despica umărul lui Dave, iar durerea îi chinuia mintea. Camera nu fusese proiectată pentru a reda sânge. Madda se rostogoli şi ripostă cu un atac neaşteptat, lovindu-l pe Tex în şold. Acesta tresări. Cel puţin se puteau răni reciproc.

— Ce este acest loc?

— Arena noastră. Fără intrare, fără ieşire. Fără control. Fiecare lovitură îţi loveşte creierul. O să mori aici, Madda, şi vei deveni o altă legumă pe care eu o voi arunca peste bord.

— Unde eşti?

— Stau chiar lângă tine. Umăr la umăr.

Cu siguranţă, Madda putea simţi presiunea subtilă asupra braţului său, ceea ce îi confirma că ceva îl atinsese şi în realitate.

— Nu voi ceda.

Tex zâmbi din nou.

— Ba vei ceda. Te voi învinge şi atunci abia vei simţi durerea adevărată.

— Aş putea s-o folosesc, să încarc eu însumi Cheia.

— Hai, fă-o!

Madda bănui că încăperea era supravegheată. Tex rânji maniac şi atacă. Madda îl lăsă să se apropie şi chiar se împletici. Trebuia să-şi planifice lupta. Faptul că-l învingea pe Tex nu-i asigura evadarea. Cu siguranţă urmau şi alte obstacole. Griul acela urma să devină o altă celulă, un iad personal care avea să înghită tot ceea ce construise el până atunci. Ultimele zile petrecute în spaţiul virtual, epuizarea totală, toate dispărură.

Iniţie un joc dublu. În încăpere, ataca şi para, profitând de slăbiciunile lui Tex, care erau însă frustrant de puţine. În mintea sa, accesă codul încăperii şi îl porni. Programă analiza ca pe un alt duel, pentru a rămâne în acelaşi cadru. În duelul împotriva codului, el doar ataca. Apărarea sa era violentă şi primitivă. Fiecare atac părea doar să deschidă şi mai mult calea virusului din manşon în sistemul său.

Tex observă neatenţia lui Madda, se aruncă într-un perete şi apoi direct asupra lui Madda. Dave se aplecă, iar Tex zbură pe deasupra lui, în timp ce lama katanei lăsă o tăietură pe fruntea lui Madda. Tex se rostogoli lângă peretele îndepărtat, iar Madda atacă. O altă şmecherie; Tex se răsuci şi trecu katana dincolo de sistemul de apărare al lui Dave, înfigând-o în abdomenul moale. Durerea îl copleşi. Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi într-un scaun, iar sabia i se rostogoli pe podea.

Gâfâind, Madda simţea apropierea morţii. Moartea acolo însemna obedienţă. Ar fi fost lipsit de apărare, incapabil de a mai lupta. Tex îl va chinui foarte tare, crestând în corpul lui inert, lăsându-l pradă agoniei. În spaţiul virtual nu exista pierderea cunoştinţei. Tortura în acest spaţiu era permanentă. Şi avea să dureze până când Tex va obţine Cheia. Nu era un mod foarte plăcut de a-ţi pierde minţile.

Subjugat de cele două bătălii, Madda se lupta să-şi alunge groaza. Durerea îl învăluia, îl încătuşa în confuzie şi groază. Încercă s-o dea deoparte, s-o ignore, dar nu reuşea. Apoi, avu o revelaţie. O putea folosi! Durerea în sine era o scăpare. Dacă reuşea să spargă codul, se putea întoarce în realitate alături de sursa ameninţării care îl chinuia acum. Se prăbuşi, prefăcându-se învins.

— S-a terminat pentru tine!

— Nu e la mine, spuse Madda.

— Ştiu. Ai ascuns-o. Cum aş fi făcut şi eu, de altfel. Ei bine,

prezintă-mi-o!

Tex se apropie precaut şi ridică sabia la gâtul lui Madda. Dave se apropie mai tare, împingându-şi gâtul în tăişul sabiei, până când acesta îi crestă pielea. Durerea îl muşcă din nou, iar el îi urmă cursul. Deschise o cărare, nu suficient de largă pentru a-l mai aduce înapoi. Un alt eşec. Avea doar câteva secunde la dispoziţie. Se aruncă pe podea şi se rostogoli spre sabia lui, având o dâră groasă de-a lungul gâtului. Tex sări şi îşi învârti katana în jos pentru lovitura finală. Madda îşi prinse propria sabie cu mâna stângă şi reuşi să pareze atacul. Camera se învârti, după care se calmă. Tex îşi oprise atacul, uitându-se la mâna lui Madda. Nervuri subţiri ieşiseră din manşon şi se întinseseră pe sabie.

— Deci acolo ai ascuns-o! spuse Tex. Trebuia să-mi fi dat seama.

Madda simţi cum manşonul îi smulge Cheia. Încercă să-şi tragă sabia din mâna bolnavă, urlând de furie. Sunetul se materializă ca o tuse înecată. Tex se învârti şi îşi înfipse sabia în Madda. Acesta se prăbuşi, ridicându-şi mâna stângă. Amputarea era o adevărată agonie. Madda se scufundă în durere.

Îşi smulse sabia din mâna virusată. Durerea înflorea în jurul său şi, de data asta, conexiunea se produse.

Tex rânji şi îşi pregăti sabia pentru lovitura fatală. Lovi rapid şi cu putere. Dar lovi în gol.

Tex se retrase imediat din spaţiul virtual. Dar era prea târziu. Madda stătea deasupra lui în cabina strâmtă, cu mâna stângă atârnându-i paralizată. Cealaltă mână, încolăcită în jurul gâtului său, îl îngrijora acum pe Tex. Încercă să se elibereze, dar fără succes. Simţea determinarea lui Madda. O mie de imagini îi invadară creierul asfixiat. Toată munca lui era în zadar. Atât efort depus pentru a-l trăda pe Laing şi rezultatul era zero. Nu avusese altă opţiune, încercă el să-şi liniştească conştiinţa. Era doar o barcă menită să fie învârtită şi manipulată după voia păpuşarului. Normal că promisiunea averii îi uşurase hotărârea. Dar acum, lăcomia şi mândria dispăreau. Gândurile lui se opriseră asupra imaginii copiilor săi şi a mamei lor. Dispărură în ceaţă, devenind doar nişte siluete, şi, în cele din urmă, îi pierdu cu totul.

Madda strânse gâtul lui Tex până îşi epuiză toate forţele. Îi dădu drumul şi căzu alături, prăbuşit într-un râu răcoros de inconştienţă. Când se trezi, Dave se trezi într-o stare mult mai jalnică. Interfaţa cauzase răni permanente mâinii sale stângi. Mintea lui văzuse tăierea mâinii, iar acum nu putea scăpa de aceea iluzie. Madda îşi confecţionă un suport şi îşi îndesă mâna în el. Nu avea prea mult timp. Echelon reuşise să fure o parte din codul din sabia sa. Nu avea să le ia mult timp să-l acceseze şi să treacă la treabă. Îşi aproximă şansele de supravieţuire în cazul în care Echelon-ul redobândea Cheia. Nu erau prea bune. Decizia nu era, aşadar, foarte dificilă.

Accesă jurnalul de locaţie al lui Laing, care încetase să mai funcţioneze cu câteva zile înainte. Se împletici spre punte şi scoase o barcă murdară din capsulă. Fiind de fapt o ghiulea cu aripi, Tex folosea capsula ca mijloc de transport al bunurilor ilegale. Nu era destinată transportului uman. Madda introduse coordonatele şi se chinui să intre în containerul cilindric.

Zgomotul motorului îl asurzi: propulsia puternică îl trimise exact în cerul albastru. Forţa gravitaţională şi turbulenţele îl zguduiră. I se încleştară dinţii. Nu avea ferestre. Oricum nu mai conta. Nu putea să vadă nimic din cauza presiunii. Containerul se arcui sus în aer, atârnă o clipă la acelaşi nivel, după care îşi porni căderea. Acceleraţia creştea, iar impactul deveni inevitabil.

Înfruntând din greu şocurile prăbuşirii în junglă, sistemul de frânare al capsulei se declanşă la timp pentru a o salva de distrugere. O anulare bruscă a vitezei.

Ţiuitul din urechi îi spunea că zborul luase sfârşit. Deschise capacul şi ieşi în aerul umed. Observă urmele unei lupte în jurul lui şi rămăşiţe ale căştii lui Sarah. Se împletici înainte.

Când ajunse la Elysium, punctele de puroi îi crăpaseră faţa, iar pielea îi atârna în fâşii sângerânde. Lumea lui se fracţionase, devenind o serie de iluzii trecătoare. Se simţi târât în jos şi observă acoperişul arcuit al unei cabane. Ryan era aplecat asupra lui.

— Au ajuns la ea, Ryan. Îmi pare rău. Era… Era Tex.

Apoi nu mai simţi decât o arsură ascuţită străpungându-i inima.

Într-o cameră gri, doi oameni erau aplecaţi asupra

manşonului, care învelea încă o mână rănită.

— Va fi suficient? Am reuşit să extragem doar o parte din cod. Madda a luat restul cu el.

— E suficient, răspunse celălalt.

33

Liaing bătea cabana în lung şi în lat, furia sa fără obiect forţându-l să se mişte. Mintea lui rătăcea. Nu era în stare să-şi menţină cursul gândirii. Teama şi frica se amestecau deopotrivă. Se apropie de uşă, rămase un timp lângă ea, dar nu reuşi să treacă dincolo. Refugiul îi diminuase voinţa. Nu era în stare să accepte din nou acea disonanţă.

— Nu avem de ales, Ryan, spuse Sarah.

Când Madda ajunsese la ei, ea înţelesese cât de jalnică era situaţia lor. Chiar dacă conspiratorii obţinuseră doar o parte din cod, aveau resursele necesare să reconstruiască codul şi apoi Cheia. Şi când vor reuşi acest lucru, nu mai exista cale de scăpare. Nici chiar acoperământul atent creat din Elysium nu va rezista. Nu cu Sachs pe urmele lor.

Totuşi, Ryan rămânea prizonierul propriei sale nevoi de linişte.

— Ştiu, Sarah, ştiu.

Era tot ce putea spune. Furia îl săgeta. Frica îl făcea vulnerabil, furia îl făcea periculos. Capacitatea lui de a impune disciplina, de a constrânge dorinţa în exprimarea ei devenise acum ridicolă. Prăpastia dintre gânduri şi acţiune se diminuă. Mâinile sale se strângeau şi se desfăceau, tânjind să se lupte. Se întoarse cu spatele la Sarah, de teamă că cel mai slab motiv ar putea deveni sursa unei cascade de reacţii pentru care nu s-ar fi iertat niciodată.

— Laşule, izbucni ea.

El nu se întoarse s-o vadă plecând.

Sufocat de valuri de furie şi impotenţă, Ryan se sprijini. Lumina apusului se transformă în întuneric. Apoi răsări luna, iar golful se umplu de o vitalitate scânteietoare. Inima lui Ryan era istovită, atârnându-i greoi în piept, în timp ce plămânii se simţeau la înălţime. Timpul trecea pe lângă el. Ryan îi simţea scurgerea. Foarte mult timp se luptase să oprească timpul în loc, la exact acea autoflagelare din timp care îi umplea viaţa cu acţiune. Acum aluneca în letargie, nefiind în stare să se smulgă din spirala urii de sine.

— Ai nevoie de o lovitură de începere.

Vocea îl trezi pe Laing din vâltoare. Rachael se afla în dreptul

uşii, lumina lunii conturându-i silueta. Ryan ura faptul că ea îl vedea aşa, ca pe o victimă. Ea intră în cameră şi îngenunche. Aroma ei, dulce şi umedă, îl copleşi.

— De o lovitură de începere? repetă el.

— O expresie mai veche. La motociclete, exista o pedală pe care trebuia s-o loveşti pentru a obţine scânteia care învia motorul.

— De unde ştii?

— Îmi plac vehiculele vechi.

— Dar tu nu pleci niciodată de aici, spuse el.

Rachael privi în jos. Ryan continuă:

— V-aţi construit un cuib aici, sigur şi izolat, şi v-aţi pierdut dorinţa de implicare, de a-i ajuta pe cei din jurul vostru.

Rachael se ridică râzând. Chiar şi când furia lui Ryan se intensifică, zâmbetul ei îl cucerea. Nu era nevoie de nici un răspuns. Ryan tocmai se descrisese pe sine însuşi. Furia lui atinse punctul maxim, deveni completă şi se epuiză. Ryan râse împreună cu ea.

Rachael se apropie de el, sânii săi legănându-se lângă pielea lui. El simţi excitaţia inevitabilă.

— Hai să ne plimbăm, spuse ea.

Se depărtă şi îi întinse mâna. Ryan o prinse. Păşi afară din cameră şi apoi în lumina lunii.

Se afla la metri distanţă, cucerit de aura lui Rachael, înainte de a-i simţi din nou. Îl izbiră, invadându-l. Se chinui să-şi păstreze echilibrul. Respiraţia lui căpătă un ritm accelerat.

— Nu i te opune. Lasă-i să intre!

— Tu… nu înţelegi, spuse Ryan printre dinţii încordaţi.

— Lasă-i să treacă prin tine.

— O să mă înec.

— Nu.

Ryan nu era în stare. Simţi vechile bariere ridicându-se din nou şi pierdu părţi din el însuşi încercând să oprească roboţeii să-i cucerească din nou mintea. Rachael îl conduse în timp ce el se împiedica. Se trezi la poalele stâncii de piatră de var, întinzându-se în întunericul nopţii. Îşi desprinse mâna de cea a lui Rachael şi pipăi stânca. Rece şi ascuţită, reuşea să-l calmeze, să-l poarte spre alte vremuri, spre un alt sine.

— Aruncăm corzile?

Vocea din mintea sa îl sperie. Se întoarse pentru a o vedea pe

Sarah apărând din întuneric. Învelită doar într-o body-sock neagră şi strâmtă, cu o frânghie simplă legată în jurul taliei.

Chipul lui Ryan se lumină de un zâmbet, reflectat de cel al lui Sarah. Ea îi oferi o pereche de pantofi. El se chinui să-i apuce o secundă, reuşind în cele din urmă să-i prindă din aer. Erau pantofi de căţărat. Se aşeză în nisip şi îi puse în picioare.

— Mă caţăr singur.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Sarah. Respingerea era inevitabilă. Valurile oceanului se spărgeau de ţărm, în ritmul tăcerii dintre ei.

— Sarah vrea să se caţere cu tine, pe aceeaşi frânghie. Tu refuzi? întrebă Rachael.

Şi Sarah şi Ryan se întoarseră spre Rachael, implicarea ei nefiind binevenită. Apoi Ryan o privi din nou pe Sarah. Îşi aranjă pantofii şi se ridică. Din nou, îşi puse mâna pe stâncă, apucând-o. Picioarele lui tânjeau să se înalţe, dorinţa de mişcare copleşindu-l. Se întoarse, luând frânghia pe care Sarah o ţinea atârnată în mână. Imediat şi-o agăţă de brâu, o înnodă şi o legă de cea din jurul taliei lui Sarah.

— Să aruncăm coarda.

Ochii ei sclipeau.

— Ia-o înainte, răspunse ea.

El dădu din cap, un gest simplu care spera să-i transmită şi scuzele. Apoi se întoarse spre stâncă. Deasupra stâncii atârna o stalactită. Ryan se prinse într-un cârlig subţire şi se ridică de la pământ. Călcâiul drept găsi sprijin chiar sub mâinile sale. Folosindu-şi ambele braţe şi piciorul, se lansă, aruncându-se cât mai sus. Cu toată experienţa lui, mişcarea ar fi trebuit să fie perfectă. Acum, însă, plutea în aer, vârfurile degetelor găsindu-şi cu greu sprijin. Forţa cu care se avântase îl izbi de stâncă, cârcei dureroşi acoperindu-i partea laterală a corpului. Reuşi să se prindă, cu degetele tremurânde. Apoi mâna stângă îşi găsi sprijin, iar el reuşi să-şi tragă picioarele sub el.

Momentul se limpezi. Pierdu totul, simţind doar piatra din jurul său. Trăia prin piatră, respirând şi zburând prin noapte. Mişcare după mişcare, forţându-i limitele. În cele din urmă, Laing atinse punctul de ancorare al corzii. Se agăţă în ancoră şi o strigă pe Sarah. Agăţă şi frânghia ei în ancoră şi trase bucata de coardă dintre ei. Mâinile sale se mişcau după propria raţiune, trăgând sfoara în timp ce ea urca spre el. Privi apele oceanului scăldate

de lumina lunii, absorbind toate senzaţiile în interiorul său şi lăsând lumea să se umple de ritmul ascensiunii lui Sarah.

Disonanţa roboţeilor îi răsună în minte. În loc să îşi întoarcă privirea, blocându-i, îi primi cu braţele deschise. Un vuiet de date trecu prin el, spintecându-l. Mâinile sale pluteau. Datele îl inundau. Dar refuza să li se opună.

În cele din urmă, rătăcit în vâltoare, găsi ceva de care să se agaţe. Laing se prinse cu putere şi strânse tare, găsind un singur punct de contact între roboţei şi mintea sa. Roboţeii înregistrară conexiunea, urletul lor redevenind un sunet plăcut, perfect. O înţelegere fluidă între om şi robot. Laing se relaxă în acea rezonanţă.

Ceva îl smulse din acel prim contact. Un sunet în spatele minţii sale şi un frecuş în mâini, apoi un cuvânt care umplea stânca:

— Cădere!

Frânghia aluneca printre degetele lui.

Sarah se balansă în faţă şi-n spate, atârnarea în aer fiind prea mult pentru ea. Ştia că nu va reuşi. Dar mai mult decât reuşită, avea nevoie să ştie că Ryan o va prinde. Printre valurile de viteză şi adrenalină, surprinse imagini rapide ale plajei care o aştepta să cadă şi se ghemui, anticipând impactul.

O piedică în echipamentul ei, la început ezitantă, apoi fermă şi sigură. O zdruncinătură o opri scurt. Forţa îi trăgea braţele şi picioarele în jos şi în lături, arcuindu-i spatele în lumina lunii. Savura din plin elasticitatea corzii, emoţia că anticipase corect. Abia atunci simţi greutatea părului şi realiză că era udat de valurile care se spărgeau de ţărm. Atârna în aer, dar la câţiva centimetri de pământ. Deasupra ei se afla stalactita, iar deasupra ei putea întrezări silueta lui Ryan desprinzându-se de stâncă, personificând-o.

— Eşti în regulă?

Ea rămase tăcută o secundă, după care se îndreptă şi îi strigă:

— Mă caţăr!

Apucă din nou stalactita. Coarda se întinse. Mişcările corzii le urmau pe ale ei, iar Sarah se relaxă. Se căţăra cu o nouă încredere în sine. După o eternitate de încordare a muşchilor, reuşi să treacă de punctul maxim al ascensiunii. Transpirată şi triumfătoare, se trase în spaţiul în care se afla Ryan. Se ghemui

lângă el şi se ancoră.

— Am ancorat.

— Am ancorat şi eu, răspunse el.

Stătea lângă el, cu faţa în afară şi respirând aerul mării. Deşi era plin de agenţi patogeni, ei i se părea foarte curat. Se lipi de Ryan, savurându-i căldura.

— Am trecut, spuse el.

Sarah îşi întoarse privirea de la ocean şi îşi îndreptă ochii spre el, întrebătoare.

— Roboţeii, continuă el. Zgomotul, disonanţele au dispărut. Îi înţeleg acum, iar ei…

Sarah observă încordarea dispărând de pe faţa lui Ryan. Nu îi văzuse niciodată chipul în acest fel. Zâmbi, îşi încolăci un braţ în jurul său şi-l trase mai aproape.

— Simt că au devenit o parte din mine. Mă simt altfel. Mă simt pregătit.

Ryan şi Sarah continuară să privească golful, bucurându-se de pace, ştiind că nu avea să dureze prea mult.

34

— Ai ştiut tot timpul şi n-ai spus nimic? întrebă Madda în timp ce devora un sandviş, muşcând bucăţi mari cu ferocitate.

— Da, îi răspunse Rachael.

Ochii lui Madda se măriră. Să deţii puterea şi să n-o foloseşti era de neconceput pentru el.

— Se pare că ţi-ai revenit, spuse Sarah din uşă.

Ea şi Ryan ocupară intrarea camerei sterile, pe care o luase în primire Madda. Sări în sus şi îi îmbrăţişă pe amândoi.

— Doamne, ce mă bucur să vă revăd! Credeam că s-a sfârşit totul.

— Şi eu mă bucur să te văd, îi spuse Ryan.

Simpla rezonanţă a vocii lui Ryan îl străpunse pe Madda, amintindu-i propriul eşec. Se retrase şi îşi îndreptă ţinuta.

— Nu avem deloc timp. Vor obţine Cheia în câteva ore, dacă n-au făcut-o deja.

Madda privi în jos. Toate capetele se întoarseră spre Rachael. Sarah era pregătită s-o înfrunte. Laing o prinse de braţ, oprind-o să facă ceva. Apoi se aşeză într-un scaun subţire lângă Rachael. Ea privea către Elysium cu o determinare de nezdruncinat.

— Mulţumesc, spuse el.

— Nu am făcut nimic.

Un regret amar îi opri cuvintele.

Ryan îşi puse mâna pe braţul ei, trăgând-o pe Rachael cu blândeţe dintre gândurile ei.

— Ai făcut pentru mine. M-ai obligat să mă vindec.

Un licăr moale îi străbătu chipul, învelindu-i cuvintele într-o satisfacţie dulce:

— Roboţeii… I-ai dat afară?

Laing dădu din cap negativ.

— I-am acceptat şi ei pe mine.

Bucuria lui Rachael păli, cuvintele lui, prezenţa lui fiind dintr-o dată chinuitoare.

— Şi cine deţine controlul, Ryan?

— Eu. Pentru prima dată.

Rachael îi răspunse cu un hohot sec şi ironic.

— Fac parte din mine. Rachael…

Ea îl întrerupse.

— Eşti de acord să rămâi aici? Cu toţii, aţi vrea să rămâneţi

aici?

Madda şi Sarah tăceau.

— Nu, răspunse Ryan.

— Cum mai poţi pleca după ce ai cunoscut lumea noastră?

Ea îşi întinse mâna, cuprinzând întregul sat într-un singur gest.

— Am construit o lume dincolo, Rachael, sau, cel puţin, am ajutat la evoluţia ei.

— N-aţi construit nimic!

Se repezi spre ei, sărind din scaun:

— Aţi secat omenirea! Aţi supt umanitatea din ea.

Sarah făcu un pas în faţă, privind-o pe Rachael de sus:

— Cu ce drept ne judeci tu pe noi?

— Noi suntem oamenii de care Echelon a uitat. Noi am ales această cale şi aşa vrem să rămână.

— Echelon nu uită nimic, spuse Madda.

— Echelon şi-a uitat creatorii.

Tăcerea se aşternu în încăpere, încremenind lumina.

Rachael dădu din cap şi continuă:

— Noi am rămas deoparte. Am văzut alternativa şi am ales-o.

Se opri.

— Aţi descoperit virusul din postul de ascultare?

— Ştii despre…

Rachael îl întrerupse pe Madda.

— Străbunicul meu a lucrat în acea staţie. Îşi spunea Virgiliu. Era agent NSA. El a descoperit Cheia.

— Şi apoi şi-a abandonat creaţia?

— Creaţia lui… bombăni Rachael. Virgiliu ştia ce descoperise, posibilităţile pe care le oferea şi, totodată, riscurile. Îşi dorea ca echipa de ingineri şi hackeri din jurul său să uite ceea ce văzuseră, să nu-i dea importanţă. Ei aveau alte idei, însă. Pentru ei, totul era un calcul, totul era controlabil. Puteau stăpâni haosul, jucându-se de-a Dumnezeu. Aşa că au furat codul, au spart NSA-ul şi s-au scufundat în arterele de informaţii care hrănesc lumea de azi. Toţi cei implicaţi au părăsit NSA-ul. Dar nu toată lumea a ales Echelon.

— Virgiliu ce a ales? întrebă Madda suspicios.

— El a înţeles viitorul şi nu şi-a dorit să facă parte din-el.

— Viitorul în care Echelon-ul se va distruge, spuse Ryan.

— Că va avea succes. Şi că va manipula omenirea.

— Dar vieţile salvate de Echelon? interveni Sarah.
— Da, vieţi controlate, creionate şi limitate.
— Dar ne autodistrugeam, continuă ea, ne ucideam unii pe alţii. Gândeşte-te la vremea de dinainte de funcţionarea Echelonului. Război, foamete, terorism, eram pe marginea prăpastiei. Iar acum toate astea au revenit, ne îndreptăm din nou spre dezastru.
Rachael râse:
— Poate că avem nevoie de acest dezastru, de foc. Poate vom renaşte din el.
— Hai, lasă-mă, spuse Ryan. Asta e doar filosofie. E vorba de carnagiu, de genocid, de moarte pură.
— Letargia provoacă letargie, îi ripostă Rachael. Echelon ne-a blocat evoluţia. Într-adevăr, era o evoluţie dureroasă. Era o evoluţie distructivă. Dar aşa se obţine măreţia. Şi de asta noi am pierdut. Am renunţat la tot pentru o mediocritate stabilă. Nu vi se pare ciudat că marii gânditori ai vremurilor noastre au murit acum mai bine de un secol?
Rachael năvăli afară. Sarah, Madda şi Ryan o urmară. Ryan o ajunse din urmă şi o prinse de braţ. Ea se eliberă violent, arzând de furie.
— Ai dreptate, Rachael.
Furia ei dispăru.
— Tu eşti ceva deosebit, Ryan. Echelon nici nu-şi dădea seama ce creează. Nu au înţeles implicaţiile…
Ryan interveni:
— Implicaţiile infestării mele cu roboţi?
— Ieri erai infestat. Tu şi roboţii ocupaţi acelaşi spaţiu, dar funcţionaţi la cel mai slab nivel de cooperare, supravieţuind. O simbioză mai puternică era împiedicată de blocajele lor şi de rezistenţa ta. Nu şi acum. Azi ai devenit un cyborg. Primul cyborg adevărat. Tu şi roboţii v-aţi contopit. Nu mai eşti uman.
Cuvintele ei îl sfâşiau pe Ryan. Dar le admitea adevărul. Un val de suferinţă îi copleşi sufletul. Se trezi jelindu-l pe Ryan Laing chiar în timp ce acel suflet se pierdea în nisip. Deja gândirea i se schimbase total.
Ryan se cutremură şi reveni în prezent:
— Ajută-ne, Rachael!
Ea dădu din cap negativ.
— Ne-am mai amestecat o dată în lumea de dincolo,

încercând să-l ucidem pe Welton. Nu a funcţionat. Nu va mai exista o altă încercare.

Ea era de nezdruncinat.

— Deci laşi de bună voie omenirea pradă decăderii? Mai multă manipulare, şi mai mult control şi o stagnare continuă. Când se va sfârşi totul?

— Pentru noi s-a sfârşit deja.

— Şi mă numeşti pe mine inuman?

Rachael nu-i răspunse. Se întoarse cu spatele şi privi apele golfului.

— Îi pot pune capăt, spuse Ryan încet.

Rachael se răsuci:

— Nu vei reuşi. Văd asta în ochii tăi. Vei fi doar un alt supraveghetor care se luptă pentru puterea de a controla. Reţeaua se va extinde, iar umanitatea se va sufoca în plasa de mătase.

Dave şi Sarah se apropiară. El o privi scurt, cerându-i acordul. Sarah aprobă din cap. Madda se întoarse spre Rachael:

— Am descoperit Cheia, spuse el. Ajută-ne s-o înţelegem.

— Nu! Opreşte-te! îngroap-o! urlă ea.

Ryan râse sarcastic şi se aplecă să ridice o mână de nisip. Lăsă nisipul să-i alunece printre degete, privind grăunţele agitate în timp de vorbi:

— Poate că ai dreptate, Rachael, despre Echelon, despre mine. Poate că nu mai sunt om. Dar nici nu am de gând să las umanitatea să se scufunde sub un nou val de dominaţie.

Laing îşi deschise mâna, iar nisipul alunecă, lăsând în urmă o bucată crestată de scoică. O prinse, privind-o pe Rachael cu o furie oarbă:

— N-am de gând să stau aici şi să privesc spectacolul. Îl voi înfrunta!

Ochii lui Rachael se măriră, iar ea se împletici îndepărtându-se. Ryan rânjea cinic. Dar, în loc s-o urmeze, se întoarse spre Madda şi îi prinse mâna într-a lui. Scoica, aflată între palmele lor, scurse sânge din amândoi. Dave gemu, încercând să-şi tragă mâna chiar când sângele se amesteca, iar Laing îl apăsa mai tare.

Conexiunea lor se activă.

— Du-mă la ea, spuse Laing. Arată-mi Cheia.

Laing se adânci în spaţiul virtual, târându-l pe Madda după el.

Madda se prăbuşi în nisip, năucit de schimbarea bruscă dintre realitate şi spaţiul virtual. Roboţeii îl invadară, îi anulară semnalele senzoriale, eliminându-l din realitate. Dave era şocat. Simţea prezenţa copleşitoare a lui Ryan în mediul familiar din spaţiul virtual.

— Tu… Cum ai făcut chestia asta? se bâlbâi Madda.

Vocea sa se auzeau de undeva, departe, prezenţa sa fizică fiind îndepărtată.

— Fără consolă, fără vizieră, doar aşa, pur şi simplu, bum, şi am ajuns?

— Du-mă la ea, repetă Ryan, trăgând umărul lui Madda.

— Doamne, Ryan, în regulă, am înţeles.

Madda se cutremură, se orientă şi porni înainte, navigând prin spaţiu pentru a ajunge la studioul său de scrimă. Sabia atârna pe perete, software-ul de scrimă fiind resetat după lupta cu Tex. Madda intră, ridică sabia şi o desfăcu.

— Eşti sigur că îţi doreşti aşa ceva?

— Nu, spuse Ryan.

Apoi:

— Ba da.

Madda se roti spre Ryan, înfigându-i sabia în piept pentru a-i injecta codul. Laing căzu în genunchi. Pieptul lui ardea. Ryan explodă. Forţa şocului îl orbi pe Madda, distruse studioul de scrimă şi îl propulsă pe Dave în spaţiu. Conexiunea dintre Ryan şi Madda se descompuse în aşchii.

Când îi reveniră simţurile, Madda se trezi încolăcit ca un fetus, urlând în nisipul umed.

Ryan se prăbuşi lângă Madda, Sarah aplecându-se asupra amândurora. Rachael se afla în spatele lor, îngrozită. Ţipetele lui Madda dispărură în vegetaţia junglei. Ryan rămase nemişcat, cu braţele întinse şi picioarele îndoite sub el. Chipul său trăda suferinţă, apoi pace şi apoi nimic. Sarah sări deasupra lui.

— Ce i-ai făcut? urlă spre Madda.

Dave dădu din cap năucit.

Rachael îi răspunse:

— O are în el acum. Cheia. Cu puţin noroc, îl va ucide.

Sarah sări peste corpul împietrit al lui Ryan şi se repezi la Rachael, plesnind-o peste faţă trântind-o în nisip.

— Repară-l!

— Nu pot! Nu vreau! urlă ea.

Sarah începu s-o lovească într-una pe Rachael, care suporta toată durerea.

— Opreşte-te! se auzi vocea lui Ryan.

Sarah se întoarse. Plecă de lângă Rachael şi se târî lângă Ryan, disperarea devenind uşurare. Îi luă capul în mâini şi-l apropie încet de buzele ei.

— Te doare?

— Da, dar pot să suport.

Sarah îl trase pe Ryan spre ea, strângându-l în braţe.

— Poate crezi că deţii controlul, spuse Rachael, revenindu-şi după atacul lui Sarah, dar cu acel virus în sistem, cine te controlează pe tine?

Ryan se ridică în genunchi şi se târî spre Rachael. O privi fără pic de milă.

— De unde a apărut?

— Nu ştim, răspunse ea.

— Dar bănuieşti. De-aia strămoşii tăi au părăsit Echelon-ul.

Rachael tăcea, privind adânc în fiinţa din faţa ei.

— Cine îţi oferă instrumentele pentru a te juca de-a Dumnezeu? Doar Dumnezeu însuşi.

— Asta crezi tu?

— Eu cred că ni s-a dat o putere pe care suntem incapabili s-o folosim. Cred că această putere a distrus voinţa umană. Iar acum creează haos în timp ce ne luptăm pentru ea.

— Înţelegi matricea, spuse Dave.

— Înţeleg un sfârşit. Supunerea. Dar nu prin forţă. Ci de bună voie, de plăcere, garantată şi integrală. Atunci, ei vor veni.

— Crezi că asta e o invazie, o primă lovitură controlată prin telecomandă? întrebă Sarah suspicioasă.

— Îţi poţi imagina o cale mai bună pentru a domina? îi replică ea.

Sarah râse.

— Extratereştri? Fii serioasă…

Madda nu părea la fel de surprins.

— S-ar explica multe în felul ăsta. Perfecţiunea radicală a virusului. Nici o fiinţă umană nu l-ar fi putut concepe. E mult prea avansat.

Ryan dădu din cap.

— Nu contează cine l-a codat. A fost un gest deliberat. Un

atac. Şi a funcţionat.

— Şi tu faci parte din el acum, spuse Rachael. Ai absorbit Cheia. Înainte erai doar un barcă. Acum eşti fabrica însăşi.

Ryan încercă să se ridice, dar ea îl împinse înapoi.

Îl sărută puternic, iar roboţeii îi umplură gura, alunecând în ea şi conectând-o cu Ryan. El încercă să se retragă. Rachael se opuse, strângând mai tare pentru a menţine conexiunea. Folosi roboţeii pentru a ajunge la mintea lui Ryan.

— *Sau poţi deveni proiectilul*, şopti ea.

Îşi structură un gând în minte, o frază memorată. Rachael îl trase pe Ryan mai aproape, simţindu-i emoţiile învârtindu-se prin ea. Ea răspunse, implantând gândul în codul roboţilor.

Transmisia se extinse în Ryan, intrându-i în minte. Laing se lăsă pe spate, încremenit. Corpurile lor se despărţiră, iar roboţii din Rachael se stinseră, pierzând conexiunea cu sursa lor. Rachael se cutremură, iar conexiunea dispăru cu totul.

Ryan se îndepărtă împleticindu-se către următoarea bătălie, ultima lui bătălie, cu o bucată de cifru răsunându-i în minte. Rachael i-o urlase în creieri.

35

Jason Sachs avea o reţinere de a părăsi camera gri. Îşi petrecuse acolo din ce în ce mai mult timp odată cu trecerea zilelor. Dependenţa îl cucerise, îi plăcea priveliştea din vârful templului. O adevărată sală a tronului. De aici, virusul se va răspândi în tot spaţiul virtual, dominându-l. Şi apoi totul va fi al lui.

Jason îşi petrecuse ultimele trei zile încercând să descifreze cifrul incomplet furat de la Madda. Reconstruise virusul încet, cu fiecare linie. O muncă meticuloasă, dar necesară. Se simţea ca un expert în restauraţii, analizând tavanul afumat al Capelei Sixtine. Râcâia, analiza şi restaura, revelând în cele din urmă o frumuseţe perfectă, de mult uitată.

În cele din urmă, Cheia înflori în faţa ochilor săi. Sachs întinsese mâna pentru a atinge codul, pentru a se lăsa pătruns. La această atingere, virusul îşi începu iniţializarea, răspândindu-se în toată camera şi mai departe. Diseminarea lui vâscoasă nu lăsa nici o urmă. Virusul se revărsă în Echelon şi apoi în spaţiul virtual.

Jason privea în jos de pe tron cum cifrul lui Turing este spart, iar Echelon revine la viaţă. Sistemele se resetară, comenzile se activară. Simţea senzaţia de uşurare răspândită în întreaga lume. Totul avea să revină la normal.

Actul pe care-l orchestrase va rămâne veşnic un mister. Manipularea avea să fie subtilă, imposibil de detectat. Echelon avea să devină o altă piesă într-un puzzle mult mai mare, aşa cum fusese NSA-ul iniţial. Chiar în acel moment, Jason construia protocoale care blocau şi schimbau modalităţile Echelon de culegere a datelor. Echelon avea să ştie numai ce-i permitea el să ştie.

Ştia că Turing ar fi apreciat actul secret al lui Jason. Manipularea societăţii devenise facilă, oportună. Nu mai era nici un secret în ideea de a amesteca umanitatea într-o singură masă unitară de manevră. Jocul adevărat, cel interesant era cine va controla mişcarea degetului mare, în sus sau în jos. Până acum, păpuşarul fusese Echleon. Acum el se numea Sachs şi Welton.

Şi, totuşi, în momentul succesului lor, Welton se remarca prin absenţă. Lui Jason nu-i păsa. Deşi se supunea voinţei şi

capacităţilor lui Welton, nu îl înghiţea deloc pe tipul ăsta. Jason refuza să cadă victimă forţei personalităţii acestuia. Întotdeauna e mai greu să-i ucizi pe cei pe care îi admiri. Jason învăţase lecţia asta în cazul lui Turing.

De la înălţime, Jason urmărea virusul invadând spaţiul virtual şi apoi întreaga lume. Degetele îi tremurau de emoţie. Simţea că jocul vieţii sale e din ce în ce mai aproape de şah-mat. Mai rămăseseră doar câteva mutări de făcut. Planuri peste planuri. Manipulare peste manipulare. Mintea lui zbura. Se deconectă bucuros, ieşind din spaţiul virtual.

Revenind în camera de control cu domeniul său din Echelon, Sachs îşi scoase viziera şi se reobişnui cu lumina palidă. Îşi dădu seama că ura acel loc. Niciodată nu se mai gândise la chestia asta. Acum de-abia aştepta să plece de-acolo. Ieşi în hol şi se îndreptă spre centrul tehnologic, nu demult al lui Madda. Rafalele distruseseră încăperea, dar aparatura era din nou la locul ei. Se apropie un tehnician.

— E grozav să funcţionăm din nou, domnule. Echelon a revenit pe câmpul de bătaie.

— Da, domnule Johnson, ştiu.

Tehnicianul deschise gura pentru a continua conversaţia, dar se răzgândi şi dispăru. Jason se strâmbă şi intră în seif.

Păşi spre scanner. Acesta îi controlă semnalele vitale, locaţia organelor şi circumvoluţiunile creierului, identificându-l ca fiind Jason Sachs. Cu câteva minute în urmă, cifrul lui Turing ar fi blocat accesul. Acum, însă, Jason era liber să facă ce-şi dorea. Zăvoarele se deconectară, iar uşile seifului lunecară cu un şuierat pneumatic.

Jason păşi în cameră, uşa închizându-se în urma lui. Conţinea un singur container. Jason se apropie şi privi prin capacul transparent. Un gri uleios lucea în interior. Jason ridică capacul şi urmări roboţeii adaptându-se la schimbarea atmosferică.

Sachs respiră adânc şi îşi introduse mâna în lichidul trepidant. Se încordă la atingerea lor rece, apoi se afundă mai tare. Roboţeii se repeziseră la degetele lui. Se căţărau pe el, cucerindu-l şi penetrându-l. Scoase mâinile căuş pline cu lichid vâscos şi bău.

Se hrănea cu ei, iar ei cu el – Turing lansase procedurile de iniţiere al roboţilor simultan cu virusul său. O durere profundă îl tortura pe Jason în timp ce roboţii puneau stăpânire pe corpul

lui. Se prăbuşi pe podeaua de metal, devastat.

Apoi îşi injecta Cheia în gânduri. Înţelesese Cheia, îi cunoştea limbajul. Dintr-odată, roboţii reveniră la viaţă, fiind programaţi să se supună dorinţei lui Sachs. Roboţii recunoşteau părţile din care era alcătuit omul şi i se supuneau acestuia.

Ryan Laing fusese injectat încet, pe o perioadă de câteva zile. Sachs nu mai avea timp pentru ceva similar. Roboţii pluteau înăuntrul lui, trecând peste barierele interne, penetrându-i sistemul. Carnea sa ceda de bună voie, maşinăria cucerindu-i fiecare celulă, conectându-se cu ADN-ul şi devenind parte a materialului din care era alcătuit omul. Jason se pierdu pe sine în acea vâltoare. Dar nu îl speria foarte tare. Se baza pe nevoile sale, care erau foarte stabile.

Roboţii îi cotropiră mintea. Le simţea vibraţia. O dădu deoparte. Roboţii se amestecară cu gândurile lui, cu creierul său. Îi accesară informaţiile culese recent. Înghiţiră virusul, descoperiră Cheia şi regurgitară putere. Se hrăneau din această putere şi el din ei, ca nişte paraziţii mestecându-se reciproc.

Se ridică şi îşi adânci din nou mâna în container. Roboţii alunecau între el şi bazinul lor unduitor. Revărsă înăuntru noua programare, ireversibilă. Fiecare roboţel din container intră sub controlul său. Acum, când şi alţi agenţi vor primi injecţia, Sachs la va controla mintea printr-o uşă dosnică.

Avea planuri mari pentru roboţei, o implantare în masă. Toată lumea avea să scuipe gri. Boala avea să rămână în istorie, la fel intervenţiile chirurgicale şi chiar moartea, ca vestigii ale unui trecut barbar. Oamenii vor implora pentru acest elixir, o fântână a tinereţii împărtăşită cu bucurie. Şi atunci Jason Sachs va controla informaţiile la nivel celular. Control prin senzori. Oamenii vor vedea, vor auzi, vor mirosi şi vor degusta ce dorea el. Sachs va controla umanitatea din interior. O ordine perfectă.

Roboţii alunecau agil în corpul lui Jason. Înfăţişarea lui reveni la normal. Îşi îndreptă cravata şi ieşi. Se împletici prin camera tehnică şi apoi până la biroul său. Se trânti în scaun şi îşi închise ochii o secundă, simţind noua putere crescând în interiorul său. Se concentră, folosind Cheia pentru a programa o ultimă comandă în roboţeii săi. Sistemul lor operaţional se împotrivi. Le simţea rezistenţa, dar voinţa lui era şi mai puternică.

Sachs auzi zgomotul paşilor. Se mai uită o dată în jurul său. Deja, se vedea pe sine de la înălţime. Îşi imagină imaginea sa

din camera aceea gri, unde era adevărata lui casă.

Comanda de la uşa lui Jason trosni împreună cu vocea iritată a tehnicianului:

— Domnule Sachs, am specificaţii pentru reinstalare la care e nevoie de aprobarea dumneavoastră.

— Intră, Johnson.

Îl simţi pe om ezitând.

— Da, domnule.

Încuietorile se dezactivară şi Johnson intră, cu capul plecat. Dură un moment până când observă un pistol vechi în mâna stângă a lui Jason. În acea clipă, omul înţelese că viaţa lui se va termina acolo. Făcu un pas înapoi, împiedicându-se de un scaun şi prăvălindu-se pe podea. Sachs se ridică şi ocoli biroul.

— Vă rog! Sunt nevinovat. Nu ştiu despre ce e vorba, ţipă Johnson.

— Nevinovat? îi răspunse Sachs cu o voce de oţel. Toţi suntem inocenţi. Şi al dracului de vinovaţi!

Sachs lipi arma de capul lui Johnson. Omul se ghemui şi se trase înapoi, de frică. Când nimic nu se întâmplă, îşi ridică privirea spre Sachs. Sachs întoarse arma şi, privind direct în ochii lui Johnson, trase şi îşi găuri propriul piept. Forţa exploziei aruncă pistolul din mâna lui Jason, iar pe el îl izbi de peretele verde închis. Sachs alunecă, cu sângele şiroindu-i din rană. Valuri întregi se revărsau din el, inundând biroul. Sachs nu folosise niciodată culori primare. Ofereau o viziune mult prea pură. Acum, toată podeaua se umpluse de roşu.

Johnson se ridică ameţit şi dispăru, cu crăcii pantalonilor pătaţi de urină. Dar nu-i păsa de asta. Alergă pe coridoarele întretăiate până ajunse la o staţie de urgenţă, unde declanşă alarma.

Într-o cameră gri, Michael Welton descoperi semnale ale morţii lui Sachs.

36

Avionul zbura peste întinsul oceanului, iar Ryan încerca să tensioneze eterul fluxului de informaţii pentru a-şi şterge urmele. Plutea, la rândul său, deasupra realităţii, pierdut în lumi paralele şi smuls din amândouă. Sarah privea pe geamul cabinei, atrasă de legănatul valurilor de sub ei.

Înainte ca ea şi Ryan să plece din Elysium, Madda o trăsese deoparte.

— E dus cu totul, omule, îi spusese el. Cheia îi dă acces total. Nimic nu i se poate împotrivi. Dar nimeni nu poate face faţă unui asemenea torent de informaţii. Gândeşte-te numai ce putere de procesare avea întreg sistemul Echelon. Aceeaşi cantitate de informaţii trece acum prin el. În câteva ore va deveni o legumă.

Sarah îl privise pe Ryan în colţul îndepărtat al camerei. Pierdute erau acum durerea şi disperarea de pe chipul său. Stătea în colţ, cu privirea aţintită asupra golfului şi asupra lumii pe care o controla. Încercă să se conecteze cu el, dar se răzgândi, din cauza torentelor de date care se învârteau în jurul lui. Laing nu reţinea nici un fel de informaţie, ci le lăsa să treacă prin el, precum o piatră spălată de apele oceanului.

— Va fi în regulă, răspunsese Sarah.

— Ştii bine că nu-i aşa.

— Şi ce putem face? Avem nevoie de el pentru a încheia misiunea.

— Şi dacă el învinge, atunci ce se întâmplă? întrebă Madda.

— Crezi-că am creat un monstru.

— Cred că un om bun poate deveni un monstru. Cred că nu e nevoie de prea mult pentru asta.

Sarah dăduse din cap. Nu credea foarte mult în destin, dar acum nu prea avea de ales. În acelaşi mod, se gândea că va trebui la un moment dat să-l omoare pe Ryan Laing sau ce mai rămăsese din acel om. Gândul îi provoca greaţă.

— Există o vorbă despre puterea absolută, Sarah, continuase Madda.

— O ştiu.

— Lasă-mă să vin cu voi.

— Va fi în regulă, Dave. Mă descurc. În plus, e nevoie de tine aici.

— Pot să sparg coduri de oriunde.

— E adevărat, dar o să fii mai motivat să aperi locaţia în care te afli în realitate.

— Eşti o ticăloasă vicleană, Sarah Peters.

Sarah zâmbi, cu un braţ în jurul lui Madda.

— Ei, haide! îţi poţi imagina un loc mai frumos în care să-ţi petreci câteva zile? Cerul e albastru, oceanul călduţ, iar femeile… dornice.

— Crezi?

— Crede-mă, vei avea foarte mare succes.

Madda privi golful din faţa sa, după care îşi fixă privirea asupra unei femei în trecere, ai cărei sâni bronzaţi se legănau în ritmul mersului ei.

— Da, priveliştea este încântătoare.

Se întoarse spre Sarah, chinuindu-se să nu privească în jos şi să fie surprins holbându-se.

— Dar nu contează, oricum. Voi fi închis până voi veţi îndeplini misiunea.

— Cât timp crezi că ne poţi apăra?

— Ei au spart deja codul Cheii. Şi, spre deosebire de Echelon, caută în disperare locaţia Elysium.

— Dar nu există informaţii despre Elysium.

— Exact. Există o gaură în fluxul de informaţii, un loc fără semnal. Totul se află în reţea, Sarah, chiar şi în acest deşert pustiu. Numai locul acesta a fost izolat de restul. Lipsa semnalelor va desena o ţintă pe pieptul nostru.

— Asta căutaseşi de fapt, ţinta?

Sarah zâmbi, în timp ce Madda se înroşise. Începu din nou să vorbească, pentru a-i distrage atenţia şi a-l scoate din acea stare.

— Îi poţi bloca?

— Da, pentru un timp. Voi umple gaura şi voi deschide altele similare. Dar ei deja ne adulmecă. În cel mult două zile locul ăsta va fi cenuşă. Spargerea celulei de orizont la trecerea voastră le va atrage atenţia şi mai tare.

— Atunci e cazul să ne apucăm de treabă, spuse Sarah.

Asta se întâmplase cu şase ore în urmă. Singurul mijloc de transport din Elysium era un avion de cinci persoane, al cărui design era complet nou pentru Sarah. Hangarul avionului fusese ascuns într-un spaţiu de depozitare a ciupercilor. Peştera se adâncea în aerul umed încă treizeci de metri. Sarah şi Ryan se

chinuiră să intre, ciocănind în avion până când cineva reuşise să aprindă luminile.

Descoperiră o capsulă rotundă, suspendată deasupra unor şine electrice. Aripile păreau teribil de nepotrivite pentru a susţine în aer vehiculul.

— Cred că glumeşti, spusese Sarah.

— Va fi bine, răspunsese Ryan.

— Şi de unde ştii tu asta?

— Am intrat în procedurile de operare a avionului.

— Ei, mulţumesc atunci, domnule Roboto. Mă simt mult mai bine acum.

Ryan o ignoră, atent la pregătirile de zbor.

Ea clătină din cap şi se înghesui în capsulă. Ryan scoase scaunele din spate pentru a micşora greutatea. Se aşeză la locul său şi se conectă direct cu bordul avionului. Sarah îl privea, accesându-i mintea de câteva ori, dar retrăgându-se imediat înfiorată. Îşi legară centurile şi propulsia magnetică a aeronavei se activă. Capsula se ridică, plutind deasupra şinelor.

— Pregăteşte-te! Acceleraţia va fi foarte dură.

Sarah avusese timp pentru o singură inspiraţie. Apoi lumea ei se pierdu în viteza năucitoare. Avionul ţâşni înainte. Vederea lui Sarah se rezuma la un tunel. Îşi simţea capul şi corpul împinse cu putere înapoi şi înţelesese că va leşina curând. Din colţul ochilor îl zări pe Ryan, privind drept înainte, în timp ce roboţeii se mişcau prin albul ochilor lui.

Negrul deveni un alb intens şi apoi, în sfârşit, albastrul cerului. Avionul se înfipsese în atmosferă. Se arcui în aer, încetinind şi apoi fixându-şi viteza. Inima lui Sarah plutise în pieptul său pentru o clipă. Apoi îi atacă forţa gravitaţională şi începură să coboare cu viteză. Cerul dispăruse, fiind înlocuit de un albastru tulbure şi mult mai dur.

Sarah se strânse încordată în timp ce alunecau cu viteză spre ocean. Groaza o încolţise. Capsula începuse să tremure. Sarah îşi închise ochii în aşteptarea loviturii finale, sufletul ei fiind plin de furie. Madda avusese dreptate, Ryan pierduse controlul. Iar acum ea avea parte de un scaun în primul rând la spectacolul sinuciderii lui.

— Să te fut, Ryan!

Scăderea bruscă a vitezei o lovi. Se ghemui în scaun. Şi apoi… nimic. Nici o izbitură. Nici o moarte. Deschise ochii şi văzu

valurile la doar câţiva metri sub ei. Îi venea greu să accepte că încă trăia. Privi pe fereastra capsulei. În ambele părţi, aripile agile brăzdau aerul umed. Fiind foarte lungi şi încovoiate, vârfurile lor pluteau exact deasupra apei. Se răsuci în scaun şi observă o elice uriaşă în spatele lor, ieşită din ceea ce înainte fusese o capotă netedă. Îl privi pe Ryan şocată. El îşi întoarse privirea spre ea, amintindu-şi că nu era singur.

— Efectul aripilor în teren[27], explică el impasibil. Este ceea ce ajută pelicanii să nu cadă în ocean. Avionul ăsta foloseşte acest efect pentru a zbura pe distanţe mari.

Sarah încercă să respire. Privi afară prin geamul capsulei către valurile oceanului. Corpul ei ajunse în cele din urmă la unison cu tumultul minţii sale. Întinse mâna şi deschise o pungă de hârtie, pe care o umplu imediat. Apoi îşi desfăcu centurile şi se întoarse în scaun pentru a-l privi pe Ryan. Privirea lui trecea prin ea, analizând-o cu o sterilitate îngheţată.

— Te simţi mai bine? o întrebă el.

Sarah se lăsă pe spate, după care îl trosni cu toată forţa de care se simţea în stare. Lovitura deschise o rană în colţul ochiului lui Ryan. O privi sălbatic. Rana dispăruse deja până când Sarah îşi retrase mâna. Se ridică de pe scaun şi se împletici spre celălalt capăt al cabinei.

Deschise singura uşă din capsulă pentru a descoperi o toaletă perfect construită pentru un copil de trei ani. Încercă să trântească uşa în urma ei, dar obiectul i se propti în şold, cauzându-i o altă durere surdă.

Înăuntru, Sarah aruncă punga de hârtie şi se prăbuşi pe scaunul toaletei, cu ochii plini de lacrimi. Povara singurătăţii părea a fi prea greu de suportat. O simţise de câteva ori în ultimele săptămâni. Iar acum revenise cântărind o tonă. Descoperi chiuveta şi îşi spălă faţa în apa rece, încercând să scape de greaţa şi groaza din gura ei. Oare putea Ryan să reziste acestei bătălii ca o maşinărie? Simţea o dorinţă puternică de a-l elimina, de a-i accepta pierderea şi de a încheia misiunea. Dar încercă să alunge acest gând.

[27] Wing In Ground-effect vehicle (WIG) este un vehicul care atinge nivelul de zbor de lângă suprafaţa pământului printr-o atenuare a presiunii atmosferice, creată prin interacţiunea aerodinamică dintre aripile aeronavei şi suprafaţă.

37

Laing se înfiora în faţa perspectivelor, nevoia de a lupta fiind copleşitoare. Conspiraţia avea să se termine. Sau îl va termina pe el. Fluxul de date colcăia în jurul său, prin el şi peste el. Simţea greutatea propriei sale atracţii gravitaţionale, smulgând informaţii din interiorul lui, schimbându-le, manipulându-le. Devenise un nexus. O nelinişte subtilă se ivi de la capătul îndepărtat al fluxului, unde se forma o altă forţă. Era Sachs.

Respiraţia moale a lui Sarah îi încălzi urechea:

— Aparatul ăsta de cascadorii are şi pilot automat? şopti ea.

— Da.

— Atunci treci aici în spate.

— Poftim?

— Treci în spate, repetă ea.

— O secundă. Ne apropiem de zonă.

Ryan îşi extinse senzorii şi păstră transmisiile satelitului la un nivel scăzut, în timp ce treceau prin zona sterilă. Sparseră celula de orizont şi ţâşniră deasupra oceanului. După ce repară gaura din celulă, Ryan se retrase din circuit şi activă pilotul automat.

Pentru a rămâne ascunşi în spaţiul virtual, trebuia să fie permanent atent. Bătălia se desfăşura constant în subconştientul său. Îşi desfăcu centurile şi ieşi din cabina pilotului. Sarah îngenunchease în centrul cabinei din spate.

— Ce înseamnă asta? întrebă Ryan.

Se aşeză în genunchi în faţa ei. Deasupra sa atârna un nor de ceaţă, mintea lui navigând în mii de direcţii.

— Este ultima ta şansă, îi răspunse Sarah. Ştiu că te atrage foarte tare ideea unei bătălii fatale.

Îl privi direct în ochi, aproape leşinată, după care îi spuse ce avea de spus.

— Dacă asta este tot ce îţi mai doreşti, te voi ajuta să reuşeşti.

Ryan clipi, strangulat de un puternic sentiment de pierzanie.

— Atât de puţin îţi pasă? întrebă el.

Atitudinea rigidă a lui Sarah se topi considerabil.

— Îmi pasă, Ryan, era tot ce putea spune.

— Te iubesc. Dar ce mi-a mai rămas de iubit în tine?

Gândul ei îl invadă cu putere. Se prăbuşi în oceanul de alte informaţii, se adânci tot mai departe şi găsi în cele din urmă

sufletul uman care se îneca. Se aplecă în faţă, pentru a fi cât mai aproape de ea.

— Sunt încă aici, Sarah, se auzi vocea lui emoţionată. Încă sunt aici. Numai că, acum, e cam aglomerat în interiorul meu.

Ea se simţi uşurată. Îşi lipi fruntea de a lui, oftatul transformându-se în plâns. El îi ridică faţa şi îi sărută buzele.

Plutiră deasupra oceanului, pierduţi unul într-altul. Sarah îl dezbrăcase intenţionat. Apoi se contopise cu el, devenind un singur trup. Ryan se simţi cuprins de căldură şi de senzaţii familiare, de parcă ar fi regăsit ceva de mult pierdut. Ea îngenunchease peste el, lăsându-l s-o umple. Nu era nevoie să se mişte, pătura de aer îi balansa suficient.

Sarah se deschise pentru el, gândurile ei împletindu-se cu ale lui. Pluti cu el printre curenţii de date. Apoi îl privi apărând din nou. El îşi opri orgasmul în spaţiul virtual, cu percepţia blocată. Ea înţelese ceea ce el ar fi putut să devină, dar refuzase. O emoţionase şi o întristase în acelaşi timp. O putere atât de mare, redusă la un singur corp, la o singură minte. Apoi uită de lupte, de morţi, de viitor. Se pierdu în acel moment unic. Când terminară, el se ghemui în jurul ei şi-i adormi în braţe.

Ryan nu era un tip casnic. Acasă nu mai însemnase nimic pentru el după Marele Incendiu. Prefera să se considere o unitate izolată, capabilă să se adapteze oricărui mediu. Los Angeles fusese doar un loc în care să-şi atârne pălăria, dacă ar fi avut aşa ceva.

— Mă bucur să revin aici, îi spuse el lui Sarah, fiind surprins de adevărul afirmaţiei.

Plutiseră deasupra apelor, în competiţie cu pelicani adevăraţi, care nu păreau deloc dispuşi să-şi cedeze habitatul. Ajunseră la Santa Rosa, o insulă legată printr-un canal de coasta din Santa Barbara. Ryan ridică avionul peste întinderea zimţată de piatră, după care coborî din nou şi ghidă aeronava chiar prin canal. Ocoliră coasta. Sarah îi arătă în jos. O familie de delfini săreau din valuri chiar dedesubtul lor.

— O să fim detectaţi, Ryan.

— Am creat o umbrelă. Nu vom apărea în nici un sistem.

Sarah îi arătă spectatorii uimiţi de pe plajă, fiind atât de aproape de ei, încât i-ar fi putut umple de confeti.

— Puterea ta are şi limite, Superman.

Ryan chicoti.

— Nu mă îngrijorează limitele. Nu vor avea cui să povestească despre mine.

— Deci dacă o capsulă imensă zboară de-a lungul coastei şi nimeni nu-l poate vedea în spaţiul virtual, înseamnă că de fapt nu există? întrebă ea.

— Mii de oameni îl pot vedea. Dar dacă nu pot spune despre asta celorlalte milioane de oameni, înseamnă că nu există.

— Adevăr redus prin diseminare.

El aprobă.

Trecură mai departe, peste dealurile din Malibu, apoi intrând în portul din Los Angeles. Canalul se umpluse de vapoare comerciale şi de agrement.

— Adevărat sau nu avionul ăsta, dar cred că ai să decapitezi până la urmă pe unul din acele mii de oameni.

Ryan se aplecă în faţă. Maneta îi conferea o senzaţie plăcută, de fermitate şi control.

— Aterizez.

— Spune-mi că aparatul ăsta are schiuri de apă în dotare!

— Aparatul ăsta are schiuri de apă în dotare.

Sarah bombăni neîncrezătoare şi îşi strânse centura. Ryan începu o serie de viraje în s, reducând altitudinea până când se aflară la câţiva centimetri de nivelul apei. În faţa lor, plutea un vapor uriaş, care le bloca orizontul. Sarah gemu.

Ryan îi spuse:

— Ai încredere în mine!

Sarah reuşi să-şi descleşteze degetele din strânsoarea morţii de pe harnaşamentul ei.

— Am încredere.

Vaporul devenea tot mai mare, masivitatea lui copleşindu-i. Sarah putea vedea marinarii de pe punte, care dădeau din mâini isterizaţi. La doar câţiva metri, Ryan apăsă un buton. Aripile tremurară, apoi se micşorară. Metalul trosni, împachetându-se şi retrăgându-se în interior. Zgomotul elicei se opri. Silueta uriaşă se apropia de ei, fiind foarte aproape de impact.

Căzură, pe o distanţă de opt centimetri. Capsula se prăbuşi în ocean, sărind o dată. Apoi i se ridică nasul, iar Sarah era sigură că loviseră vaporul. Ryan împinse maneta în faţă, trimiţând vârful capsulei în forma de apă formată de silueta vaporului. Capsula se adânci în apă. Silueta vaporului deveni cerul şi

orizontul lor. Se apropia cu o viteză ameţitoare, chiar în timp ce se scufundau. Pe lângă geamul cabinei înotau crabi, care emiteau nişte sunete ascuţite. Capsula pluti o clipă, apoi ţâşni mai departe în adâncul apei. La un moment dat, Ryan frână şi aşteptă. Priveau cum gigantul trece pe deasupra lor.

— Îţi reţin valoarea pagubelor din salariu, domnule! spuse Sarah.

— Riscurile meseriei, răspunse el.

— Foarte rar reuşeai să returnezi echipamentul în stare de funcţionare.

— Trimite-mi o chitanţă.

— Pot să-mi iau plata în natură?

Ea îi zâmbi în lumina obscură, în timp ce degetele se ridicară de pe umerii lui, gâdilându-i urechea. El se smuci.

— Eşti o nesătulă, îi spuse cu o exasperare prefăcută.

— Şi asta e rău?

— Cred că m-aş putea obişnui cu tine.

— Exact asta vei face, te vei obişnui cu mine.

Zâmbetul lui Ryan dispăru. Dădu din cap, dorindu-şi să poată fi sigur de asta şi să poată întrezări un viitor alături de femeia de lângă el. Dar nu vedea decât orele din faţa lor şi o bătălie care, pentru el, avea să fie ultima.

Ieşiră la suprafaţă între stâlpii din bârlogul lui Ryan din Venice Beach. Ryan deschise cabina şi ieşi în aerul umed, oferindu-i şi lui Sarah mâna. Transmise un semnal către capsulă, care se scufundă înapoi în valuri.

— O vei găsi în spaţiul virtual, spuse el.

— Eu?

Ryan nu-i mai răspunse:

— Vino, avem treabă!

Ryan o conduse pe Sarah în casa lui. Incursiunea mercenarilor aerisise foarte tare spaţiul. Hoţii avuseseră grijă de bunurile lăsate în urmă. Sarah privi rămăşiţele vieţii lui anterioare, rămăşiţe din el. El urcă şi introduse codurile, bucurându-se de contactul fizic cu trecutul său. Se deschise o uşă şi apăru consola lui şi, în spatele ei, panoplia de arme. Sarah îl urmă înăuntru.

— Uau. Eşti pregătit pentru al treilea Război Mondial.

— Da, ce mult m-a ajutat chestia asta!

Consola o atrase pe Sarah, iar Ryan se aşteptase la asta. Îşi aruncă hainele purtate şi găsi un tricou curat. Adăugă şi o pereche de pantaloni negri şi vechea sa haină de piele, pe care o umplu cu instrumente de distrugere.

— Frumoasă piesă, zise ea, privind consola.

— Cea mai bună.

Era pregătit. Nu avea nici un rost să mai evite inevitabilul.

Întinse mâna spre Sarah şi o trase lângă el.

— Te iubesc, rosti el.

Ea îl privi cu un amestec de afecţiune şi îndoială.

— Nu mă crezi?

— Dovedeşte-mi-o în deceniul care va urma! răspunse ea.

El zâmbi. Ea rămăsese cu faţa împietrită. „Ştie că acesta este sfârşitul”, gândi el, nu înainte de a-i bloca conexiunea lui Sarah. Îi transmise numai căldură, ceea ce o nelinişti şi mai tare.

— Putem face asta, Ryan, putem face asta şi să supravieţuim.

— Ştiu, spuse el.

O strânse şi mai tare. Braţele ei se înfăşurară în jurul lui, iar degetele i se încolăceau în păr, atingându-l intens, ca o declaraţie. El savura aceste senzaţii, chiar dacă, în acelaşi timp, inima sa se solidifica. Se aplecă şi buzele lui le mângâiară pe ale ei. O bucurie aprinsă îl înfioră. Ea se împinse spre el. Gurile lor se amestecară. Pentru o clipă, el uită de sine. Apoi, un declic în mintea sa şi reveni din nou la realitate.

Ryan o sărută şi mai adânc, deschizându-şi roboţii spre ea, explorându-i corpul şi mintea.

— Ryan, ce faci?

— Îmi pare rău.

Vărsase informaţii în ea. Torentul puternic o încremeni şi se trezi într-o disperare frenetică. El o ţinu strâns, păstrând conexiunea. Valul de date o spinteca cu o intensitate devastatoare. Ochii i se deschiseră larg, şocaţi, după care îşi pierdu cunoştinţa. El se retrase şi conexiunea încetă. Roboţii din ea se stinseră.

Sarah îşi reveni în scaunul din faţa consolei. Ryan dispăruse. Se simţea ameţită, ca şi cum ar fi mâncat de una singură un curcan întreg. Datele se amestecau în ea.

— Scoate-le din tine. Repede.

Vocea lui apăru din neant. Ea încercă să-i răspundă, dar

nevoia de a alunga informaţiile o sufoca. Deschise interfaţa şi intră în spaţiul virtual, unde regurgită valuri de coduri în secţiunea lui Ryan. Ieşeau din mintea ei, limpezind-o. Ea respiră cu lăcomie, simţind adrenalina crescându-i odată cu eliberarea de fluxul de date. Vâjâitul din cap îi îngreuna concentrarea. Citi codul implantat de Ryan.

— Ryan, e o nebunie.

— Este o pastilă otrăvitoare. Un ucigaş de vânători. Este creaţia lui Rachael, de-asta m-a sărutat.

— Ştiu ce este. Rachael te foloseşte ca pe toţi ceilalţi. Dar tu nu eşti arma ei. Nu te las să faci asta.

— Ai dreptate. Tu trebuie s-o faci. Pe mine mă vor sparge, Sarah. S-ar putea ca eu să nu fiu în stare să iniţiez procesul.

— Nu! Nu, e distrugere totală. Te va izbi fatal.

Dar Ryan nu mai răspunse nimic. O resemnare tăcută. Sarah îşi smulse interfaţa. Îl putea auzi chiar lângă uşă, cu capul aşezat pe oţelul cald. Se apropie de uşă şi lovi butonul. Nimic.

— E încuiată. Când va începe să ruleze, uşa se va deschide.

— Ryan?!

— Nu există altă cale.

Lacrimile şiroiau, căzând pe suprafaţa de oţel. Ea îşi lipi mâna pe uşă.

— Nu face asta. Te rog!

El plecase deja. Ea îl simţi alunecând prin trecutul lui distrus şi apoi în aerul sărat al oceanului. Îl simţi oprindu-se, întorcându-se. Se uită în sus spre locul în care se afla ea. Ea îi veni în întâmpinare. Apoi el se întoarse şi dispăru în oceanul plutitor.

38

Nimeni nu jeli moartea lui Jason Sachs. Nu avusese nici prieteni, nici rude. Nu construise relaţii permanente sau prietenii de durată. Sachs trăise din nevoile sale reci şi din inteligenţa brută. Relaţiile sociale, familia, dragostea erau doar nişte slăbiciuni menite a fi exploatate. Sachs rămăsese pur, neatins. Nu tânjea după nimic în afara jocului. Echelon era totul. O izolare plină de nebunia măreţiei. În fine, poate nu chiar nebunie.

Ryan privi participanţii coborând sicriul lui Sachs în pământ. Era un loc frumos de înmormântare, pe creasta unui deal. Avea să privească o mare de morminte sub el. Câţiva agenţi Echelon erau în apropiere, cu o durere prefăcută, în timp ce analizau locaţia pentru acţiuni suspecte. Era protocolul standard. Era o misiune împovărătoare, pe care doreau s-o încheie rapid.

Cu siguranţă, în momentul în care Sachs avea să fie în pământ, ei vor dispărea. Ryan se strecură înapoi în mausoleumul pe care-l alesese ca ascunzătoare. Aşteptarea începea.

Şi-ar fi dorit să se conecteze cu Sarah, simţindu-i prezenţa periodic. Dar ce mai putea fi spus între ei? Dacă ea va ezita, chiar şi pentru o clipă, jocul va fi pierdut. Era mai bine să-l urască acum. Putea înţelege mai uşor strategia şi să facă ceea ce trebuia să facă.

La doisprezece şi jumătate, inima lui Jason începu să bată. În ultimele cincisprezece ore, roboţii preluaseră sarcina de a transporta oxigenul şi nutrienţii către organele sale vitale. Acum, aştepta în întuneric refacerea corpului său. Nu-şi refulă rezidurile în fluidul de îmbălsămare. Aşa că roboţii lucrau în continuu pentru a-i elimina toxinele.

În timp ce corpul lui Sachs se vindeca, mintea lui explora în spaţiul virtual. Curenţi de date se revărsau în el. Simţi prezenţa fiecărei persoane, reduse la acţiuni banale, trasate de obiceiurile sociale. Privi cum Echelon-ul recucereşte umanitatea, stăpânind-o, readucând-o sub control. Războaie care păreau iminente cu doar câteva ore în urmă se evaporară într-o diplomaţie promptă. Conflictele cedară. Simţi oftatul de uşurare al omenirii.

Deasupra acestor reacţii, observă schimbarea. Welton lucrase din greu. Informaţiile din Echelon nu erau întru totul corecte. Erau filtrate. Jason se adânci în codul brut şi găsi amprentele lui Welton peste tot. Nu era deloc discret. El avea să fie mult mai bun. Repară contradicţiile inerente iniţiate de Welton. Pofta lui Sachs crescu în intensitate. Se lăsă ghidat de dorinţă, nevoia de putere apropiindu-se de obsesie. Într-un sicriu, îngropat la doi metri sub pământ, schimba viitorul omenirii după propria-i dorinţă.

Experimentul lui avea să fie fără greşeală. Nu ca sistemul imperfect creat de Turing. Nici o înhăţare lacomă ca a lui Welton. Sachs era mult mai bun de atât. El gândea măreţ.

Dar trebuia să pornească cu priorităţile. Să-şi distrugă oponenţii. Sachs îşi enumeră duşmanii: Elysium era primul şi cel mai evident. Zeloţii erau mult prea periculoşi pentru a mai fi lăsaţi să trăiască. Codul zbârnâia în Sachs; terabiţi de informaţie îl invadară.

În timp ce se integra în reţeaua de coduri, îşi dădu seama că cineva îi bloca căutarea, acoperind Elysium de munţi de disonanţe. Nu putea fi Laing, era o treabă mult prea sofisticată. Era Madda. Amprenta lui era peste tot deasupra acelei citadele stăpânite de confuzie. Dar acel turn avea să se prăbuşească sub atacul vâltorii lui. Sachs avea necesităţi mai urgente.

Corpul său se recuperase suficient pentru a funcţiona. Lovi cu genunchiul în capacul fals de mătase al sicriului său. Nenorociţii nu îl consideraseră suficient de important pentru unul adevărat. Genunchiul său-sparse sicriul. O ţărână moale căzu înăuntru. Se încovoia, lovea cu mâinile şi cu picioarele, carnea moale fiind întărită de roboţi. În câteva minute ieşi din sicriu şi începu săpatul groaznic spre suprafaţă. Pământul îi umplea gura şi plămânii. Îl sorbea şi continua să sape. Mintea lui se pierdea în valuri de claustrofobie, apoi se deschise în măreţia noului său domeniu. Personalitatea se dizolvă odată cu transformările pielii. Rămăsese numai dorinţa.

Mâna sa ieşi la suprafaţă. Se smulse din mormânt, scuipă ţărâna din plămâni şi se ridică în picioare, renăscut. Liber. Se scutură, un gest inutil, apoi se întoarse şi umplu gaura din pământ. După ce termină, porni înainte prin cimitir.

Sachs îşi deschise senzorii, nu doar către imaginile şi sunetele din cimitir, ci şi către emisiile de date din jurul său. Nimic

neobişnuit. Licăriri slabe ici colo. Sau câte o zonă pustie pe alocuri. Nu se mai gândi la asta, ci se concentră asupra următoarei misiuni, aceea de a-l distruge pe Michael Welton. Sachs nu înviase din morţi pentru a-şi împărţi puterea.

Ryan îl urmărea pe Sachs prin cimitir. Se ascunsese în tumultul codului, ştiind că Sachs nu avea capacitatea vizuală de a-l observa, din cauza terenului. În acelaşi timp, însă, dexteritatea lui Jason în spaţiul virtual creştea exponenţial. Ascunzişul lui Ryan avea să cedeze dintr-o secundă în alta. Curând, Jason îl va adulmeca. Dar nu conta. Ştia că Sachs va primi cu plăcere provocarea.

Ryan se lăsă condus de instinct. Mintea lui porni în căutare, adâncindu-se în spaţiul virtual şi survolând acoperământul de deasupra satului Elysium. Sachs îl izbea cu putere, distrugând ordinea din blocajul creat de Madda. Se iviră scurgeri. Porozitatea se multiplică şi integritatea se şubrezi. Fiecare mişcare a lui Madda era contracarată de Sachs. Izolarea satului Elysium se apropia de final.

— Trei ore, cel mult, se auzi vocea lui Sarah.

— Mă bucur să te aud.

— Repet, două ore, poate trei, până când Sachs va distruge barajul lui Madda. Asta cu noroc. Şi când se va întâmpla chestia asta, rachetele nepaleze vor elimina locaţia în doar câteva minute.

— Nu se va ajunge acolo.

Linişte din partea lui Sarah. Ryan îşi continuă vânătoarea.

Madda îşi smulse interfaţa, îngrozit. Se ridică din scaun, cu muşchii amorţiţi după zece ore de stat jos, şi ieşi din cabană pentru a descoperi… nimic. Viaţa zilnică continua nestingherită în Elysium. Copiii se jucau. Bărbaţii şi femeile vorbeau pe terase. Tinerii se jucau în apele oceanului.

— Trebuie să dispărem de aici, le spuse oamenilor de pe verandă.

Îl priviră ca pe un animal sălbatic la grădina zoologică.

— Să plecăm de aici? spuse un bărbat înalt, suspicios.

— Nu mai pot păstra barajul.

Toţi îşi întoarseră privirea spre Rachael.

— Nu vom pleca, spuse ea.

— Poftim?! Dacă ne găseşte Sachs, suntem morţi cu toţii.

Un alt om susţinu poziţia lui Rachael.

— Ne-am declarat proprietatea. Locul ăsta ne aparţine nouă.

— Dar el nu vede lucrurile aşa, răspunse Madda.

Rachael zâmbi.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să pregătim un prânz regesc.

Şocul lui Madda se transformă în furie:

— Preferaţi sinuciderea?

— Poţi să pleci, David, dacă vrei, spuse Rachael.

Madda analiză această posibilitate. Putea fugi din Thailanda, activând un nou manşon prin lume şi prin spaţiul virtual. Dar ştia că va pierde acel maraton.

— Nu am încotro să mă duc, spuse el.

Rachael dădu din cap.

— Fă ceea ce crezi pentru a-ţi găsi pacea. Când vei fi gata, te va aştepta prânzul.

— Să mă fut în el de prânz! Poate că văd mâzgăleala de pe ziduri, dar îmi voi petrece şi ultima secundă ştergând-o!

Se răsuci şi se scufundă din nou în spaţiul virtual. Va pierde, dar cu dinţii şi fălcile încleştate. Îşi descoperi terenul de luptă. Sachs îl înconjurase şi strângea încet plasa în jurul lui Madda. Dave se opunea, datele zburând în jurul lor, atacând şi parând. Îşi schimbă strategia. Nefiind în stare să se mai ascundă, atacă. Sachs era mai puternic. Dar cu ceva noroc, Madda va reuşi să întârzie finalul inevitabil până când Ryan îşi va îndeplini misiunea. În orice caz, îi va distrage mintea lui Sachs de la o ameninţare mult mai apropiată.

39

Sachs se urcă într-un tren magnetic spre vest. Ryan îl urmă. California îi cedă locul Nevadei. Ryan privea orizontul. Densitatea populaţiei ceda locul cu ciudă pustietăţii deşertului. Unde nu exista apă, nu exista nici viaţă. În ciuda tuturor progreselor umanităţii, acest adevăr continua să dăinuie.

Ryan intră în spaţiul virtual şi îl urmări pe Sachs. Tipul creştea peste dimensiunile lui, răspândindu-se tot mai mult. Nu mai rămăsese prea mult din vechea persoană, doar o gaură căscată care înghiţea biţi, degradând spaţiul virtual. În timp ce Laing se contopise cu tehnologia dinăuntrul său, Jason fusese cucerit de ea. Tot ceea ce mai rămăsese din Sachs era o singură dorinţă, o foamete insaţiabilă care ghida şi concentra roboţii din interiorul său. Ryan îl urmărea pe Sachs cu precauţie. Îşi putea supune mintea roboţilor, întinzându-se în spaţiul virtual pentru a-l învălui pe Sachs. Numai gândindu-se la asta, Ryan se cutremură. Ceva înăuntrul său refuza supunerea.

— *N-o face*, gândi Sarah.

— *Ştiu. Aş pierde.*

— *Vei pierde oricum*.

Gândurile ei îl înfiorară. Laing spera că se va comporta mai bine în realitate, dar probabil că Sarah avea dreptate. Laing controla acum capacităţile roboţilor. Sachs le dădea frâu liber. Statistic, era de neînvins în aceste condiţii. Sarah ştia asta. Iar Laing era prea încăpăţânat s-o conceapă.

Îşi lăsă speranţele să se dizolve în peisajul înceţoşat. Trenul încetini, iar Ryan simţi mişcarea lui Jason. Nu mai avea nevoie să-l urmărească vizual pe Sachs. Tumoarea din jurul lui creştea constant. Ryan îi putea simţi amprenta energetică de la kilometri distanţă.

Sachs închirie o maşină, un model de lux, şi porni mai departe spre vest. Ryan îl urmărea cu o motocicletă, la insistenţa lui Sarah. Autostrada electrificată se transformă într-o şosea cu două benzi şi apoi într-un drum prăfuit.

Laing trecu pe lângă un indicator ruginit, pe care scria „Parcul naţional al Canionului Bryce”. „Parcul naţional” fusese tăiat. Dedesubt era scris „Proprietate privată”. Ryan accesă coordonatele locaţiei. Parcul fusese cumpărat de o mişcare de mormoni cu decenii în urmă. Abandonaseră tehnologia şi trăiau

o viaţă primitivă.

În faţa sa, maşina lui Sachs trase pe dreapta. Ieşi din maşină şi rămase în picioare pe marginea unei prăpăstii care se transforma într-un amfiteatru de roci sedimentate cu vârful crestat. Fără o altă ascunzătoare şi din dorinţa de a încheia această luptă cât mai repede, Laing îşi pregăti o apariţie teatrală. În ultimul moment, apăsă pedala de frână şi se opri brusc, învăluindu-l pu Sachs într-un nor de praf.

Laind coborî de pe motocicletă, îl înhăţă pe Jason de gulerul hainei şi-l propti de portiera maşinii. Jason înjură, dar nu se împotrivi. Ryan îşi înfipse mâna în gâtlejul lui. Ochii lui Sachs se bulbucară. Prinse mâna lui Ryan şi încercă s-o dea deoparte. Forţa lui blocă atacul lui Ryan.

— Foarte imatur, Laing. Întotdeauna ţi-a plăcut să te dai în spectacol.

— Ţi-ai ales un loc minunat pentru a muri.

Ryan dublă presiunea, dar Jason îl blocă cu uşurinţă şi de data asta.

— Am mai murit o dată, Laing, şi nu e chiar aşa de rău.

Jason îşi schimbă strânsoarea şi răsuci braţul lui Ryan. El se sprijini în maşină şi sări în jurul braţului său, reuşind să şi-l păstreze intact.

Jason rânji cu sălbăticie:

— Moartea mea a fost foarte educativă, domnule Laing. Am înţeles câteva lucruri în gaura aia. Le încerc bucuros pe tine.

Jason sări în aer, îşi flexă piciorul şi apoi lovi, izbindu-l de umărul lui Ryan cu o forţă colosală. Ryan se împletici în spate, forţa loviturii trosnindu-i clavicula. Jason se lansă din nou. De data aceasta, Ryan fandă într-o parte, iar Jason nu reuşi decât o lovitură uşoară asupra piciorului adversarului său. Durerea îl săgeta pe Ryan. Forţa atacului lui Jason îl şocase. Se retrase ameţit, încercând să nu-şi trădeze frica. Se ridică în picioare, pentru a intra însă în vâltoarea de lovituri a lui Sachs. Rămase blocat în seria de atacuri. O singură lovitură de stânga reuşi să-l termine.

Revenindu-şi la realitate, Ryan se trezi atârnat deasupra prăpastiei Canionului Bryce. Stânca se rotea în semicerc în jurul său, coborând sub forma unui coral de piatră sedimentată. Jason îl ţinea de gât cu o singură mână. Statistic, era de neînvins.

— Ai avut această putere în tot acest timp şi nu ai fost deloc

în stare s-o utilizezi ca lumea. Sincer, domnule Laing, admiraţia mea pentru tine scade cu fiecare moment.

— Nu a mai rămas nimic din tine, Sachs. Eşti o lătură organică condusă de un maestru digital.

Un licăr în colţul ochilor lui Sachs, o recunoaştere a adevărului. Dar dispăru rapid. Privirea era de oţel.

— Obsesia ta faţă de control te va distruge, spuse Jason, strângând şi mai tare gâtul lui Laing.

Lumea lui Ryan se diminuă.

— Nu, gemu el.

— Nu prea te aud, Laing.

Jason îl trase mai aproape. Ryan simţi că echilibrul lui Sachs se schimbase şi încercă mişcarea finală. Îşi încolăci picioarele în jurul pieptului lui Jason şi se arcui pe spate. Ochii lui Sachs se măriră şocaţi. Îşi pierdu echilibrul, se aplecă în faţă şi se rostogoli peste marginea stâncii, cu Ryan înfăşurat în jurul său. În mintea sa, Ryan auzea urletele lui Sachs. Dar nu simţea nimic. El şi Jason se rostogoleau de-a lungul pietrişului roşiatic. Impactul fusese brusc şi devastator. Le trosniră picioarele, iar organele explodară. Ryan se simţea cuprins de o senzaţie de deja-vu, care îi acoperea durerea.

Cei doi zăceau zdrobiţi pe pământ, unul lângă altul, murind. Niciunul nu mai respira, coloana vertebrală fiind distrusă. Roboţii se scurgeau din corpurile lor, acoperind zona de un gri vâscos.

Jason îşi părăsi corpul zdrobit şi se afundă în spaţiul virtual. Laing îl urmă. Imaginile se amestecau şi se întrerupeau. Ryan simţea devastarea corpului său şi se îndoia că ceva ar mai putea repara o astfel de traumă. Dar roboţii îi acordau cel puţin ceva timp în plus.

Jason intră într-un spaţiu pe care Ryan nu-l mai remarcase înainte: un punct deasupra spaţiului virtual, cu care se conectase prin intermediul spiralelor de date, plutind deasupra sistemului Echelon însuşi. Ridicându-se spre acel punct, Ryan simţi atracţia degajată de acel punct nodal. Jason intră înăuntru. Ryan îşi croi şi el drum în urma lui.

Zidurile se închiseră în jurul lui. Materia gri îl înconjura. Între colţurile cardinale se formă o încăpere. Gri peste gri. O singură masă şi două scaune. Jason stătea în centru. O altă persoană se afla în umbrele încăperii.

Jason trepida de furie:

— Nu mă poţi ucide! Cadavrul ăla care zace lângă tine nu înseamnă nimic. Eu sunt aici acum, cu totul!

Imaginea lui Ryan clipi. Încercarea roboţeilor de a-i menţine corpul în viaţă şi de a-l conecta la spaţiul virtual în acelaşi timp era la limita capacităţii lor de funcţionare.

Jason continuă:

— Tu nu, însă. Tu nu poţi renunţa. Tu vei fi blocat în cutia acea carnală. Vei putrezi în ea.

Laing îl privi pe Jason mişcându-se. Holograma lui se topi. În locul ei apăru o altă fiinţă. Era tot imaginea unui om, dar modificată. Jason devenise un punct de procesare, singurul punct de procesare, o gaură adâncă, un tunel prin haos. Ryan era uluit de acea creatură. Întinse mâna pentru a-l atinge. În acel contact, Ryan simţi gustul haosului. Urlă. Urletul său rezonă ca un râset înăbuşit.

— *Fă-o!* se rugă Ryan.

Tăcere.

— Te rog, Sarah!

— Nu pot, Ryan. Luptă-te! Ai puterea necesară pentru asta. Ştiu sigur.

— Nu, nu am.

Frica şi furia îl chinuiau pe Ryan în timp ce creatura devenea o tornadă de haos devastator. Îl atrăgea pe Ryan tot mai aproape, nefiind în stare să se opună acestei forţe. Ryan se agăţă de codul gri al încăperii, încercând să reziste în faţa forţei anarhice care devenise Jason Sachs. Fâşii din carnea sa se desprindeau în continuu, deschizându-i codul brut către torentul din faţa sa. Forţa îl spinteca. Îşi încleşta ochii şi mâinile. Râsul lui Jason străpungea durerea lui Ryan. Forţa atinse punctul maxim. Dorinţa se simţea în nările lor.

Memoria lui Ryan cedă. Îşi pierdu trecutul, fiind conştient doar de un prezent abrupt. Se afundă în el cu totul. O viaţă întreagă definită printr-un singur gest. O singură alegere. Ryan renunţă. Se lăsă pradă tornadei.

Un haos fierbinte îl devastă. Plonjând în vâltoare, Ryan îşi deschise ochii şi privi conturul orbitor al terorii sale. Îl rodea din interior, insaţiabilă. A încerca s-o domine era ca şi cum ar fi vrut să-i pună hăţuri soarelui. În schimb, Ryan alese să-şi descătuşeze frica şi să îmbrăţişeze haosul.

Călări pe acel val, funcţionând peste limitele sale, dar eliberat de barierele care îl dominaseră până atunci. Laing se scufundă în inima vâltorii. Acolo, în ochiul tornadei, apăru imaginea lui Sarah. Dinspre el pulsau torente de cod, accentuând vâltoarea. Dincolo de teamă, dincolo de furie, Laing descoperi singura cale către inima bestiei. Sparse blocajul lui Sarah şi se aruncă în mijlocul tornadei.

Faţă în faţă, Laing se agăţă de gâtul lui Sachs. Ochii lui Jason se măriră şocaţi. Se luptă. Ryan strânse şi mai tare. Laing devenise acum distrugătorul, atacându-l pe Sachs. Vâltoarea se disipă subjugată de voinţa lui Ryan. Râsetul lui Jason se transformă într-un urlet de groază şi apoi urmă tăcerea.

Ryan se prăbuşi în acea tăcere, epuizat.

Departe, în deşertul Utah, roboţii care se aflau în corpul lui Jason Sachs se bâlbâiră şi deveniră inerţi, fără nici o sursă de alimentare.

***

Negrul deveni gri şi conştiinţa reveni. Ryan se trezi stând într-un scaun, cu capul pe masa metalică din faţa sa. La picioarele sale sa afla cadavrul mutilat al lui Jason Sachs, care îşi redobândise holograma.

Se auzi o bătaie de palme sacadată. Din umbră se iviră mâinile care aplaudau. Erau urmate de un chip. Michael Welton. Costumul lui albastru perfect se distingea din decorul gri.

— Foarte frumos jucat, domnule Laing.

— Welton.

— Îţi mulţumesc că ai mai rezolvat o problemă.

— Vroiai ca Sachs să moară? întrebă Ryan.

Michael zâmbi:

— Jason era un butoi cu pulbere. Util, dar nu absolut necesar.

— Iar acum tu deţii puterea.

— Lumea se află sub controlul meu.

— Bănuiesc că ai vrea să mă ai alături.

Welton râse:

— De ce crezi că aş nevoie de tine?

— Pentru că ţi-aş putea face ce i-am făcut şi lui Jason.

Figura lui Welton se întunecă.

— Eu nu sunt un strateg de şah, Laing. Eu sunt un tip în stare

să-ţi zboare creierii cu un pistol ascuns sub masă.

Când Ryan izbucni în râs, Welton înconjură masa în viteză şi-şi încolăci mâna în jurul lui, transferând date. Ryan văzu imaginea rachetelor pregătite de lansare: ţinta era Elysium.

— Dezactivează-le! spuse el.

— Sarah, a venit timpul.

— Nu prea cred. Dacă alegi să mori. Pune-ţi capăt vieţii în faţa mea, iar lor le voi asigura un sfârşit plăcut.

— Nu pot, se auzi răspunsul ei.

— Dacă nu, îi voi gaza, privindu-i cum se chinuie torturaţi, la fel ca tine pe stânca aceea din Joshua Tree. Sau aşa cum faci acum în Canionul Bryce. Ai o adevărată pasiune pentru suferinţă, Laing.

Epuizarea nu-i afectase capacitatea de înţelegere a lui Ryan.

— Tu ai spart acea piatră la Joshua Tree. Tu te-ai aflat în spatele acelui laser.

Welton zâmbi:

— Într-adevăr, era un om de-al meu.

— Dar de ce?

— Ştiam de ce e în stare Turing ca să te salveze. Şi mai ales ceea ce urma să devii. Şi te-am folosit pentru a-mi atinge propriile scopuri. Moartea ta a fost bătaia de aripi care a stârnit tot acest ciclon. Iar acum furtuna a trecut şi am ajuns la capătul drumului, al drumului tău. E timpul să renunţi la darul lui Turing.

— E clar, Sarah. Nu există altă cale.

— Ai câştigat, spuse Ryan, cu o voce gravă.

Welton zâmbi satisfăcut. Îşi transformă strânsoarea într-o strângere de mână.

— Ne-am înţeles, atunci. La revedere, Laing. Mă tem că tu vei ultimul om care va şti ce am făcut.

— Te iubesc, Ryan.

— Adio, Sarah.

Sarah iniţie programul lui Rachael. Vânătorul porni la drum în spaţiul virtual. Efectele sale oscilară, se ridicară şi învăluiră colţurile încăperii gri. Zenitul se cutremură, iar rezoluţia sa se disipă.

Ryan se uită în ochii lui Welton:

— Ai dreptate. Nimeni nu va şti.

Welton se cutremură la sesizarea erorii. Se simţi cuprins de panică, cu ochii bulbucaţi de uimire:

— Nu! Nu se poate! Sacrifici lumea întreagă doar pentru că n-o poţi avea tu?

Zenitul se legăna, pierzându-şi integritatea.

— Lumea nu este a mea sau a ta. Nu am nici un drept s-o controlez. Şi nici tu.

— Dar totul se va nărui!

— Atunci vom dispărea luptând.

— Haos!

— Haos sau predare. Nu există altă cale.

Pereţii gri explodară, rămânând suspendaţi în spaţiul virtual. Welton urlă. Ryan privi în jos, minunându-se de perfecţiunea creaţiei lui Rachael. Vânătorul zbura prin spaţiul virtual, îngheţând instantaneu fiecare reţea. În acel moment, ţinta lui, virusul Echelon, sfârâi. Se ridică dintre biţii îngheţaţi şi se topi în disonanţele spaţiului virtual. În orice colţ al fluxului de date, virusul care crease Echelon-ul, care ordonase lumea pentru un timp foarte îndelungat, se disipă în eter. Echelon-ul se sparse. Şi, peste toate, încăperea gri se răsuci.

Ryan încercă să iasă, nefiind în stare să se îndrepte. Roboţii din el erau devastaţi de lipsa conexiunilor, deoarece vânătorul lui Rachael distrusese şi codul lor, la fel ca pe cel al Echelonului. Orice avea legătură cu virusul era îndepărtat şi distrus, iar roboţeii lui Ryan nu mai aveau un sistem operaţional. Disonanţa lor îl copleşea pe Ryan. Se pierdu total în acea învălmăşeală.

***

Pe o plajă din Thailanda, David Madda privea încremenit. Cu un singur distrugător de sistem la nivel global, vânătorul lui Rachael smulsese virusul din spaţiul virtual. Echelon dispăruse. La fel şi conspiraţia de a fura puterea Echelonului. Chiar şi roboţeii dinăuntrul lui Ryan erau anihilaţi. Nu mai rămăsese nimic din virusul capturat cu mulţi ani în urmă de un post de ascultare de la Polul Nord. Spaţiul virtual se activase din nou, într-o nouă formă de manifestare. Informaţia curgea liberă.

Madda îşi dezactivă interfaţa şi ieşi din cabină. Păşi în lumina orbitoare a soarelui la timp pentru a observa o capsulă de rachetă apropiindu-se cu repeziciune şi apoi îndreptându-se spre ocean la fel de rapid. Rachael stătea în spatele lui.

— Suntem în siguranţă, spuse el.

Ea îl îmbrăţişă, apăsându-şi pieptul de spatele lui. El îi prinse mâinile, iar ea îi sărută încet linia gâtului.

— E gata prânzul.

40

Ryan se trezi pe fundul canionului. Corpul îi era zguduit de respiraţia întretăiată. Corpul său îşi dorea cu putere să moară. Dar încăpăţânarea lui persistentă refuza să renunţe la acea fantomă. Roboţeii îşi pierduseră sistemul operaţional şi scopul existenţei, întrerupând conexiunea cu el. Coastele rupte şi sângerarea internă îi sufocau stomacul. Rătăcind prin durere, Ryan se ridică în mâini şi privi în jurul său. Ascunsă într-o vale şi înconjurată de ziduri de rocă sedimentată, Laing observă o casă mică. Probabil că Welton se afla acolo. Cu siguranţă. Timpul era suficient.

Ryan părăsi spaţiul virtual, uitând de Echelon şi chiar şi de roboţi. Se împletici spre ţinta lui, hotărât să nu-l scape pe Welton. Se târa, apoi îşi trăgea picioarele sub el şi se împingea înainte. Simţea realitatea vibrând în jurul său. Nu-şi putea păstra echilibrul. Ajunse, în cele din urmă, la fermă. Oasele trosneau în corpul său devastat.

Laing lovi cu putere cadrul ros al uşii, împingând un tip înalt care se îndreptase spre ieşire. Omul se îndreptă şi îl atacă cu răutate, trântindu-l pe Ryan la pământ.

— Tu chiar nu vrei să mori, domnule Laing, spuse Michael Welton.

Ryan încercă să se lupte cu Welton, dar corpul său nu mai era în stare să-l asculte. Welton se ridică în picioare şi scoase un pistol mic din costumul lui albastru impecabil.

— Virusul e undeva acolo, plutind prin galaxie, spuse Welton. Se va întoarce. Tu ai reuşit doar să amâni inevitabilul. Va exista un alt Echelon şi un alt Turing. Şi un altul ca mine.

— Nu eşti nimic în comparaţie cu Turing, mârâi Ryan.

— Oamenii ca Turing creează oameni ca mine.

— Şi după aceea? Când vom fi stăpâniţi, neputincioşi?

— Atunci, vor veni ei.

Welton ridică pistolul.

— E inevitabil.

Welton încărcă arma. Ryan privi ţeava pistolului, pregătit Dar casa se zgudui deodată de o explozie. Durerea lui Ryan nu dispăruse. În schimb, Welton zbură prin aer, izbindu-se de Ryan. Cu ultimele forţe de care era în stare, Laing îl împinse pe Welton de deasupra lui. În pragul uşii se afla Sarah, cu o armă cu două

ţevi fumegându-i în mâini.

— Tu?

— Nu eşti singurul nenorocit încăpăţânat din relaţia noastră.

— Dar cum…?

Laing nu-şi termină întrebarea, fiind prea epuizat pentru a continua.

— Am închiriat un elicopter, spuse Sarah. Am aterizat pe creastă şi te-am urmat aici. Şi cred că ne-am coordonat destul de bine.

Privi în jos spre el, zâmbind.

— Apropo, cifrul tău nu e bun de nimic. Am deschis uşa aia fără nici cel mai mic efort.

Plămânii plini de sânge transformară râsul lui Ryan într-o tuse convulsivă. Sarah se aplecă lângă el.

— Mor, şopti el.

— Nu e adevărat. Foloseşte-ţi roboţii.

— Nu mai funcţionează.

— Au nevoie de un sistem operaţional. Oferă-le propriul tău sistem. Ajută-i să devină o parte din tine.

El dădu din cap respingând ideea. Ea se aplecă şi îi sărută buzele spumegânde.

— Te rog, spuse ea încet.

Chinuit de epuizare şi de durerea corpului său distrus, Ryan încercă s-o privească. Ea stătea aplecată deasupra lui, frumoasă, dispărând în întuneric. El o privi cât putu de mult. Apoi imaginea ei se pierdu într-un vid infinit. Simţi atracţia golului şi abandonă lupta. Vâltoarea şi fluxul se domoliră. Frica dispăru, îl părăsi. Ryan simţi căldura lui Sarah şi puterea dorinţei ei.

O singură lacrimă îi apăru în colţul ochiului. Căpătă formă, deveni gri şi se rostogoli în aerul uscat al deşertului. Picătura îi alunecă pe obraz, apoi se opri, încremeni o secundă, după care i se prelinse pe buze. Plânse acea lacrimă la nesfârşit. Se abandonă în voia destinului. Nu va găsi niciodată iertarea. Le permise să pătrundă în sufletul lui, pentru ca ei să-l reconstruiască. Îşi închise ochii, ştiind că Sarah va fi acolo când el se va trezi.

Mulţumiri

Mulţumirile mele iubitoare Barbarei. Faci totul să fie atât de distractiv. Agenţilor mei, Sarah Seif şi Matt Williams, mulţumesc că m-aţi lăsat să inventez poveşti şi să numesc asta muncă. Editorului meu, Betsy Mitchell, îţi mulţumesc că m-ai ajutat să şlefuiesc lucrarea aceea în ceva care să merite să fie citit. Sunt îndatorat lui Jud Grubbs pentru creativitatea şi sfaturile lui, în tot timpul procesului. Trebuie de asemenea să mulţumesc şi „think tank-ului” meu/ celor care s-au ocupat de cercetarea ştiinţifică: Martine, Mom, Steve, Erik, Jeb şi Amanda. Dave, călătoriile noastre au făcut posibilă această carte. Paul, îţi mulţumesc pentru prietenie şi sfaturi. Ca şi primii „oameni din industrie” care vor citi cartea, recunoştinţa mea pentru Mary Alice Kier şi Anna Cottle, pentru ajutorul şi încurajările lor. Şi mulţumirile mele lui Jerrry Katcher pentru suportul neclintit de-a lungul anilor.